

Giới thiệu Khi Găng Tor Đi Lạc

Nếu bạn muốn tham gia vào một cuộc phiêu lưu mới, nếu bạn muốn trải nghiệm những điều lý thú, nếu bạn muốn kiểm chứng những điều bí ẩn hãy đến với truyện Khi Găng Tor Đi Lạc, họ là những găng tor, là những người với sự dũng cảm bên mình, có một chút mạnh mẽ lẫn

Ông nội là găng-tor, cha là găng-tor, Skye cũng là găng-tor. Skye không mua vé số bao giờ nhưng lại trúng thưởng. Phần thưởng “tổng cổ” cô ấy đến một “thế giới khác”... ngỡ như trong giấc mơ. Truyện của cô gái này bắt đầu từ đây, hành trình xuyên qua thực sự làm choáng váng. Skye luôn tự hỏi: “Đây có phải chỉ là một giấc mơ?” và cô ấy tự đi tìm câu trả lời trong một thế giới chơi vui đầy nguy hiểm. Ở một nơi mà con người không chết vì già cõi, sinh tử thành trò chơi đặt trên bàn cá cược, nơi phụ nữ được tôn vinh như nữ hoàng nhưng đồng thời cũng ngang hàng nô lệ, vũ khí duy nhất mà Skye có được là con người không hoàn hảo của chính mình

Thứ?

Tôi vọt chạy, hai bàn chân điểm nhẹ trên nền đất lồi lõm chẳng chặt rễ cây. Linh cảm cho tôi biết mình đang trong tình trạng cực kì nguy hiểm. Mặc dù không biết “nó” là thứ gì, nhưng sẽ rất bất lợi nếu phải đối đầu trực tiếp với nó. Tôi biết nó đang đuổi theo mình. Một lần nữa, chiếc váy cưới lại chứng tỏ nó không ưa tôi dưới bất kì tình huống nào. Vừa để tâm chạy trốn tôi vừa cúi xuống dùng dao cắt phăng những thứ vướng víu. Nó bám sát theo phía sau, nhưng tôi rõ ràng nhận ra nó không có ý định tiếp cận con mồi.

Nó đang dò xét. Dựa trên tốc độ lẫn sự quen thuộc địa hình mà nói, nó không lý nào lại không đuổi kịp tôi. Nó muốn gì? Hay nói nó đang chờ đợi điều gì? Tôi đang ở đâu? Đây là đâu? Tất cả những chuyện này là sao?

Liệu đây là cái gì, còn gì kinh khủng hơn không, mời bạn đón đọc truyện xuyên không đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tor Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xổ Số Vũ Trụ Hay Là Một Giấc Mơ?

Đừng xô đẩy, đừng chen lấn, tôi biết mọi thứ đang chực trào ra như một dòng lũ kéo xuống từ thượng nguồn. Nhưng nếu mọi thứ thực sự trở nên như thế, câu chuyện sẽ trở nên rối rắm, lung tung và chẳng biết cần phải bắt đầu từ đâu! Ok, hãy để nó bắt đầu như thế này...

Tôi sẽ cho các bạn mượn đôi mắt của tôi, chỉ mượn thôi, vì khi câu chuyện kết thúc, các bạn sẽ phải trả lại nó.

Các bạn sẽ thấy “thế giới của chính mình”, “thế giới của chúng tôi” và “thế giới của những thế giới”.

Dĩ nhiên, chỉ là một phần rất nhỏ thôi. Nhưng nếu các bạn vẫn chưa cảm thấy hài lòng với phần “nhỏ nhỏ” này, vậy thì hãy đi tìm một người đàn ông mặc váy, có đuôi và chưa bao giờ chạm chân xuống mặt đất. Bởi vì có thể ông ta sẽ nổi hứng mà tuyên bố rằng bạn đã trúng thưởng một trò chơi mà bạn chưa hề tham dự. Đến lúc đó, mặc dù không cần thông qua đôi mắt của tôi nhưng bạn vẫn có thể tham dự trọn vẹn quá trình hình thành “thế giới của những thế giới”, hy vọng là thế!

Tôi nghĩ mình phải đứng trước gương một chút! Hẳn các bạn rất muốn biết nhân vật mà mình sắm vai trông thế nào, gương mặt thiên thần thân hình ác quỷ hay ngược lại, đúng không? Đừng lo, tôi trông cũng... không đến nỗi nào! Nói đến mái tóc, nó có màu đỏ đồng ngoạn cổ và đang được búi gọn phía sau gáy. Đừng xem thường hai chữ “búi gọn”, ba nhà tạo mẫu tóc đã phải lao động cật lực suốt bốn giờ liên tục để có thể tạo nên kiểu dáng “đơn giản mà đầy khí thế” này. Từ trên đỉnh đầu, một chiếc vương miện nam kim cương tựa như vòng kim cô của Đại Thánh được đính chắc chắn đầu vào đây, chắc đến độ dù tôi có một mình đại náo vườn đào rồi quần áo ba trăm trận với thiên binh thiên tướng thì nó cũng không mảy may sai lệch. Chiếc vòng kim cô, nhầm, vòng kim cương hai mươi tư viên ấy được tiếp nối với một dải voan dài mỏng dính và trắng toát buông rũ trên đỉnh đầu qua khỏi gót chân. Đuôi của mảnh vải ấy sẽ quét lê thườn thượt trên thảm nếu tôi bước đi, mà không chỉ vậy, cả chiếc váy màu trắng bạc mà tôi đang mặc cũng sẽ lê thê như thế đúng theo ý muốn của John. John là ai? John Cartney-nhà tạo mẫu với biệt danh “lưu manh thời trang” thường ngoác miệng cười trên nhiều bìa tạp chí đình đám thời gian gần đây ấy!

Nhìn bộ dạng của tôi thế này, các bạn đã đoán được tôi đang ở đâu chưa? À, tôi đang tham dự một hôn lễ vô cùng “náo nhiệt”. Trong đám cưới ấy, tôi-chính-là-một-cô-dâu. Một tràng pháo tay giòn giã cho những ai đã lỡ mớ đoán trúng nào! Nhưng đừng mong tôi sẽ vỗ tay nhé, chuyện này sẽ chẳng hay ho chút nào!

-Đến giờ rồi, chị sẵn sàng chưa?

Cô gái nhỏ nhắn trong bộ đồng phục lễ tân đứng chờ ngoài cửa sốt ruột mở miệng hỏi. Tôi đã sẵn sàng cho vụ này từ bao giờ rồi? Nhưng không còn cách nào khác, tôi đành đứng dậy, thu vén đồng áo xống rườm rà rồi chậm rãi bước theo cô ta tiến đến gần một cánh cửa lớn. Chính cánh cửa này sẽ mở ra đại sảnh, nơi hiện diện hàng ngàn đôi mắt sẽ chăm chăm dõi theo từng bước chân của tôi. Tôi hít sâu một hơi, phun ra vài câu chửi chớ mắng mềo rồi ra dấu cho hai gã cận vệ bên cạnh mở rộng cánh cửa. Lốp áo chống đạn bên trong đã tạo nên một cô dâu độc nhất vô nhị đi đứng mô phỏng như Ashimo xuất hiện dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

Tôi chẳng muốn đứng đây để làm một cô dâu như thế này. Thằng nhóc mà tôi sắp gọi là “chồng” đang đứng chờ trên bậc làm lễ kia cũng chẳng vui vẻ chút nào đâu. Chúng tôi gặp nhau chỉ vón vện năm lần tại biệt thự nhà bên đó, thời gian cho mỗi lần như thế là hai giờ, không hơn không kém.

Gặp nhau để làm gì?

Lần thứ nhất: ao sen bên ngoài cửa sổ rất đẹp.

Lần thứ hai: trong ao có rất nhiều con nòng nọc đáng yêu, một con, hai con,..., một trăm con, một trăm lẻ một con...

Lần thứ ba: ao rất sâu (bởi vì tên quân gia nhà hân đã suýt chết đuối dưới đó vì dám bảo tôi là “không tôn trọng cậu chủ” khi tôi không thèm trả lời câu hỏi của hân).

Lần thứ tư: không còn một con nòng nọc nào để đếm vì kẻ suýt chết đuối hôm nọ ra lệnh vớt hết bọn chúng lên phơi nắng.

Lần thứ năm: chuyển địa điểm hẹn hò sang biệt thự nhà tôi (biệt thự nhà bên kia nội trong một đêm đã bị san thành bình địa, mà nơi bị oanh tạc nhiều nhất không ngờ lại là ao sen, không động vật nào trong ao còn sống ngoại trừ lão quân gia vẫn đang thoi thóp bám vào thành ao)

Mỗi lần nhớ lại chuyện này tôi liền cảm thấy khó chịu không thôi. Không cần phải san bằng một tòa biệt thự đẹp như vậy, cũng không cần giết hết bầy cá đất tiền tung tăng bơi lội dưới những đóa hoa sen, mấy anh em chỉ cần trói tên quân gia kia lại, cột bao cát vào bụng hân rồi đá một cước lăn xuống ao là xong. Chẳng phải rất gọn gàng và sạch sẽ sao?

Nhạc nổi lên. Đã đến lúc cô dâu được người nhà “thỉnh” đến bậc làm lễ, nơi có vị cha xứ đang đứng trang nghiêm chờ đợi. Cha của tôi đã mất cách đây mười lăm năm do một viên đạn cổ ý bay tới mũi ông, vậy nên ông nội sẽ thay cha ra mặt chủ trì hôn lễ này. Ông nội đứng đó, trong bộ comple màu đen đất tiền của mình và vòng tay chờ sẵn. Đây chính là nhân vật đã lao tâm khổ tứ sắp xếp cuộc hôn nhân này. Ông đứng giữa, gia đình thông gia phân biệt đứng hai bên trái phải rạch ròi, mà tùy tiện chỉ vào bất cứ ai trong đám đông hiện diện ngày hôm nay cũng có thể xem là nhân vật đủ khiến “người lành tránh xa, người lương thiện chớ dấy vào”. Cũng phải thôi, vốn dĩ chúng tôi là con cháu thuộc hai đại gia đình đâm thuê chém mướn khét tiếng trong thế giới ngầm, mà hai đại gia đình này từ bao đời nay đều là fan hâm mộ của Shakespeare, duy trì lễ tiết cổ điển theo kiểu Capiulet và Montaghiu trong vở bi kịch kinh điển Romeo và Juliet.

Cạnh tranh mà, đôi khi cần phải giết nhau thì họ mới cảm thấy đảm bảo cho nguồn thu nhập của gia tộc mình.

Nguồn thu nhập chính của gia tộc chúng tôi chủ yếu dựa trên đầu người. “Đầu” càng “to” bao nhiêu, càng được bảo vệ trong “lồng kính” cẩn thận bao nhiêu thì chúng tôi sẽ tính phí trên trời bấy nhiêu. Chỉ cần khách hàng có đủ khả năng tài chính, chúng tôi đảm bảo thân chết sẽ phải chiếu cố đến người “được đặt hàng” dù đã tới số hay chưa tới số.

Theo truyện khoa học viễn tưởng, cô dâu và chú rể hôm nay sẽ là bức tường chắn giữa hai gia đình kì phùng địch thủ, điều đó cũng đồng nghĩa với khả năng bị “xử” đầu tiên trong trường hợp xung đột lại xảy ra. Chẳng biết chính tôi hay hân sẽ tiên hạ thủ vi cường mà nhanh tay kết liễu nửa còn lại hợp pháp của mình?

“Con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ hay không?”

Ngay cả cha xứ cũng được trang bị áo chống đạn. Có bao nhiêu đôi mắt trong căn phòng này đang đảo khắp nơi, sẵn sàng can thiệp nếu chẳng may có bất kì động tĩnh khả nghi nào xuất hiện? Những thiết bị theo dõi, camera, máy dò kim loại,... hoạt động hết công suất. Không khó để nhận ra vô số ánh mắt cảnh giác đang đan thành mạng nhện trong giáo đường và những đôi môi thì thào liên tục vào chiếc micro bé xíu gắn nơi cổ áo.

“Con đồng ý?”

Có những thế lực đôi khi lấn át cả lời thề với Chúa, tôi sẽ phải quỳ mọp xuống trước mặt thế lực đó ngay bây giờ đây. Tôi thì có thể làm gì chứ, trả lời theo ý mình và nhấn chìm mọi nỗ lực của cả hai bên trong biển máu sao?

“Con có đồng ý lấy người này làm chồng không?”

Họ đã quyên góp cho nhà thờ bao nhiêu để Cha chịu đứng ra làm lễ? Dĩ nhiên, Cha nào dám liều cái mạng già của Cha cho một lễ cưới hứa hẹn ba mươi phần trăm kịch tính và bảy mươi phần trăm nguy hiểm mất mạng bất cứ lúc nào thế này... một cách tình nguyện. Trước sự hy sinh “cao cả” của Cha, con chiến hèn mọn này biết phải làm gì ngoài việc mở mồm ra nói ba chữ “con đồng ý”?

“Con đồ...”

Một âm thanh đinh tai điếc óc đột ngột xé tung thánh đường. Chưa đầy hai giây, tôi nằm thụp xuống, cuộn tròn rồi lăn tọt vào dưới bàn lễ theo phản xạ có điều kiện. Tôi đập một cước vào chân bàn, chiếc bàn ngã xuống chắn giữa tôi và “chiến trường” bên ngoài. Biết ngay mà, thế nào cũng có chuyện! Không biết là bên nào ra tay trước? Ai sẽ là nạn nhân đầu tiên? Không phải là thằng nhóc lằng lằng đó chứ... chắc không, tôi nào được may mắn như vậy!

Tôi nhanh chóng chụp lấy khẩu súng giấu bên dưới váy cưới rồi tháo chốt an toàn. Tôi nín thở chờ đợi! #@!@%\$, đã nói bao nhiêu lần rồi, hôn lễ này thật ngu hết chỗ nói.

Có gì đó không đúng.

Tiếng người la, tiếng đổ vỡ, tiếng súng chói tai, tiếng gào ra lệnh và cả đồng những thứ âm thanh loạn xạ hỗn tạp không thể không xuất hiện trong những

tình huống như thế này...đi đâu mất rồi?

Im lặng. Mọi thứ bên ngoài kia im lặng đến kì lạ.

Tôi ló đầu ra nhìn ngó mặc dù biết rằng làm vậy thật ngu ngốc. Tôi mặc áo chống đạn bên dưới váy cưới, vậy nên nếu đạn bay lạc vào cánh tay, chỉ cần gấp nó ra khỏi cánh tay. Nếu cắm vào chân, tệ nhất là tháo khớp quăng cái chân đó vào thùng rác sinh lý trong bệnh viện. Xui xẻo hơn, nếu viên đạn bay thẳng vào đầu thì chỉ còn duy nhất một cách xử lý là để nguyên xi cái đầu xinh đẹp này trên cổ rồi cho tất cả vào hòm tử liệm. Nhưng làm như tôi quan tâm đến chuyện ấy lắm vậy. Tôi chỉ muốn biết xem rốt cuộc thì chuyện gì đang diễn ra ngoài kia. Trong số khách mời tham dự hôn lễ hôm nay nếu không phải là “đầu gấu” thì cũng “đầu trâu mặt ngựa” giết người như ngóc...

Tôi ngóc đầu lên và lập tức bị cảnh tượng bên ngoài làm đông đặc đầu óc.

Đùng ngạc nhiên nếu tôi nói với bạn rằng đang có một người đàn ông bay lơ lửng ngoài kia nhé! Quả thật ông ta đang lơ lửng, à không, chính xác là đang “tà tà là lướt” trên những chiếc bàn vôi vè mặt cực kỳ đậm chiều như thể đang cố gắng nhớ lại chiếc vớ tối hôm qua đã vất đi đâu mà sáng nay lại chỉ còn một chiếc. Đột nhiên, ông ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào tôi, và như thể chẳng có chuyện gì với đôi chân không chạm đất của mình, ông ta mở miệng nói đều đều nhưng người đọc bản tin “chào buổi sáng”.

“Chào cô nhóc. Ta là Người Phát Thuởng đi khắp vũ trụ để ban phát phần thưởng cho những người may mắn. Người chỉ cần im lặng, đừng hỏi gì cả, bởi vì ta sẽ trả lời câu hỏi trong đầu người ngay thôi”.

Dường như ông ta đã quá quen với những chuyện như thế này. Ông ta vừa đọc thoại vừa là lướt vì vu khắp nơi trong khi tôi đang trợn mắt chiêm ngưỡng một kiểu thị hiếu thẩm mỹ kì lạ. Một bộ comle đen có sọc ca rô màu đỏ đi cùng với cái mũ chóp bẻ nguyên một cụ Santa Claus nhồi bông ngất ngểu trên đỉnh. Ông ta lúi từ đâu ra cái thứ trang phục kinh khủng vậy chứ? Mà hiện tại đang là buổi sáng mùa xuân trăm hoa đua nở chứ có phải đêm Giáng Sinh an lành đâu!

“..Ta là người sẽ tìm đến những ai xứng giải thưởng đặc biệt của vòng quay xổ số vũ trụ và trao giải thưởng cho họ. Bằng cách nào mà...”

“Ngừng lại!”

Tôi hét lên đủ to để bắt ông ta phải ngậm miệng lại. Xung quanh tôi, đồng hồ thời gian dường như đã bị vật gì đó làm ngăn trở vòng xoay vĩnh cửu của nó. Mọi thứ ngừng lại, tất cả mọi người đều bất động như những hình nộm trưng bày trong tủ kính. Sau một thoáng ngỡ ngàng, tôi kéo chiếc ghế gần đó nhất, thu vén bộ váy lung thùng để “giáng mông” ngồi xuống.

“Được rồi, trò đùa nào đây?”

Ông ta trợn mắt nhìn tôi, hay ít ra tôi cho là như thế, bởi vì đôi mắt kia làm tôi có cảm giác ông ta không phải đang nhìn tôi mà là bức tường phía sau lưng tôi. Đúng vậy, tia nhìn xuyên thấu kì dị. Thái độ của ông ta rất là lúng, như thể mọi hành vi đều được điều khiển không phải bởi bộ não của con người bình thường. Một bên chân mày của ông ta nhướng lên tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi nhìn kỹ, nhìn thật kỹ, đứng là phía sau mông ông ta mọc ra một cái đuôi!

Một cái đuôi đen dài và phe phẩy liên tục!

Cái đuôi ở đâu ra vậy nè? Hay thật, họ đã đầu tư bao nhiêu vốn liếng cho tất cả những trò này đây. Nếu không kể những thuộc hạ của gia tộc tôi, ban tổ chức hôn lễ đã nói gì để tất cả những khách mời giang hồ bặm trợn này tham gia vào trò chơi một cách nhiệt tình đến thế. Bởi vì chẳng có ai nhúc nhích cả, một cái quẹt mũi cũng không!

“Người thật là lạ! Nhưng thôi, ta cũng không có nhiều thời gian, còn một vạn sáu trăm tám mươi ba người xứng thưởng nữa. Ta hy vọng là họ không chết mất trước khi ta đến”, ông ta xoa xoa tay rồi nói tiếp, “Rồi, vậy thì thế này! Người hãy chọn một trong bốn điều ước sau đây:

Điều thứ nhất, biến mất khỏi thế giới này và tái xuất hiện ở một thế giới khác được lựa chọn hoàn toàn ngẫu nhiên.

Điều thứ hai, người sẽ được đầu thai lại một lần nữa trong một kiếp sống khác cũng tại thế giới này.

Điều thứ ba, người sẽ có một cây kem chocolate đậu phộng loại ngon nhất do hội đồng tài trợ chương trình trao tặng thông qua người đại diện là ta.

Điều thứ tư và cũng là điều cuối cùng, không có phần thưởng nào cả và xem như tất cả những chuyện này không hề tồn tại. Người sẽ quên khoảng khắc này và phần thưởng được xung vào công quỹ.

Nào, hãy chọn đi. Người có mười giây để suy nghĩ. Sau mười giây nếu người vẫn chưa đưa ra được đáp án, ta sẽ mặc nhiên xem như người đã chọn điều ước cuối cùng, tất cả sẽ biến mất như chưa hề tồn tại. Mười...chín...tám...

Thật buồn cười! Nếu phải lựa chọn, tôi muốn ông nội kính yêu của tôi biết rằng: thà là tôi biến mất khỏi thế gian này còn hơn phải kết hôn với cái tên tốt mã mục nát này. Tôi liếc mắt nhìn sang vị hôn phu quá mức trang nhã lịch sự được ông nội đặt nickname “đồ cổ”, trông hán sao mà chán đến thảm hại! Mái tóc màu hoàng kim hất ngược ra sau, mượt đến chảy nhớt. Tôi khát khao thọc tay vào đấy để bôi tung cho nó rồi bôi lên. Nhưng nếu làm thế thì phải nhanh chóng chạy vào WC để rửa tay! Bản không chịu được!

Trở lại vấn đề của ông già lập dị. Nếu đây thật sự là một trò chơi, tôi cũng không muốn để bọn họ có được cảm giác vui vẻ thỏa mãn. Chỉ là một trò chơi thôi, con chỉ cần một que kem và tất cả chúng ta đều vui vẻ, phải không? Giọng nói của ông nội hừ hừ thật thật vang lên trong đầu tôi. Đúng không? Một cây kem và xem tất cả những lá chưa từng xảy ra!

Ông già Santa Claus càng lúc càng nhảy múa sôi nổi trên chóp nón, cái đuôi “của ông ta” quất điên cuồng phía sau mông.

“...bốn...ba...hai...”

“Điều thứ nhất”

Tôi đáp và tựa tay vào thành ghế. Hãy xem nào, cuối cùng thì trò chơi này sẽ đi đến đâu! Ông ta ngạc nhiên hỏi lại, “Điều thứ nhất? Ngươi chắc chắn?”

“Chắc”

“Rất ít người lựa chọn điều này (dĩ nhiên), thương thì họ sẽ chọn điều thứ ba (vì nó dễ thực hiện) kể đến là điều thứ hai (vậy sao). Nhưng được thôi, nếu đó là ý muốn của ngươi. Sẵn sàng chưa?”

Tôi mỉm cười và kéo chốt khẩu súng trong tay làm thành một tiếng “cách” giòn giã, “Sẵn sàng để lấy mạng ông đấy!”

“Vậy thì...đi thôi”

Ông ta nháy mắt, khoe miệng cong cong tạo thành một nụ cười ma quái. Đột nhiên, khung cảnh phía sau lưng ông ta bắt đầu thay đổi.

Cảnh vật đang trộn lẫn màu sắc lại với nhau, như thể bản thân nó đang bị đun chảy lớp màu sắc bên ngoài. Theo sự tan chảy ấy, dòng “chất lỏng” lan dần đến chỗ tôi. Chính bản thân ông ta cũng nhạt nhòa biến mất như một phần của bảng màu. Lớp bên ngoài tan ra, lớp bên trong đen kịt một màu. Tan chảy, tan chảy và chẳng mấy chốc xung quanh chìm trong một màu đen âm u bốn bề.

Tôi hốt hoảng nhìn xuống dưới chân mình...cũng là một màu đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sói, Cá Và Ngựa Ăn Thịt Người

Một tiếng sói tru lên! Tiếng tru dài thật dài và ngân vang. Một vòng tròn lung linh màu sáng bạc, bên cạnh lại có thêm một vầng sáng hình lưỡi liềm màu tím nhạt, cả hai nhẹ nhàng trôi nổi trên tấm thảm đen kịt một màu.

Tôi sửng sốt khi nhận ra thứ mình đang nhìn là một bầu trời đêm. Nhưng từ lúc nào mà một bầu trời lại hiện hữu những hai vầng trắng, một hình tròn và một hình lưỡi liềm?

Tiếng sói lại tru lên một lần nữa. Có đúng là tiếng sói không? Không phải sói chỉ ở trong rừng hoặc trong sở thú thôi sao? Nhưng mình đang lơ lửng giữa trời mà! Theo lý mà nói, sói không biết bay!

Bay? Lơ lửng giữa trời?

Tôi nghi ngờ nhìn xuống mà kinh hoàng nhận ra dưới chân mình hoàn toàn...trống rỗng. Đó cũng là lúc tôi phát hiện ra mình đang là đà rơi xuống dưới như một chiếc lá cây.

“Á á á...Cái...quái...gì...vậy...?”

Tôi gào lên nhưng thanh âm lập tức bị tắc nghẹn bởi nước.

Nước! Toàn thân tôi bị nhấn chìm trong làn nước lạnh lẽo, xung quanh tối đen như mực. Tôi bị chiếc váy cưới tốc ngược lên trùm vào đầu, trước sau vướng víu. Tôi cố gắng vùng vẫy ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Là một dòng sông? Không phải, cũng có thể một con suối. Mặc kệ nó là sông hay suối, tôi chỉ biết lưng mình như muốn vỡ nát ra khi đập mạnh xuống mặt nước. Hai chân khua khoáng không chạm được đáy, tôi lặn hụp giữa dòng nước mà không biết mình đang ở đâu.

Hoang mang! Doạ hãi! Sợ hãi! Mình đang tỉnh hay đang mơ! Tôi choáng váng, hai tay đập bì bõm giữa dòng.

Tôi đang ở đâu đây?

Tiếng sói vang lên, lần này tôi có thể nghe rõ nó ở đâu đó rất gần mình, thanh âm hoang dã vang vọng khắp nơi. Tôi muốn tìm đường để bơi vào. Vào đâu? Và về phía nào? Tiếng nước xao động trả lời tôi một cách ngao ngán.

Tìm tôi như ngừng đập khi nhận ra có thứ gì đó vừa sượt ngang chân mình. Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng tôi có thể cảm nhận được. Ở dưới nước có con gì đó! Tôi bơi thật nhanh, bơi vào đâu cũng được, chỉ cần thoát khỏi vùng nước này! Con vật đó lại sượt qua đuôi tôi một lần nữa, lần này thì tôi biết chắc rằng mình không tự tưởng tượng ra, nếu như lần đầu “nó” chỉ thăm dò động tĩnh thì lần thứ hai này đã chứng minh “nó” thật sự đã chú ý đến sự xuất hiện của tôi.

Mắt tôi đã quen dần với bóng tối, tứ chi cuống cuống bơi như điên vào nơi mà tôi nghĩ có vật gì đó đang chĩa ra. Giữa dòng ánh trắng mờ ảo lọt qua mớ lá cây loà xoà tựa như bản vẽ nháp của một gã sĩ cầu thủ nào đó. Tôi dùng hết sức để bơi vào bờ, cảm giác phía sau lưng mình đang có một mũi dao găm tùy thời có thể cắm phập vào lưng bất cứ lúc nào. Nhịp tim xông lên hai bên tai, tôi cảm giác từng cơ bắp nóng lên và có dấu hiệu co rút. Tôi không dám ngoảnh đầu nhìn lại. Dù có nhìn lại thì có thể nhìn thấy gì xuyên qua bóng đêm dày đặc sau lưng và vực sâu tối đen dưới mặt nước? Tiếng sỏi tru lại vang lên xé toạt không gian thành từng mảng nhỏ.

“Nó” lại sượt qua chân tôi một lần nữa, lần này lại đi kèm cảm giác đau đặng như thể có hàng chục chiếc răng sắc nhọn vừa cắm phập vào bắp đùi.

“Mẹ nó!\$@#\$\$@”

Tôi tóm chặt cành cây trên đầu mình để đu lên rồi ba chân bốn cẳng bò lên nền đất bùn nhão quánh. Tôi gần như nín thở khi nhìn thấy thứ đang bám vào đuôi mình. Dưới ánh trăng, nó gần giống một loại cá thân dài thon màu bạc với vẻ ngoài cực kì độc ác và xấu xí, những chiếc răng sắc nhọn đều đặn của nó đang cắm sâu vào bắp chân của tôi.

Tôi quờ quạng và may mắn Chop được một tảng đá. Đập đập đập, tôi dùng hết sức đập liên hồi vào con cá khốn khiếp kia cho đến khi nó nát bét ra mới thôi. Đứng vào lúc tôi cúi xuống định xem xét vết thương thì một âm thanh sột soạt vang lên rất gần. Tôi lập tức nhảy dựng dậy, đảo mắt nhìn chăm chăm vào bóng đêm, tâm trí cảnh giác cao độ.

Dường như có thứ gì đó đang chuyển động quanh đây!

Chiếc váy cưới vương vãi và nặng chịch do thấm nước. Mắt vẫn không rời bóng đêm cảnh giác, tôi lần mò tay vào bên trong váy cưới. Có một khẩu súng thứ hai gài vào vòng đai quanh đùi, nhưng e là nó không còn dùng được nữa sau khi bị rơi xuống nước. Tôi hạ thấp thắt lưng, lưng hơi khom và dỏng tai lên nghe ngóng. Âm thanh lúc này đã ngừng lại. Tôi đặt khẩu súng xuống nền đất một cách thận trọng, tay trái mò vào áo ngực, vẫn còn có một con dao găm ở đây.

Soạt!

Tóc tôi dựng ngược lên khi nhận ra “nó” vừa phóng vọt qua bên trái mình. Căn cứ vào tiếng gầy gọn và phân loại tiếng động do nó gây ra, tôi đoán “nó” phải rất nặng. Còn tệ hơn nữa, nó có không chỉ di chuyển trên hai chân.

Thú?

Tôi vụt chạy, hai bàn chân điểm nhẹ trên nền đất lồi lõm chẳng chặt chẽ cây. Linh cảm cho tôi biết mình đang trong tình trạng cực kì nguy hiểm. Mặc dù không biết “nó” là thứ gì, nhưng sẽ rất bất lợi nếu phải đối đầu trực tiếp với nó. Tôi biết nó đang đuổi theo mình. Một lần nữa, chiếc váy cưới lại chứng tỏ nó không ưa tôi dưới bất kì tình huống nào. Vừa để tâm chạy trốn tôi vừa cúi xuống dùng dao cắt phẳng những thứ vương vãi. Nó bám sát theo phía sau, nhưng tôi rõ ràng nhận ra nó không có ý định tiếp cận con mồi.

Nó đang dò xét. Dựa trên tốc độ lẫn sự quen thuộc địa hình mà nói, nó không lý nào lại không đuổi kịp tôi. Nó muốn gì? Hay nói nó đang chờ đợi điều gì?

Tôi đang ở đâu? Đây là đâu? Tất cả những chuyện này là sao?

Tôi chạy thực mạng, vừa chạy vừa chuẩn bị tinh thần đón tiếp công kích bất cứ lúc nào. Tôi không thể dừng lại và không muốn dừng lại, phía sau nó vẫn duy trì một khoảng cách an toàn.

Tôi nhận ra điều mà nó đang chờ đợi. Thật là thông minh. Nó không đại gì liều mạng tấn công khi đối thủ sớm hay muộn cũng sẽ kiệt sức mà dâng mạng cho nó. Tôi nắm chặt dao găm trong tay.

Mình không thể chết như vậy được. Nếu thật sự phải chết, đánh một trận rồi chết.

Có tiếng nước chảy phía trước, tôi lao về phía đó bằng tất cả sức lực còn lại. Tôi chỉ làm theo linh cảm của mình. Kinh nghiệm và trực giác, đó là tất cả. Nó dường như cũng bắt đầu nôn nóng thu hẹp dần khoảng cách với con mồi. Tôi biết mình không còn nhiều thời gian.

Tôi bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt!

Tôi đã cùng đường. Trước mắt là một dòng thác hùng vĩ đang ầm ầm đẩy dòng nước của nó lao xuống vực sâu bên dưới. Nếu không phải đang tập trung tập cả sinh lực lo lắng cho cái mạng nhỏ này thì hẳn tôi đã ngã người chiêm ngưỡng cảnh đẹp trước mắt. Dưới ánh trăng màu tím bạc, dòng thác mờ ảo tựa như chiếc thang lộng lẫy dẫn lên cõi bồng lai. Tiếng cười đùa khanh khách của các nàng tiên bọt nước vang vọng lên từ dưới vực sâu, chào mừng bất cứ kẻ nào sa chân lao xuống nộp mạng. Tôi đã chạy một hồi để đi đến điểm cuối của con đường không hề tồn tại, không chừng cũng là kết thúc của chính mình.

Tôi mon men đến mép vực rồi nhìn chăm chăm xuống dưới. Ánh trăng thật sáng giúp tôi nhìn rõ kẻ thù của mình. Từ trong bóng tối, tôi căng mắt nhìn vật

thể đang lù lù xuất hiện ra trước mặt mình. Rừng cây xao động dưới bước đi của nó. Tôi nắm thật chặt vũ khí trong tay, nếu nó mà lao đến đây thì tôi sẽ liều mạng với nó.

Thình thịch. Thình thịch. Nhịp tim đập hồi hộp sát bên tai.

Cuối cùng thì nó cũng xuất hiện. Một con ngựa trắng như tuyết và... đẹp đến mơ màng!

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con vật nào đẹp đến thế. Nó rất cao to, phải gọi là khổng lồ mới đúng, toàn thân toát lên một nét đẹp kiêu hãnh, mạnh mẽ và đầy đe dọa. Bộ lông dày bông bênh theo từng nhịp di chuyển và rạng ngời lấp lánh dưới ánh trăng. Nó nhìn tôi, những chiếc răng lộ ra sáng bóng và... nhọn hoắt.

Răng ngựa từ bao giờ lại sắc như dao vậy nè! Khoan đã, con quái này... có tồn tại sao?

Tồn tại hay không tồn tại, đó không còn là vấn đề vì nó đã quyết định phóng tới tấn công con mồi. Những chiếc răng đầy hăm dọa sáng bóng dưới ánh trăng. Tôi thật lù, đây là lúc phải đưa ra quyết định cuối cùng. Đánh với nó thì chắc chắn không thể thắng. Đối mặt với thứ sinh vật khổng lồ hung dữ như con quái ngựa này, đây không phải liều mạng mà là nộp mạng. Nhưng dù vậy, con quái này cũng đừng hòng sơ mui được miếng thịt nào trên người của tôi.

Tôi xoay người lao thẳng xuống miệng vực bên dưới, rơi song song với ngọn thác. Chỉ cần nghiêng đầu qua bên trái một chút thôi, dòng thác sẽ nằm ngay phía trước mặt. Phen này thì chết chắc rồi. Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ chết như thế này, chết vô duyên và chẳng vì cái gì cả. Thật không cam tâm, tôi không muốn như thế này.

Tôi có thể nhìn thấy con vật đốn mặt ấy. Nó đang cúi xuống nhìn xuống tôi từ bên trên vách đá. Từ góc độ này, dưới ánh mắt của kẻ sắp chết, tôi vẫn phải công nhận là nó vẫn toát lên một vẻ đẹp lạ lùng. Tôi điên tiết gào lên:

“Con ngựa khốn nạn, tao nhớ mặt mày rồi đó...!”

Mình sắp chết đấy ư?

Không phải tất cả những trò đùa này đã đến lúc kết thúc rồi sao?

Đại khái là chỉ có Chúa mới biết vì sao mà tôi vẫn còn sống và cũng chỉ có Chúa mới giải thích được lý do để tôi nằm vắt vẻo trên một cành cây nằm cách bờ suối khoảng một hai mét gần đó.

Điều duy nhất tôi biết là mình còn sống.

Mình còn sống! Mình còn sống! Sống để còn làm nhiều thứ vẫn chưa làm xong.

Tôi leo xuống, chạm chân xuống cát trắng và bắt đầu nhảy nhót. Tôi cóc cần biết mình đang ở đâu và cũng chẳng thêm quan tâm khung cảnh xung quanh hùng vĩ hay xa lạ! Tại sao tôi lại phải bỏ lỡ niềm vui lớn lao này chỉ vì từng dây từng dây núi rừng điệp phủ mây mờ phía xa? Ồ, còn có cả đồng đã thú khổng lồ ăn thịt người quanh quần đầu đây nữa chứ? Tại sao tôi phải quan tâm?

Tôi còn sống! Thế là đủ! Quá đủ!

Tôi gào lên bài ca của Miyavi, chàng rocker xinh gái của tôi. Giả như có một chiếc guitar ở đây! Tôi hò hét nhảy nhót cho đến khi không thể đứng vững trên đôi chân của mình. Vết thương bị cá “đớp” tôi qua đau nhói và rỉ máu. Những vết răng sâu hoắm làm thành hình vòng cung, tựa như một vành miệng của tên trời đánh nào đó đang mỉm cười ngạo ngễ. Tôi nằm dài xuống làn cát trắng mịn. Đến lúc này, tôi mới tự hỏi mình đang ở đâu?

Bầu trời phía trên mới xanh trong làm sao? Bầu trời không một gợn mây. Ánh nắng đã phủ kín không gian từ lúc nào. Nếu đây là một giấc mơ thì trước hết phải cộng điểm cho khả năng tái tạo cảm giác quá chân thực của nó. Còn thú vị hơn thế nữa, nếu đây đúng là giấc mơ thì tôi sẽ chẳng bỏ phí một giây một phút nào để hưởng thụ đến khoảng khắc cuối cùng. Kể cũng lạ, trước giờ tôi chưa bao giờ nhận thức được là mình đang ngủ mơ, mặc dù tôi luôn mong muốn được như thế. Trong mơ, tôi sẽ có đủ dũng cảm để làm những việc mà ở thế giới thật tôi không có cơ hội để thực hiện được.

Tôi bò bốn chân lại gần mép suối. Nước thật mát và trong vắt, có thể nhìn thấy từng viên đá đủ màu dưới đáy. Tôi đưa chân lên và xăm soi vết thương. Con cá chết tiệt nào đã cắn mình tôi hôm qua ấy nhỉ? Để lưu lại hai hàng lỗ sâu hoắm thế này chứng tỏ hàm của nó rất khỏe! Nhưng không cần để tâm đến nó nữa, dù gì thì nó cũng đã nát bét rồi! Tôi tự an ủi và cời bỏ bộ váy cưới vẫn còn đeo bám trên người mình.

Ôi, chiếc váy cưới! Nó dơ bẩn, rách nát, te tua! Giờ thì trông nó chẳng khác gì một chiếc nùi giẻ. Tôi rút ra bốn con dao găm dưới ống quần, một con dao khác trong bím tóc giả và thêm hai thanh nữa trong thắt lưng, tám chiếc kim bạc xung quanh thắt lưng... không ai sử dụng máy rà kim loại với cô dâu trong ngày cưới. Chiếc áo chống đạn cũng được ném sang một bên. Loay hoay hi hụi mãi tôi mới tháo được chiếc vòng nạm kim cương ra khỏi tóc, mất một đùm tóc chứ chẳng chơi, khi ấy thì nó cùng chung số phận với chiếc váy. Hai mươi bốn viên tượng trưng cho hai mươi bốn tuổi. Đó là quà hồi môn của ông.

Chương 3: Camera Hiện Ra Hiện Ra!

Có cả thầy ba sự thật đang tồn tại ở nơi này.

Sự thật thứ nhất, tôi thực sự đang nằm mơ.

Sự thật thứ hai, tôi mơ thấy mình lạc tới một nơi khi ho cò gáy, cá ăn thịt người chứ không phải người ăn thịt cá, ngựa đuổi giết người chứ không phải người đuổi giết ngựa.

Sự thật cuối cùng, cũng là sự thật đáng sợ nhất, tôi đang vô cùng...đói!

Cái thói phàm ăn tục uống của tôi không ngờ lại chui tọt cả vào giấc mơ một cách sinh động thế này. Mắt tôi bắt đầu hoa lên, nhìn đâu cũng thấy thức ăn, bụng gào rú inh ỏi, hai tay hai chân nhấc lên còn không nổi! Và cứ như thế bấy nhiêu đó còn chưa đủ bị đói, hiện giờ thì cả người tôi đang ướt nhẹp từ trên xuống dưới như một con chuột cống vậy. Nguyên nhân dẫn đến tình trạng thảm hại này bắt đầu xuất hiện tại thời điểm cách hiện tại khoảng sáu bảy giờ, sau khi tôi tỉnh dậy bên dòng suối và làm lễ tôn sùng chàng ca sĩ Miyavi.

Một giờ đầu, tôi chạy loăn quăn dọc theo dòng suối nước trong vắt và nhặt được vô số những hòn sỏi nhỏ lấp lánh đủ màu. Cá bơi lội tung tăng từng đàn, thật đấy, có điều ở đây chỉ có duy nhất một loại cá mà thôi. Dĩ nhiên, bọn chúng không họ hàng gì với cái thứ quái vật đã tọt tới một phát tới qua. Vết răng hình vòng cung vẫn đang cười hà hà trên đuôi tôi đây. Chẳng biết có nên gọi là “may mắn” không nữa, từ bé đến giờ chưa có loại thương tích nào mà tôi chưa từng ném qua nên cái kiểu “võ công mèo quào” này chẳng thấm tháp vào đâu.

À, trở lại bên dưới mặt nước, quả thật là tôi chưa bao giờ trông thấy một vùng nước nào lại có nhiều cá bơi lội đến vậy. Chúng nhàn tản lượn lờ dưới chân tôi mà chẳng hề sợ người. À, chính ra thì tôi phải sợ chúng mới đúng. Nếu không thì tại sao tôi lại nhăn răng than đói trong khi hàng tá sushi cá sống cứ nhòn nhơ trước mắt mình như thế. Nói thẳng ra, chỉ cần quơ tay một cái là có thể tóm được một lát sushi ngon lành!

Vấn đề ở đây là cứ “quơ tay một cái” thử xem! Đó sẽ là hành động dại dột nhất mà có hối hận cũng không kịp, đôi bàn tay trắng trẻo sau khi rút lên khỏi mặt nước chắc sẽ còn trắng hơn thế nữa, vì chỉ toàn xương là xương! Tôi may mắn đã phát hiện ra điều này khi vô tình trông thấy một chú cá bơi gần mình. Bụng phản ánh, não lên kế hoạch và đôi tay hành động. Tôi lập tức lòi một trong những “con dao cưỡi” ra (à, đừng hiểu lầm là con dao làm quà cưới, nó là con dao găm được giấu trong váy cưới) rồi tiện tay phóng phập xuống mặt nước. Con cá lập tức triển khai công phu bơi ngựa, máu lênh láng khắp khoảng nước gần đó. Khiêm tốn mà nói thì tôi chưa bao giờ phóng trật khi mục tiêu ở khoảng cách khá gần như vậy! Và cũng thành thật mà nói luôn, đó là một hành động chẳng khôn ngoan chút nào hết, trong trường hợp này.

Trước khi tôi kịp bay ra tóm nó mang lên bờ thì chẳng hề có dấu hiệu báo trước, những con cá còn lại lao tới ào ào, chỉ trong vòng chưa tới năm giây chúng đã xoi sạch con cá của tôi rồi phóng khoáng chừa lại bộ xương cá. Những con cá sau khi chén thịt đồng loại xong bắt đầu lượn qua lượn lại dưới nước nhìn tôi, cứ như thể chúng bảo “có giới thì xuống đây”. Tôi đâu có ngu đến nỗi bị cá lừa, thế là từ lúc đó trở đi, tôi tránh mặt nước càng xa càng tốt.

Khoan đã, hẳn ai cũng nhận có một điều khó hiểu ở đây, nếu vậy thì làm thế quái nào mà tôi lại sống sót suốt cả đêm vật vờ dưới dòng suối này ấy nhỉ? Vết thương nơi đuôi tôi chỉ mới vừa cầm máu, chỉ ít cũng đã nhỏ một vài giọt xuống khu vực bọn cá đam mê bạo lực này rồi chứ. Theo lý mà nói thì chúng đã phải nhận ra mùi máu và xông tới “nhanh thịt” tôi từ lâu rồi. Nghĩ hoài cũng chẳng thể nào moi ra được câu trả lời, tôi đồ tất cả những nghi vấn chính đáng vào “giấc mơ”. Nhưng nói gì thì nói, cho dù có là nằm mơ thì cũng nên để mọi thứ diễn tiến logic một chút chứ.

Né xa mặt nước, tôi hí hửng khám phá vùng đất mình vừa đặt chân đến. Đã đi du lịch miễn phí thế này mà không nhiệt tình thưởng thức thì còn làm gì nữa, chẳng lẽ lại ngồi thiền à. Tôi chưa từng đi tới Amazon, nhưng tôi cho rằng nơi này dường như gần giống những hình ảnh phóng sự rừng nhiệt đới Amazon mà tôi đã xem trên đài Discovery.

Không khí cực kì trong lành, cây xanh hiện diện ở khắp mọi nơi với mật độ dày đặc. Có cây to mười người ôm không hết, có cây bé tí đập qua lúc nào không hay. Những cái cây hình dạng lạ lùng chưa bao giờ thấy. Cả đời tôi không được thấy qua nhiều thực vật lắm, bản thân tôi cũng chẳng giỏi giang gì mấy cái kiến thức hoang dã. Nghề của tôi phần lớn thời gian chỉ ngồi bàn giấy.

À, tôi vẫn chưa nói mình làm nghề gì phải không? Nói tí mí thì không có thời gian, nhưng khái quát mà nói thì công việc của tôi là lên kế hoạch thu tiêu người theo hợp đồng và đơn đặt hàng của đối tác. Nếu họ muốn thu tiêu kẻ thù một cách êm ái, quý không biết thân không hay thì tôi sẽ khiến cho người đó ra đi một cách công khai, lành mạnh (một con đau tim khi đang nằm nghe nhạc hòa tấu êm dịu chẳng hạn). Còn nếu đối tác muốn có một vụ hoành tráng để “sờ gáy” những thế lực khác thì càng đơn giản hơn, anh em cứ xông thẳng vào và rồi hợp đồng được thanh toán.

Những huynh đệ cao thủ của gia tộc sẽ đảm nhiệm phần này. Ông và các chú khác của tôi sẽ lo khoản thương lượng và kí kết hợp đồng với những đối tác bí mật. Thậm chí đến ngay cả ông đôi lúc còn không rõ kẻ thực sự đứng sau bằng hợp đồng là ai. Vậy thì đặt trường hợp chẳng may đối tác “phản phé” thì sao đây? Đó có thể là một cái bẫy nếu có ai đó (cảnh sát chẳng hạn) cố tình đưa gia tộc của tôi vào tròng thì sao? Lo xa là tốt, nhưng cũng chẳng cần thiết lo vũ trụ không người dọn rác. Thường thì ai cũng phải chết, nhưng chẳng ai khờ khạo đi lựa một con đường vừa ngắn vừa tàn khốc như việc đối đầu với đại gia tộc sát thủ khét tiếng bậc nhất thế giới ngầm này đâu.

Mới đó mà đã đi xa quá rồi, đến cả nằm mơ mà mình vẫn còn lo công việc nữa là sao?

Nếu như tạm thời quên đi nhưng đại biểu động vật mà tôi đã được “diện kiến” cho đến lúc này thì phải nói một điều rằng tôi đang ở một nơi thiên nhiên trên cả tuyệt vời. Núi non trùng trùng điệp điệp xanh ngắt một màu. Bầu cao cao vời vợi, xanh ngắt không một gợn mây. À không, có một gợn mây... hai chứ... có hai áng mây đang từ đâu trôi tới. Tôi mở tròn mắt ra mà nhìn hai đám mây đang kéo tới, chúng có màu... gì nhỉ, không phải tím mà cũng không phải hồng, hình như nằm đâu đó giữa hai màu đó.

Tôi đứng thêm một hồi nữa, đầu vẫn ngốc nhìn thẳng lên trời, tự hỏi không biết từ phương trời nào mà những đám mây đang tụ tập về đây càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều. Những đám mây hồng hồng tím tím... đầy cả bầu trời. Một quang cảnh mỹ lệ chưa từng thấy. Tôi có một máy ảnh kỹ thuật số Sanyo mua cách đây vài năm, đến giờ vẫn hoạt động tốt. Giả như tôi tính đến việc mang nó theo khi lên bục làm lễ cưới thì tốt rồi, cảnh đẹp thế này mà không chụp lại thì phí quá.

-Khoan đã, mình đang mơ mà...!

Quả là một phát hiện dù cũ nhưng vẫn rất vĩ đại. Tôi vỗ hai bàn tay vào nhau, tập trung tinh thần và xòe lòng bàn tay phải ra trước mặt. Tôi lăm bắm:

-Camera yêu quý của ta, hiện ra, hiện ra nào!

Bàn tay vẫn trống hoác. Tôi thử thêm vài lần vẫn phí công vô ích. Thế là tôi bức mình cho qua vụ này. Vậy là sao? Đây là giấc chiêm bao của mình mà, đáng lẽ mình muốn thế nào thì nó phải như thế đó chứ (hình như không phải chỉ duy nhất tôi là nghĩ ra cái vụ này). Rồi tôi chợt nhớ đến một vài chuyện khác.

-Thật là vớ vẩn! Mình đâu cũng có muốn bị cá cắn và ngựa đuổi chứ!

Vết thương ở đùi vẫn còn đau, cơn đau rất thực. Linh cảm cho tôi biết rằng bản thân mình cần phải cẩn thận hơn. Giấc chiêm bao lạ lùng này không biết bao giờ mới chấm dứt, nhưng những vết thương nói riêng và những cái khác nói chung, y chang như đang sống thật vậy. Nếu chẳng may mình bị chết ở chốn này thì sao, nghĩ tới đó tôi bỗng thấy lạnh khắp sống lưng.

Một lúc sau đó, tôi ngồi thở phà phà trên một tảng đá. Trước mặt tôi là dòng suối, trên mặt nước còn có bộ xương của con cá xấu số ban nãy. Chẳng hiểu đi loanh quanh thế nào mà bây giờ tôi lại quay trở về chỗ cũ. Chỉ ít chỗ này còn có nước uống, chứ nãy giờ đi tôi vòng vòng bên ngoài khu rừng thì chẳng thấy có gì khác ngoài cây và cây. Tôi không dám đi sâu thêm vào bên trong, nơi đó khá âm u và... rừng rợn. Ai mà biết trong đó có cả một bầy ngựa ăn thịt người hay... thậm chí là thỏ ăn thịt người cơ chứ!

Có điều, chẳng hiểu sao tôi chưa từng trông thấy bất cứ động vật nào khác trong rừng cả. Điều này khiến tôi cực kì lo lắng. Một nơi tập trung bao la bát ngát cây cối thế này chẳng phải gọi là rừng sao? Đã là rừng thì phải có thú hay côn trùng gì gì đó chứ. Nơi này dường như có gì đó bất thường. Mọi thứ im lìm đến vô lý. Không một tiếng chim hót, không có bất cứ âm thanh nào khác. Đến cả gió cũng không thấy thổi qua, do đó mà tiếng xào xạc đặc trưng ở một nơi đầy rẫy cây lá như vậy cũng không nghe thấy được. Bất giác, tôi có cảm giác khu rừng này dường như đang say ngủ vậy. Tôi đâm ra ghét bản thân mình. Cuộc sống thường ngày của tôi vốn dĩ đã căng như sợi dây đàn rồi, việc quái gì mà khi ngủ mơ cũng phải phập phồng lo sợ như vậy chứ.

Tôi mệt mỏi liếc sang trái cây đặt trên tảng đá bên cạnh, chỉ nhìn chúng thôi cũng đủ ngao ngán. Đó là khi tôi đi “khám phá” bên ngoài khu rừng nhặt về, chẳng biết có ăn được không nữa! Trái cây ở đây đủ xanh vàng đỏ tím đủ màu, nhưng tôi có đọc từ một bài báo nào đó mách rằng một khi đi lạc thì đừng nên chọn những thứ trái cây sặc sỡ mà ăn, nhiều khả năng chúng có chứa chất độc. Nghĩ kỹ thì tôi cũng chẳng biết đó là cách phân biệt dùng cho nấm hay trái cây nữa. À mà, chẳng lẽ nào thì chúng cũng đều là thực vật, có khác gì lắm đâu mà suy nghĩ cho mệt.

Mất những ba chục phút mà tôi vẫn chưa quyết định có nên cho vào mồm mấy thứ quả lạ này hay không. Cuối cùng, đối quá hóa liều, tôi chọn đại một trái màu tím tím (màu này theo tôi thì không sặc sỡ chút nào hết) cõ trái banh chơi bóng bàn rồi đưa lên miệng cắn một cái thật trọng. Rôm rốp, nhả nhả, sừng sực, mặc dù tôi cau mày nhưng vị cũng không đến nỗi nào. Tôi không phải là đứa kén ăn cho lắm nên nhai một hồi đã xoi trộn hai quả. Đối vẫn hoàn đối, bấy nhiêu đây chẳng đủ dính răng. Nằm dài ra đất, vừa định đưa trái thứ ba lên môi thì tôi khựng lại. Nãy giờ tôi không để ý, cho đến khi nằm dài ra nhìn thẳng lên mới nhận ra điều này. Tôi gần như nín thở, bầu trời trên đầu tôi... thánh thần ơi...

Những đám mây rời rạc mà tôi thấy ban nãy không còn “rời rạc” nữa rồi, chúng đang ùn ùn kéo tới. Từng khối mây cuộn cuộn đâm vào nhau, hòa lẫn và tiếp tục kết thành những khối lớn hơn và dày đặc hơn. Gió bỗng từ đâu thổi đến, lúc này tôi còn thấy lạ bởi hoàn toàn không cảm nhận chút gió nào, thì giờ đây từng đợt từng đợt gió ào tới không ngừng. Đợt này chưa qua đợt kia đã thốc tới. Tôi lồm cồm bò dậy, tạm thời hoang mang không biết làm gì, đây là do thiên nhiên hay bất cứ thế lực vô hình nào gây ra? Bầu trời phía trên đầu tôi tựa như một đại dương đang nổi phong ba, những cuộn sóng là những đám mây màu hồng đang hung hãn xô đẩy nhau lao vào bờ.

Oái!

Tôi cúi đầu xuống, gần như nhảy ngược ra sau. Có cái gì đó vừa đập vào chân mình! Một... con cá đang giãy đành đạch dưới chân tôi. Mà không chỉ một con, tôi tròn mắt nhìn xuống suối, những con cá hết con này đến con khác liên tục thi nhau nhảy lên... bờ. Cảnh tượng này hết như trong truyền thuyết “cá chép vượt vũ long môn”, chỉ khác chỗ chúng không hóa rồng mà chỉ chăm chăm hóa thành khô cá.

Điên rồi, chúng thực sự hóa điên rồi! Hai tay tôi ôm lấy đầu, miệng há ra không ngậm lại được, chúng lao lên mặt đất càng lúc càng nhiều. Còn ở trên kia, những đám mây đã dồn ứ vào nhau, tưởng như chúng đã bão hòa không còn có thể chứa thêm một lọn mây nào nữa. Toàn bộ không gian nhuộm hồng, một màu hồng pha lẫn ánh tím. Cảnh vật trước mắt tôi thật là đẹp mà cũng thật là hãi hùng!

Tôi nhìn những con cá đang thoi thóp dưới chân mình, sợ hãi quang cảnh cuồng nộ trên đầu đang đến cùng với vô số cơn gió lốc “oanh tạc” khắp nơi. Gió thổi càng lúc càng lạnh, thổi tạt vào mặt, vào mắt, vào toàn bộ diện tích cơ thể tôi. Nhiệt độ hạ xuống cực nhanh, tôi run lên cầm cập. Ở nơi này

đang xảy ra chuyện gì vậy?

Àm!

Một cành cây đổ xuống chỉ cách chỗ tôi đứng vài phân. Tin nổi không, tin nổi không, gió thổi đã làm gãy cây!

Àm!

Thêm một cành cây khác nữa gãy xuống. Thế là thế quái nào, gió có mạnh nhưng làm gì mạnh đến mức độ đó. Bằng chứng là tôi vẫn chưa bị thổi bay đi, tôi vẫn đang đứng ở đây cơ mà, đứng rất vững là đằng khác.

Àm...Àm...Àm...

Hàng loạt cây thi nhau đổ xuống, cứ như có một bàn tay vô hình nào đang xô ngã những cái cây không hề thương tiếc. Cá vẫn tiếp tục phóng lên mặt nước, rất nhiều con đã chết. Tôi lo choi nháy khắp nơi, chốc lát lại ngẩng lên nhìn bầu trời giữa cái lạnh căm căm tẻ hại như đêm Giáng sinh đầy tuyết. Bỗng nhiên, tôi nổi điên lên, tất cả những chuyện này là thế nào chứ! Dù là giấc mơ nhưng cũng phải nói lý một chút. Tôi hét lên:

-Đồ nghiệt, có giỏi thì đổ mưa xuống luôn đi! Mày chỉ còn thiếu mưa thôi!

Nếu rộng rãi thì cho thêm một vài tia sét nữa, vậy sẽ có “không khí” hơn. Tôi u oán rủa xả thứ tự nhiên ngang tàng đến vô lý này.

ÀM!!! ÀM!!!

-Má ơi!!

Tôi hét lên và ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu, có vật gì đó nặng chịch vừa rơi xuống gần sát người tôi về phía bên trái. Tôi đảo mắt nhìn qua, toàn thân nhất thời rụng rời vì...sợ! Sét đã đánh trúng một cây cổ thụ! Thân cây bị chẻ ra làm đôi và đang bốc cháy ngùn ngụt. Không phải linh ứng vậy chứ, tôi chỉ mới nghĩ đến tia sét thôi mà đã xuất hiện rồi!

Một chút hơi ẩm vừa chạm vào lưng tôi. Rồi một cách rõ ràng, “nó” đã đến. Tôi ngẩng mặt nhìn lên trời. MƯA, đúng là mưa thật rồi. Tôi xòe tay hứng từng giọt nước mưa rơi xuống. Những đám mây hồng nặng chịch vẫn đang trong con thịnh nộ, nhưng đúng là mưa, có mưa thật rồi. Từng giọt mưa ẩm áp như thể tôi đang được tắm vòi hoa sen ở nhà vậy.

Tôi hét lên vui sướng.

-Mưa lớn nữa đi, kéo phăng hết mấy con cá điên khùng này ra sông ra biển luôn!

Mưa suốt ba giờ đồng hồ liên tục.

Tôi đứng chịu ướt đúng ba giờ. Chẳng ai ngu dại gì lại đi nấp dưới một cái cây trong lúc thiên nhiên trái tính trái nết thế này. Thân cây cháy đen thui vẫn còn nằm đó là một tấm biển cảnh báo hùng hồn nhất. Đúng như mong muốn của tôi, nước đã dâng lên và mang những con cá trở lại xuống suối, rất nhiều con còn sống bắt đầu lội tung tăng dưới đó. Cây cối sau đó cũng đã hết đổ ngã, bầu trời bắt đầu trở lại màu hồng phấn nhàn nhạt. Đặc biệt, chẳng có thêm một tia sét hay tiếng sấm nào nữa hết. Mưa cuối cùng cũng đã tạnh. Trời quang mây tạnh, không gian một lần nữa lại trở về vẻ tươi sáng ban đầu của nó.

Tôi vẫn ngồi nguyên trên tảng đá của mình, ướt thấm thương và nhìn ngắm mọi thứ đang diễn ra xung quanh mình. Bất cứ một hiện tượng nào trong số những hiện tượng đang bày ra trước mắt tôi đều thuộc loại có thể gây kinh ngạc nhất, đáng được đăng lên trang nhất của tất cả các tờ báo. Nhưng đối với một kẻ chỉ trong vòng ba giờ đã phải chứng kiến bộ mặt thất thường đến quái đản của thiên nhiên chốn này và thêm một chuỗi những kinh ngạc không dứt mà nói, toàn bộ những sợi dây thần kinh chỉ phối sự ngạc nhiên của tôi cũng đứt phăng mất rồi.

-A!

Tôi gác cằm lên bàn tay, cánh tay gác trên đùi mà ngồi “ngạc nhiên”. Một chỗ đất ướt sền sệt động đậy, thêm một con gì đó na ná như con ếch vừa chui từ dưới đất lên. Nó có ba chân, cái mồm to vĩ đại và con mắt tựa như sắp sửa phọt ra ngoài. Cũng y chang như “đám đàn anh” đi trước của nó, “con ếch” đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi phóng một bước chui tọt vào rừng.

Tôi ngước mắt lên nhìn lên bầu trời khi nghe thấy tiếng quàng quạc phát ra ở đâu trên đó.

-A!

Thêm một bầy đông đúc những con chim khá to bay ngang qua. Trên cái nền hồng hồng của bầu trời, màu xanh của những chú chim trông thật nổi bật. Tôi không dùng chữ “màu xanh da trời”, vì rõ ràng theo quan sát của tôi thì bầu trời ở đây không có tới một chấm xanh. Màu xanh ban đầu tôi nhìn thấy đã hoàn toàn biến mất sau cơn mưa vô duyên ban nãy. Còn đây là đàn chim thứ vài chục bay ngang qua đầu tôi rồi.

Rầm rập, rầm rập...

A!

Lại một đàn thú rừng nữa xuất hiện, chúng chạy ngang qua phía đá chỗ tôi ngồi thậm chí chẳng cần liếc qua tôi một cái. Chắc chúng tưởng tôi cũng là một phần của tảng đá! Ô, cái đàn thú rừng này có sừng, có đuôi, nhìn xa thì khá giống nai nhưng nhìn gần thì thấy hao hao giống chó sói có chân hươu hơn. Tôi đã phát một khi phải ngồi nhìn ngó hết đàn thú này đến đàn thú kia, mà chẳng đàn nào giống đàn nào, mà cũng chẳng giống với bất kì động vật nào tôi thấy từ nhỏ tới giờ. Mà tôi hiện đói quá nên cũng chẳng hơi sức đâu mà ngồi đặt tên cho chúng!

Àt xì!

Một con thú hốt hoảng dạt ra khi phóng ngang qua tôi, nó quay lại trừng mắt nhìn tôi. Ở đâu ra cái kiểu thú rừng trừng mắt nhìn con người vì đã trót làm nó giật mình cơ chứ. Tôi cũng có muốn nhảy mũi đâu, chỉ vì bị trấn nước rờng rã nên mới thành ra thế này đó chứ!

Suốt ba giờ ngồi hứng mưa, tôi chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, rằng khi nào thì cái giấc chiêm bao khốn khiếp này chấm dứt? Phải có ai đó đến đánh thức tôi dậy chứ. Tôi chẳng muốn tồn tại ở cái chốn hoang đường này thêm một giây phút nào nữa hết. Thật là tốn thời gian trong khi tôi còn biết bao công việc đang đợi ở thế giới thật. Một ông đại sứ, hai tên thượng nghị sĩ, một gã trùm buôn thuốc phiện và một tên gia trưởng, tôi phải về thì họ mới có thể chết được chứ.

Nghĩ đồng nghĩ tây một hồi, tôi lại nhớ đến nhân vật bí ẩn xuất hiện giữa chừng lễ cưới của mình. Cái gã vừa vung vẩy đuôi vừa thông báo rằng tôi đã trúng thưởng. . .hình như là xổ số vũ trụ. Lại còn một mớ những điều ước nữa chứ. . .chắc, mơ mà cũng có lý do nhập đề nữa chứ. Tôi đưa tay ngáp một cái sái quai hàm. Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi, ta tỉnh dậy đi nào. Tôi lăm bầm suốt ba giờ đồng hồ không thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Gà Đại Chiến

Sau khi ngồi đến ê mông trên tảng đá chỉ để đọc thần chú nguyên rủa giấc mơ khốn khiếp này, cuối cùng tôi cũng đã nhận ngộ ra một chân lý: “Dù cho bạn không làm gì đi nữa, mọi thứ vẫn sẽ tiếp tục trượt dài trong mê mẩn”!

Tôi đói đến mất mớ tay chân run. Cứ ngồi mãi nơi này cũng không phải là cách. Trước tiên, tôi cần phải kiếm ra lễ vật công nạp cho cái dạ dày này rồi mới có thể tính đến việc tìm người giúp đỡ. Tôi không tin là khắp cả vùng trời đất rộng lớn này lại không tìm được bất cứ thứ gì khác có tư duy, chí ít thì cũng phải cao cấp hơn mấy con vượn chẳng ra vượn, chó chẳng ra chó cứ vèo vèo qua lại trên mấy cành cây kia. Đã vậy, thỉnh thoảng chúng còn khạc ra thứ âm thanh nghe như ai đó đang cười khẩy vậy.

Có một chuyện vẫn khiến tôi càng nghĩ càng cảm thấy không cam tâm đến tận lúc này. Đúng là nghề nghiệp của tôi có chút vấn đề, thế nhưng nếu xét về mặt thể chất lẫn tinh thần thì cũng đâu thể nào liệt vào hạng lập dị được. Thế nhưng nếu căn cứ theo những gì mà tôi đã và đang chứng kiến ở đây mà nói, thế này thì chẳng thể nào gọi là giấc mơ của một người bình thường được. Ngày trước, nhóc Alice của Lewis Carroll (tên thật là Charles Lutwidge Dodgson, người Anh) chẳng may trượt chân rơi vào “Wonderland-Xứ thần tiên” thì sao chứ! Con nhóc đó còn được mời bánh, dự bữa tiệc trà, mặc váy đẹp. Còn như tôi đây, tay chân trầy trụa, đói mồm đói meo, áo váy tôi tả vớ nhếch từ ngoài vào trong! “Xứ thần tiên” đâu chẳng thấy, nơi này phải gọi là “Xứ khùng điên” mới chính xác.

Vừa đi tôi vừa lấy dao gọt vỏ những thứ trái cây hái lượm dọc đường rồi cho vào miệng. Khu rừng sau cơn mưa đã như thay đổi toàn bộ khuôn mặt im lìm của nó. Vô số loài động vật chẳng biết từ đâu xuất hiện ở khắp mọi nơi chỉ trong một thời gian ngắn đến kì lạ. Đồng thời với sự trở về của đám thú rừng, tiếng côn trùng chim chóc hòa lẫn vào nhau làm thành bản nhạc réo rất âm vang khắp nơi nơi. Quả thật, khu rừng tựa như một nàng công chúa vừa tỉnh giấc sau một thời gian dài say ngủ! Vừa tỉnh dậy là nàng ta mở mồm hát mãi không thôi. Không khí tươi vui, hổi hã của khu rừng dường như ảnh hưởng ít nhiều đến tâm trạng hiện giờ của tôi.

Tôi thích thú nhìn rừng cây xanh lá được bao phủ bởi sắc hồng tím độc đáo nơi này. Những đóa hoa màu trắng sữa bé tí nằm rạp mình sát mặt đất. Có một bầy những sinh vật nho nhỏ đập cánh điên cuồng vòng quanh những đóa hoa đó, mỗi lần chúng bay vụt qua, đám hoa lại rụng rơi một loạt những chiếc lá làm trắng xóa mặt đất bên dưới. Những con khác bay theo sau vội vội vàng vàng nhặt những chiếc lá đó lên bằng tám chân rồi bay biến đi đâu mất. Tôi đã thử phóng mắt đuổi theo một con, nó cấp chiếc lá bay ngược lên, vẽ thành một hình số tám bên dưới tán cây cao vút rồi lượn một vòng quanh thân cây ra khỏi tầm quan sát của tôi.

Tôi đưa tay vén một mớ dây leo rũ xuống trước mặt. Chúng run lên, cuộn lại và một loạt những sợi khác lập tức làm y chang vậy. Con đường hoang sơ trước mặt bỗng chốc trở nên quang đãng đến không ngờ. Tôi nghi ngờ giữa những sợi dây leo này dường như có tồn tại một môi liên kết nào đó.

Nếu không kể tới những chi tiết khác thường luôn đập vào mắt, ví dụ như những con vượn chó biết cười chẳng hạn, khu rừng này đáng được đưa vào danh sách những danh lam thắng cảnh nổi tiếng thế giới. Chi riêng mỗi dòng thác tuôn dài phía đằng xa kia cũng đủ xi cho nó một chỗ trong số những danh sách bình chọn đó rồi. Tôi không nói mình là một người yêu thiên nhiên say đắm, nhưng chí ít tôi cũng không phải loại không biết thưởng thức bữa tiệc thiên nhiên đang bày ra trước mắt mình.

Tôi đi dọc theo bờ suối suốt một thời gian khá dài, vừa thông thả dưỡng sức, vừa thả hồn nhìn ngắm thành quả tươi đẹp của thiên nhiên. Chỉ là. . .xung quanh đây chẳng thấy làng mạc hay bất cứ dấu hiệu nhỏ nhoi nào chứng tỏ có con người sinh sống. Tôi phải nhìn trước ngó sau một cách cẩn thận, đôi giày cao gót đã văng đâu mất trong khi da chân tôi lại rất mỏng do luôn mang vớ và giày như bất cứ một con người hiện đại nào, giờ thì chỉ một miếng da nhỏ hay một cái gai bé tí cũng đủ đâm xuyên qua lớp da này và làm tôi khốn khổ rồi. Chắc phải đến kiếp sau tôi mới có thể đi chân không xong

vào rừng chạy nhảy như thỏ dăn được!

Mặt đất trở nên mềm và dẻo hơn sau cơn mưa. Không khí lan tỏa một mùi hương đặc biệt. Đúng là mùi của đất, đã bao lâu rồi tôi không có dịp ngửi cái mùi đặc trưng này? Ngày xưa, mỗi khi trời mưa, tôi chẳng bao giờ chịu ngồi yên trong nhà. Mùi đất hòa quyện với cảm giác hứng phấn không cần che giấu khi đùa nghịch dưới những cơn mưa là thứ mà tôi “sống nhớ chết mang theo”. Thời gian trôi qua nhanh, tôi bị cuốn theo dòng chảy của cuộc sống vĩ đại, đến lúc nhìn lại thì bỗng nhận ra mình đã trôi dạt khá xa bến bờ tuổi thơ rồi!

Mỗi lần trời mưa, nếu ông không cho phép ra ngoài, tôi thường dính chặt người bên song cửa sổ. Bàn tay tôi bé nhỏ vươn ra ngoài để cảm nhận những sự va chạm mát lạnh, trong lành với những giọt mưa. Bất giác, tôi nhìn xuống lòng bàn tay mình, chúng không còn “sạch sẽ” như ngày xưa nữa, chúng đã nhuốm màu của không ít người. Nhưng so với bàn tay, cái đầu này còn “bẩn” hơn gấp mấy lần, số người do nó mà bỏ mạng cũng không ít. Tim tôi quặn lại với một cơn đau khá quen thuộc, tâm trí tôi vang lên một hồi chuông cảnh tỉnh. Đi quá xa rồi! Tôi hít một hơi dài.

Quên đi!

Phải quên đi, quên càng nhiều càng tốt. Đó là kinh nghiệm mà tôi đã phải đánh đổi bằng cả máu và nước mắt mới có được. Để có thể tồn tại trong một nơi mà xung quanh toàn là những kẻ mưu mô hiểm độc, những sát thủ lạnh lùng giết người không chùng tay, tôi phải học cách để quên những điều có nguy cơ xé nát trái tim mình ra thành từng mảnh.

Chỉ có điều, tôi chẳng thể nào quên được Peter Pan, làm thế nào tôi có thể quên đi một người xa lạ và một vùng đất chưa hề được đặt chân tới. Peter Pan làm bạn với tất cả mọi người từ lúc họ sinh ra cho đến khi họ khám phá ra bộ râu trắng muốt của ông già Santa Claus làm bằng nhựa tổng hợp, cậu ấy là bạn của tất cả mọi người... trừ tôi.

Con suối này rốt cuộc thì dài tới tận đâu mới được? Tôi đi hoài, đi mãi, đi đến độ muốn đánh rơi cả hai cái chân này mà cũng không tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào đáng vui mừng cả. Cảnh vật cứ từa tựa nhau, xanh um, róc rách, cứ như thể tôi là một con kiến nhỏ loay quanh trong một hòn non bộ khổng lồ.

Vừa đi vừa ăn nên chẳng mấy chốc đã khá no. Tôi cầu trời khẩn phật sao cho mấy thứ trái cây mà tôi vừa ăn không có độc. Giả sử mà có chuyện gì xảy ra với cái dạ dày của tôi thì thật là... tai họa. Giữa chốn thâm sơn cùng cốc “gà bay cá chạy” này, tôi biết tìm đâu ra một bệnh viện cao cấp, một cô y tá để sai vặt và một chàng bác sĩ đẹp trai có làn da rám nắng cơ chứ?

Đang đi, tôi bỗng nhận thấy lùm cây phía trước khẽ động. Con dao xoay hai vòng giữa các ngón tay, kẹp chặt nó giữa lòng bàn tay nóng hôi, tôi bước chậm lại và đặt mình trong trạng thái cảnh giác. Nơi này đã dạy cho tôi biết rằng, bất cứ điều gì bỗng dưng tỏ ra khác thường một cách lộ liễu thế này đều hứa hẹn một rủi ro không lường trước được. Theo phán đoán của tôi, trong lùm cây thấp thấp ấy ắt hẳn có một sinh vật vẫn còn sống nhăn. Mà vẫn còn sống, nghĩa là nó còn khả năng tấn công bất cứ lúc nào!

Tôi để mũi dao găm chĩa về phía trước, từng bước tiến lại gần. Tôi bước không gây tiếng động, lưng hơi hạ thấp và hai mắt không hề rời khỏi mục tiêu. Tôi nhìn thấy một cành cây gãy khá dài nằm dưới đất. Đúng vật đúng lúc! Tôi nhặt nó lên, khều vào lùm cây một cách êm ái nhất có thể. Tôi nín thở quan sát cái vật ở bên trong.

Nó khá là to, màu xám tro và nổi vân đồ li ti.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉ là một quả trứng. Một quả trứng to gấp ba lần một quả trứng đà điểu. Tôi chẳng biết nó là trứng của con gì, nhưng xét về kích cỡ của quả trứng này mà nói, con mái đã đẻ ra nó cũng phải thuộc loại... to con vạm vỡ! Tôi nuốt ực một cái. Tôi quan sát xung quanh thật cẩn thận mới dám ngồi xuống nhìn ngó quả trứng kỹ hơn. Nhờ đầu xui xẻo đúng lúc con mái quay trở về và trông thấy tôi ngồi vờ về khả nghi thế này thì... thăm à!

Người ta gọi đó là tình ngay lý gian, bởi sự thật là tôi chẳng hề có chút tà ý gì với quả trứng trước mặt cả. Tôi chỉ tò mò không biết cái con vật đang động đậy bên trong là rốt cuộc là con gì mà thôi. Nhìn xem, nó đang làm cho lớp vỏ cứng bên ngoài nứt ra nè. Cái con non này, dù là con gì, cũng phải mạnh mẽ lắm đây!

Phải mất một lúc sau thì mảnh vỏ đầu tiên mới bung ra. Một cái chân khẳng khiu đen đúa bật ra ngoài. Cái chân này na ná như chân gà vậy, khô quắt queo, có tất cả năm ngón mà ngón nào cũng gấn móng nhọn hoắt. Đây ắt hẳn là cái chân vừa tống một cước đập văng mảnh vỏ khi nãy. Tôi mừng hóm và nhóng cổ nhìn vào bên trong. Thoạt đầu, tôi chẳng trông thấy gì ngoài một lớp màng nhầy nhụa màu đỏ trừ cái chân karate đó. Tôi tiếp tục chờ đợi. Khoảng vài phút sau, thêm mảnh vỏ nữa bị tống ra ngoài không thương tiếc, lỗ hổng trên quả trứng đã được mở rộng ra và rồi một cái đầu nhỏ đen như than đang cố gắng vươn ra ngoài không khí. Nó hóp lầy hóp để không khí như một gã lên cơn hen suyễn. “Phốc” một cái cực kì mạnh bạo, nó lao hết cả thân mình cùng với tứ chi ra khỏi vỏ trứng.

Giờ đây, tôi mới được diện kiến trọn vẹn “dung nhan” của nó. Cho đến tận thời điểm này, tôi vẫn chịu thua không biết rốt cuộc thì nó là con quái gì?

Nó giống như một con gà lớn với bốn cái chân như đã miêu tả ban nãy, toàn thân được bao phủ bởi một lớp vảy sừng màu đen kịt. Đuôi nó khá dài, dài đến hai phần ba toàn bộ chiều dài cơ thể. Chóp đuôi nhọn và hình như... tôi không biết mình có nhìn nhầm không... cái đuôi này có gắn thêm một cái kim như con ong vậy. Trên thân của nó còn có hai miếng vảy đặc biệt to hơn những cái vảy còn lại, chẳng biết dùng để làm gì. Cái đầu nó khá to, mõm dài, hai mắt nằm ở hai bên như mắt cá sấu và nó đang liên tục ho khạc một cách khó khăn. Ày, tôi đã nói nó có những cái răng bé xíu nhọn nhọn chưa nhỉ? Thật lòng mà nói, nó xấu xí quá thể!

Con vật này chẳng mất nhiều thời gian để làm quen với môi trường mới và đứng vững trên bốn chân của mình. Đám gà con, voi con, chim non... theo như những gì tôi được biết thì còn phải tốn chút thời gian để làm quen với môi trường bên ngoài bụng mẹ, nhưng cái con quái này... khỏe như vạm vậy! Tôi bật cười ngoài ý muốn khi trông thấy nó xoay vòng tròn quanh cái đuôi của mình. Có vẻ như đến tận lúc ấy, nó mới chợt nhận ra là còn có tôi đang hiện diện chốn này.

Nó ngừng lại mọi hoạt động và lờ lờ đưa mắt hướng về phía tôi. Bỗng nhiên tôi thấy lạnh sống lưng! Cái con quái mới đập trúng chui ra này toàn thân đều một màu đen, duy chỉ có đôi mắt là phát ra ánh đỏ bập bùng thật đáng sợ. Mặc dù nó chỉ mới ra đời và cũng chỉ bé bằng cô chó Chihuahua Tinkerbelle đi lạc của Paris Hilton, nhưng không hiểu sao từ nó toát ra một thứ sức mạnh khiến đối phương phải e dè.

Cái muốn coi thì cũng đã coi rồi. Tôi chậm rãi đứng dậy và...thụt lùi.

-Tốt rồi, mày cũng giống như tao, hai đứa ta đều hoàn toàn lạ lẫm với nơi này. Giờ thì mày đi đường mày, tao đi đường tao. Vĩnh biệt.

Tôi nói rồi bước đi. Nó cũng đi theo, bốn chân đã bước khá thành thục trên mặt đất. Khi nó di chuyển, cái đuôi cũng uốn éo nhịp điệu phía sau. Tôi bước nhanh hơn. Nó cũng bước nhanh hơn. Tôi đứng lại. Nó vẫn tiếp tục tiến tới.

-Ê, đi chỗ khác chơi.

Tôi xùy xùy. Nó lao đến càng nhanh hơn.

-Không phải chứ?

Tôi bắt đầu chạy. Tôi đã từng nghe nói những con gà (hay bọn gia cầm) sau khi từ trứng chui ra, sẽ thấy cái gì đầu tiên thì đều cho đó là mẹ của nó và tò tò bám theo sau. Nhưng dù nhìn ở phương diện nào, cái con quái này cũng đâu có giống với lũ gà đâu, mà ánh mắt hung hăng của nó cũng chẳng hề coi tôi là mẹ hay bà con thân thích nào hết. Nó nhe răng, cong đuôi phóng thẳng về phía tôi.

Tôi vừa chạy giữ khoảng cách với nó vừa quay lại la lớn:

-Biến đi...tránh xa tao ra...còn đuổi theo nữa thì tao sẽ mần gỏi mày đó!

Một cảnh tượng chẳng thể nào tin nổi đang xảy ra ở đây. Thật là chẳng ra thể thống gì nữa. Bọn kẻ ăn người ở trong nhà tôi mà trông thấy cảnh này chắc tôi chỉ còn cách đọc thần chú cho đất nứt ra mà chui xuống. Cái con quái này, sao mà bốn chân của nó phóng nhanh quá vậy nè.

-Đó là tại mày ép tao đó nhá!

Tôi ngừng phất lại, co chân lên và dùng hết sức bình sinh dẫm nó một phát. Không phải tôi ý lớn hiếp bé, giết hại trẻ sơ sinh không thương tiếc, nhưng con quái này đã rượt đến tận gót chân của tôi rồi!

Cảm giác đập lên người nó thật dễ chịu, dù lòng bàn chân có hơi ram rám và lương tâm cắn rứt đôi chút. Tôi rút chân lại và né ra xa. Sau cú “giáng chân toàn công chương” đó, tôi nghĩ con quái này chỉ ít cũng đi từ cửa tử vong đến lối vào khu thương tật vĩnh viễn. Nhưng thật không ngờ, nó chỉ bị choáng đôi chút rồi lập tức vùng dậy ngay. Nó vẫn cứ nhằm tôi lao tới, hai mắt đỏ kè đầy những tia độc ác. Đúng là sống dai như vắt, bám dai như đĩa! Tôi tung chân đá một cước thật mạnh ngay trực diện mõm nó, con quái bị tống ngược ra sau bảy tám mét rồi đập mạnh vào thân cây cổ thụ gần đó. Tôi nhón mắt lên nhìn, cú này thì tha hồ ngồi sắp xương lại nha con!

-Cái gì?

Tôi giật mình la lên. Con quái thậm chí chẳng hề choáng váng, vừa đập vào thân cây rồi rơi cái bịch xuống mặt đất, nó liền chồm dậy rồi phóng thẳng đến chỗ tôi với tốc độ kinh hồn. Con quái này càng bị ấn đòn thì càng hăng. Được rồi, đó là mày chọn đó nhé!

Tôi quăng mớ trái cây đang cầm trên tay xuống, quăng con dao cầm phập vào thân cây gần đó. Đối phó với con quái sơ sinh này mà phải dùng tới vũ khí thì còn gì là mặt mũi nữa. Nó đang hùng hục chạy tới, chạy đi con, càng nhanh càng tốt. Tôi nhắm chuẩn đúng lúc nó vào vị trí phù hợp thì tung chân đá một cái thật mạnh thuận theo chiều lao tới của con quái khôn khiếp. Vừa lao vào đối thủ, vừa bị đập bồi thêm một cái “đưa tiễn”, con quái “bay cao và bay xa” đến hơn hai mươi lăm mét. Nơi nó đập xuống, cát tung tóe lên. Con quái vẫn không chịu bỏ cuộc, một lần nữa chứng tỏ bản lĩnh đu bám phi thường của mình, nó cầm đầu cắm cổ phóng tới. Tôi đập một cái nữa trực tiếp xuống giữa lưng nó.

-Chết mày nè!

Con quái không hề thua kém, nó cong đuôi lên rồi chỉ trong chớp mắt đâm đầu kim nhọn vào chân tôi một cái đau điếng.

Oái!

Tôi dồn hết sức đập gót chân vào mặt nó thêm một cái nữa rồi mới ôm chân nhảy cò cò ra xa. Trời ơi, cái đuôi nó đâm lòng bàn chân tôi thủng một lỗ khá sâu, máu từ đó ứa ra không ngừng. Tôi cảm phần nhìn con quái, nó đang choáng váng vì xoi liên tiếp mấy cú liên hoàn cước của tôi ban nãy, vừa đau vừa tức, mặc kệ cái chân đỏ máu, tôi bước tới tóm lấy cái đuôi con quái rồi đánh thẳng đâm này rồi hung bạo quất liên hồi xuống nền đất.

-Cho mày chết, cho mày chết...dám đâm vào chân tao nè...chết đi...chết đi!

Tôi điên cuồng nện nó xuống đất đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, bắp tay nhức mỏi, mắt mờ đi và hơi thở hỗn hển. Từ lúc bị ném vào giấc mơ khôn khổ này, chẳng có lấy một giây phút nào gọi là thanh thản hết. Cơ thể này không phù hợp với sự dày vò một thời gian dài như vậy, tôi buông con quái ra và nằm lăn ra đất. Kiệt sức. Đói. Máu nơi lòng bàn chân vẫn chưa cầm lại.

Tôi chậm rãi quay đầu nhìn sang con thú cứng đầu cứng cổ, thật không tin nổi là nó vẫn chưa chết! Dù vậy, nó cũng thuộc loại sống dờ chết dờ như tôi

lúc này thôi. Phải công nhận sức sống của con quái này vô cùng mãnh liệt, tôi đã cố gắng hết sức đập nó đến mệt là người mà nó vẫn không chết. Nó đang nằm đó, thở yếu ớt và chòng chọc nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi cố gắng đưa tay đến chỗ nó, dùng hết sức tàn lực kiệt mà gõ lên đầu nó một cái “cốc”. Con quái dường như nổi điên lên. Trước khi tôi kịp rút tay lại, nó quay ngoắc cái đầu ra sau và... ngoạm một phát vào ngón tay cái của tôi.

Tôi hét lên và lập tức vẩy vùng để thoát khỏi hàm răng bén nhọn của nó. Phần vì tôi giữ mạnh, phần vì nó cũng tôi tả tàn tạ sau cả chục lần bị đập thẳng tay, ngón tay của tôi cuối cùng cũng được giải phóng khỏi cái mồm của nó. Khi ấy thì... đổ máu!!!

Màu hồng của bầu trời sụp xuống mất. Đã bao lâu rồi tôi ở đây? Tôi nhắm mắt lại, một nhòai. Giấc ngủ kéo tới rất nhanh sau đó! Tôi khẽ bật cười. Tôi ngủ trong chính giấc mơ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Là Người Gọi Ta Sao?

Bầu trời phía trên cao vẫn một màu hồng tím dịu dàng khi tôi tỉnh dậy. Tôi không ngạc nhiên mà cũng chẳng có ý kiến gì với cái màu sắc khác thường của những đám mây này cả. Tại sao tôi lại cần phải phản ứng với một thứ mà bản chất chúng là không hề tồn tại, đến cả tôi thậm chí cũng không thuộc về bất cứ khái niệm nào ở nơi này. Hiện giờ, chỉ có duy nhất một điều khiến tôi băn khoăn. Giấc mơ này, rốt cuộc thì đến khi nào mới kết thúc?

Tôi không ngồi dậy vội vàng như hàng trăm, hàng ngàn lần khác trên chiếc giường của mình. Việc gì phải vội vàng trong giấc mơ cơ chứ, nơi thời gian hoàn toàn không có gì ràng buộc. Tôi có lý do để khẳng định thời gian ở đây đã ngừng lại mất rồi. Kể từ lúc đi lạc vào đây, trừ cảnh vật trước khi con mưa xuất hiện, mọi thứ sau đó vẫn giữ nguyên trạng thái cho đến tận lúc này. Chẳng thấy nắng lên, chẳng thấy chiều xuống, chẳng có gì thay đổi trong khi tôi lang thang ở cái chốn hoang đường này chỉ ít cũng đã hơn nửa ngày rồi.

Tôi nhắm mắt và gối đầu lên hai bàn tay khoanh lại sau gáy. Như vậy thì cũng tốt thôi! Đây là lần đầu tiên tôi nhận ra thời gian không phải lúc nào cũng ào ào hối hả lao qua trước mặt. Thật không ngờ rằng cũng có lúc nào đó trong cuộc đời mình, tôi có thể kịp đứng lại chỉ để nhìn xem mình đã trôi đi bao xa. Đột nhiên, tôi nhận ra chuyện này thật buồn cười mà. Những điều tuyệt vời đúng là chỉ nằm mơ mới có!

Tôi xoay đầu nhìn sang bên cạnh. Chẳng là tôi nhớ đến con quái đam mê bạo lực ấy. Chẳng biết nó sống chết thế nào rồi. Ngoài vết thương nơi lòng bàn chân, ngón tay và “đỉnh” thêm vết cá cắn trên đùi, tôi không nhận ra còn có con đau nào khác trên người mình. Tôi hơi yên tâm một chút, cái con quái đó mà không tấn công tôi lúc tôi ngất đi cũng có nghĩa là nó chết rồi. Ngoài ra cũng có khả năng do được “tắm quất” quá nhiệt tình mà nó đã trở thành một con quái “lực bất tòng tâm”. Khi mất tôi đảo qua đứng một góc vuông, ruột gan tôi gần như đồng loạt nhảy lên một cái thất kinh hồn vía. Tôi cứng đờ người ra và lâm vào trạng thái gần như là đông lạnh tức thời.

Chỉ cách đầu tôi chừng một cánh tay, con quái đó đang nằm sấp bụng trên cát, bốn chân dang ra bốn hướng như thần lảo, cái đầu đen xì ti lên cát trắng và hai mắt của nó... đang nhìn tôi vô cùng chăm chú. Nếu như không phải nó đã cố tình lao vào tấn công tôi như một gã ném bom liều chết, nếu như không phải chính tay chân tôi đã “massage” cho nó một suất VIP miễn phí, nếu như không phải cái đuôi khốn nạn của nó đâm một phát đau điếng vào lòng bàn chân của tôi và một vài cái lỗ do hàm răng quý hóa của nó cắm vào ngón tay tôi đau thấu đến tim, nếu như tất cả những cái “không phải” đó là sự thật, tôi còn nghĩ nó đang nằm đó và ngắm nhìn mình với đôi mắt như một chàng trai si tình lì lợm.

Thật uổng công người ta đào tạo tôi thành một sát thủ mà. Đối mặt với những trường hợp khác thì không đến nỗi nào, nhưng khi đối đầu trực diện với con quái này thì tôi mất đến cả chục giây mới có thể quyết định xem mình phải làm gì. Nhẹ nhàng thôi, phải nhìn nó không chớp mắt, tôi thận trọng nâng người mình dậy. Tim tôi đập thình thịch như một vận động viên điền kinh đang chuyển sang giai đoạn chạy nước rút. Con quái vẫn nhìn tôi chăm chăm không rời. Có điều, khi tôi từ từ ngồi dậy thì nó cũng từ từ ngóc đầu lên theo. Một người một thú đang chơi trò “ai chớp mắt trước”!

Tôi nới da gà toàn thân khi đã gần như đứng dậy được. Ở góc độ từ trên nhìn xuống thế này tôi mới chợt nhận ra con quái hình như đã lớn thêm một chút. Tôi không biết rốt cuộc mình có nhầm không, nhưng rõ ràng là khi nó đập trúng chui ra thì nó đâu có to đến độ như vậy được. So với con Chihuahua của nhà Hilton, giờ thì nó giống với con chó đồng tính Daisy của Jessica Simpson hơn. Cái con quái này đã ăn phải thứ quý gì mà lớn phồng lên như thế chỉ trong khoảng thời gian tôi chớp mắt một tí. Nhưng đâu phải chỉ mỗi con gà quái này làm tôi ngạc nhiên. Trên nền cát cách chỗ tôi nằm chừng hai ba mét còn có khoảng mười mấy con vật khác không biết từ đâu ra mà nằm đó... bất động. Làm ra vẻ lơ đã con quái, tôi bước chân cao chân thấp đến một con vật gần nhất để quan sát. Ôi, cái vết thương nơi lòng bàn chân, nó thật sự chẳng dễ chịu gì. Mỗi bước đi của tôi đều được khuyến mãi thêm cái cảm giác đau đớn.

Con vật giống như bò cạp có sừng này đã chết. Trông nó ghê ghê, giống như loại động vật có độc vậy. Những con khác cũng cùng chung số phận. Có vẻ chúng đã chết bởi một vết thương chí mạng ngay đầu. Không khó nhận ra rằng những vết thương này hoàn toàn giống nhau, đồng thời cũng khớp luôn với mấy cái lỗ khô máu trên ngón tay của tôi. Tôi quay sang nhìn con quái, nó vẫn đang nằm ịch trên đất và ngóc đầu nhìn tôi. Đôi mắt nó có lửa bập bùng.

-Thành tích của mày đó hả?

Tôi nói và bật cười. Con quái không để lộ ra bất cứ một phản ứng nhỏ nhoi nào hết. Chẳng biết tôi có tưởng tượng thái quá không, chứ căn cứ theo “hiện trường” mà phân tích, con quái này không khéo đã sắm vai chàng hiệp sĩ ra tay tiêu diệt kẻ làm phiền giấc ngủ của nàng công chúa. Bỗng nhiên tôi

cảm thấy chua xót.

-Nhưng tao không phải là một công chúa, mày cũng biết mà!

Tôi đến chỗ thân cây và thu con dao găm về. Con quái thấy tôi di chuyển, nó cũng tập tức bốn chân đứng thẳng dậy. Tôi quay đầu lại nhìn nó, cảm giác như nó sẽ không đuổi theo gây sự.

-Vậy là khôn đó!

Tôi nói thế và mặc xác nó có hiểu tôi nói gì hay không. Tôi men theo bờ suối và tiếp tục lên đường dù thực sự chẳng biết mình phải đi đâu nữa. Tâm trạng tôi đang rất không tốt. Tôi cũng không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa. Nếu con quái đó còn muốn làm phiền tôi như lúc trước, chắc chắn tôi sẽ dùng đến con dao này. Không phải lúc nào cũng cần cân nhắc đến hai từ “đánh đực”. Tôi là vậy đó. Thế giới của tôi vốn dĩ là vậy đó.

Con quái đã thôi lao tới tấn công tôi. Nhưng thay vì như thế, nó quyết định thay đổi chiến thuật bằng cách “bám đuôi” tôi từ một khoảng cách không gần không xa. Tôi đi trước, chẳng biết đi đâu. Nó theo sau, biết chắc rằng mình sẽ phải đi về hướng nào. Vô tình, cả hai chúng tôi đều luẩn quẩn trong cái vòng tròn mù hướng. Cái con quái này, rốt cuộc thì nó muốn gì khi cứ lằng nhằng bốn chân theo sát tôi vậy chứ? Tại sao nó không thể hành xử như những con vật bình thường, đi kiếm đồ ăn, kiếm bạn tình, tạo ra một vài quả trứng rồi chết cơ chứ. Nghĩ vậy, tự nhiên tôi cảm thấy khá hơn một chút. Có con quái này bên cạnh, trong phút chốc tôi đã quên bèn rằng mình đang trong một giấc mơ.

Tôi biết mình cứ đi lòng vòng thế này mãi cũng không phải là cách. Tôi nhónh mắt nhìn ra phía trước, ở đó có một ngọn núi khá cao. Chỉ cần leo lên đỉnh của ngọn núi đó thì tầm nhìn có thể bao quát được khoảng không gian rộng lớn xung quanh. Biết đâu nhờ vậy mà tôi sẽ được tiết lộ đôi chút về chốn này, rằng tôi đang ở đâu và xung quanh đây có bất kì một tổ chức nào khác như xã hội loài người hay không? Tôi đang mơ mà, cái gì cũng có thể xảy ra, thậm chí là cả cái gọi là “một tổ chức như xã hội loài người”. Chỉ có điều, để leo được đến đỉnh núi nó thì cũng phải tốn cỡ một chén mồ hôi à nha. Tôi thở dài ngao ngán. Tôi hái một vài cái lá to, xé gần lá và cắt một ít dây leo. Loay hoay một hồi tôi mới làm ra được một thứ đại khái cũng có thể gọi là “giày”. Có “đôi giày thực vật” này sẽ đỡ cho bàn chân khốn khổ của tôi hơn. Lên đường nào!

Vì nhắm thẳng đến đỉnh núi nên tôi bước đi dứt khoát hơn. Nếu không phải tại vết thương ở chân, tôi sẽ còn đi nhanh hơn nữa. Mấy trò leo núi này ngày trước tôi cũng đã thực hành vài ba bận rồi. Nhưng thật lòng mà nói, những ngọn núi mà tôi đã leo trước đây không đâu có được vẻ hoang sơ hùng vĩ như thế này. Tôi còn tự hỏi không biết nơi này rốt cuộc đã có con người đặt chân đến chưa. Chỉ cần có con người xuất hiện, bất cứ nơi nào không ít thì nhiều cũng sẽ bị cái “hoi người” làm cho tàn úa đi.

-Ô baby!

Tôi ngừng phát lại. Có cái gì đó vừa phát ra thứ âm thanh nghe kì cục. Tôi nhìn ngó đảo đạc xung quanh. Tôi chẳng thấy gì ngoài khung cảnh cây xanh, lá xanh, cát trắng và lác đác vài con côn trùng kì lạ. Tôi nhìn vào con quái đang bò thông thả phía sau mình, chẳng lẽ lại là nó? Không lý nào. Vừa bước tiếp hai bước, cái tiếng kì cục đó lại vang lên, lần này thì không thể rõ ràng hơn nữa. Còn tệ hơn, nó phát ra ngay phía sau gáy tôi như...mà vậy.

-Excuse me!

Tôi quay phắt đầu ra sau nhanh đến nỗi những khớp xương cổ kêu “rắc” lên một tiếng cảnh cáo. Tôi nhìn muốn lọt trông mắt vào người đàn ông đang mặc bộ đầm ngủ nhiều nếp gấp và rộng thùng thình màu tím chấm bi đen đang là lướt qua lại cách mặt đất khoảng hai mươi centimet. Dù trên đầu ông ta không có bất cứ con thú nhồi bông nào và thay vào đó là một cái mũ màu cam có hình hai khúc xương bất chéo, tôi vẫn nhận ra ông ta là ai. Nếu tôi mà có đuôi, hẳn tôi cũng sẽ vẫy lĩa lĩa như ông ta bây giờ thôi.

-Là ông à!

Tôi gần như gào lên cùng với bao nhiêu sự “ngạc nhiên” còn sót lại cho đến giờ.

Ông ta lướt tới, cười khùng khục rồi...dĩ sát mặt ông ta vào mặt tôi. Kì lạ là tôi không hề lấy làm phiền lòng về hành động này. Nếu bình thường gặp như là người khác, tôi đã một tay tiễn hất nửa đường đến khu chấn thương chính hình rồi.

-Ô la la, ta không thường ghé thăm những người trúng thưởng như thế này đâu. Chỉ là người được nhiều người chiếu cố đấy thôi.

Tôi cau mày không hiểu ông ta đang nói gì.

-Là sao? Ông muốn nói gì vậy?

Ông ta lắc đầu và nhích đầu ra xa quan sát tôi tỉ mỉ.

-Trông người thảm quá.

-Đều do món quà của ông mà ra đó! -Tôi xì ra con bực tức-Có phải chính ông đã đưa tôi vào giấc mơ này không? Nếu đúng thì làm ơn đánh thức tôi ngay lập tức, tôi còn rất nhiều việc phải làm nữa!

Giọng ông ta trở nên du dương đến độ nghe như thể đang bồn chột.

-Người nghĩ đây là một giấc mơ à?

-Chứ ở đâu mà ra một nơi hòng hòng tím tím thế này, rồi đủ thứ lung tung chẳng đâu ra đâu cả, một con ngựa suýt chút nữa đã ăn thịt tôi đây! Và rồi ông có thấy một con vượn họ hàng nhà chó đu trên cây ở thế giới thật bao giờ chưa?

-Đúng là ta đưa người đến đây, nhưng ta không đưa người vào một giấc mơ, ta đưa cho người “một cuộc sống thật sự”.

Ông ta mỉm cười rồi...búng người bay vút lên cao. Ông ta dùng hai bàn tay đập đập vào đùi như chim và cứ thế vút lên vút xuống có vẻ hả hê lắm. Đầu tôi cứ gục gặt theo ông ta, tôi sốt ruột bao nhiêu thì ông ta thì cứ như đang rất thong dong vui vẻ bấy nhiêu vậy.

-Ông muốn nhảy đến sáng mai cũng được. Nhưng trước đó làm ơn trả tôi về như cũ đi, tôi chán nơi này đến tận cổ...à không...qua khỏi đỉnh đầu luôn rồi.

Không hề báo trước, ông ta sà xuống ngay trước mặt tôi và hăm hăm nói.

-Người thích cuộc sống cũ của người hơn à?

-Ít ra thì ta còn biết phải làm gì với nó, chứ không như nơi này.

-Dù đó là điều chỉnh bản thân người cũng không muốn?

Tôi hít một hơi thật sâu rồi trả lời đồng dục.

-Đúng vậy, có cái để làm còn hơn là chẳng làm gì cả.

Ông ta lại cười khực khịt và phán một câu.

-Dóc tổ!

-Mặc xác tôi!-Tôi phát cáu-Đưa tôi về mau!

Giờ thì ông ta đã thôi nhảy nhót. Thay vào đó, ông ta lướt là là trên mặt đất rồi chuyển sự chú ý sang con gà quái đang ngóc đầu nhónh ông ta phía trên cao. Dường như ông ta chẳng quan tâm gì đến tôi nữa. Gương mặt ông ta giãn ra làm thành một sự ngưỡng mộ lộ liễu. Giọng của ông ta ngọt ngào cứ như ông bố đang thăm thì chúc cô con gái ngủ ngon vậy.

-Ô hô, một con vật xấu xí cứng đầu như người mà cũng được yêu mến đây! Ta thật không ngờ nha.

Con quái nhe ra hết tất thấy bộ sưu tập răng xinh răng nhọn của nó về hướng ông ta. Nó còn ho khạc ra vài tiếng xì xèo. Tôi chẳng biết nó đang hăm dọa hay hưởng ứng ông ta nữa. Rồi ông ta quay ngoắt một vòng hoàn hảo sang phía tôi, giọng trở nên gấp gáp.

-Ta không có nhiều thời gian, còn rất nhiều người phải phát thương nữa. Nhớ những gì ta nói đây. Tỉnh hay mơ thì có gì quan trọng, hãy sống như thể người chỉ có một cuộc sống ngay lúc này.

Tôi quỳnh quáng nói ngay.

-Khoan đã, vậy là sao? Ông đến chỉ đến nói với tôi mấy thứ vớ vẩn này thôi hả?

-Nói vớ vẩn?-Ông ta làm ra vẻ bị chạm tự ái tột cùng-Ta có nói vớ vẩn hay không thì bản thân người có thể đánh giá được sao?

-Vậy chứ ông đến đây để làm gì? -Tôi xù lông lên.

-Vì dường như ta được hâm mộ khi làm thế.

Ông ta ngoác miệng ra cười một cách trơ trẽn và kèm theo một cái nháy mắt cũng trơ trẽn không kém. Ông ta ghé sát tai tôi và duỗi một ngón tay xương xẩu về phía cái cây đằng kia. Cái cách ông ta làm thế này khiến tôi liên tưởng đến hình ảnh gã tội đồ Judas lúc bán đứng Chúa Jesus để lấy ba mươi thỏi bạc. Giọng ông ta thì thảo một cách còn trên cả phần khích.

-Nếu ta là người, ta sẽ đá một cái thật mạnh vào cái cây đằng đó.

Không đợi tôi phát biểu thêm tiếng nào, ông ta tan biến như chưa hề tồn tại. Ông ta thực sự đã đi rồi sao? Tôi đưa mắt kiếm tìm trong vô vọng giữa chốn rừng thiêng nước độc này. Đầu óc tôi diễn ra một trận đấu nảy lửa giữa cái mà tôi tin và cái mà tôi thấy.

-Mây cũng thấy ông ta mà phải không? Tao đâu có bị ảo giác phải không?

Con gà quái trơ cái mỏ đen của nó về phía tôi. Hời nó thì được tích sự gì cơ chứ. Tôi phát điên với ông già lập dị này mất thôi. Lần sau mà gặp lại ông ta, tôi sẽ dùng hai bàn tay này bóp cổ đến khi mặt ông ta chuyển thành màu tím mới thôi. Từng lời ông ta nói ra, tôi mà hiểu được hết thì tôi không phải là người rồi. Ông ta bí ẩn đã đành, đến cả lời nói cũng bị lây nhiễm nốt là sao?

Tôi sực nhớ đến lời ông ta. Vẫn cái kiểu úp úp mở mở làm người khác sôi máu. Nhìn ngó xung quanh một chút, tôi nhặt lên một viên đá và...chọi thật mạnh vào thân cây ông ta đã chỉ ban nãy. Trúng là bình thường, không trúng mới là lạ. Và trong vô số những điều kì lạ đầy rẫy tại nơi này, viên đá đã bay

theo một vòng cung bình thường để rồi đập vào thân cây một cái “cộp”.

Một giọng nói tức thì vang lên.

-Là người gọi ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Etou

Tôi quay phắt lại. Thứ mà tôi nhìn thấy khiến cho nhiệt độ xung quanh đây tuột nhanh xuống một cách đột ngột.

Đứng đối diện tôi là một thứ...con người nhưng không ra con người. Mái tóc hắc thực sự khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải...choáng váng. Tôi không tài nào biết được hắc ta đã làm gì để tạo ra mái tóc tựa như một trái cầu gai màu hồng kẹo cao su khổng lồ đó. Mỗi “cái gai” là từng múi tóc được vuốt cong cong vẹo vẹo hết sức công phu. Hắc có một cái mũi cao vút, thẳng đứng và chóp mũi nhọn không bình thường. Mũi hắc khá hồng hào nhưng làn da thì trắng bệch một cách bệnh hoạn.

Tôi thận trọng bước lùi vài bước và nắm chặt con dao găm trong tay. Mắt tôi nhìn thẳng vào mắt hắc và chỉ có thể nhìn thấy duy nhất đôi mắt hắc. Hai bàn tay tôi bắt đầu run lên, mồ hôi rịn ra khắp người. Chính giọng nói bên trong tôi đang gào thét yêu cầu tôi phải lập tức tránh xa hắc ra, càng xa càng tốt. Bản năng của một sát thủ là thứ tuyệt đối không thể coi thường. Nó luôn tiết lộ cho tôi biết phần nào về đối thủ của mình và dự đoán xem tôi có bao nhiêu phần trăm sống sót trước một trận đấu. Điều đó đối với tôi rất quan trọng, gần như là một trong những yếu tố quyết định cơ hội sống còn. Trải qua một thời gian dài bước qua bước lại nơi cổng trước nhà thần chết, khả năng đó chỉ có thể nhạy bén hơn mà thôi. Tôi hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

Đôi mắt hắc có màu nâu trà, nhưng là một màu nâu rất sậm gần như sắp trở thành màu đen. Một đôi mắt thâm quầng đến độ khiến cho người ta có cảm giác hắc chưa bao giờ ngủ. Hai hàng mi dày và cong vút về nên một đường viền đen đều đặn xung quanh hai hàng mi mắt. Hai đường viền đen đậm ấy vòng suốt chiều dài đôi mắt rồi kéo dài đến đuôi mắt tạo thành một đường cong sắc nhọn. Đôi mắt hẹp và dài như mắt chim phượng hoàng đó liên tục truyền đến tôi sự cảnh báo đe dọa. Một đôi mắt vô cùng đẹp, nhưng lại là nét đẹp khiến người ta phải dè dặt.

Có điều, đối lập chan chát với những gì mà đôi mắt hắc vừa tiết lộ, cái thứ quái gở mà hắc đang mặc trên người khiến tôi lập tức liên tưởng đến ông già lập dị ban nãy. So với hắc ta, cảm nhận về thời trang của ông già mặc váy ngủ màu tím ấy hẳn còn ra vẻ “đường hoàng lịch lãm” chán. Tôi chẳng thể nào đếm hết có bao nhiêu màu sắc chi chít trên trang phục của hắc, có vẻ như chẳng thiếu màu nào cả. Đỉnh trên “quả cầu gai” (ý tôi là mái tóc của hắc) là rải rác những bông hoa trắng trắng đỏ đỏ đầy ngẫu hứng. Một chiếc khoen tai màu bạc khá là to đang treo lủng lẳng bên tai trái của hắc. Trên cổ hắc ta đeo một sợi dây chuyền màu đen. Mặt dây chuyền là một phiến thạch lam có trạm trổ loàn quồn hình thù gì gì đấy. Hắc ta vận một chiếc áo hoa cỏ mùa xuân rực rỡ, tươi sáng. Cái áo để lộ hơn một nửa khuôn ngực phẳng lì như đá này được may bằng chất liệu vải rất mềm và mỏng. Có duy nhất một chiếc cúc khổng lồ màu hồng phấn đính ngay gần thất lưng để giữ cái áo khỏi bị gió thổi bay đi mất. Cái quần mà hắc ta đang mặc có màu xanh lá cây ôm sát đôi chân vừa thon vừa dài của hắc. Cuối cùng là đôi giày cỏ xù xì. Đây cũng là thứ trông được nhất, nghĩa là nó trông có vẻ bình thường nhất.

Những dấu hiệu chưa bao giờ lại mãnh liệt và rõ ràng đến như vậy. Toàn thân tôi bị rung động dữ dội bởi từng hồi chuông cảnh báo.

Hắc ta...người đang hiện diện trước mặt tôi...là loại cực kì nguy hiểm.

Giọng nói của tôi gần như không thoát khỏi được miệng mình, nó đã hạ thấp xuống thành một thứ âm thanh gầm gừ:

-Người muốn gì?

Mũi hắc nhếch lên làm thành một kiểu cười ma quái. Chỉ một nụ cười của hắc thôi đã đủ hình thành làn sóng rung mình chạy dọc cơ thể tôi rồi.

Theo phản xạ tự nhiên, tôi nhận ra mình vừa thụt lùi ra sau thêm vài bước nữa.

Hắc ta đảo mắt một lượt từ mái tóc đến tận ngón chân của tôi với một vẻ mặt rất...thán phục. Tia mắt hắc nhìn chỗ nào trên cơ thể tôi là nơi đó tự nhiên có cảm giác lạnh xuống.

Tôi thật sự không muốn đấu với hắc. Tôi chắc chắn không thể đấu lại hắc.

Hắc lại cười. Nhưng tôi không rõ đó có phải là một nụ cười hay không. Nó rất khó để cảm nhận được. Hắc chậm rãi nói.

-Thật tuyệt...ta ngưỡng mộ người đấy. Phải mất bao lâu người mới làm được tất cả những thứ này?

Hắc ta “bay” đến chỗ tôi. Không sai, hắc vừa bay thẳng đến chỗ tôi và hiện đang đứng sát rạt ngay bên tôi chưa đầy ba milimet. Tôi chỉ có thể biết một điều rằng, một giây đầu hắc còn đứng nguyên chỗ đó nhưng chỉ một giây sau thì tôi đã có thể cảm nhận hơi nóng từ người hắc phả vào da thịt mình.

Đôi chân hần... không hề chạm đất.

Tôi nín thở và chết cứng tại chỗ. Mặc dù hần không phải là người đầu tiên biết bay mà tôi đã thấy đến giây phút này, nhưng lý trí thâm căn cố đế của tôi vẫn bắt tôi phải phản ứng lại. Nửa hàm dưới của tôi tưởng sắp sửa rớt ra còn mắt tôi thì nhìn chăm chăm vào hần. Tiếng nói của hần vang lên sát bên tai tôi.

-Đến ta cũng suýt tưởng nhầm... cái này, nhìn như là thật vậy.

Vừa nói tay hần ta vừa chạm vào... ngực tôi. Không những chỉ chạm thôi, hần... nhiệt độ trong cơ thể tôi tăng vọt lên còn hơn là một vận động viên quyền anh đang vào lúc hưng phấn nhất. Một tên cận bã, một tên đốn mạt, một tên chó chết! Đến mức này thì có chết tôi cũng phải chết trong lúc cố gắng giết hần.

Tôi chưa kịp nhận ra mình đang làm gì thì tay đã nắm chặt cán dao, xoay lưỡi dao theo hướng chếch nhẹ lên, cảm giác như con dao trong tay đã trở nên mềm nhũn. Tôi dùng hết sức mình đâm mạnh vào ngực của người đối diện. Mũi dao loáng qua trước mắt tôi, nó vọt thẳng tới đúng vị trí trái tim của hần. Cho dù là ra tay trong tình trạng gần như là không dự định trước này, mũi dao vẫn đi đúng con đường lấy mạng muôn thuở của nó. Cảm giác mũi dao trong lòng bàn tay cắm ngập vào người hần quả là không còn gì tuyệt vời hơn thế. Thần kinh tôi trở nên tê dại. Chính là thứ cảm giác quen thuộc này đây. Nó giống như một chất kích thích dễ gây nghiện vậy, không ngờ đến tận ba năm sau nó vẫn còn tồn tại trong tôi nguyên vẹn thể này. Ba năm tôi đã cố quên nó đi để làm gì khi mà chỉ trong phút chốc mọi nỗ lực đều bỏ sông bỏ biển cả.

Hần ta bất ngờ tóm lấy cánh tay tôi. Một cơn đau nhói xộc thẳng lên não, cơ hồ như cánh tay tôi tại nơi tiếp xúc với bàn tay hần sắp sửa vỡ vụn ra như cám. Tôi buông con dao ra, cố gắng để không hét lên một tiếng đau đớn. Sức mạnh từ bàn tay hần kéo giật người tôi ra, nhấc bổng lên rồi mang cả cơ thể tôi ném thẳng về phía trước. Trong lúc đang “lơ lửng” như thế, tôi nghe thấy tiếng nói.

-Người đang làm cái trò gì thế hả?

Cảm giác “rơi tự do” xuống mặt đất này tính ra cũng không phải lần đầu. Vốn dĩ đã không còn lạ với những lần ăn đòn như thế này, tôi biết cách để giảm thiểu cơn đau và thương tích cho mình. Tất cả những gì cần làm là gấp đầu lại, cuộn tròn, để cho nửa sau cánh tay và lưng “tiếp đất” trước. Đúng như đã “chờ đợi”, tấm lưng khôn khéo bị đập xuống đất muốn vỡ cả phổi. Tôi gần như không thở được vì đau. Trong cơn đau muốn nổi gân mắt, tôi lại nghe hần nói gì đó, tiếng được tiếng mất.

-Ồ không... coi nào bé cưng... nhả ra đi, chân của ta đâu phải là thứ đáng nhai như vậy... năn nỉ đó... nhả ra nhả ra nào...!!

Khi nghe hần i ôi như vậy, tôi mới cố gương mặt ra và nhìn thấy có cái gì đó đang bám chặt vào đôi giày cỏ của hần. Trông hần cực kì bối rối. Cố nén cơn đau và vị máu tanh mặn trong miệng, tôi nhìn kỹ cái thứ tròn tròn ngoe nguẩy dưới chân hần là gì. Tôi hơi ngạc nhiên khi nhận ra đó không gì khác ngoài... con gà quái. Tôi đã quên bèn nó khi chạm mặt hần. Nó đang làm gì với đôi giày lều lẹt như nằm độc đó vậy chứ? Tôi nheo mắt cố nhìn cho rõ hơn trong khi cố gắng hít thở càng nhiều càng tốt. Mỗi lần hít vào lần thở ra, lồng ngực tôi đều đau nhói. Tôi nhận ra cái cảnh này sao mà quen quen. Khả năng “đeo bám” của con quái đã được chứng minh và xét duyệt rồi.

Hần ta vẫn còn dây dưa với con quái bằng cái cách... kì cục. Tôi nói “kì cục” là bởi một kẻ đã ném tôi như một cái lõi táo lên cao gần hai mét và xa hơn năm mét như vậy mà bây giờ lại đang khờ khạo với một con quái sơ sinh như thế này!

-...đừng đừng... coi nào bé cưng, ta đâu có làm gì hần, ta chỉ ném hần ra vì tên ngốc đó định ám hại ta thôi mà... oái, ta đã nói với cưng là cú tấp lúc này của cưng khá đau chưa nh?... ối... nhả ra mau!

Theo như cách mà hần nói, có vẻ như khi trông thấy tôi bị tấn công, con quái gà đã xông vào hần. Con quái ngoặm lấy đôi giày hần không hề có ý định buông tha. Tôi có một chút ngạc nhiên không hiểu tại sao con quái lại hành động như thế, nhưng thái độ lạ lùng của hần ta thì còn khó hiểu hơn gấp chục lần.

Tôi không thể ngồi dậy nổi, hình như vài cái xương sườn của tôi đã tiến hành đình công rồi ly khai khỏi “tổ chức lồng ngực” rồi thì phải. Tôi phun ra một ngụm máu và nhả mặt. Con đau đến điên người bắt đầu tại nơi đầu lưỡi. Tôi cố để không bật ra một câu chữ thề, nhưng đúng là khi té xuống lưỡi tôi đã bị thương mất rồi. Thế này thì còn ăn uống được gì nữa, ý là nếu tôi còn có thể an lành rời khỏi chỗ này mà... kiểm ăn kia.

Tôi cố gắng hóp lấy từng hơi thở yếu ớt và nhìn một người một thú đang cù nhây với nhau. Đột nhiên, hần ta trở nên nghiêm túc và cúi xuống túm lấy đuôi của con quái. Với một cái giật nhẹ, con quái bị xách lên cao mà mõm vẫn còn ngoặm theo một miếng giày rách. Từ chỗ này, tôi có thể nghe tiếng con quái đang phun phèo phèo một cách tức giận. Hần ta đưa tay búng cái “cóc” lên đầu con quái. Nó nôi khùng, nhả miếng giày ra, uốn cong bụng lên rồi tấp lia tấp lia như thể muốn găm nát bàn tay hần ra. Hần ta kêu oái lên một tiếng rồi lấy đà quăng con quái một cú bay... bay... bay... coi bộ khá xa à. Nhìn con quái bị hần ném đi xa khỏi tầm mắt, bất giác, tôi cảm thấy có chút đau xót. Tôi thật sự không hiểu mình đã lòi đâu ra thứ cảm giác ủy mị này nữa.

-Xin lỗi nhé! Tạm thời mày cứ tạm vắng mặt một chút để tao “xử lý” nốt tên khùng này đã.

Câu nói của hần làm tôi rợn tóc gáy. Tôi ngược lên nhìn hần, vẫn đôi mắt đẹp đầy hiểm ác ấy. Trên ngực, chỗ trái tim, hần ta vẫn còn để nguyên xi con dao găm của tôi. Tôi nhìn vào ngực hần muốn lòi cả hai con mắt ra. Con dao rõ ràng là đã đâm rất sâu và chính xác đến hoàn hảo. Vậy mà thậm chí đến cả một giọt máu vẫn không thấy đâu. Hần ta... chắc chắn không phải là người, có khi nào... là... ả?

Chẳng thèm nhìn tôi một cái, hần giờ bàn tay phải lên và vừa cử động ngón trở thành một hình vòng cung là lướt, vừa nói bằng một giọng ngọt ngào muốn... nữa.

-Bàn yêu quý của ta! Ghế yêu quý của ta! Lọ hoa trên cửa sổ lầu đài của ta! XiaoZhou trong bếp và...tất nhiên...nĩa yêu quý của ta!

Tiếng búng tay vừa vang lên thì đầu đó trong không khí bỗng bay ra một cái bàn phủ khăn lòn lẹt, một cái ghế hoa to dùng êm ái, một đĩa đầy ắp những quả tròn tròn xanh xanh cỡ như trái nho và cuối cùng là một cái nĩa bạc. Tất cả những thứ ấy đáp xuống nhẹ nhàng trước mặt hắn. Hắn chỉ việc đứng tại chỗ rồi ngã oạch người xuống ghế, một tay cầm đĩa trái cây và một tay cầm nĩa găm một quả cho thẳng vào miệng, chiếc bàn đặt ngay bên cạnh vừa tầm tay của hắn. Trên bàn là một chậu hoa bằng pha lê chỉ có một cành và một bông duy nhất. Bông hoa có vẻ hơi tàn so với tất cả những thứ đồ tươi sáng hoa hòe còn lại, kể cả chính những thứ trên người hắn.

Mọi thứ đã đến mức độ này rồi thì tôi không còn gì muốn nói nữa hết. Tôi sẽ không bao giờ tạo ra thêm bất cứ một sự ngạc nhiên nào nữa dành cho cái nơi quái đản này.

Hắn nhìn lại tôi, môi hắn khẽ giãn ra thành một nụ cười cực kì...đều. Bây giờ, hắn ta đã chuyển sang một giọng đều đều buồn chán.

-Tên khùng kia, giờ thì ta hỏi ngươi ba câu. Nếu ngươi muốn chết một cách nhanh gọn và sạch sẽ thì chẳng cần phải trả lời gì hết. Còn nếu ngươi nghe không rõ thì ta cho hỏi lại, nhưng nếu ta đã nói lại rồi mà ngươi vẫn còn ngơ ngác không hiểu ta hỏi gì thì...-Hắn ta găm thêm một trái nĩa nhưng chưa cho vào miệng...thì cũng chẳng cần hỏi nữa.

-Hỏi xong thì ngươi sẽ để yên cho ta chứ?-Tôi kìm nén cơn đau để hỏi ngược lại hắn.

-Chắc chắn.

Hắn nhai nhai thứ trái cây đó một cách thích thú. Hoặc là, chính tôi mới đang làm cho hắn thích thú.

-Thế nào?

-Đến cả chồng của ta mà ta còn không có quyền lựa chọn nữa. Ngươi muốn thì cứ hỏi, nhưng ta có muốn trả lời hay không thì còn chưa biết. Nếu thích thì ngươi cứ tói đây một dao cắt đầu ta ra đi.

Đó gọi là “trả giá” và “cân bằng ưu thế”. Ông vốn là một cao thủ trong hai lĩnh vực đầy tính nghệ thuật này. Ông sử dụng nó mỗi khi kí kết hợp đồng và được cho là lợi hại không thua kém gì dũng sĩ diệt rồng.

-Cứ như là làm thế thì ngươi sẽ chết vậy?

-Đủ rồi, muốn hỏi gì hỏi đi.

Hắn ta đưa mắt nhìn tôi một cách khó hiểu. Tôi đã thôi không cố gắng đứng dậy nữa, tình trạng của tôi lúc này thật là tệ. Đầu óc tôi xoay vòng vòng, cảnh vật thỉnh thoảng lại mờ đi trước mắt. Sắp sửa không ổn rồi đây.

Hắn ta lại lên tiếng.

-Được rồi, khiêm tốn mà nói thì ra rất là độ lượng. Nghe cho kỹ câu thứ nhất đây. Ngươi tên gì?

-Skye.

Tôi đáp gần như ngay lập tức. Skye, đó dĩ nhiên không phải là tên thật của tôi. Tất cả cũng chỉ là thói quen sử dụng tên giả trước giờ mà thôi.

-Skye, quả là nghe rất đáng yêu, nó hợp với bộ dạng của ngươi đấy. Nói thật, tất cả những gì liên quan đến phụ nữ, ngươi đều khiến ta ngưỡng mộ. Rồi, Skye, chúng ta qua câu hỏi thứ hai. Đầu óc của ngươi có bình thường không?

-Câu hỏi thứ hai của ngươi đấy hả?-Tôi phùng mang trợn má.

-Là nó đó. Nếu ngươi có bất kì trục trặc nào trong đầu thì nói rõ cho ta biết. Cái đầu xinh xắn đến động lòng người này nếu mà có vấn đề thì thật là đáng tiếc. Ta luôn yêu chuộng cái đẹp mà!

Tôi gần như muốn nhai đầu hắn ra. Tôi đáp:

-Ta không giống như ngươi, đầu óc ta vẫn hoạt động rất tốt. Ta cũng có cảm ơn lời khen của ngươi. Đem lời khen đó mà quăng ra vườn thì đến trăm năm sau nơi đó cũng chẳng mọc được cái cây nào hết.

Hắn ta dường như chẳng quan tâm đến sự cay độc trong câu trả lời của tôi. Mặt hắn vẫn trơ ra như đá và chiếc nĩa trong tay vẫn hoạt động đều đặn. Mớ trái cây trên đĩa đã vơi hơn một nửa.

-Vậy ra cái đầu đó vẫn còn dùng được. Tốt thôi, điều này khiến cho câu hỏi thứ ba hấp dẫn hơn. Ngươi, cái gã đang mặc giẻ lau nhà trước mặt ta, ngươi nghĩ cái quái gì trong đầu mà tấn công ta bằng con dao này hả?

Đến lúc này hắn mới chợt nhớ đến con dao. Hắn cúi xuống và thuận tay rút con dao ra khỏi ngực mình còn thoải mái hơn nhặt hột com bám trên ngực vậy. Nhưng sau khi xăm soi chỗ dao cắm vào, hắn đột nhiên nổi giận. Mái tóc của hắn chuyển từ màu hồng sang một màu nâu đỏ. Tên này, có thể hắn có họ hàng gì với bọn các kẻ bông.

-Người-đã-làm-hồng-cái-áo-yêu-quí-nhất-của-ta!

Hắn ta nhấn mạnh từng tiếng một rồi quay sang nhìn tôi một cách tức giận. Hắn vung tay lên và tôi bỗng nghe tiếng gió rít qua tai trái mình. Một cảm giác lạnh lạnh lướt qua má. Con dao cắm phập vào thân cây mà tôi đang dựa vào, cán run lên bần bật một cách đáng sợ. Nó nằm sát bên dưới tai tôi, gần như đã chạm vào da mặt. Tôi “hồn xiêu phách tán”, tài nghệ phóng dao của hắn, tôi còn phải gọi một tiếng “đại ca”.

...ta lúc đó thực sự rất...tức giận.-Tôi lắp bắp mãi mới được chùng ấy chữ, con dao kề bên khiến tôi dường như khó ráp vần hơn gấp mấy lần...chỉ tại người...tại người...sờ...sờ...sờ...

Tôi không thể nào nói ra cái câu “sờ vào ngực của ta” được. Khôn khiếp thật, tôi đúng là bị bệnh thật mà. Đối với những chuyện như thế này, đến ngay cả bọn kẻ ăn người ở trong nhà của tôi cũng có thể đứng ra bắt loa mà nói cho cả khu phố nghe. Vậy mà chỉ riêng tôi không sao mở lời được.

-Người tấn công ta chỉ vì ta đã xoa ngực của người sao? Ta chỉ muốn biết người đã dán nó lên bằng cách nào thôi. Chỉ có vậy mà người nổi điên muốn ám hại ta à?

Hắn ta nói ra cái điều ấy hết sức tự nhiên và thẳng thắn. Một lần nữa tôi cảm ơn Đấng bề trên đã ban cho tôi một gương mặt chẳng bao giờ có thể đỏ lên vì xấu hổ. Nhưng lúc này thì tôi có chết cũng không thể nhìn thẳng vào mắt hắn được nữa. Đúng là tôi bệnh nặng quá mà.

Dù không nhìn lên, nhưng tôi biết hắn đang quan sát mình rất kỹ. Đối với tình huống như thế này, cách đối phó tốt nhất là...hóa đá. Và tôi hóa thành một tảng đá cực kì xuất sắc.

Một lúc sau, chẳng có gì xảy ra cả. Tôi hơi ngạc nhiên bởi cái không khí im ắng đến kì lạ này. Tôi quyết định ngẩng lên xem rốt cuộc hắn đang làm gì. Toàn bộ bàn ghế, lọ hoa và đĩa trái cây đã biến đi đâu mất. Còn hắn, hắn đang không làm gì cả. Hắn chỉ đang đứng trước mặt tôi, cúi xuống, đầu hơi nghiêng nghiêng và nhìn tôi nghiêm túc một cách khó hiểu.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt nâu bí ẩn của hắn và chợt nhìn thấy một tia sáng lóe qua. Không hề báo trước, hắn ta ngồi xuống trước mặt tôi, đối diện mặt với mặt, theo tư thế một chân quỳ một chân chống. Một tay hắn giơ lên, nắm chặt cán dao đang cắm vào thân cây ngay cạnh đầu tôi. Tôi có thể cảm nhận được làn da nóng ấm của hắn đang chạm vào má mình. Một tay còn lại, hắn chạm nhẹ vào cằm tôi rồi thông thả nâng lên. Đôi mắt hắn như muốn dò tìm đến tận cùng những suy nghĩ trong tâm trí tôi. Tôi cứng người khi hắn làm thế. Tôi sợ hãi. Bóng ma từ quá khứ ập hiện đâu đây. Tôi gần như nín thở khi chợt nhận ra cái bóng đen đó đang trở lại. Tôi bắt đầu rơi vào hoảng loạn. Cảnh vật nhòe đi trước mắt tôi, đến cả bộ quần áo sặc sỡ hoa lá cảnh của hắn cũng trở nên thanh nhã.

-Người không hóa trang. Người thật sự là...một cô gái sao?

Chính trong lúc tôi sắp sửa đầu hàng với bóng ma của quá khứ thì giọng nói của hắn vang lên. Tôi không thể nhìn thấy rõ gương mặt của hắn, mọi thứ cứ nhấp nhòang rồi nhạt nhòa đi. Tuy nhiên, giọng nói ấy thì lại khác. Ngay khi nó vừa xuất hiện đã xông thẳng vào tâm trí tôi, ập ngực, rồi gần như ngay lập tức lùi tất cả những thứ khác. Tôi thấy thân thể mình trở nên nặng nề nhưng tâm trí thì lâng lâng khó tả. Cái bóng ma ấy đã bị xua đi một cách kì diệu. Tôi không nghi ngờ về sức mạnh của hắn ta. Chỉ là tôi không nghĩ rằng hắn ta còn mạnh hơn cả nỗi ám ảnh của chính bản thân tôi, thứ mà tôi đã đầu hàng từ lâu.

Điều đó có nghĩa là...hắn ta thực sự rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phụ Nữ !?

Dù đang mơ mơ màng màng, tôi cũng nhận ra có ai đó áp sát vào người mình. Tôi cố kháng cự lại cảm giác kiệt quệ đang cảm dỗ bản thân nằm xuống để mở mắt ra. Mở mắt ra rồi mới thấy, làm thế nào mà mặt của hắn lại choáng hết toàn bộ không gian phía trước thế này. Chóp mũi nhọn quẹt nhẹ vào mũi tôi một cái khi hắn nghiêng đầu sang trái. Từ vị trí này, tôi còn có thể nhìn thấy đến ba vòng xoáy mảnh mai hình tròn ốc trong con ngươi của hắn. Tôi phải nhìn kỹ hơn mới tin là mình đang nhìn thấy tất cả những thứ này trong một đôi mắt. Ba vòng xoáy mang ba màu lấp lánh khác nhau gồm xanh lơ, đỏ tía, nâu đồng. Chúng đang chuyển động hài hòa cuộn vào nhau nhưng không hề chạm vào nhau, mỗi vòng xoáy đều hướng thẳng về phía tâm nằm ngay chính giữa con ngươi.

-Thêm một chút nữa là con mắt của người sẽ nhảy nốt qua đây để xem cho rõ hơn đây!

Tiếng nói vang lên từ miệng của hắn nhưng sao nghe cứ như được phát từ bên dưới tai mình ấy nhỉ? Tôi cố gắng bứt sự tập trung ra khỏi cái vòng xoáy màu đỏ đồng khi mà nó chỉ còn một chút nữa là chạm đến tâm. Sau khi đến tâm, vòng xoáy sẽ lại quay về quỹ đạo ban đầu của nó. Chỉ đến lúc này, tôi mới dần dần nhận ra “tư thế” hiện tại của mình.

Từ lúc nào mà hai lòng bàn tay tôi áp chặt vào tai của hắn vậy nè? Cứ như tôi đang cố hết sức để giữ đầu hắn lại vậy! Không phải là tôi đã làm thế để giữ cố định đầu hắn khi tập trung quan sát đôi mắt ban nãy đó chứ? Ồ hơ...! Hắn gần như phải ngã ngửa người ra phía sau khi mà tôi, trong vô thức kì

cực của mình, gần như đã “lấn lướt” khá nhiều về phía hắn. Mũi chạm mũi, mắt đối mắt, nhìn bên ngoài vào không khéo người không hiểu chuyện sẽ còn cho là tôi đang “tấn công” hắn. O Mả cái tên hoa lá cánh này bộ có luyện qua môn uốn dẻo hay sao mà có thể giữ được tư thế “chân ngồi, chân quỳ, lưng uốn cong ra sau” mãi cho đến bây giờ nhỉ?

-Ê!

Hắn phát ra thứ âm thanh kì cục. Tia mắt lóe lên thứ ánh sáng ma quái.

-Í..

Tôi kêu rồi nhảy dựng lên. Chỉ vòn vẹn chưa đầy một giây mà tôi vừa bật dậy, vừa thót ra sau, vừa thẳng tay đẩy mạnh đầu hắn ra xa, rồi thuận chân co lên tổng thêm một cú gạt lực vào ngay chính giữa bụng hắn. Gáy tôi đập vào thân cây phía sau một cái “cốp”, bướm bướm vàng, bướm bướm xanh lập tức bay ngợp trời. Tôi không nhớ là phía sau lưng mình còn một cái cây. Nhưng cũng nhờ vậy mà cú đập sẽ “hiệu quả” hơn do có...điểm tựa. Có điều, cái cảm giác này, sao không giống như mọi khi nhỉ? Thậm chí dù đã dùng hết sức mạnh mà chân vẫn không duỗi hết ra được.

Tôi nhìn trừng trừng xuyên qua đám bướm bướm lập lờ. Làm sao mà cổ chân của tôi lại nằm gọn trong bàn tay của hắn ta thế kia? Lại còn chẳng thể tiến lùi, động đậy gì nữa. Bàn tay hắn như một gọng kiềng bằng thép, bất di bất dịch. Má ơi, tâm trí tôi cất lên tiếng than vãn, ở đâu ra cái tên quái vật khủng khiếp này vậy chứ? Mọi thủ đoạn tấn công của tôi nhằm vào hắn đều bị vô hiệu hóa. Nếu cứ cái đà này thì chắc chắn một điều rằng tôi sắp sửa bị bầm dập mất thôi. Mặc dù thật mất mặt khi phải công nhận điều này, bàn tay hắn đang bóp cổ chân của tôi đau điếng.

Hắn đột ngột buông lỏng tay như thể đọc được suy nghĩ của tôi vậy. Từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi mắt tôi dù chỉ một giây.

-Xin lỗi, ta đã làm ngươi đau phải không?

Khi hắn lên tiếng, tôi ngạc nhiên nhận ra giọng nói hắn có thứ âm điệu du dương như bản nhạc văng vẳng trong đêm. Không khí bỗng trở nên ấm áp lạ thường. Tôi nổi da gà và cảm giác ròn rợn chạy ngang dọc khắp mọi thớ thịt. Tên này không những rất khỏe, rất nguy hiểm mà ngay cả giọng nói của hắn cũng đã được rèn luyện thành một thứ heroin chết người.

-Đã rất lâu rồi ta không nhìn thấy một phụ nữ thật sự.

Hắn đã thôi không nhìn vào mắt tôi nữa, mà chuyển sang xăm soi vết cắn nơi ngón tay của tôi. Đến lúc này tôi mới bàng hoàng nhận ra bàn tay mình cũng nằm gọn trong lòng bàn tay hắn nốt. Giọng của hắn nằm đâu đó giữa trạng thái ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

-Vết thương của ngươi, ta đã thử nhưng đúng là nó không tự lành... hơi thở ấm nóng... ta nghe thấy nhịp đập trái tim ngươi... Thật ngoài sức tưởng tượng!

Rồi hắn ngược lên nhìn thẳng vào mắt tôi.

-Ngươi không chỉ là một phụ nữ, ngươi còn là một con người... tự nhiên?

Mặc dù không hiểu lắm hắn ta đang nói gì, nhưng cái cách hắn ta nói đã lâu lắm không được gặp phụ nữ khiến tôi phát hoảng. Tôi thụt tay lại, hít một hơi rồi tuyên bố:

-Tránh xa ta ra!

Hắn chẳng hề tỏ ra một chút nao núng hay bất kì phản ứng nào hết. Giọng nói vẫn du dương chậm rãi đến mị người.

-Đừng sợ! Ta không làm hại ngươi! Nhưng hãy nói cho ta biết ngươi làm sao mà đến được vùng đất này? Quan trọng hơn, nói cho ta nghe chủ nhân của ngươi là ai?

-Ta không hiểu ngươi nói gì cả? Nhưng làm ơn đứng tránh xa ta ra, như thế này thì ta chẳng suy nghĩ được gì hết.

Hắn có thể hỏi là tại sao tôi lại không suy nghĩ được khi có hắn đứng gần. Nhưng may mắn là hắn không hỏi. Mà tôi cũng không dự định là sẽ trả lời.

Hắn ta buông tay tôi ra rồi đứng thẳng dậy bước lùi vài bước.

-Hãy trả lời ta đi, cô gái!

Thật lòng tôi cũng muốn đứng dậy, nhưng tình hình là xương cốt của tôi không cho phép. Ngồi mà nhìn lên thế này lại càng thấy hắn to lớn, dễ sợ gấp mấy lần. Vết thâm quảng nơi đôi mắt hắn có vẻ nhạt hơn nhiều so với ban nãy. Nhưng cũng có thể là tôi nhìn nhầm. Giác mơ khôn nạn này, sao nó lại thật đến như vậy? Làm sao mà tâm trí tôi lại tạo ra một nhân vật vừa đáng sợ vừa đầy cảm dỗ đến thế này để chỉ để đối phó lại với chính bản thân mình cơ chứ?

-Ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi? Dù gì thì ta cũng chẳng ở đây mãi, thế nào thì cũng sẽ đến lúc thức dậy thôi. Cho dù có chết ở đây thì khi thức dậy cũng chẳng có gì thay đổi cả.

Tôi nói những lời cuối cùng trong tâm trạng hoài nghi.

-Người nói sẽ thức dậy nghĩa là sao? Người nghĩ mình đang ngủ mơ à?

Hắn ngồi xuống cách tôi khoảng hai mét, hai chân hắn khoanh tròn lại ra chiều rất thoải mái. Cái bộ mặt của hắn khiến tôi nhớ đến những chú nhóc ngồi xem xiếc cá heo trong công viên. Tôi nghĩ bản thân mình chưa bao giờ khiến người khác cho là thú vị, so với con cá heo đó còn thê thảm hơn.

Tôi tựa lưng vào cây, mỗi câu nói đều khiến tôi đau đóm.

-Đúng rồi, ta đang nằm mơ đây. Ta đang mơ thấy một vùng đất mà bầu trời chỉ toàn một màu hồng. Còn ta thì đang ở trong một rừng cây rậm rạp tươi tốt, mát mẻ. Ở đó ta đã nhìn thấy một quả trứng nở ra một con thú xấu xí đến bất công, một con quái chỉ biết tấn công rồi bám đuôi dai dẳng. Ngoài ra, ta còn thấy một thứ nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ ngồi đối diện và yêu cầu ta trả lời những câu hỏi ngu ngốc của hắn.

Tôi đã mệt rồi. Quả thật là đã mệt mỏi đủ rồi. Tôi chỉ muốn nằm xuống và chờ đợi tất cả những chuyện này chấm dứt.

-Bầu trời này...

Hắn rời mắt khỏi tôi để ngược nhìn lên trời.

...ta cũng không ngờ nó lại có một màu hồng đáng yêu đến thế! Cũng đã khá lâu rồi ta không quay lại nơi này. Lần trước khi ta đến đây, nó chỉ toàn một màu xám đen u ám, lại còn có...sét nữa. Còn cái quả trứng nở ra con qoop mà người nói, không phải chính người là người đã gọi nó thức dậy sao?

-Người nói con gà quái đen kịt ban nãy đó hả?

-Rốt cuộc thì người từ đâu tới mà một linh vật như con qoop cũng không biết. Nhưng nếu căn cứ theo những gì mà người nói, người chính là người đã gọi ra một linh vật từ trong trứng. Người đã làm gì để có thể mời được một linh vật hùng mạnh như con qoop chịu đi theo người vậy?

-Ta điên hay sao mà “mời gọi” nó! Ta cũng không quan tâm nó là con qoop hay qeep gì, ta chẳng can dự gì đến nó hết.

Môi hắn ta ngoác ra thành một nụ cười sáng khoái. Lần đầu tôi biết chắc đó là một nụ cười. Tôi cảm thấy dễ chịu một chút khi hắn ta làm thế, chẳng vì cái gì cả.

-Đời này kiếp này hai người sẽ không bao giờ thoát khỏi nhau đâu. Mà cũng chẳng ai muốn điều này cả, trừ người!

Hắn ta thông thả quay đầu ra sau, nhìn đầu đó phía sau những mảng cây lá dày đặc.

-Nó sắp quay về rồi kia!

-Hả?

-Con qoop của người. Nó đang tìm người.

Rồi hắn đột nhiên sực nhớ một chuyện.

-Người có thể bảo nó thôi lao vào ta hay không? Ta vốn không muốn động thủ với nó, nhưng nếu nó cứ điên cuồng như ban nãy thì thật khó để tiếp tục cuộc chuyện trò này. Không lẽ ta lại phải ném nó đi như lúc nãy?

-Người muốn làm gì với nó ta cũng không quan tâm.

Tôi giờ bàn chân thủng một lỗ cho hắn coi.

-Đây là món quà ra mắt của nó.

Rồi phe phẩy ngón tay bị cắn trước mặt.

-Còn cái này là quà khuyến mãi kèm theo.

-Linh vật sẽ chẳng khi nào tấn công chủ của nó, trừ phi...

Hắn ta nhìn chăm chăm xuống bàn chân của tôi với vẻ mặt đắm chiêu. Rồi từ từ, từ từ nhìn lên, lên cao nữa cuối cùng dán chặt tia nhìn vào đùi tôi. Tôi cũng nhìn xuống, chiếc váy cưới tôi đã bị tôi phăng ngang cụt ngắn thế này đây. Lúc đầu tôi còn tưởng hắn ta nhìn vết thương bị cá cắn, nhưng hắn không thể thấy vết thương đó từ góc độ này. Tôi ngược lên nhìn lại hắn, cái mặt dần ra đến mức kia thì chỉ có một lý do thôi. Tôi mò tay xuống đất nhặt lên một viên đá rồi ném mạnh vào đầu hắn. Bình thường hắn phản ứng linh hoạt còn hơn mèo hoang thế kia, mà chỉ đến khi bị viên đá của tôi bay trúng phốc giữa trán hắn mới giật mình nhận ra.

-Hơ...xin lỗi!

-Người nhìn gì vậy?

Hắn ta nhìn tôi lộ vẻ ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên là nhìn người. Chứ còn nhìn cái gì khác nữa?

Làm sao mà tôi không biết chuyện đó, chỉ là không ngờ hán trắng trợn nói ra như vậy thôi.

- Còn dám nhìn nữa thì ta móc mắt người ra luôn đó.

Hán gạt đầu lia lịa.

- Đáng mà... Phụ nữ lúc nào cũng tuyệt vời!...Ồ, mà ta đang nói đến đâu rồi nhỉ?

- Đến đoạn người nhận ra có việc phải làm và quyết định rời khỏi đây ngay lập tức.

- Chính xác. Để xem, con quoop sẽ chỉ tấn công chủ nhân nếu nó thấy cần phải làm vậy để bảo vệ người. Ngoài ra ta không tìm được lý do nào khác.

Tôi nhắm mắt lại. Giả như chỉ cần nhắm mắt lại và để cho tất cả những điều kì quặc này muốn trôi đi đâu thì trôi thì còn gì bằng nữa. Khi mở mắt ra, tôi nhận thấy từ phía xa xa có bụi cát tung lên. Thử tạo ra đám bụi cát nhỏ nhỏ đó chẳng đâu xa lạ, chính là con quái gà mà hán gọi là con quoop. Nó đang lao đến đây với một tốc độ kinh hồn bạt vía. Tôi nghe tiếng hán ta thốt lên trong vội vã.

- Người hãy bảo nó đừng có nhắm vào ta nữa.

Hán chưa nói dứt câu thì con quái đã phóng một cái thật mạnh ngay khi còn cách hán khoảng năm sáu mét. Đến tôi cũng phải bất ngờ. Bốn chân khẳng khiu bé tí ấy lấy đâu ra sức bật đáng nể đến thế, cả ba bốn mét chứ chẳng vừa. Tôi lại càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra nó lại lớn thêm nữa, gần như đã gấp năm sáu lần so với lần đầu tiên “điện kiến”.

- Đù rồi đấy nhóc!

Hán giơ tay tóm gọn lấy cổ con quái khi chỉ suýt chút nữa nó đã thành công “hạ cánh” xuống bộ tóc tua tủa của hán. Giờ thì con quái vùng vằng tòng teng, bốn chân không ngừng cào cào cổ tay hán.

- Nếu người không bảo nó thôi, ta sẽ lại ném nó đi nữa đấy. Chỉ cần thêm lần này nữa, ta dám nói là khi nó tìm được đường quay lại nơi này thì nó cũng sẽ ngoan luôn vì kiệt sức.

- Ta nói nó sẽ nghe à?

Hán rời mắt khỏi con quái, để nguyên nó vùng vẫy trên tay một cách cật lực, rồi chuyển tia mắt nhìn tôi một cách kinh dị.

- Người gọi nó lên đây. Nó không nghe lời người thì còn nghe lời của ai trên cõi đời này nữa? Đầu óc người đúng là có vấn đề thật rồi.

- Ta không gọi nó lên đây.

Tôi chẳng còn hơi sức nào phản bác lại điều này nữa. Tôi liếc nhìn con gà quái, rồi ngu hết sức, tôi đi nói chuyện với gà.

- Kệ xác hán đi.

Con quái liếc nhìn tôi. Ồ hơ... hình như nó đang...bực tức. Bụng tôi thót lên một cái. Gà mà cũng có cái kiểu liếc háy như vậy sao? Hán cũng nhìn tôi khó hiểu.

- Nó không có tên sao?

- Gì?

Không hiểu sao tự nhiên tôi cũng bị lây cảm giác bực mình.

- Nói chuyện với một linh vật mà không gọi tên nó trước là một sự sỉ nhục. Trừ phi người muốn mắng chửi nó thì mới không gọi tên nó ra thôi.

Gì nữa chứ? Còn có vụ này nữa. Nơi này đúng là toàn những kẻ bệnh hoạn điên khùng mất thôi.

- Ta mặc kệ bọn người, muốn chém giết hay làm gì đó thì làm.

- Không thể nói như vậy được. Nó là linh vật của người, người phải có trách nhiệm với nó chứ.

Hán ta dường như còn bức xúc hơn con gà quái nữa.

- Tóm lại thì ta phải làm gì thì người và nó mới buông tha ta hả?

Tôi gần như nổi điên lên. Điều này không tốt chút nào hết, nói to thể này khác nào tự cầm dao đâm vào ngực mình.

Hắn ta trả lời tình queo.

-Đặt tên cho nó. Bảo nó để ta yên.

Được rồi, muốn sao thì có vậy. Tôi hết kiên nhẫn với mấy vụ vớ vẩn, ngu ngốc như thế này rồi.

-Ê con gà, mày tên Lechebanzai. Lechebanzai, để hắn yên.

Cái tên Lechebanzai bỗng xuất hiện trong đầu tôi như thể có ai đó lập trình sẵn vậy, cứ tới lúc là bật ra thôi. Vừa nghe tôi nói thế, con quái lập tức xiù xuống, im re và bốn chân bất động. Trong giây phút tôi còn tưởng nó bị choáng bởi cái tên lai Tây lai Nhật chẳng giống ai đó. Chỉ đến khi hắn ta nhẹ nhàng đặt nó xuống đất, tôi mới thấy nó bốn chân lao đảo bước đi về phía mình. Khi chỉ còn một vài bước nữa là chạm đến mũi chân của tôi thì nó nằm lăn ra như thể sắp xỉu đến nơi vậy. Bốn chân giờ lên trời.

-Nó làm gì thế? o_O

Thật tình thì tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Nhưng con gà quái này vốn dĩ lúc nào cũng hoạt động tung bưng, giờ thấy nó “sụp đổ” như vậy nhìn cũng không quen.

Ngược hẳn với tôi, hắn có vẻ bồn chồn lo lắng như thể vừa nhận được kết quả giám định hiểm muộn vậy. Nhìn cách hắn ta nhẹ nhàng chồm tới, đưa tay lay lay cái chân của con gà quái bỗng nhiên tôi cảm thấy vừa buồn cười vừa xót xa. Hắn và con quái thuộc cùng một thế giới, có thể tác động qua lại với nhau. Chỉ có tôi, một kẻ đi lạc đến nơi này và đứng bên ngoài mọi cuộc chơi. Hắn thận trọng xem xét con gà. Tôi thận trọng nhìn hắn. Cảm giác dè dặt ban đầu đã vơi dần, chuông cảnh báo cũng đã im lặng. Cùng với bộ đồ sắc sỡ và diện mạo có phần khác thường ấy, ở hắn ta có điều gì đó thân thiện, dễ gần. Tôi lắc đầu, làm sao mà “nguy hiểm” và “dễ gần” có thể đặt cạnh nhau được chứ? Tôi tin vào cảm giác ban đầu của mình bởi đó bao giờ cũng là cảm nhận chính xác nhất. Những cảm nhận sau đó, nếu có khác đi, thì cũng chỉ vì bị xáo nhiễu hoặc do sơ ý, hoặc là do cô tình mà thôi.

-Con quoop của người, nó kiệt sức vì đói. Chẳng lẽ từ lúc ra khỏi trứng tới giờ nó chưa được ăn gì sao?

Đó là kết luận của hắn sau một hồi đánh giá con gà quái. Tôi đáp.

-Nếu nó đói thì là lỗi của nó. Mà giữa ta với nó, chẳng biết ai đói hơn ai đâu?

Tôi hừ một tiếng. Ra là con quái gà đói quá mà ngắt xỉu. Tôi thì hơn gì nó? Từ lúc đến cái chốn quái quỷ này, dạ dày tôi có ngừng gào thét được giây phút nào đâu. Mớ trái cây ăn vào ban nãy rốt cuộc chẳng ghé được nhà ga nào hết. Mà tôi còn khôn khổ hơn nó nhiều, thương tích chồng chất. Vết thương cũ chưa kịp khô máu, vết thương mới đã bồi thêm theo xu hướng càng lúc càng trầm trọng hơn. Nếu tôi mà có thể nằm lăn ra như con quái đó bây giờ, thì tôi cũng cảm ơn lắm lắm rồi. Nhưng cứ thử làm thế coi, địa ngục xuất hiện ngay lập tức chứ chẳng chơi.

-A! Ta quên mất là người cũng đang đói bụng. Tại sao một phụ nữ lại ra nông nỗi này cơ chứ? Nhưng trước hết, có một vấn đề không thể không làm rõ.

Hắn ta bước qua con gà quái rồi ngồi xuống trước mặt tôi. Nét mặt hắn trở nên nghiêm túc.

-Ai là chủ nhân của người?

-Là sao?

-Có cần phải hỏi lại không, đơn giản quá mà! Ta muốn biết nhân vật nào lại có thể sở hữu được một phụ nữ...xinh đẹp thế này, lại còn là một con người tự nhiên nữa. Cái ta cần là một cái tên. Chủ nhân của người, hắn tên gì?

Rốt cuộc những từ ngữ hắn nói ra, nghe thì rất rõ ràng nhưng tôi chẳng hiểu rốt cuộc hắn đang đề cập đến cái gì cả.

-Nếu người hỏi ta đã lập gia đình chưa thì thực ra ta đang làm lễ cưới... .

-Ta không hỏi ai đã “ngủ” với người, ta chỉ hỏi người “sở hữu” người cơ mà. Ta rất rất không hy vọng đụng mặt “người quen”, nhất là nếu ta đang còn ý định đến “viếng thăm” họ trong thời gian tới.

Hắn ta nhấn mạnh từng từ quan trọng như thể sợ tôi không hiểu hắn muốn nói gì. Nhưng cái chính là tôi hoàn toàn chẳng hiểu gì cả nên có nhấn mạnh hay không thì có liên quan gì đâu. Chỉ là tôi đánh hơi thấy sát khí trong giọng nói của hắn. Hắn ta đưa tay chạm vào má tôi, vuốt ve từ khóe mắt xuống dưới cổ. Mắt hắn không rời khỏi gương mặt tôi, khi thì ngừng lại ở mắt, khi thì ngừng lại ở môi. Cứ chỉ hắn làm tôi sợ bao nhiêu thì giọng nói của hắn lại dụ dỗ chết người bấy nhiêu.

-Ta sẽ sẵn sàng thương lượng và đồng ý với bất cứ đòi hỏi nào chỉ để đánh đổi lại...vài giọt mồ hôi của người. Chỉ mong là nhân vật đó không có huyết hận thâm thù gì với ta. Bởi nếu thế thì ngoài việc san bằng cái dòng họ đó ra, ta không còn cách nào khác để có thể chạm đến người cả. Ta thích người, thích đến phát điên lên được! Không phải vì đã lâu rồi ta chưa đụng đến phụ nữ, mà là vì ta chưa từng thấy phụ nữ nào đầy cảm dỗ kì lạ như người. Sự hấp dẫn có lẽ đến từ hơi thở ngọt ngào của người chẳng? Hoặc là tiếng nhạc khi chạm rai khi dồn dập này? Ta sẽ trả giá cao cho chủ nhân người. Giờ thì nói ta cho ta một cái tên, mau!

Tôi gạt tay hắn ra khỏi da thịt mình. Cảm giác thân thiện vừa nhen nhóm xuất hiện ban nãy đã biến mất từ lúc nào. Câu cuối cùng của hắn vang lên trong đe dọa, nhưng còn lâu mới hù được tôi. Ở chỗ tôi, hù nhau đã trở thành một lễ thói xã giao thông thường mất rồi.

-Nghe này cái đồ điên khùng hoang tưởng lồ lệt. Ta cóc có hiểu ngươi đang nói cái gì cả, bởi nếu ta hiểu được thì chắc ta cũng chẳng bình thường gì ráo. Cái nhân vật “chủ nhân” mà ngươi cứ ra rả này giờ ấy, đừng nói là không hề tồn tại, cứ cho là có tồn tại đi thì ta cũng đã cắt đầu hấn ra cắm lên cọc phơi khô rồi. Còn ngươi, muốn ngủ với ta hả, đừng có mà nằm mơ khi mà ngươi vẫn còn đứng trong giấc mơ của chính ta nhé. Ngươi chẳng là gì hết, đến cả bản thân của ngươi cũng không tồn tại. Ngươi có tư cách gì mà dám đứng đây yêu cầu này nọ chứ. Nếu ngươi có khả năng lĩnh hội hết những gì mà ta vừa nói, không chừng ngươi sẽ tự biết tìm nơi vắng vẻ mà chấm dứt vai diễn của mình quách đi cho rồi. Hiểu chưa? Có cần ta lập lại một lần nữa không?

-Nếu ngươi không muốn nói thì ta cũng chẳng ép, đó là do ngươi muốn thế. Nhưng có hai câu hỏi mà ngươi phải trả lời. Làm sao ngươi đến được nơi này và làm sao ngươi biết được ta đặt công nhà ở cái cây đó?

-Làm sao mà ta lại không được nơi này? Ta có chân, ta muốn đi đâu thì đi.

-Ngươi có chân, ngươi có thể đi nhưng không phải là muốn đi đâu cũng được. Ngươi thật kì lạ, ta có cảm giác như ngươi chẳng biết cái gì cả.

-Thì ta vốn có biết gì đâu, ta chỉ vô tình lạc đến đây mà kẹt luôn ở đây đến bây giờ. Còn về cái cây, ngươi gọi là cái gì? Cái cổng, phải rồi, cái này thì ngươi đi mà hỏi lão già lập dị chuyên đi phát thưởng xổ số Vũ Trụ gì gì ấy. Chính tại lão già gần đó đó mà ta bị dây dưa với ngươi, có khả năng thì ngươi đi xù lão ta luôn đi.

-Ông ta trông thế nào?

-Già, lập dị, vậy tí, mũ cam, điên khùng y chang như ngươi vậy. Giờ mới để ý, mắt thâm nử của ông ta cũng chẳng thua gì ngươi đâu.

Tôi liếc một cái từ đầu đến chân hấn ta, cố làm sao cho hấn ta hiểu rõ tôi đánh giá hấn thế nào. Nhưng vẫn như cũ, hấn không quan tâm.

-Ông ta không còn ở đây, ngoài ta và ngươi thì nơi này chẳng còn người nào cả.

-Dĩ nhiên, sau đó thì ông ta “bốc khói” rồi.

-Sớm muộn gì thì ông ta cũng sẽ lại xuất hiện, nếu những lời ngươi nói là sự thật. Giờ thì...

Hấn ta nhìn tôi, đôi mắt lộ ra vẻ bất chính. Không, đôi mắt hấn thì có chân chính bao giờ, phải nói là đôi mắt bông trở nên gian tà hơn bình thường.

-Ngươi muốn gì?

Tìm tôi đập loạn lên. Tội nghiệp trái tim của tôi, nó liên tục rơi vào trạng thái căng thẳng kể từ khi bị lạc đến nơi này.

Hấn đứng dậy, đưa tay vuốt nhẹ mảnh áo nhẵn nhụi khi ngồi xuống ban nãy. Rồi sau đó, rất thoải mái xen lẫn chút háo hức, hấn nói như thể tự nói với chính bản thân mình:

-Ta chưa bao giờ trông thấy một phụ nữ nào lại thâm hại như ngươi cả. Để xem nào, ngươi cần phải tắm thật sạch, mái tóc rối bời cũng cần phải chải lại, quần cái nùi giẻ đang mặc đi, ta sẽ để ngươi chọn quần áo mới, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Rồi thì thương tích trên người ngươi cũng cần kiểm tra lại, ta sẽ phải kiểm ai đó có khả năng chữa trị cho con người tự nhiên, cái này hơi khó đây. Dĩ nhiên, bắt hấn phải im lặng cũng không khó. Cho đến khi ngươi chịu nói ra ai là chủ nhân của ngươi, và cách nào mà ngươi bỏ trốn được đến tận nơi này, thì ta sẽ tạm thời giữ ngươi ở chỗ ta vậy. Để ngươi lang thang thế này, nếu chẳng may ngươi chết mất thì thật là lãng phí và đáng tiếc.

-Ngươi đừng có mơ ta đi theo ngươi! -Tôi cảnh cáo.

Hấn ta cúi xuống ngạc nhiên.

-Ừa, giờ thì ta đâu có hỏi ngươi, là ta bắt ngươi đi theo ta mà. Nhưng chắc ngươi sẽ phải ngủ một giấc thôi, điều đó tốt cho ngươi hơn.

Hấn ta mỉm cười để lộ ra những cái răng sáng bóng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy một cơn buồn ngủ đến kì lạ ở đâu ập tới. Linh cảm cho tôi biết rằng hấn ít nhiều có liên quan đến chuyện này, nhưng bằng cách nào thì tôi chịu. Tôi cố cưỡng lại sự lôi cuốn ngọt ngào của giấc ngủ sẽ giải thoát tôi khỏi tất cả những hoài nghi, lo lắng này. Minh phải thức, bằng mọi giá phải thức. Con dao khi nãy, nó đây rồi! Tôi dùng hết sức lực còn sót lại để rút nó ra khỏi thân cây. Một bàn tay ấm nóng đã kịp lúc chặn lại khi tôi cố đâm mũi dao vào đùi mình. Giọng nói du dương như gió thổi vang lên, nghe thật gần mà cũng thật xa.

-Không cần phải làm vậy. Cứ ngủ một giấc đi, khi tỉnh dậy ngươi sẽ khá hơn. Ta sẽ không làm hại ngươi đâu!

Tôi muốn gào lên, bảo hấn tránh xa khỏi tôi ra. Nhưng tất cả mọi nỗ lực chỉ phí hoài. Thôi tiêu rồi! Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình lại yếu đuối trước một tên con trai như vậy. Trong khi thả mình xuôi theo cảm dỗ của giấc ngủ, tôi nghe thấy hấn nói.

-Là phụ nữ thật tuyệt vời phải không?...dĩ nhiên, ta sẽ mang cung đi theo, sao lại để cung nằm đây được...không, ta chẳng làm gì cô ấy cả, cung đừng có mà nhìn ta cái kiểu như thế...đi nào, ở chỗ ta cung sẽ có một cô bạn đấy nhé...ta thích cô ấy trông hoang dã thế này hơn, chuyện này còn phải hỏi sao?...cung nằm yên đi chứ...oái!!!...

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lâu Đài Hay Ổ Chuột?

Trắng!

Trắng tinh khiết, sạch sẽ! Không ai muốn tránh xa một nơi sạch sẽ đến thế này. Tôi cũng vậy.

Bình yên!

Nếu được là một chú kiến nhỏ, tôi sẽ ngủ mãi ở đây. Không đi đâu nữa hết. Không sống thêm giây phút nào nữa hết. Giống như một hạt mầm, tôi ở trong lòng đất. Khi nào thì nắng sẽ rọi xuống? Khi nào thì gió sẽ nổi lên? Khi nào thì hạt sương đầu tiên sẽ chạm vào mặt đất? Đến khi đó, tôi sẽ biết mình ở đâu.

Lưng lơ, lơ lưng, không nơi bám víu. Mà cũng chẳng cần thiết phải bám víu vào bất cứ đâu. Đến cả thể xác này, tôi thậm chí cũng không rõ là nó đang trong tư thế nào. Tôi đang đứng hay đang nằm? Không một tiếng động. Không còn cảm giác. Không khơi gợi lên bất cứ một suy nghĩ phiền muộn nào. Tốt thôi, vậy thì cứ ở lại mãi nơi này. Được thế thì tốt rồi. Thế nhưng, tôi sẽ phủ định mong muốn của mình ngay đây. Tại sao à? Bởi vì rằng thì là, cứ hễ đúng lúc tôi ước muốn điều gì đó thì gần như mọi thứ sẽ đảo ngược lại ngay lập tức. Một lần nữa, tôi lại đoán đúng.

Từ đâu đó trong hư vô chợt vang lên một giọng nói nhẹ nhàng. Giọng nói ấy, như mọi lần, xuất hiện không hề báo trước. Ờ mà, đã có cái gì đến mà báo trước chưa nhỉ? Thần kinh của tôi đã đủ vững vàng để không cần phải ngạc nhiên với những thứ đại loại như thế này nữa. Ngược lại, tôi đang phân vân liệu có nên gạt mình một cái để gọi là “xã giao” hay không? Mà thôi, cũng chẳng cần nữa. Tôi cất tiếng nói. Đúng là giọng của tôi rồi. Nhưng ai đã cho tôi tiếng nói khi mà nó thậm chí còn không đi qua khỏi răng môi của chính mình.

Tôi đóng tai lên nghe. Có tiếng cười khúc khích đâu đây. Cái lão già lập dị này xuất hiện bao nhiêu lần là bấy nhiêu lần lão cười khúc khích. Mà cứ mỗi lần như vậy là tôi lại nổi cáu lên. Hơn nữa, ông ta xuất hiện cũng chẳng có gì tốt lành hết nếu không muốn nói là một dấu hiệu cực kì xấu. Lần đầu tiên tôi gặp ông ta, cái thế giới điên khùng này xuất hiện. Lần thứ hai thì một tên quái đản xuất hiện. Lần thứ ba này, không khéo sẽ có một bộ xương biết ca hát nhảy múa xuất hiện lắm à.

Giọng nói nghe có vẻ phần uất

<ông cứ="" thờ="" vật="" bỏ="" hai="" cái="" cánh="" của="" nó="" ra,="" đề="" nó="" lên="" bàn,="" rồi="" ngắm="" lại="" một="" lần="" nữa="" xem="" chỉ="" toàn="" một="" bọn="" khoe="" mẽ!="" mà="" tại="" sao="" tôi="" lại="" muốn="" ‘bay="" bông’="" tới="" một="" xứ="" sở="" tận="" đâu="" đâu="" đó?="" chỗ="" này="" còn="" chưa="" đủ="" thê="" thâm="" hả?="">

<đã từng. ..="">

Im lặng

Đâu đó trong quá khứ rất xa...có lẽ...tôi không chắc... Bỗng nhiên, tôi nhận ra bản thân mình tự lúc nào đã hóa thành một con kiến nhỏ. Ồi, con kiến tro troi đang nổi trôi...Nếu đúng là thế thật, thôi thì hãy đưa con kiến tôi trôi thẳng đến vùng biển Phuket ở Thái Lan đi. Biển nơi ấy rất trong và tuyệt đẹp!

Thật ra, nằm thế này mãi thì cũng được thôi, dễ chịu cứ như là đang ngủ vậy. Chỉ khác là khi ngủ thì bạn không thể ý thức được là mình đang ngủ mà thôi. Hiện tại, tôi ý thức rất rõ mình đang nói gì, đang nghĩ gì và thậm chí là đang lên kế hoạch gì.

<ê, ông="" đi="" rồi="" hả?="">

Giọng nói ấy lại vang lên, gần như ngay lập tức.

<ông đang="" làm="" gì="" đấy?="">

<...>

Tôi ngần ngừ một chút rồi hỏi luôn.

<ông đang="" suy="" nghĩ="" xem="" ai="" sẽ="" là="" người="" tiếp="" theo="" trùng="" xô="" số="" vũ="" trụ="" à?="">

Tôi bật cười rồi. .hết hồn bởi chính tiếng cười của mình khi nó vang lên khanh khách khắp cả chốn này. Quái lạ, cười thầm mà sao bỗng phát ra thành tiếng thế nhỉ? Ồ mà nếu có ai hỏi tôi tại sao lại phá ra cười thì lý do là đây. Ông ta đang thắc mắc xem tôi có tồn tại hay không trong khi chính bản thân tôi lại đang thắc mắc cũng câu hỏi đó về ông ta. Trong cùng một khoảnh khắc, cả hai chúng tôi đều âm thầm tự vấn xem người nói chuyện với mình rốt cuộc là có tồn tại hay không? Điều này không phải rất buồn cười hay sao?

Giọng ông ta thật sự bức tức và có pha thêm một chút thất vọng.

Tôi phản bác lại <ông đang="" phân="" vân="" về="" một="" câu="" hỏi="" đã="" có="" sẵn="" câu="" trả="" lời="" chỉ="" là="" ông="" có="" gan="" nghe="" câu="" trả="" lời="" đó="" hay="" không="" thôi!="">

Tất nhiên, câu trả lời sẽ khẳng định rằng ông ta không hề tồn tại. Ông ta ở đây trong tưởng tượng của tôi. Nói cách khác, tôi “tạo” ra ông ấy. Có điều tạo ra bằng cách nào thì tôi không biết. Và rằng chính tôi, mới thực sự là cá thể có tư cách tồn tại.

Hai từ “về nhà” vang lên có cái gì đó là lạ. Hay vì đã rất lâu rồi tôi không dùng đến từ “nhà” ngay cả trong thế giới thật của mình?

<đúng vậy,="" mâu="" thuẫn="" của="" người,="" nó="" làm="" nên="" bị="" kịch="" của="" người="">

Giọng cười khó hiểu của ông ấy bỗng tràn ngập khắp nơi này. Tiếng cười càng lúc càng to, càng chồng chất lên nhau cho đến khi chẳng còn phân biệt được đó là thứ âm thanh gì nữa. Cái kiểu cười này dị hợm như chính người tạo ra nó! Tôi đóng tai tập trung nghe. Tiếng cười sao mà từa tựa như. . .nhạc vậy!? Ồ. . .đúng là giống tiếng nhạc thật, cứ như thể chàng Miyavi của tôi đang đốt cháy một bản rock đầy ngẫu hứng nào đó. Nếu tiếng nhạc đó dừng ở mức độ vừa phải thế này thì nghe cũng được, phối âm tốt, giai điệu ổn. Chỉ có điều, tên diên khùng nào đó lại cứ nhè cái nút âm lượng mà cắm đầu nhấn càng lúc càng to thế này nhỉ? Tôi bịt cả hai lỗ tai mình lại mà vẫn chẳng ăn thua gì. Chỉ đến khi suýt chút nữa là thứ âm nhạc khủng khiếp đó đâm thủng hai cái màng nhĩ của tôi thì sự chịu đựng đã đạt tới giới hạn. Cuối cùng, không thể chịu nổi nữa, tôi điên tiết hét lên:

-ỒN ÀO QUÁ!!!!

Màu trắng biến mất ngay lập tức. Biến mất như thể nó chưa bao giờ tồn tại. Tôi mở mắt ra, ngồi bật dậy. Cảnh vật đang nhòe đi trước mắt nhanh chóng trở về trạng thái rõ nét, sinh động với những sắc màu.

Nếu để tôi ở nguyên tình trạng như trên mà kể thì không biết tới bao giờ các bạn mới có thể hình dung ra quang cảnh xung quanh tôi thế nào. Vậy nên, hãy để tôi miêu tả nó một cách từ từ, chậm rãi thế này. Đầu tiên, tôi thấy mình đang nằm dài trên một chiếc giường đệm, hình tròn, trải khăn nhung màu đỏ thẫm. Kích cỡ thì gấp tám chín lần một cái giường đôi bình thường. Có rất nhiều gối và chăn ở đây, chúng chất chồng xung quanh tôi làm thành một thứ giống như “bức tường thành” mềm mại. Cái giường lại nằm ngay chính giữa một căn phòng rộng lớn như khán phòng nhạc kịch. Nào là những tấm rèm khổng lồ màu hồng sẫm dày đặc họa tiết hoa văn, nào là bàn ghế đủ thứ kiểu dáng kì lạ sơn màu đỏ chót vát ngồn ngang, rồi thì giấy vụn, giấy lạnh, giấy xé nhăm nhòe vàng ố rải rác khắp hang cùng ngõ hẻm. Nơi này, rốt cuộc là một cái lâu đài mô phỏng phong cách ô chuột, hay là một cái ô chuột sang trọng tựa như một lâu đài? Nói là ô chuột cũng không phải, bởi nó không thể nào chứa đựng một số lượng vĩ đại những vật dụng cầu kì, tinh xảo đến thế

này. Nhưng cũng không hẳn là một nơi nào đó bên trong tòa lâu đài tráng lệ, nơi mọi thứ đặt để từ vô tổ chức đến vô phương cứu chữa.

Và rồi, sự thể là trước khi tôi kịp thốt lên câu hỏi muôn thuở: “mình đang ở đâu?”, thì thay vào đó, tôi phải dùng hết gân cổ để mà thét ầm lên.

-MA...Á...Á...!!!!

Cảm giác như chính mình đang ngã nhào xuống một chảo dầu đang sôi ùng ục vậy. Tôi vừa quáng quàng thu nhặt lại ba hồn chín vía mới bị thổi bạt đi, vừa nhanh chóng kéo lại mớ dây thần kinh đang căng ra như dây đàn. Tôi gom bắt cứ thứ gì trong tầm tay rồi điên cuồng ném cật lực vào cái thứ đang trở mắt...không, nó không có mắt, cái vị trí vốn dĩ là hai đôi mắt là hai cái hốc sâu trống rỗng. Nó đang “nhìn” tôi cực kì chăm chú.

-Á...Á...Á...!!!

Miệng vẫn không ngừng la, hai tay không ngừng ném đồ đạc về phía “nó”, tôi cố gắng điều khiển hai bàn chân đẩy cả người mình tránh cái bộ xương khủng khiếp đó ra càng xa càng tốt. Một bộ xương trắng hếu đứng nghĩa, không hề có tí da, tí thịt, miếng mỡ hay miếng gân nào hết. Ai đó đã mang cái mô hình bộ xương kinh dị đó từ lớp sinh học vác đến đây vậy nè?

Tiếng hét của tôi dù sử dụng hết công suất vẫn chìm ngấm trong với thứ âm thanh ầm ầm đình tai nhức óc đang “tàn phá” nơi này. Nghe như thể có cả trăm ban nhạc rock cùng chơi một lúc và đương vào độ nóng bỏng cao trào nhất. Trong cơn hoảng loạn, tôi không hề nhận ra mình đã lần la tới mép giường để rồi cả người mình...rơi xuống cực kì duyên dáng. Tôi nhắm mắt lại, tiếp tục há miệng la to trong khi “hạ cánh”.

Ô! Chẳng đau gì hết!

Tôi mở mắt ra và ngay lập tức đặt mình vào trạng thái...hồn xiêu phách tán. Một bộ xương nửa từ đâu xuất hiện đã túm được toàn thân tôi khi mà chỉ còn vài phần nữa là mặt tôi đập bẹp xuống đất. Chỗ những “cây xương” của “nó” chạm vào da thịt tôi...ơ hơ...gây cộm, cứng ngắc. Một luồng khí lạnh toát chạy lên chạy xuống từ đầu tới chân. Thế này thì chẳng thả cừ để mặt tôi đập quách xuống đất cho rồi.

-Tránh ra!!!

Tôi gào lên rồi dùng hết sức bình sinh tống một cú đấm thật mạnh vào cái đầu lâu lơ lửng vài cọng tóc xơ xác. Cái đầu lâu xoay cả chục vòng điệu nghệ trên những đốt xương cổ mà chẳng hề có ý định rớt xuống. Hai bàn tay xương xẩu đang tóm lấy tôi tuyệt nhiên cũng chẳng vì thế mà buông lỏng ra. Tôi chết cứng. Đến cả bộ khung hàm, lưỡi, răng gì cũng đơ ra đó.

Sau khi quay đủ số vòng cần thiết trên cổ, cái hàm của bộ xương đang “bể” tôi bắt đầu cử động lên xuống. Tôi nghĩ nó đang nói gì đó. Tuy nhiên, “lắng nghe” vốn không phải là sở trường của tôi, cho dù đó là lúc yên tĩnh hay âm ỉ đến độ sắp sửa nổ tung như thế này. Còn việc “lắng nghe một bộ xương nói”, đó sẽ là điều cuối cùng mà tôi nghĩ tới. Nó nhẹ nhàng bước tới và thận trọng đặt tôi xuống giường. Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng tôi đây, chứ không phải nó, mới là “hàng dễ vỡ xin hãy nhẹ tay”. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều gây kinh ngạc nhất, cái hay ho vẫn còn nằm mãi ở phía sau. Hai hàm răng của tôi va vào nhau lạch cạch. Tôi phát run lên. Thứ âm thanh ầm ầm đến từ địa ngục kia bỗng chốc bị xếp vào hàng thứ yếu khi tôi đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Lẽ ra tôi không nên phản ứng với hai bộ xương đó quá đáng như vậy, bởi trong phòng hãy còn hiện diện đến...hàng trăm bộ xương khác nữa!

Tôi tuyệt đối không bị ảo giác! Nguồn gốc của thứ âm thanh địa ngục là đây. Những bộ xương khô đang nhiệt tình ca hát, nhảy múa, gào rú, hò hét xen lẫn với việc tạo ra vô số thứ âm thanh kèn kẹt không thể tưởng tượng nổi. Những bộ xương có mặc áo quần hần hoi, thậm chí còn đội nón và chơi những thứ trông có vẻ như là nhạc cụ. Chúng đang bám dính khắp nơi trên những bức tường đá giống hệt như một tập đoàn thần lẩn bạo loạn. Ánh lửa bập bùng từ hàng ngàn ngọn đuốc chạy dọc ba vòng xung quanh những bức tường mang đến thứ ánh sáng vàng vọt chập chờn. Cùng với vô số những bộ xương, ánh lửa tạo nên hiệu ứng ánh sáng ma quái cực kì phù hợp không thể chê vào đâu được. Phim kinh dị xuất sắc của Hollywood cũng chỉ được đến mức này!

Những bộ xương cử động như người thật vậy. Dù đã cố căng mắt ra tìm kiếm, nhưng quả là tôi phát hiện được bất kì dây cước hay mạch điện tử nào. Điều gì đến rồi cũng sẽ đến, đây là lúc ánh mắt tôi bắt gặp một người!

Là hần! Gã khủng điên hoang tưởng có cái đầu gai tua tua màu đỏ chói! Nếu tôi không lầm thì vào lần cuối cùng trông thấy hần, cái bộ tóc có một không hai này nhuộm màu hồng cơ mà! Hần ta đang lơ lửng giữa không trung, đứng vào chỗ tập trung nhiều bộ xương đeo bám trên tường nhất. Miệng hần liên tục gào thét trong trạng thái cực kì phấn khích. Một tay hần cầm gì đó hình như là một cái bình nước. Tay còn lại thì cầm một mảnh giấy ó vàng dài đến lè thê. Mắt tôi lia theo chiều dài mảnh giấy. Đúng là dài thật! Nó xếp gấp dày cộp trên tay hần, rồi buông rơi từ trên bàn tay đó xuống đất, kéo dài trên nền, bò lên giường và vuron thẳng đến thẳng chỗ...tôi.

-Má ơi!

Rõ ràng là đầu gối của tôi đang tì trên một mảnh giấy. Tôi kêu lên rồi vội vàng né ra xa cái tờ giấy như thể ngay đó vừa ló ra một con nhện độc châu phi đầy lông lá. Mắt tôi lướt qua nội dung bên trong mảnh giấy. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có loại kí tự gì mà lại loằng ngoằng loằng ngoằng như con giun. Những kí tự sắp xếp chẳng theo hàng lối gì và còn...dài đến vô tận nữa. Tôi một lần nữa ngược lên nhìn vừa kịp lúc hần đưa cái bình nước lên môi. Đúng vào giây phút chiếc bình chạm vào môi hần, con người sẫm màu đen kịt của hần đảo một đường thẳng bẻ ngoặt rồi tiếc thẳng đến chỗ tôi. Một đôi mắt ma quái hiện ra. Coi phim ma bằng kỹ thuật 3D cũng chẳng thể tạo ra được thứ trạng thái đứng tim tạm thời này.

Hần ta xoay hần người hướng về phía tôi rồi lập tức quăng bình nước cùng với mảnh giấy ra sau lưng. Hần phóng tới chỗ tôi. Qua vai hần, tôi trông thấy hai bộ xương vừa kịp bung người đỡ lấy mảnh giấy hần vừa ném đi, một bộ xương khác cũng chụp được bình nước khi mà chỉ suýt chút nữa là nó chạm xuống mặt đất vỡ tan tành. Trên môi hần xuất hiện một nụ cười kéo dài đến tận mang tai. Trông cái cách hần di chuyển trong không trung, không hiểu sao

lại khiến tôi rợn người tưởng tượng đến một con lươn đang bơi trong nước. Hắn nằm sấp, hai cánh tay cặp song song hai bên người, uốn ngang toàn bộ chiều dài cơ thể. Tên này đúng là không có xương sống mà.

Ừc! Tôi hét lên giữa rừng âm thanh âm ỉ.

-ĐỪNG LẠI GẦN!!!!

Tiếng hét của tôi lọt thò vào trong cái mớ âm thanh hỗn độn đó. Tôi tóm chặt một cái gối rồi ném thẳng vào người hắn để cản đà “bay” tới. Hắn chụp lấy cái gối một cách dễ dàng rồi “đáp” bình thân xuống trước mặt tôi, nằm trên giường theo tư thế nửa nằm nửa ngồi vô cùng thoải mái. Hắn ta đã tóm được mình. Tâm trí tôi sững sờ tiếp nhận cái thông tin đó. Mặc dù, điều này thật ra chẳng có ý nghĩa gì cả. Không phải chính hắn đã mang tôi đến nơi này sao? Tôi nín thở chờ xem hắn sẽ làm gì mình! Địa ngục? Lễ nào đúng là tôi đang bị đẩy trong địa ngục? Còn hắn, không chừng đây là một dạng quỷ gác cổng địa ngục mà dân gian chưa kịp cập nhật. Nếu nói vậy, không lẽ hắn là một tên đầu trâu mặt ngựa?!

Mắt hắn ánh lên tia thích thú và tuyệt đối không rời khỏi người tôi dù chỉ một giây. Bất thình lình, hắn gào lên:

-SKYE!

Tôi giật bắn người, nhích ra xa một chút rồi gân cổ hét to:

-NGƯỜI LÀ AI?

-CÁI GÌ?

-TA HỎI NGƯỜI LÀ AI? ĐÂY LÀ ĐÂU?

Hắn ta tiến gần sát đến tôi và gần như phải hét lên thì tôi mới nghe được. Lúc này, tôi kịp nhận ra là hắn không hề có...lỗ tai.

-VẾT THƯƠNG THỂ NÀO?

Vừa nói hắn vừa đưa tay chỉ vào ngực và bàn chân của chính mình để ra hiệu. Tôi ngay lập tức hiểu hắn muốn hỏi gì. Chỉ đến lúc này, tôi mới nhớ là mình đang bị thương. Ô không, phải chuyển nó sang thì quá khur mới đúng. Tôi phát hiện ra những vết thương trên cơ thể mình đã biến mất như có phép màu. Tôi thận trọng thử ra, không đau. Vết thủng trên bàn chân và những cái lỗ răng đều đặn của con quái gà cũng hoàn toàn lành lặn. Làn da láng mượt và hoàn hảo cứ như thể chưa từng có vết thương nào ở đó cả. Quả đúng như tôi đoán, vết cá cắn cũng biến mất kị lạ y chang như thế. Chỉ có điều, nhân tiện kiểm tra mấy vết thương, tôi phát hiện thêm một chi tiết “nhỏ” nữa.

Tôi đang trong tình trạng gần như là...khôa thân! Má ơi, chuyện gì thế này?! Toàn cơ thể tôi chỉ có duy nhất một mảnh vải mỏng tang màu tím nhạt phủ hờ hững một cách vô tích sự lên những phần cơ thể nhạy cảm nhất. Miếng vải vừa mỏng vừa mềm như nước này tuy có to nhưng hầu như chẳng che đậy được gì hết. Tôi cũng đồng thời nhận ra da thịt mình cực kì sạch sẽ. Vết bầm, vết bụi lẫn vết máu khô đều biến mất. Chưa hết, mái tóc tôi cũng đã “bị” chải chuốt và đầu đó thoảng thoảng một mùi hương đặc biệt. Mặc dù không cố tình, nhưng tôi cũng vừa kịp nhận ra bàn tay lẫn bàn chân hai mươi ngón của mình đều bị sơn một màu đỏ chói. Ai đã chạm vào tôi trong lúc tôi hôn mê? Vừa hoảng vừa xấu hổ, tôi vội vàng quơ lấy những cái chân xung quanh trùm kín người lại bằng tốc độ nhanh hơn vận tốc ánh sáng. Tôi gần như khóc thét lên.

-NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ TA HẢ?

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Người Không Thuộc Về Thế Giới Này!

Cơ thể tôi, nó đáng trân quý biết bao nhiêu! Dĩ nhiên, nếu xem xét dưới nhiều góc độ khác nhau thì giá trị của tấm thân này cũng có chút xê dịch. Nhưng khi cần phải liệt kê ra một danh sách những điều mà tôi ưu tiên hàng đầu thì nó chắc chắn sẽ là một trong ba vị trí đầu tiên. Hai vị trí còn lại nằm đâu đó giữa cái gọi là “danh dự” và “bảo toàn mạng sống”. Vậy mà giờ đây, toàn bộ tấm thân ngàn vàng này lại đang bị “triển lãm” trước mắt hắn chẳng để đòi lấy bất kì cái gì cả. Điều này cũng có thể xảy ra sao?

Tôi đang tự trối tay trối chân của mình trong mấy tấm chăn. Nếu không phải vì thế, có bao nhiêu cái móng tay tôi sẽ dùng hết bấy nhiêu mà cào nát cái bản mặt dị hợm người không ra người đó ngay lúc này đây. Chỉ tiếc là trong tình trạng hiện giờ dù tôi có muốn cũng chẳng cách nào thực hiện được. Mà cũng không còn đủ hơi sức đâu để gào thét với hắn, lần cuối cùng gào lên đã hút hết toàn bộ âm thanh dự trữ của tôi rồi. Giờ đây, cách duy nhất mà tôi có thể áp dụng là đốt cháy hắn bằng...đôi mắt của mình. Chỉ cần hắn tiếp nhận được dù là một chút xiu ngọn lửa đang phừng phừng trong tôi, hắn sẽ hóa thành tro ngay lập tức.

Hắn ta vẫn nhìn tôi, không hề biết xấu hổ hay ngượng ngùng. Hắn cau mày, quay sang một bộ xương đang đứng gần đó rồi dùng ngón trỏ ra dấu bảo nó lại gần. Tôi nhận ra đó là bộ xương đã tóm lấy tôi ban nãy nhờ vào một vết nứt hình nửa ngôi sao trên trán nó. Vừa thấy hắn ta ra hiệu, nó vội vàng rung xương chạy như bay tới. Nó kê sát cái đầu lâu vào gần hắn ta và gật một cái rụp. Hắn ta vừa nói gì với nó thế nhỉ?

Tôi thấy nó chạy tới giữa phòng, lúc lợi đầu đó trong mớ vật dụng vất vương lung tung tại nơi này. Cuối cùng, với vẻ đắc thắng, nó giơ lên một quả cầu nhỏ tròn tròn đang nằm gọn trong mấy lông tay. Tay còn lại cầm gì đó như cái bật lửa. Một tia lửa xuất hiện, bén vào quả cầu nhỏ. Đang trong lúc thắc mắc không biết nó đang định làm gì thì...

ĐỪNG!

Một tiếng âm kinh thiên động địa. Tôi thụp vai xuống. Phía trước mặt tôi, hắn ta cũng làm y chang như thế, nhưng thay vì hoảng hồn như tôi thì hắn lại tỏ ra rất vui vẻ. Tôi đoán cái quả cầu đó chắc chắn là một trái pháo. Và khi trái pháo đó nổ, khói trắng bắt đầu bay mù mịt. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao mà hắn ta lại yêu cầu bộ xương đó chôn gói quả pháo. Ngay khi tiếng nổ vừa vang lên, toàn bộ âm thanh trong căn phòng đều đồng loạt tắt lịm. Trừ tiếng xương va vào nhau kêu lạch cạch, cộng thêm dư âm tiếng nổ còn lừng lừng trong hai lỗ tai, tôi chẳng còn thấy bất kì tiếng động nào trong căn phòng thênh thang này cả. Ra đó là cách mà hắn thiết lập lại sự yên tĩnh của nơi này!

Đám xương xẩu ngừng phát lại ngay sau tiếng nổ. Chúng thả tay ra và đu người nhảy xuống đất rào rào. Bộ xương đốt pháo ban nãy có vẻ như là đội trưởng, những tên còn lại ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ huy của hắn. Giữa làn khói trắng mịt mờ và mùi lưu huỳnh nồng nặc, tôi nhìn thấy hắn vừa nhích lại gần mình hơn. Hắn tưởng tôi không nhận ra chắc? Nhưng đám chân quần chặt quá nên tôi bỏ luôn ý định tạo thêm khoảng cách với hắn. Sau khi đám xương khô từ bỏ vách tường, chúng để lại tất cả vật dụng trong phòng, chẳng mang gì theo. Một lần nữa tôi lại thắc mắc không hiểu sao chúng có thể di chuyển được cơ chứ. Giữa những cái xương chẳng có dây nẹp gì buộc chúng lại với nhau, thế mà những que xương vẫn xếp thành một dáng người hoàn chỉnh. Thật là khó tin, nhưng nó đang sờ sờ ra trước mắt, tôi còn chối cãi gì được!

Tôi ho sù sụ mấy tiếng trước khi đám khói trắng loãng ra. Giờ đây, những bộ xương đang lần lượt xếp hàng rỗng rần rút lui khỏi phòng. Lúc đầu tôi đã không để ý, hóa ra ở phía bên trái căn phòng có một cánh cửa nhỏ mở hé ra chỉ đủ để một người qua lọt. Tôi để ý cánh cửa thật kỹ.

Hắn ta vẫn nửa nằm nửa ngồi nguyên chỗ mà nhìn ngó đám xương khô xếp hàng trong trật tự. Thừa cơ hội hắn không chú ý đến mình, một khoảnh khắc hiếm hoi, tôi quan sát hắn. Nếu cố gắng lờ đi những thứ bất bình thường đến quái gở mà hắn đang trưng ra, như cái đầu gai lù lùng, làn da trắng bệch, quầng mắt đen kịt và mớ quần áo dị hợm như thùng hế, thì hắn trông cũng không đến nỗi nào. Nhìn có hơi thiếu da thiếu thịt một chút nhưng nói chung bọn con gái thích kiểu người xương xương rần ròi thế này. Dáng người thon nhưng không mảnh mai, đôi môi hồng hào có gì đó kiểu căng ngạo mạn. Ô, như đã nói, hai lỗ tai của hắn đã biến mất! Lốp da chỗ đó liền lặn như thể sinh ra đã là như vậy rồi! Không có lỗ tai, cách nào mà hắn nghe được tôi nói gì nhỉ? Dù thế, nếu khiếm khuyết này có hiện hữu trên người hắn thì phong thái lẩn tránh cũng thừa sức che lấp đi. Ở hắn ta toát lên sự cân bằng đến hoàn hảo. Một khả năng chỉ có được ở người làm chủ được bản thân mình một cách trọn vẹn. Nhưng làm sao tôi có thể quên được cảm nhận ban đầu về hắn ta, một con người nguy hiểm!

Trong lúc đám xương khô đó xếp hàng đi ngang qua, có một vài bộ xương tò mò hướng nhìn sang tôi. Dù chúng không có mắt, nhưng đối diện với cái kiểu “chiếu tướng” chăm chăm đó thì ai mà chịu nổi. Không nhìn được nữa, tôi nghiêng răng kèn kẹt.

-Nhìn gì mà nhìn?!

Đồng loạt, nhanh chóng, rầm rập. Những bộ xương quay phắt về đằng trước. Đứa này nhìn thẳng vào gáy đứa kia, nghiêm trang như hiệu lệnh quân đội, một hai một rồi... đông thẳng.

Một sự sắp xếp tinh huống đến là kì cục. Căn phòng trước đó còn hỗn loạn như một cái nhà thương điên bỗng vắng ngắt và im lặng đến dễ sợ. Chỉ cần ai đó khịt mũi một cái, đảm bảo sẽ tạo nên sự nổi bật ngoài mong đợi. Tôi và hắn là hai sinh vật duy nhất có mặt trong căn phòng này và cả hai đều đang thượng trên một cái giường không lồ được trang trí cực kì... lãng mạn. Hắn phục trang linh kinh đủ thứ, quần áo lờ lợt từ trên xuống dưới. Còn tôi, nhìn ngược từ dưới lên trên thì chỉ thấy mỗi cái mảnh vải mỏng dính đu bám trên người chẳng biết để làm gì. Bất cứ thứ gì ở cái chốn này đều không thể dùng một cái đầu bình thường mà phân tích lý giải được.

Tôi nhìn hắn và chờ đợi. Cái đôi mắt đang lấp lánh bản chất gian tà kia hắn cũng chỉ mong muốn điều đó. Mời hắn cử động.

-Người làm họ sợ đấy! Lẽ ra người chỉ cần nói nhỏ nhẹ “làm ơn đừng nhìn ta như thế” là đủ rồi!

Tôi mà làm đám xương xẩu đó “sợ” á? Chính chúng làm tôi sợ thì nghe còn có lý hơn. Ờ mà, bộ tôi đang sợ cái gì đó sao? Suyt chút nữa là quên mất rồi!

-Người... đã làm gì trong lúc ta ngủ hả?

-À, định cảm ơn ta à, không cần đâu! – Hắn ta cười tít mắt rồi lập tức nói bằng giọng cực kì phấn chấn – Tuy là có hơi khốn khổ cho cái thân ta một chút nhưng là ta hoàn toàn tự nguyện. Này nhé, kể ra thì người thật lười thôi trong cái bộ dáng đó và ta phải đứng đến mỗi cả chân để hướng dẫn cả đám bọn chúng tia tốt lại người.

-Cả đám? – Tôi tròn mắt nhìn con mắt ra – Người nói “cả đám” nghĩa là sao?

Rồi đột nhiên tôi đoán ra.

-Không phải người nói tôi đóng xương vừa mới ở đây chứ?

-Chứ còn ai vô đây nữa.

Hắn ta khẳng định ngay lập tức.

-Bọn ta phải lột bỏ cái thứ nùi giề bám chặt lấy người ra. Cái thứ người mặc chẳng cách nào tháo ra được hết. Cuối cùng bọn ta phải dùng kéo cắt phẳng nó đi mới giải phóng được thân thể bê bết bùn sinh của người. Người bị yêu cầu phải dùng nước nóng lau sạch nên họ đã nấu nước nóng cho người, rồi thả người vào đó kì cọ một lúc. – Hẳn ngừng một chút, cau mày lại – Nhân tiện cho ta hỏi tại sao trên lưng và hai chân của người lại có sẹo chẳng chịt vậy hả?

Cái cách hẳn kể lại việc đó thản nhiên như thể đang tắm cho một con chó vậy. Tôi thì xấu hổ đến độ từ mong muốn đã trở thành khao khát biến mất khỏi nơi này ngay lập tức.

-Mặc kệ ta, không liên quan gì đến người.

Bụng tôi kêu lên đồng ý. Vẫn chưa đủ xấu hổ sao chứ? Tôi cúi gằm mặt xuống, một hành động mà tôi cho là cực kì tiêu cực nên chẳng mấy khi tôi phải dùng đến nó để chạy trốn hiện thực. Thế nhưng trong tình huống này... Hẳn ta xòe tay ra phía trước và khẽ nói:

-XiaoZhou của ta. Nĩa của ta!

Một đĩa trái cây lập tức xuất hiện. Đây là thứ trái cây xanh tròn mà tôi đã có dịp nhìn thấy một lần trước đó, vào cái lúc mà hẳn vừa ăn vừa thăm hỏi tình trạng thần kinh của tôi. Trên đĩa đã có sẵn một cái nĩa bạc trạm khắc tinh xảo.

-Ồ, có vẻ như ta cần thêm một cái nĩa nữa.

Vừa dứt lời, một cái nĩa bạc nữa xuất hiện bên cạnh cái trước đó. Hẳn đưa tôi một chiếc nĩa và mời mọc.

-Người muốn ăn một chút chứ? Không nơi nào dám tuyên bố có được XiaoZhou tươi ngon hơn chỗ của ta.

-Cảm ơn, ta không ăn.

-Người ăn thử xem, chỉ một trái thôi.

Chẳng hiểu lời nói của hẳn có ma lực gì mà tôi hành động như một kẻ bị thôi miên. Tôi cầm lấy nĩa và cắm phập vào một trái. Khác hẳn với suy nghĩ của tôi, thứ trái cây này thoạt nhìn thì sẽ ngỡ là vỏ khá cứng, nhưng không ngờ là nó lại mềm, mỏng và khá xốp. Tôi ngần ngừ đưa lên miệng nhai. Nó chua, tôi ghét món ăn có vị chua. Tôi nhắm mắt vừa định nhả ra thì đột nhiên vị chua bắt đầu chuyển sang vị ngọt thanh thanh. Cái vị ngọt này thật lạ lùng, nó êm dịu, thông suốt, tan nhanh chóng và lưu lại mùi hương dễ chịu trên lưỡi. Nó không có hạt, lớp thịt khá mỏng nước và khi cho vào miệng thì trở nên mát lạnh. Đây là thứ trái cây ngon nhất mà tôi từng được ăn đến giờ. Ấy là tôi đã ăn biết bao loại sơn hào hải vị suốt một thời gian dài rồi đấy nhé.

-Ngon phải không?

Hẳn hỏi và thích thú quan sát thái độ của tôi. Tôi gật đầu. Có thể không gật đầu sao? Nó ngon đến thế cơ mà, chỉ cần ăn một trái là lại muốn có thêm trái nữa. Tôi chợt nhận ra mình đói hơn đã tưởng.

-Vậy thì tốt. Cầm lấy.

Hẳn ta đặt cái đĩa vào tay tôi rồi lùi từ trong không khí ra một cái đĩa nữa. Hẳn gắp một trái rồi bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói:

-Theo như ta được biết thì những vết thương trên vai của người đã có từ rất lâu, cái nọ chồng lên cái kia. Ai mà có thể ra tay vùi dập với một phụ nữ như người hả?

-Không liên quan đến người.

Tôi ăn thêm một trái nữa. Tôi đã rèn luyện để đè nén những kí ức này xuống mọi lúc mọi nơi, dù có là đang nằm mơ đi chăng nữa. Tất cả đều nằm trong vòng kiểm soát, trừ một thứ. Cũng may là hẳn đã làm rất tốt trong lần cuối cùng nó xuất hiện. Đột nhiên, tôi nhớ lại lời nói của hẳn lúc đó. Không hẳn là nhớ hẳn nói gì, chỉ là sức mạnh bí ẩn bên trong giọng nói đã xua tan kí ức đó nhanh chóng và hiệu quả thế nào. Điều này thật khó mà tiếp nhận nổi.

-Ta nghĩ người đang bảo vệ hẳn, nhưng như vậy có đáng không?

-Ta không hiểu người đang nói gì. Nhưng ta chẳng cần thiết phải bảo vệ ai ngoài bản thân ta cả.

Đó là sự thật và muôn thuở cũng sẽ là sự thật. Hẳn đã thôi nhìn tôi bằng đôi mắt thích thú, thay vào đó là một sự khó hiểu đến tột cùng.

-Cái gì cũng không liên quan đến ta. Vậy thì nó liên quan đến ai hả?

-Đến ta, vận mệnh và cuộc đời của ta.

Tôi ngừng ăn và nhìn hẳn. Tôi cố tìm xem hẳn đang tính toán gì qua đôi mắt tuyệt đẹp màu hổ phách kia. Một đôi mắt dễ sợ nhưng lại hấp dẫn vô cùng. Có điều, đằng sau đôi mắt ấy chỉ là màn đêm không trăng không sao, không có cả một ngọn đèn le lói.

-Người... là ai? – Tôi buột miệng hỏi.

-Điều đó có quan trọng không? – Hẳn ta nhướn một bên chân mày, khi làm thế, trông hẳn ta càng quái quái.

-Tên ngươi là gì? Tại sao ngươi lại mang ta đến đây?

Hắn nhìn tôi, trong giây lát tôi tưởng hắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình.

-Etou, đó là tên của ta.

Tôi quần chặt tằm chắn quanh mình hơn. Đã đến lúc đẹp bỏ tự ái mà xuống nước năn nỉ. Tôi cố giữ giọng nói mình càng mềm mỏng càng tốt.

-Được rồi, Etou. Nếu trước đó ta có đắc tội gì với ngươi thì coi như ta xin lỗi ngươi vậy. Giờ thì làm ơn làm phúc nói cho ta nghe rốt cuộc là ta đang ở “xứ sở thần tiên” nào đây?

Hắn ta phá ra cười khi nghe tôi nói thế.

-Ngươi gọi đây là “xứ sở thần tiên” à? Ta thì lại thấy nó giống với “thế giới bị nguyên rủa” hơn. Mà, ta tưởng ngươi sẽ ngạc nhiên khi nghe thấy tên của ta. Ngươi không cố gắng làm ra vẻ dừng dừng như thế chứ?

Việc gì mà tôi lại phải cố gắng làm một chuyện dở hơi thế nhỉ? Tôi làm gì có cái “điểm phúc” được quen biết với một tên dị hợm như thế này để mà phải tỏ ra không quen biết hắn.

-Ta không biết ngươi, chắc chắn là thế. Vậy ngươi có biết ta là ai không?

-Ngươi tên là Skye, một con người tự nhiên, một phụ nữ và còn là...một phụ nữ cực kì xinh đẹp. Ta nghĩ nhiều đó là đủ rồi!

Và phụ nữ xinh đẹp này còn biết lập ra những kế hoạch chi tiết đến từng giây để lấy mạng người ta. Tên quái vật này đúng là không ai có đủ thời gian thu gom chút kiên nhẫn dành cho hắn.

-Ngươi tên là Etou, một kẻ không bình thường, nam nữ không rõ ràng, thời trang diêm dúa. Vậy mà ta vẫn nghĩ rằng ta chẳng biết gì về ngươi cả.

Tôi phải tự cắn vào môi mình một cái. Tại sao cái tật ăn miếng trả miếng này chẳng khi nào sửa được vậy?Giờ là lúc nào mà còn “hung hăng”? Tôi cố gắng “làm mềm” không khí gây sự vừa nãy.

-Mà... dĩ nhiên, đó chỉ mới là...ờ...cái nhìn ban đầu. Ai mà chẳng cần thời gian để tìm hiểu nhau hơn. – Bộ điên hay sao mà lại đâm đầu đi tìm hiểu hắn, tôi thậm nghĩ – Nhưng trước tiên hãy nói cho ta nghe đây là đâu? Ta đã ở đây bao lâu rồi?

Hắn hầu như chẳng tỏ vẻ gì là có quan tâm đến câu nói “đụng chạm” ban nãy của tôi. Theo như tôi biết, bọn con trai cứ dễ bị ai đó, nhất là phụ nữ phán câu “nam nữ không rõ ràng” đều có cùng một phản ứng. Thứ nhất, nhảy dựng lên. Thứ hai, cãi ngược lại. Thứ ba, đòi chứng minh. Những trường hợp khác thì tôi không nói đến, nhưng thông thường thì là vậy.

-Đây là lâu đài của ta. Và đừng có hỏi câu hỏi ngu ngốc đó, làm sao mà ta biết ngươi đã ở đây bao lâu chứ?

-Lâu đài, nơi này thật sự là một lâu đài sao! – Tôi hỏi rồi vô tình đưa mắt liếc nhìn xung quanh cái phòng ngổn ngang bừa bãi này một cách mỉa mai. Rồi sực nhớ ra bản thân vừa để lộ cái bất lịch sự bẩm sinh thì tôi chuyển hướng đề tài ngay lập tức – Ta chỉ hỏi ngươi rằng ta đã ở đây bao lâu, mấy giờ... hay mấy ngày rồi? Từ lúc đến đây, ta hoàn toàn bị lạc mất thời gian lẫn phương hướng.

-Từ lúc đến đây?

-Ta đi...lạc! Được chưa? Ta chưa từng đặt chân đến cái chốn chó leo cây, mèo biết sữa này bao giờ hết.

Hắn ta ngồi thẳng dậy để có thể nhìn được tôi gần hơn. Tôi cắn răng, nắm chặt hai bàn tay thành quả đấm để yên hắn làm vậy trong vòng...ba giây. Tôi có thể kim chế đề không ném đĩa trái cây này vào mặt hắn, nhưng không thể không quát lên.

-Nhìn đủ chưa?

Hắn ta thì thầm.

-Meimei. Zymosis. Joeyfan.

-Gì? Ngươi đọc thần chú ấy hả?

Tôi hỏi lại. Hắn vẫn nhìn tôi nhưng không nói gì hết. Đúng lúc ấy, trên đĩa của hắn xuất hiện thêm một mớ trái cây đủ màu. Trong đó, có một loại trái cây màu tím tím nhìn khá quen. A, tôi đã từng ăn nó khi ở trong rừng đây mà. Nói chung là không ngon không dở. Còn so với thứ trái cây mà tôi đang liên tục một cách thông thả gặm bỏ vào miệng đây thì nó chỉ đáng...vật thùng rác. Tôi chẳng hiểu hắn lôi cái thứ trái cây đó ra làm gì khi mà còn tới một đĩa những trái...XiaoZhou trước mặt?

-Ngươi có biết sau Biến Cố những ai được hồi sinh không?

-Hả? Ngươi nói gì?

Hắn lặp lại câu hỏi một cách chậm rãi. Tôi lắc đầu.

-Không phải là ta không nghe thấy ngươi hỏi gì, ta chỉ không hiểu nội dung mà ngươi muốn hỏi thôi.

-Ngươi có muốn ta mang con quoop của ngươi vào đây ngủ chung với ngươi không? – Hắn lại hỏi một câu hỏi trời ơi đất hỡi, chẳng có liên quan gì hết.

-Ngươi bị điên rồi hả?

-Ngươi nghĩ là ta không thể mang nó vào đây sao?

-Ta không có hứng ngủ chung với thú vật, ngươi thích thì cứ đi mà ngủ với nó. Hơn nữa...ta cũng chẳng còn ở đây lâu nữa đâu.

-Thật à? – Hắn lại mỉm cười, lần này nụ cười có phần miễn cưỡng – Nếu ngươi ăn nốt chỗ trái cây này, ta sẽ nói cho ngươi biết ngươi đã ở đây bao lâu.

Tôi đánh hơi thấy cái bẫy trong lời hắn nói. Nhưng chỉ là không biết miệng bẫy ở đâu thôi. Chẳng phải điều kiện quá rõ ràng đó hay sao, ăn trái cây và hắn sẽ đáp ứng câu hỏi của tôi. Chỉ là ăn trái cây, cái bẫy có thể đặt ở đây chăng? Tôi cúi xuống nhìn mớ trái cây trước mặt. Tôi nói.

-Ta không ăn.

-Tại sao?

-Chắc chắn đĩa trái cây này có...vấn đề.

-Vậy à! Ngươi đoán đúng rồi đó, trong đó chỉ có hai loại trái cây là có thể ăn được, dĩ nhiên chỉ đối với ngươi. Một là trái XiaoZhou ngươi vừa ăn. Nếu ngươi chọn đúng loại thứ hai thì coi như ngươi may mắn, chẳng cần phải ăn hết ta cũng sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào mà ngươi muốn.

Giọng hắn lúc này cực kì nghiêm túc. Bình thường thì tôi sẽ phá ra cười bởi gương mặt dị hợm này quả không hợp với hai chữ “nghiêm túc” một chút nào hết. Hắn hợp với hai từ “lả lơi” và “bồn chột” hơn nhiều. Nhưng trong tình huống này, ai mà cười nổi chứ?

Không còn cách nào khác, mạng tôi hoàn toàn nằm trong tay hắn. Hơn nữa, dù rằng bất cứ ai cũng sẽ cho là tôi đang hành động dại dột thì tôi cũng vẫn sẽ chấp nhận yêu cầu của hắn. Tôi không dám đảm bảo hắn sẽ giữ lời hứa, nhưng chỉ ít hắn cũng sẽ không để tôi chết. Nếu không thì hắn còn cứu tôi, tắm rửa, chữa trị vết thương đến cả...son móng tay móng chân cho tôi làm gì? Tôi muốn biết mình đang ở đâu? Sự mong muốn đã biến thành khao khát. Tôi đưa tay nhón lấy một quả có màu tím tím và cho vào miệng nhai. Chính là thứ trái cây mà tôi đã ăn tại cánh rừng đó. Xem như trong cái rủi cũng có cái may, hắn không hề biết là trước đó tôi đã thử ăn qua món này rồi. Thứ trái cây này không có độc, nếu không thì tôi đã chết từ đời tám hoánh nào rồi. Nếu hắn giữ lời, coi như hắn trả nợ việc dám nhìn ngắm tôi khóa thân khi đang ngủ. Còn nếu hắn nuốt lời, ầu chẳng qua là ngu tầm ngu, mấ tầm mấ mà thôi.

Hắn nhìn tôi ăn một cách thông thả. Không chỉ thế, khi tôi ăn hết một trái, hắn còn vui vẻ lấy thêm cho tôi một trái nữa. Tôi cứ ăn, hắn cứ nhìn và ra tay “hỗ trợ”. Dù gì cũng đã ăn một trái. Đừng nói là không có độc, nếu có độc thì cũng đã “đầu vào đáy” rồi. Đến trái cuối cùng, tôi đưa tay chùi miệng rồi nói.

-Vừa ý ngươi chưa?

-Rồi. – Hắn đáp gọn lòn.

-Ta mong là nó không có độc.

-Ngươi chọn rất khéo. Trên đĩa trái cây, trừ XiaoZhou ra, tất cả đều có độc...

Tôi giật mình, tim gan đảo lộn. Hắn nhảy mắt nói tiếp kèm theo một nụ cười.

-Tất cả đều độc, trừ trái Meimei mà ngươi vừa ăn. Nó là một loại trái cây rất phổ biến mọc ở khắp mọi nơi, nó...

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Hóa ra nó có tên là Meimei. Hắn lại nói tiếp, lần này thì toàn bộ sự vui vẻ, bình thần trên gương mặt hắn đã hoàn toàn bị thổi bay hết. Giọng hắn hạ thấp xuống gần như là thì thào.

...cực độc.

Hắn đưa mặt đến rất gần mặt tôi. Một lần nữa, tôi lại nhìn thấy ba vòng xoáy cuộn cuộn trong mắt hắn. Ba vòng ba màu ấy vẫn đang di chuyển theo cái quỹ đạo dường như không bao giờ thay đổi. Chỉ có điều, khác hẳn với lần trước, tốc độ ba vòng xoáy hiện rất nhanh, nhanh đến độ chẳng mấy chốc tôi đã không phân biệt được đâu là màu nào. Rất chậm rãi, hắn vén mớ tóc lòa xòa trước mặt tôi ra rồi đặt úp lòng bàn tay lên trán tôi. Tôi chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã mở miệng nói, từng lời nói của hắn được bao phủ bởi hương thơm phảng phất dễ chịu của trái XiaoZhou, vừa thấm đẫm một sự trầm ấm tuyệt vời.

-Ngươi – Hắn ngừng lại một chút – Ngươi không thuộc về thế giới này! Ngươi là ai?

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bộ Xương Người Quản Gia

-Ta là ai?

Tôi lặp lại một cách ngây ngốc. Đó chẳng phải là câu hỏi mà tôi đã tìm kiếm trong vô vọng bấy lâu nay đó sao? Tôi có quyền được tồn tại, nhưng lại bị tước đi cái quyền được là chính mình. Có lẽ tôi đã hơi hung bạo một chút khi hất bàn tay âm áp của hắn ra khỏi da thịt mình.

-Tất nhiên là ta không thuộc về cái thế giới điên khùng này rồi. Ngươi cũng không cần phải nhắc lại sự thật đó. Ta đã làm theo yêu cầu của ngươi, giờ thì đến phiên ngươi trả lời bất cứ câu hỏi nào của ta.

-À, yên tâm yên tâm, ta đã nói là sẽ giữ lời! Cái thói quen khôn khéo đó vẫn cứ đeo bám ta mãi, lâu lâu mới thoát ra được một lát nhưng nói chung là không đáng kể. Có điều, chúng ta phải đợi một chút!

-Đợi cái gì?

-Đợi đến khi kịch độc phát tán trong cơ thể ngươi. Cũng không lâu đâu. Đến lúc đó xem ngươi có còn muốn hạch sách này nọ nữa hay không. Trong thời gian chờ đợi, ta sẽ tình nguyện dẫn ngươi đi “thăm quan” nơi này và giới thiệu với ngươi một “món” cực kì thú vị. Đảm bảo ngươi sẽ thích mê cho xem, bọn con gái khó mà cưỡng lại nổi à. Còn cái thế giới của ngươi, nếu có, cứ để sau vậy. Chúng ta, à không, chỉ ta có rất nhiều thời gian. Ngươi thì sắp chết rồi! Có điều...

Hắn ta cúi xuống nhìn tôi rồi tiếp tục câu nói còn dang dở.

-Ồ mà, thôi để ta gọi “món” đó tới đây luôn vì có vẻ như “ai đó” đang cần một bộ đồ mới. Có chắc là ngươi sẽ không chịu rời khỏi giường với cái váy tím mà ta đã bỏ bao tâm huyết lựa chọn đó không? Ô là la...

Mắt hắn sáng rực lên khi ngó chăm chăm đầu đó vào...Tôi cúi xuống nhìn lại chính mình. Trong lúc nói chuyện với hắn, làm thế nào mà tôi lại “quên” mất hiện trạng “mất mề” của mình vậy nè? Tôi ném cho hắn một cái nhìn đầy tức giận, hai bàn tay kéo xoạch chân lên.

Hắn nháy mắt với tôi rồi thì thào.

-Bịt chặt tai lại đi, không thì đừng có phàn nàn là tại sao ta không cảnh báo trước.

Tôi tròn mắt nhìn hắn. Làm sao mà tôi bịt tai lại trong khi còn phải vịn chặt cái chân thế này cơ chứ?

Hắn ta thở dài.

-Dù gì thì cái ta muốn thấy cũng đã thấy kỹ rồi. Ngươi có cần ôm khư khư cái chân đến thế không?...hay là để ta cầm giúp cho, ngươi cứ bịt tai lại cho chắc ăn...hơ, ta chỉ đưa ra đề nghị, không chấp nhận thì cũng đừng liếc háy như thế chứ!

Hắn ta bay vọt lên trên giữa lưng chừng căn phòng rồi lượn một vòng tròn hoàn hảo. Sao tôi có cảm giác hắn ta làm vậy chỉ để...khoe mẽ, bởi việc tiếp theo hắn làm hầu như chẳng ăn nhập gì hết với vụ bay lượn này. Hắn ta bắt tay lên miệng làm loa, hít một hơi căng đầy lồng ngực, rồi gào lên với một âm lượng khủng khiếp.

-BỐ Ó Ó...T...Y...S...O...N..K!!!!

Tiếng gào của hắn đúng là có khả năng đục thủng màng nhĩ người ta. Chiêu nội công “Sur tử hồng” lừng danh của Bạch Mao Sur Vương chắc đã được chân truyền lại đẳng hoàng tử tể cho hắn. Tôi đưa tay lên theo quán tính để bịt chặt lỗ tai lại. Oái, cái chân tuốt xuống! Tôi hấp tấp kéo lên đồng thời liếc xem hắn có nhận ra không. Hắn ngoác miệng cười và...lè lưỡi. Đúng là hắn đã nhìn thấy mà. Tôi nổi khùng lên.

Hắn gào xong liền sà xuống chỗ tôi rồi nói với giọng hồ hởi.

-Nghe gì không?

-Ta đâu có điếc. Mắc chứng gì mà ngươi lại gào lên thế hả?

-Im một chút coi! Ngươi không nghe thấy gì sao?

-Gì?

Tôi hỏi lại mà không cần suy nghĩ. Vừa hỏi xong, tôi bỗng nghe thấy tiếng lách cách vang lên đâu đó. Tiếng động càng lúc càng gần. Sau khi xác định được hướng phát ra âm thanh, tôi quay đầu nhìn về phía cánh cửa ban nãy. Vừa đúng lúc, ở nơi cánh cửa xuất hiện một...bộ xương người.

-Giới thiệu với người người quản gia tận tụy của ta, tên nó là Tysonk, một trang nam nhi...đã từng rất tuần tú!

Tysonk! Một bộ xương mà cũng có tên nữa à?

Ngay khi vào đến cửa, “tên quản gia” lập tức giảm tốc độ. Từ chạy chuyển sang đi bộ, nó đằng hoàng đỉnh đạc bước vào phòng. Giờ thì tôi đã hiểu tiếng lạch cạch khi nãy từ đâu mà ra. Trên người của tên Tysonk này chứ đâu.

Tôi không có cơ hội “tiếp xúc” với nhiều bộ xương nguyên vẹn, xương chó mèo không nhiều, xương người lại càng ít hơn. Nhưng trong số mấy trăm bộ xương mà tôi đã nhìn thấy cùng một lúc tại nơi này, thì bộ xương này đáng được đánh giá là nổi bật nhất. Nó thậm chí còn “rực rỡ” hơn cả tên Etou quái dị!

Nó, quản gia Tysonk, mang theo cả một “gia tài” đúng nghĩa đen trên...từng centimet. Ngắt ngang chính giữa ngay chóp đầu lâu, ngoài vài sợi tóc xám bạc thưa thớt, là một cái vòng vàng dày cộp. Hai cái khoen tròn khổng lồ cũng bằng vàng đục tòng teng hai bên thái dương. Lại thêm hai hàng hạt đá trắng lấp lánh (chắc là kim cương) đóng thẳng vào xương, tạo một thành đôi chân mày có một không hai. Càng nhìn xuống dưới, tôi càng cảm thấy “nặng nề”. Nó vác theo một khối lượng lớn dây chuyền, chuỗi hạt, vòng đá quý mà viên nào viên nấy chơi một phát u đầu. Dưới sức nặng của đồng ngọc ngà châu báu đó, làm sao mà cái cổ mảnh khảnh của nó còn chưa chịu gãy làm đôi nhỉ? À, tôi quên chưa nói đến quần áo của nó, do phần này có phần lu mờ hơn. Ngược hẳn với một mô “hào hoa phú quý” trang sức đeo trên người, quần áo nó nói chung thì cũng khá bình thường (so với Etou) và có phần bụi bặm. Nó vận áo thun trắng có hình bộ xương bất chéo và quần bò màu đen tui hộp. Chưa hết, nếu đeo vòng vàng như người bình thường thì sẽ bị tuột ra, nên nó đã “sáng kiến” móc vòng vào giữa hai nhánh xương tay. Tôi nhìn tròn trĩnh vào mười cái đốt xương dày đặc nhẫn vàng, nhẫn đá, nhẫn kim cương. Vậy mà nó vẫn dễ dàng gờ được cái căng tay nặng chịch đó lên mới lạ! Nó chìa ra cho tôi như thể đang muốn “bắt tay” xã giao vậy.

Cuối cùng, có một thứ không thể không nhắc đến khi miêu tả về Tysonk, nó chỉ là... một đứa trẻ. Bộ xương của một đứa trẻ trạc khoảng chín mười tuổi.

Tôi cúi xuống nhìn bàn tay xương xẩu đang xòe ra trước mặt mình. Hàm dưới của nó đập vào hàm trên tạo ra thứ âm thanh cộp cộp. Nó đang muốn “nói” gì đó sao? Thấy tôi không hiểu, nó quay sang Etou. Tôi cũng quay sang Etou. Hắn ta lâu lâu bầu nói với nó.

-Mày đừng có làm ra vẻ như tao hiểu mày nói gì! Rồi bỏ cái vụ bắt tay lạch cạch đó đi, cô ấy không thích đâu!

Bộ xương quản gia rồi “mất” khỏi Etou rồi hướng người vào tôi. Trước sự ngỡ ngàng của cả hai người còn lại, nó thông dong bước tới và...choàng tay ôm lấy tôi một cách cực kì “thân thiết”. Tôi cứng người. Hai bàn tay bám chặt lấy cái chân, rồi bắt chước y chang cái kiểu “nói chuyện” của nó, tôi... đánh bốp cạp. Ôm xong, nó buông tôi ra và quay sang Etou như thể đang chờ hắn sai bảo.

Không đoán hoài gì tới thái độ của tôi, Etou nói luôn.

-Cô ấy cần cái gì đó khoác lên người để có thể tham quan lâu đài của chúng ta một chuyến. Mặc dù ta thấy điều đó là không cần thiết...nhưng thôi, cô ấy muốn vậy thì ta cũng không còn cách nào khác.

Tysonk đưa tay lên cả vào cầm ra chiều đang suy nghĩ. Quả là một bức tranh “siêu tưởng” với chủ đề “thời gian và cái giá của sự trầm tư”. Nó “tĩa mắt” vào thân thể của tôi từ trên xuống dưới. Tôi cũng làm y chang điều tương tự với nó vì không thể không làm thế. Đầu phải ngày nào bạn cũng được gặp một xương trang điểm diêm dúa thế này! Đột nhiên, nó chỉ một ngón tay ra ngoài cửa rồi “cạp cạp” sang phía Etou.

Nó đang đuổi Etou ra khỏi phòng?!

-Tao muốn coi mà, mày đừng có ngu như vậy chứ!

Nó vẫn một mực kiên quyết. Thậm chí còn nắm áo Etou lôi đi. Hơ, hắn có một tên quản gia thú vị đây.

-Được rồi, được rồi. Ra thì ra. Buông áo tao...mày làm nhăn hết bấy giờ. Nói cho nghe, kiếm bộ nào...mát mẻ chút!...Mày biết đó, tao nói thế là vì bên ngoài trời đang bắt đầu nắng nóng như điên...tao...

Tổng được Etou ra rồi, nó đóng sập cánh cửa lại cái rầm. Cái tên quái gở ấy rút cuộc cũng đi rồi, không khí tự nhiên trở nên thoải mái được một chút. Tôi không nói là cái vụ ở chung một chỗ với một bộ xương này có gì hay ho. Thế mới rõ, cái gã tên Etou làm tôi khó chịu biết bao nhiêu, thậm chí còn hơn cả một bộ xương người biết di chuyển!

Nó ra hiệu cho tôi kéo cái chân ra.

-Không đòi nào!- Tôi xù lông lên.

Nó búng tay cái “cóc”. Đóng chân dậm biến mất. Cả cái chân mà tôi đang che kín người cũng...biến mất! Tôi vội vàng dùng tay che đậy những phần thân thể cần che và hét vào mặt nó.

-Mày làm cái gì vậy?

Nó cạp cạp trả lời. Cũng như không. Tôi có hiểu gì đâu.

Tuy nhiên, nếu nhìn vấn đề ở một góc độ khác thì nó sẽ thành ra thế này. Cuối cùng, việc bị một bộ xương nhìn ngó xem ra cũng không khó chịu lắm.

Cảm giác về giới tính, cơ thể xem ra chỉ nảy sinh giữa con người với con người, giữa nam với nữ. Còn đây, nhìn xem, nó chỉ là một bộ xương! Tuy là một bộ xương đã từng có hai nhiễm sắc thể XY, thể nhưng vô hình chung nó cũng chẳng còn “mần ăn” gì được, còn tệ hơn cả thái giám nữa. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy bớt lo lắng hơn.

Nó yêu cầu tôi bước xuống giường. Đến cả tên quái vật Etou mà còn nhịn nó một bước, tôi thì là cái thá gì với nó chứ? Không khéo nó sẽ làm biến mất luôn cái giường, cũng dám lắm à! Không còn cách nào khác, tôi bước xuống giường và thắc mắc không biết nó đang âm mưu chuyện gì. Đi đi lại lại trước mặt tôi khoảng năm giây, nó lại búng tay một cái nữa. Người tôi bị một vật gì đó đột ngột bao phủ. Tôi kêu lên sùng sốt.

-Wow!!

Một chiếc quần lót màu đen bằng ren...ờ, cho qua vụ này đi.

Nó lại búng tay, lần này thì lại gây thêm một sự kinh ngạc nữa.

-Đẹp thật!

Bất chấp hoàn cảnh kì lạ trong một xứ sở cũng lạ kì không kém, tôi bật lên một lời khen hiếm hoi và không còn thật lòng hơn thế nữa. Đó là một chiếc váy kim tuyến màu xanh da trời cực kì kiều sa, lộng lẫy. Chiếc váy được thiết kế đẹp đến độ một đứa con gái vốn không mấy am tường thời trang như tôi cũng phải suýt xoa ngưỡng mộ. Chiếc váy bó sát phần eo và đính thêm một dải đăng ten mềm mại vòng qua cổ áo xẻ trái tim khá sâu. Tay áo ngắn, xòe rộng như hoa loa kèn tới tận khuỷu tay. Phần dưới váy buộc thành những chiếc nơ nhỏ nhỏ màu đỏ rồi từ đó nếp gấp buông dài xuống gấu váy một cách duyên dáng. Không cần thiết phải làm ra vẻ khách sáo gì hết, tôi thích cái váy này, thích đến chết đi được! Dù là sát thủ, kiếm com trên đầu người, nhưng sau cùng tôi vẫn là con gái!

Cóc...chiếc váy biến mất, bộ đồ lót vẫn còn nguyên chỗ cũ. Tôi bất bình kêu lên.

-Nó đẹp mà, tao thích nó.

Tysonk lắc đầu và lại búng tay. Lần này, một cái váy khác xuất hiện. Chiếc váy mới này có một màu đỏ rực rỡ. Phía trước ngực còn đính thêm mấy chiếc lông công phiến phức. Cảm giác mát mẻ ở lưng, váy hở lưng à? Tôi không còn cảm thấy bức bối nữa. Nói gì thì nói, so với chiếc áo váy trước đó, cái này còn sang trọng hơn gấp mấy lần. Còn ý kiến gì nữa chứ? Tên Tysonk này coi vậy mà cũng có “mắt” thẩm mỹ. Tôi xoay một vòng và đưa tay ve vuốt chiếc váy mới trong một sự lâng lâng vui sướng khó tả. Tôi cũng thích cái váy này!

Tuy nhiên...cóc, chiếc váy lại biến mất.

-Ê, ít ra mày cũng phải hỏi qua ý kiến của tao chứ?

Nó phớt lờ lời nói của tôi và tiếp tục cóc cóc cóc...Tôi bức bối nhìn nó, đúng là một tên quân gia ngang ngược mà. Người ta nói chủ nào tớ đó chẳng sai. Tôi đứng đó, để mặc nó muốn làm gì thì làm. Một cái, hai cái, ba cái...trắng, xanh, vàng, đỏ,...tay ngắn, tay dài, tay lửng, không có tay...

-Không, cái này ngắn quá, không được...mày có khùng không hả? Tao chứ có phải bao lì xì đâu mà trông cái thứ đồ lôm đôm đó lên người...ờ, cái này được nè, tao nói được rồi mày có nghe không?...không phải cái này...mỏng quá, đừng có mơ....cái này thì sao, tao thấy nó...mày có nghe tao nói gì không đó?...

Rốt cuộc, lời nói của tôi có ra kg nào đâu. Hết kiên nhẫn, tôi dứt mắt ra khỏi đám quần áo cứ xoành xoạch xuất hiện rồi biến mất trên người mình. Chỉ lâu lâu tôi mới ngoảnh một lần xem rốt cuộc nó đang cho mình ăn vận cái quái gì. Theo như quan điểm thời trang của tôi mà nói bộ nào cũng đẹp đến mê hồn, vậy mà nó cứ “cóc cóc” mới ghét chứ. Mà cái tên quân gia Tysonk này, càng ương đồ cho tôi thì lại càng hăng say mới quái. Lúc đầu nó còn chừa ra khoảng vài ba giây giữa mỗi bộ để ngắm thử bộ dạng của tôi, càng về sau thì những tiếng “cóc cóc cóc” vang lên gần như liên tục. Suy nghĩ của tôi tìm về cái gã đầu đinh ban nãy. Hắn ta đi đâu rồi nhỉ? Không lý nào lại đứng bên ngoài chờ tôi thử áo xống. Mà hắn cũng lạ, bộ trong kho hết xương rồi hay sao mà lại chọn một đứa con nít làm quân gia chứ?

Chờ lâu không thấy tiếng “cóc” quen thuộc vang lên, tôi tò mò nhìn xuống. Chẳng là trong lúc làm con ma-no-canh bắt đắc dĩ, tôi đã nhón đầu lên nhìn lên ngắm cái...trần nhà cho đỡ chán. Khi cúi xuống, tôi nín thở nhìn bộ váy mà mình đang mặc. Nó...đẹp quá, đẹp trên cả tuyệt vời!!!

-Cảm ơn...Ừ!

Chưa kịp kết thúc lời cảm ơn miễn cưỡng, bộ xương đã nhanh nhẩu vọt ra phía sau lưng tôi và tóm gọn đầu tôi lại trong hai bàn tay. Tôi rùng mình kêu oái một tiếng. Nhưng nó không có ý định buông ra. Chỉ trong chốc lát, bất chấp sự phản đối yếu ớt của tôi, nó đã cào cào chải chải để rồi cuối cùng tôi cảm thấy đầu mình hình như nặng thêm được vài kg. Vừa xong mái tóc, nó nhảy quay qua trang điểm gương mặt. Sao mà trông nó có vẻ hào hứng đến độ phát tiết hết ra ngoài thể kia nhỉ? Nó chỉ cần một tay đã đủ thao tác trên mặt tôi, tay còn lại vác một hộp trang điểm to đùng. Vậy mà trông nó chẳng hề tỏ ra mệt mỏi chút xíu nào hết. Tôi lại rùng mình. Cảm giác này thật là...quái dị. Nhìn trước nhìn sau, nhìn thể nào đi chẳng nữa, tôi rõ ràng là đang được một bộ xương...make-up!

Khi tôi nghĩ mọi thứ đã đâu vào đấy thì một cái gương to tổ chẳng không biết từ đâu xuất hiện. Nó, Tysonk ấy, vòng ra trước rồi đặt chiếc gương để tôi có cơ hội nhìn ngắm thành quả lao động miệt mài của nó. Tôi soi bản thân mình trong gương và...ngờ ngàng.

-Là mình sao?

Người thiếu nữ trong đó đang khoác lên người một chiếc váy dài màu đen kết hợp cực kì khéo léo với màu đỏ bọc-đỏ vô cùng...trang nhã. Chiếc áo

váy hở vai, ôm ngang ngực và phủ dài qua mắt cá chân. Phần eo được bó sát bằng ba đường kim tuyến uốn lượn như cánh phượng xuống phần váy bên dưới, mỗi cử động của tôi đều khiến cho cánh phượng màu vàng kim điểm lệt đó lấp lánh lay động, cơ hồ như chỉ một chút nữa đây, chính chiếc cánh ấy sẽ tung cánh bay lên trời xanh. Chất liệu vải suông mềm, mát rượi. Hai bên hông còn được đính thêm dải voan mỏng màu đỏ buông xuống như dòng thác.

Tôi xoay sang nhìn xuống cánh tay, nơi đó có hình xăm một con rồng Trung Quốc ôm gọn theo bắp tay. Không hiểu do vô tình hay cố ý mà hình xăm màu đỏ này kết hợp với chiếc váy lại tạo thành một tổng thể đồng bộ không còn chệch vào đâu được. Ông đã mời một nghệ nhân đến xăm cho tôi hồi năm lên bảy tuổi. Nó tiếp tục đeo bám tôi đến tận bây giờ. Một dấu vết không bao giờ phai. Vì nó, xã hội khó mà tiếp nhận tôi quay trở lại. Thôi, bỏ qua chuyện này, nhắc lại cũng chẳng ích lợi gì. Tôi nhìn lên đầu mình.

-Mấy cái cây trâm này là sao? Tháo ra, tháo ra!

Tôi không thích trâm, nó chẳng được tích sự nào hết. Tôi thả xiên vào đó mấy con dao nhỏ còn hơn. Không biết những cây trâm có thù hằn gì với tôi mà ngay từ lúc nhỏ, tôi đã tuyệt giao với nó. Trên đầu tôi không có chỗ cho lũ trâm cài tóc. Tên Tysonk không đồng ý, nó đứng nguyên xi một chỗ.

-Được thôi, mày không làm thì tao làm.

Tôi nắm một cây trâm và kéo ra khỏi búi tóc. Khi rơi xuống đất, cây trâm tạo nên một tiếng lanh lảnh, tôi hơi bất ngờ, ra là vàng thật. Tôi soi lại tóc mình trong gương. Ở ngay vị trí vừa nãy, không biết tự bao giờ đã có thêm một cây trâm khác án ngữ trên đó. Tôi quay phắt sang Tysonk và ném cho nó một quả cầu nảy lửa bằng mắt.

-Tao nói không có trâm thì sẽ không có trâm, nghe chưa?

Tôi lại rút cây trâm thứ hai ra. Đồng thời liếc mắt cảnh cáo Tysonk. Lúc tôi nhìn lại gương, một cây trâm thứ ba đã xuất hiện. Cây trâm này bằng bạc và đính đá sáng chói. Tôi túm váy lên và bước nhanh đến chỗ bộ xương li lợm. Nó vội vàng quăng cái gương vào trong không khí. Bất chấp cái cảm giác ghê ghê khi chạm vào xương người, tôi thẳng tay...búng luôn cái đầu lâu lên và gằn từng tiếng.

-Đừng có mà cãi lời tao!

Tôi ném cái đầu lâu xuống đất rồi tiện chân sút một cú. Cái đầu bay đi như một trái banh, chỉ tiếc là không có khung thành ở đây. Tiện tay, tôi ném luôn cây trâm thứ ba vào cột gỗ gần đó. Nó ghim luôn trên đó. Vừa khi cái đầu bị sút văng lên không, bộ xương cũng hấp tấp chạy theo với hai bàn tay giơ thẳng về phía trước. Dáng chạy của nó xiêu vẹo nhưng không hề vấp ngã. Trong vài giây, hai bàn tay kịp vuron ra và tóm được cái đầu lâu một cách chuẩn xác. Sao mà tôi có cảm giác nó đã luyện tập kiểu “đuôi đầu bắt gọn” này hằng thế kỉ nay rồi vậy. Nó đặt đầu lên xương cổ rồi vặn mấy cái. Tiếng xương kêu lên răng rắc phát khiếp. Xong đầu đấy, coi như tôi không hề tồn tại, nó đon đả chạy về phía cánh cửa. Chạy được nửa đường thì nó quay đầu lại làm như sức nhớ điều gì.

“cóc”- Tiếng búng tay vang lên khô khốc.

Tôi chói với suýt té nhào về phía trước. Đôi giày cao gót màu đen xuất hiện dưới chân đột ngột kéo dài người tôi ra chỉ ít cũng đến bảy phần. Khi tôi vừa kịp lấy lại thăng bằng thì cũng là lúc cánh cửa kia được mở ra. Tysonk quay trở vào, phía sau hần là Etou. Hần không đi mà chỉ thả người lừng lờ phía sau bộ xương. Vừa đi hần vừa lầu bầu gì đó nghe không rõ. Ngay đúng lúc xoay sang nhìn tôi, hần làm bộ mặt như thể vừa bị thiên lôi giáng cho một búa và khựng lại...ngoài ý muốn. Phải mất một lúc lâu hần mới thốt lên được mấy tiếng.

-Tysonk, tay nghề của ngươi vượt qua cả ta rồi đó.

Hần lướt tới chỗ tôi, bay vòng vòng quan sát, đôi mắt của hần không còn khép lại được nữa.

-Ta đã chuẩn bị tinh thần rằng mình sẽ phải ngạc nhiên. Thế nhưng, ta không nghĩ là ngươi lại...- Hần ta ngừng lại để tìm từ. Tìm mãi không ra, hần nói đại. – Lại xinh đẹp đến độ này. Ôi phụ nữ! Đó chẳng phải là điều tuyệt vời nhất trong tất cả những điều tuyệt vời sao. Cây trâm này, thật là hợp với ngươi. Ta nói đúng không, Tysonk?

Tôi liền quay sang Tysonk. Màu máu đỏ bao phủ trước mặt nó. Nó quay sang Etou. Hai bàn tay đan lại để không lộ vẻ mặt bình tĩnh.

Etou quay sang nhìn tôi. Ngơ ngác! Đó là lần đầu tiên tôi đặt chân đến nhà của hần. Đến nhà của Etou

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vết Thương Của Tòa Lâu Đài

Chẳng ai kêu gào cái sự thật đó bao giờ. Cái sự thật dường như có từ thuở Thái Cực sinh Lưỡng Nghi và tồn tại mãi mãi ngay cả khi Vô Lượng đã hình thành. Nó bắt đầu từ khoảnh khắc khai sinh ánh bình minh của loài người. Mọi thứ đã được sắp đặt trước, đã “đầu vào đấy” cả rồi! Thậm chí, nó đã hiện hữu trước khi ta bắt đầu bước đi trên con đường vận mệnh của chính mình.

Ta mang trong mình một mầm mống. Sự sống mọc lên từ bên trong ta. Dưới sự che chở của ta, tương lai này được nuôi dưỡng và sinh trưởng từng ngày.

Quá khứ đi qua ta...Hiện tại là ta...Tương lai nằm trong tay ta.

Ta duy trì nòi giống từ thế hệ này sang thế hệ khác và xưng mình là mẹ của tất cả thế giới này.

Chúng ta, giống cái vĩ đại, có được trong chính bản năng của mình quyền lực chi phối cả muôn loài.

Ta hạnh phúc? Ta tự hào? Không, chưa bao giờ là thế!

Giữa nỗi đau xác thịt, giữa nỗi đau tinh thần, đau giữa niềm hạnh phúc...không ai khác chính là ta.

Phụ nữ! Chúng ta lại là người đau khổ nhất trên cõi sống này.

Bụng tôi đau quặn lên. Con đau kể từ lần đầu tiên xuất hiện đã lặp lại càng lúc càng đều đặn hơn, trầm trọng hơn. Vậy mà cái tên Etou, hần vẫn cứ hỏi, lại hỏi và chỉ biết hỏi. Tôi không biết mình có thể chịu đựng tình trạng này tới bao giờ.

-...Một người cũng không? – Etou hỏi lại.

Tôi găt đầu và âm thầm nguyện rửa con đau khôn khiếp đó càng nhiều càng tốt. Dĩ nhiên, nguyên nhân chắc chắn không thể nào vì đồng trái cây mà hần gọi là cực độc đó được. Lời nói của Etou chỉ là hù dọa, tôi nghĩ thế.

-Người bình thường chẳng ai có thể bay hết. – Tôi khẳng định.

-Vậy các người di chuyển như thế nào? Dùng linh vật?

-Linh vật?

-Đúng, linh vật là những con thú đặc biệt có khả năng tiêu hóa bất kì thứ gì bên trong dạ dày của chúng. Người cũng có một con đấy! Còn nhớ tên của nó không?

-Lechebanzai?

-Lechebanzai. – Hần găt đầu, đưa tay lên chống dưới cằm ra vẻ đăm chiêu – Người không hề hỏi han chút gì về nó cho đến tận lúc này. Chẳng lẽ người hoàn toàn không quan tâm gì nó sao?

-Ta đã nói từ đầu là ta không quan tâm rồi. Nhưng tại sao lại gọi nó là linh vật?

-Vậy chứ phải gọi là gì?

-Linh...thú. Nó là động vật, đúng không? Động vật thì phải gọi là linh thú. Dạng ra!

Tôi găt phẳng cái tay của Etou khi hần có âm mưu vuốt lên tóc tôi lần thứ hai. Lần thứ nhất hần thành công vì tôi không để ý và cũng bởi vì hần ra tay quá nhanh. Nhưng tôi đã cảnh giác và lần này hần đã thất bại.

-Xin lỗi, ta vẫn không cưỡng nổi sự cám dỗ muốn “chạm” vào người. Nó còn hơn cả một sự thách thức...ta nói thật đấy. Để xem...nó gần giống với sự “hy sinh” hơn.

Miệng thì nói xin lỗi, nhưng hần chính là kẻ khao khát được tiếp tục tái phạm lỗi hơn bất cứ ai hết.

-Nhưng ta vẫn thích gọi nó là linh vật hơn. Chính xác bản chất của nó là “vật” chứ không phải là “thú”. Một quả trứng, ta gọi nó là “vật”. Con thú từ trong đó sinh ra, cho dù nó có thay đổi như thế nào đi nữa, gốc của nó vẫn là từ quả trứng. Vậy nên, ta gọi tên đúng theo cội nguồn của nó thì có gì sai? Linh “vật” chứ không phải linh “thú”.

Quả là một lời giải thích trời ơi nhất mà tôi từng được nghe. Tôi sẽ nhịn, cãi cộ với hần thì chẳng có lợi gì hết. Nhịn, mình nhịn hần cho rồi!

-Thật là vớ vẩn! Làm sao một con thú lại bị gán thành một vật được. – Tôi đầu hàng cái thói hung hăng không chịu thiệt của mình – Nghe cho kỹ đây. Quả trứng, bản chất của nó là nằm ở bên trong. Hiểu chưa, chẳng ai quan tâm đến cái vỏ của nó hết, cái bên trong mới là quan trọng. Mà cái bên trong đó, tuy chưa thể gọi là một con thú, nhưng nó là tiền thân của con thú đó. Một thời gian sau cái thứ dịch nhầy nhụa bên trong sẽ hình thành một con non. Vậy nên, chúng ta đang nói đến cái thứ bên trong quả trứng, nghĩa là đang nói đến một con vật, rõ chưa? Ta không cần biết nó có tiêu hóa gì gì đấy hay không, chỉ cần nó là động vật, thì phải gọi là linh thú. Hết!

-Thú hay vật là do đôi mắt của người nhìn chúng mà thôi. Trong mắt ta, một quả trứng thì mãi mãi là vật. Một quả trứng mãi mãi chỉ là một quả trứng trong chính giai đoạn của nó, không phải là một con thú. Người gọi tên từ bản chất, còn ta thích gọi từ nguồn gốc. Trứng là nguồn gốc của nó, vậy nên nó sẽ là linh vật. Hàng ngàn năm nay, nó là linh vật và vẫn sẽ là linh vật cho đến khi người không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Nghe chưa, con người!

Đúng là một tên cứng đầu, ngang như cua. Chẳng lẽ mình lại đi cãi lý với một tên như hần? Bộ đầu óc có vấn đề sao? Hơn nữa, nếu cứ tiếp tục đòi co

với hấn thì sau rốt sẽ dẫn về cái đề tài tranh cãi muôn thuở của nhân loại “con gà và quả trứng, cái nào có trước?”. Tôi đâu có rảnh đời đi làm mấy chuyện như thế chứ! Vậy nên, im lặng cho xong! Thấy tôi bỏ cuộc, hấn cũng không nói năng gì nữa!

Etou – thẩm họa của thời trang theo như lời nhận xét của ai đó – đã tuyên bố rằng hấn vẫn sẽ đưa tôi đi tham quan tòa lâu đài bất chấp lời từ chối thẳng thừng của chính kẻ được dẫn đi. Vì lẽ đó mà ngay giây phút này đây, tôi và hấn đang có một chuyến “tham quan” cái nơi ở đáng tự hào... dĩ nhiên, đó chỉ là cách nghĩ của hấn. Tôi phải cuộc bộ suốt cả mấy giờ đồng hồ trong khi hấn ta thậm chí đến cả mũi chân còn không thèm chạm đất. Mặc cho tôi vừa bầu từng bước chân xuống đất trên chiếc giày cao gót, vừa tự bầu chặt con đau bên trong bụng mình để nó không lỏng lẻo lên như con thú xông chuông, Etou vẫn thong thả lượn lờ ngay sát bên cạnh với vẻ vui tươi, khoái trá chẳng khi nào biến mất trên mặt hấn. Thật đúng là một hoàn cảnh dễ khiến người ta nổi điên lên!

Bỏ đi! Nếu tôi mà có thể bay được như hấn thì chẳng phải ra nông nổi này rồi.

Lâu đài của hấn ta, thật tiếc vì đã gọi nó là lâu đài! Nơi này trông giống một cái nhà kho khổng lồ bằng đá, cũ kỹ, âm u và rối rắm hơn. Nếu ví von cái lâu đài ồ chuột này như một cơ thể sống, thì những dãy hành lang dọc ngang chằng chịt chính là những mạch máu sẽ dẫn tới mọi ngóc ngách trong lâu đài. Chỉ cần ba từ để miêu tả đặc điểm chung của tất cả những hành lang lót đá bốn bề giống hệt nhau này. Ba từ đó là “lạnh”, “ướt” và “tối”. “Tối” là vì ánh sáng duy nhất soi rọi không gian bên trong không gì khác ngoài những ngọn nến chập chờn lay động suýt tắt... mà không khi nào tắt. “Ướt” là do nước (từ đâu không biết) cứ gõ nhịp tong tong dọc theo hành lang rồi đọng lại thành từng vũng khá to trên đường đi. Tôi vén váy, lấy đà rồi nhảy phóc qua một vũng nước khác nữa. Hai tay tôi cọ xát vào nhau để giữ ấm. Làm như tiết trời đang vào độ cuối thu vậy. Bỗng chốc, tôi thêm cái không khí ẩm nóng nơi dòng suối ấy. Chỉ ít, ở nơi ấy thì tôi có thể hiên ngang mà bước đi trên cát chứ không phải co ro thế này.

-Ta đã học qua một khóa bế phụ nữ, ta có thể bế...

-Không cần – Tôi đáp gọn lỏn.

Trên gương mặt hấn hiện ra sự thất vọng rõ rệt. Hấn chột nhìn xuống hai bàn tay của tôi, chúng đang liên tục chà sát vào nhau, rồi ngạc nhiên hỏi.

-Ngươi lạnh à?

Tôi không trả lời. Điều đó được cho là không cần thiết với một sự thật bày sò sò trước mặt như thế. Dù có mù thì hấn cũng phải nhận ra tôi đang phát cồng lên như thế nào chứ? Nơi này gần như là một nắm mồ khổng lồ để đến ngàn năm tuổi và không có đến một khung cửa sổ để tôi nhìn ra bên ngoài xem tuyết phủ trắng cả rừng cây. Suýt chút nữa là tôi đã bật ra một tiếng chửi thề khi ổ bụng lại nhói lên một cơn đau khác.

Etou quay ra sau, hướng về dãy hành lang vắng hoe vừa đi qua ban nãy và cất tiếng gọi.

-Tysonk!

Lần này tôi không hề ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng lanh canh lách cách do kim loại và đá quý va chạm nhau vang lên từ đằng xa. Thật ra, đến tận lúc này, muốn làm tôi ngạc nhiên coi bộ cũng khó à. Tuy nhiên, tôi vẫn không hiểu sao Tysonk lại có thể nghe được tiếng gọi của hấn ở một khoảng cách xa như thế. Bởi Etou không hề gọi to mà chỉ gọi với âm lượng vừa đủ cho tôi nghe mà thôi.

Khi bộ xương “cao sang quyền quí” ấy đến nơi, Etou liền nói.

-Skye cần một cái áo khoác đấy!

Tôi có cảm giác như Tysonk vẫn lơ đãng phía sau chúng tôi này giờ và chỉ cần chờ Etou ra lệnh là nó sẵn sàng xuất hiện ngay. Nó quay sang ngắm ngía tôi vài giây và sau tiếng búng tay khá quen thuộc, một chiếc áo lông chồn trắng nhẹ nhàng phủ kín suốt chiều dài cơ thể tôi.

-Ồ...cảm ơn.

-Phụ nữ không cần phải nói lời cảm ơn.

Etou có vẻ như chỉ nhân tiện nhả ra câu nói ấy cùng với làn hơi thở và cái chớp mắt vô tình. Tysonk không đợi nghe hết lời cảm ơn của tôi đã hót hơ hót hải chạy đi chỗ khác. Một bộ xương thì có gì phải vội vã thế chứ, dù nó có là quản gia đi chăng nữa?

-Ta không có cảm ơn ngươi. Ta chỉ cảm ơn người đã cho ta áo ấm.

-Cũng vậy thôi.

Hấn phẩy tay và chẳng may khều trúng đầu một bộ xương khác đang lò dò đi tới. Ở hành lang, những bộ xương qua lại khá nhiều. Không hẳn toàn bộ chúng đều đang làm việc, mà thật ra cũng chẳng ai quan tâm xem chúng đang làm gì. Tôi đã trông thấy một vài bộ xương ngủ gà ngủ gật trên đường đi, Etou thậm chí còn đưa tay ra hiệu cho tôi giữ im lặng đi ngang qua chúng. Cái bộ xương mà Etou vô tình quơ trúng đang ôm một chồng chén sứ đã vỡ. Hậu quả là nó làm rơi tất cả số chén đó xuống đất, làm nên thứ âm thanh nghe chẳng dễ chịu chút nào. Đống chén đã vỡ nay lại còn tan nát hơn nữa. Bộ xương đó lật đật cúi xuống định thu nhặt tất cả lên. Etou thân nhiên lướt qua và phẩy phẩy tay về phía nó với vẻ mặt ngán ngẩm không cần giấu diếm.

-Còn nhặt lên làm gì? Cứ mặc kệ nó đi!

Hấn vừa dứt lời, bộ xương đã vội vàng đứng dậy. Nó đứng nguyên tại chỗ, không ngẩng mặt lên và cũng không nhúc nhích gì thêm nữa. Chúng tôi tiếp tục bước đi để hoàn thành chuyến tham quan vớ vẩn của mình. Tuy nhiên, điều gì đó đã khiến tôi quay đầu lại. Mắt tôi trông thấy bộ xương ban nãy ngồi

xuống và lặng lẽ thu dọn lại đồng sứ vỡ trên nền. Hình ảnh ấy bám theo tôi thêm một vài đoạn hành lang nữa trước khi nó mờ dần và biến mất như bao nhiêu kỉ ức tạm thời khác.

Etou bỗng chốc trở nên yên lặng. Hấn liên tục ngó chăm chăm vào chôn hũ vô nào đó và thỉnh thoảng khẽ cau mày. Tôi để ý quan sát hấn, có điều gì không ổn. Tâm trí của hấn sớm đã không còn ở lại nơi này. Tôi không nói là hấn căng thẳng, cái mặt kia thì khó mà lột tả được hai từ “căng thẳng”. Nhưng tôi dám chắc hiện giờ hấn đang trong tình trạng không thoải mái. Đột nhiên, tôi cảm thấy kiểu thái độ này có gì đó quen thuộc. Đường như chính tôi đã bắt gặp ở đâu rồi. Nó giống giống thứ tâm trạng khi đang...theo dõi ai đó. Tôi không biết. Từ khi đến đây, tôi chẳng còn dám tuyên bố mình biết chắc điều gì nữa.

- Đây là đâu?

Tôi nói khi nhìn vào một cánh cửa mở hé vừa đủ lộ nguyên cái đầu vào. Sự im lặng bị phá vỡ trong giây lát.

-Nhà kho. Dừng để chứa...

Có vẻ như hấn cũng không chắc chắn bên trong đó có chứa những gì. Hấn ta nhón đầu lên, nhìn vào bên trong cánh cửa rồi kết thúc câu nói dang dở của mình.

-...chỗ lông gà.

-Một cái kho chỉ để chứa...chỗ lông gà?

Tôi vén váy bước nhanh tới. Con đau đã lặn mất tăm. Tôi hơi lo lắng, đừng bảo với tôi là nó giống như khoảng lặng trước khi bão tố nổi lên nhé. Bên trong căn phòng tối om, phải đợi một lúc cho mắt quen dần với bóng tối thì tôi mới chứng minh được lời nói của Etou là hoàn toàn chính xác. Căn phòng rộng thênh thang, mạng nhện chằng đầy và bụi đóng thành một lớp dày đến vài centimet. Bên trong đó là hàng trăm hàng ngàn cây chổi lông gà nằm lặng lẽ trên những chiếc kệ sắt từ đời nào đời nao. Những cây chổi lông gà không phải dùng để quét bụi sao? Tại sao chính chúng lại bám đầy bụi thế kia?

-Người làm gì mà “tàng trữ” đến chừng này chổi lông gà thế?

-Sao mà ta biết. Đừng hỏi ta.

-Lâu đài của người, không hỏi người thì hỏi ai?

-Hỏi Tysonk ấy! – Hấn ta lắc đầu rồi buột miệng nói luôn -Mà...hình như cái lâu đài này cũng đâu có nhỏ, bấy nhiêu đó thì nhảm nhảm gì.

-Nhưng cũng không cần nhiều đến thế. Hơn nữa...- Tôi nhìn quanh –Hình như đã lâu rồi chẳng ai đụng đến chúng

Etou lạnh nhạt đáp.

-Người nói đúng...từ cái lần cuối người ta quét dọn nơi này...

Hấn bỏ dở câu nói. Tôi tò mò.

-Sao thế?

-Bởi chẳng có người phụ nữ nào ở đây cả.

-Vớ vẩn! Công việc quét dọn đâu phải là nghĩa vụ của phụ nữ. May cho người là ta không tham gia cái hội nữ quyền nặng xi gì gì đó, nhưng suy nghĩ của người đúng là lạc hậu quá rồi.

Với ngọn lửa hừng hực bốc lên trong người, tôi bước thẳng về phía trước. Những bà mẹ, chính là họ làm nên tất cả những quan niệm này. Họ chăm con, giặt giũ, nấu nướng, dọn dẹp và đẩy hết mọi chuyện dạy con cái cho chồng. Họ làm thành một tấm gương vĩ đại, tôi khịt mũi, đúng là “vĩ đại” thật đấy! Có thể họ cảm thấy hạnh phúc khi làm những công việc đó vì cái gia đình bé nhỏ ấm cúng của mình. Nhưng hình ảnh người mẹ, người chị trong đầu những đứa trẻ sẽ mãi mãi ghi nhận điều đó. Đến tận khi chúng trở thành người lớn, chúng cần một phụ nữ cho cuộc đời của chúng và thử đoán xem...đầu tiên chúng sẽ nghĩ gì? Bên trong cái vòng tròn luân quần đó, lại có thêm một vòng tròn.

-Người không muốn đi nữa à?

Giọng tôi có chút hấn học khi lên tiếng hỏi hấn. Mắc chứng gì mà hấn cứ ngầy người ra nhìn chăm chăm vào đồng chổi lông gà. Nghe thấy tiếng tôi, hấn giật mình thật sự. Etou như một đứa trẻ bị bắt quả tang ngủ gục trong lớp học, hấn lắp liếm khoảng khắc vừa rồi bằng câu nói gọn lỏn.

-Vẫn còn nhiều chỗ tham quan.

Đúng là một tên luôn khiến người khác khó chịu. Tôi nhìn hấn một cái rồi quyết định sẽ mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm. Tuy nhiên, khi chỉ mới bước được vài bước thì tôi đã phải lộn ngược trở lại. Chuyện này không làm rõ trắng đen thì khó mà cam lòng.

-Nói ta nghe...tại sao người nghĩ cái công việc quét dọn này luôn phải là bổn phận của phụ nữ hả?

Etou có vẻ ngạc nhiên.

-Ai nói với người phụ nữ phải có bồn phân dọn dẹp?

-Người vừa nói đó thôi.

-Không có phụ nữ thì chẳng có lý do gì để dọn dẹp cả. Ta chỉ nói có thể.

Phải mất tới vài giây tôi mới nuốt trôi cái nội dung mà hắn vừa nói. Tôi chưng hửng. Mặt hắn thân nhiên cứ như thể vừa báo với tôi rằng trận đá bóng giao lưu ngày hôm qua đã bị hoãn lại vì trời mưa vậy.

-Nghĩa là sao?

Hắn đưa một ngón tay lên môi ra dấu cho tôi giữ im lặng.

-Suyt!

-Gi? – Tôi ngó dáo dác, ở đây có ai khác đâu.

-Đừng lên tiếng! Chỉ một lát thôi.

Hắn liếc mắt nhìn sang trái. Tôi theo phản xạ cũng liếc luôn về hướng đó. Một hành động kì lạ và còn có vẻ hơi...ngu ngốc nữa. Nơi đó có một bức tường đá lồi chồm và phủ đầy mạng nhện. Nhện, nơi này nhưng nhúc nhện với nhện. Nhưng chỉ có bức tường đá và nhện. Hết.

-Là nó?

-Ai?

Tôi xoay đầu vừa khớp với một góc vuông bên ngọt hướng sang chỗ hắn đang nhìn trừng trừng. Ở đó chẳng có cái quái gì cả. Một lần nữa, hắn lại ra hiệu cho tôi im lặng.

-Bao nhiêu người?

Hơ...hắn ta đúng là có bệnh rồi! Trông thì có vẻ như hắn đang nói chuyện với ai đó nếu không kể đến việc tôi là người duy nhất ngoài hắn đang đứng ở đây. Tôi thật lù ra xa hắn.

-Không phải lúc này...không, Rac cũng không được, ta cần hắn lúc này...Cứ mặc kệ hắn...

Giọng của hắn không còn phảng phất cái kiểu éo là như bình thường nữa. Nó khô khốc, ngang ngạnh và cẩu kính. Theo bản năng, tôi phóng mắt hướng tới một lối thoát nào khác. Mắt tôi trông thấy một tia sáng le lói nơi cuối dãy hành bên trái. À há...tôi huyết lên một tiếng sáo lạnh lốt ngay trong tâm trí mình. Một lối ra?

Etou nhìn theo hướng nhìn của tôi. Có thể là hắn đã trông thấy bộ dạng phần khởi của con sói trong tôi nên mau chóng phát hiện ra cái âm mưu chỉ vừa chớm nở đó. Ấy vậy mà, không như tôi nghĩ, hắn thân nhiên hất cằm về phía ấy và ra dấu cho tôi im lặng. Hắn muốn tôi đi về hướng đó? Là thật á?

Thì đi! Con sói lại thôi lên một hồi còi chiến thắng khác. Tôi bước nhanh về phía ánh sáng. Cũng may mà mình không có đuôi, nếu không thì kho mà giấu nổi sự sung sướng này.

Càng đến gần cuối dãy hành lang, ánh sáng lại càng rực rỡ. Mắt tôi không thể dứt ra được chỗ ánh sáng vui tươi ấy, chân bước càng lúc càng nhanh hơn, và cuối cùng thì tôi sấn vẩy lên chạy. Chẳng hiểu sao chỉ mới chạy mấy bước mà tôi đã mệt đờ người thế nhỉ? Trước đây có thể đâu! Tôi đưa tay bám vào bụng mình. Con bão đường đã bắt đầu vũ điệu của nó. Tôi thở hổn hển.

Làm ơn đi, không phải là lúc này!

Tôi ngạc nhiên siết bao khi nhận ra chỗ ánh sáng rơi vào chính là từ một khe nứt. Ồ không, gọi là khe nứt thì chắc sẽ có người tưởng rằng nó bé tí. Thế này nhé, cái khoảng trống nhàm nhở này, cái nơi mà ánh sáng theo đó tràn vào, nó toác hoác ra như thể có gã khổng lồ nào đó trong lúc quá chén đã thẳng tay giáng một búa kinh hồn vào vách tường này vậy. Tôi bước chậm lại, đưa tay lên để ánh sáng rơi vào lòng bàn tay mình. Một cảm giác ấm nóng lan tỏa nơi ánh sáng đó tiếp xúc với da thịt tôi.

-NẮNG! – Tôi thốt lên vui mừng. Chưa bao giờ thấy nắng mà tôi cảm thấy phần chân toàn thân thế này.

Đó chính là ánh nắng! Tôi nhảy ra, để cả người lọt thỏm vào thứ ánh sáng ấm áp dịu dàng đó. Ánh sáng rực rỡ chói cả mắt. Tôi giơ tay lên tạo chút bóng râm phía trước mắt mình. Đến khi đồng tử mắt co lại và ánh sáng trở nên dịu xuống, tôi nhìn thấy khung cảnh ngoài kia đang ngập tràn trong ánh nắng vui tươi lộng lẫy. Đó là...

-Cái quái gì thế này?

Cụt hứng. Tất cả cảm xúc của tôi chỉ có thể diễn đạt bằng duy nhất một cụm từ “cụt hứng”. Tôi sững sờ bước thẳng ra bên ngoài. Trước mắt tôi...trái

dài đến tận chân trời là...

Một thảo nguyên...mênh mông...bát ngát...vàng ủa một màu...

-Không thể nào!

Cánh rừng ở đâu? Cái cánh rừng đầy cây xanh, lá xanh, trái cây xanh đỏ tím vàng mới đó đã biến đâu rồi? Chẳng phải tôi đang đứng giữa một khu rừng rậm nhiệt đới với bầu trời hồng hồng kỳ quặc đó sao? Cái nơi mà tôi đã gặp con quái gà ấy. Tại sao, dùng một cái, tôi lại đứng giữa bốn bề thảo nguyên đầy gió một cách ngu ngốc thế này?

Tôi bước hẳn ra bên ngoài, càng đi càng thấy mình như một kẻ nết rượu đã nốc quá nhiều đến độ chẳng còn biết mình đang ở đâu. Không, không lý nào lại thế được, cho dù đúng là mình có uống rượu, nhưng cũng không thể say mềm đến độ nhìn thấy ảo giác thế này được. Một kẻ bài bạc, thuốc lá, rượu chè như ta mà có thể bị xỏ mũi sao? Thế gian này còn có người làm được như thế à?

Gió thổi từng đợt vào mặt tôi, luồn qua váy áo rồi ôm sát thân hình run rẩy, trơ trọi này. Tôi bước từng bước như một kẻ mộng du, đến khi nhìn lại thì mới thấy mình đã đi xa thế nào. Rồi tôi nhận ra ánh nắng đang ôm ấp cơ thể mình cũng có cái gì đó bất thường. Tôi cúi xuống chân mình, linh cảm bảo tôi phải làm thế. Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra rằng...mình không có...bóng.

-Má ơi! Gì kì vậy nè!

Tôi thật lùi ra sau quá đột ngột khiến cho hai chân vướng vào nhau, hậu quả là mông bị nện xuống đất...ê ầm. Đám cỏ ủa cứng quèo chẳng được tích sự gì. Tôi quờ quạng tay trên mặt đất và thứ cảm giác kì dị cứ lảng vảng khắp xung quanh tôi. Tôi như một đứa tâm thần cứ dán mắt vào cử động ngu ngốc của hai bàn tay mình. Chỗ lẽ ra phải là cái bóng râm di chuyển theo tay tôi đã hoàn toàn biến mất. Không có bóng...chẳng lẽ...tôi đã hóa thành ma rồi sao?!

Đột nhiên, có điều gì đó mách bảo tôi phải ngược nhìn thẳng lên trời. Sự thật đang nằm trên đó. Và như mọi khi, linh cảm của tôi bao giờ cũng đúng.

-Ta không nhìn lầm chứ...ba mặt trời?

Tôi nghĩ dùng từ mặt trời ở đây thì không chính xác. Bởi ánh sáng của Mặt trời vốn dĩ rất gay gắt, không thể nào đứng đây mà “chiêm ngưỡng” bằng mắt thường như cách mà tôi đang làm được. Thế nhưng, tôi còn có thể gọi “nó” là cái gì cơ chứ? Thứ nhất, nó ở trên trời. Thứ hai, nó đang tỏa sáng. Thứ ba, không những tỏa sáng, mà còn làm ấm không khí quanh đây. Tôi nhìn xuống “tia nắng” mờ nhạt trên tay mình, nó không nóng như ánh nắng chứa đầy tia cực tím mà tôi biết. Nó chỉ ấm hơn không khí và không hề gây bất kì sự khó chịu nào. Hơn hết, cái thứ như mặt trời đó không chỉ có một cái. Trên kia, ba ông mặt trời hiện đang rải đều khắp bầu trời. Nếu kẻ một đường nối liền tâm ba ông mặt trời đó lại, ta sẽ được một hình tam giác không cân, không đều. Đó là một hình tam giác thường với chiều dài ba cạnh không bằng nhau và hai đỉnh đã lệch về phía bên trái.

-Không thể tin được!!!

Tôi đứng đó, nhìn ngắm cảnh tượng kì vĩ có một không hai này lâu đến độ cơ bắp nơi cổ phải lên tiếng. Mà một khi cơ bắp đã lên tiếng rồi thì dạ dày cũng lên tiếng. Thật là lạ, từ khi đến đây không hiểu sao tôi cứ cảm thấy đói liên tục. Vừa mới no đó đã lại đói ngay. Tôi cũng không biết mình đã ở lại đây bao lâu? Không lý nào lại chưa qua hết một ngày! Có điều, vì tôi chưa thấy đêm xuống bao giờ cả nên không thể chắc chắn là một ngày đã qua chưa. Ngày và đêm, phải thế thì mới thành một ngày chứ. Không hề suy nghĩ, câu trả lời xuất hiện trong tôi hoàn toàn tự nhiên như hơi thở vậy. Có khi nào...có khi nào thời gian ở đây không giống với thời gian mà tôi đã từng sống trong đó.

Một thế giới biệt lập với một hệ sinh vật và thời gian cũng biệt lập?!

Tôi sức nhớ ra mình vẫn còn đang nằm mơ. Có điều, suy nghĩ ấy đã bắt đầu bị lung lay. Nếu quả thật đây là một giấc mơ thì nó đã kéo dài lâu đến...bất thường rồi.

Lão già đi phát thưởng vũ trụ đã từng nhắc đến “thế giới khác”?! Lẽ nào, đây mới chính là sự thật?

Tôi dứt mắt khỏi bầu trời. Con đầu càng lúc càng dữ dội, cảm giác buồn nôn đã bắt đầu xuất hiện. Tôi xoay người lại nhìn cái công trình kiến trúc mà mình vừa mới rời khỏi. Bốn phương thần thánh có mà nhìn thấy cảnh này chắc cũng phải té từ trên mây xuống, quai hàm tôi rớt xuống không cách nào nhặt lên được.

-Lại cái gì nữa đây? – Tôi thốt lên, và chỉ còn biết thốt lên như thế. Đầu gối tôi đau điếng, vậy là mình đã quy xuống đất rồi.

Trước mặt tôi là tòa lâu đài bệ vệ nằm sừng sững giữa thảo nguyên như một gã khổng lồ cao ngạo. Nó như thể mọc lên từ lòng đất, vươn mình lên cao và cứ tiếp tục cao mãi cho đến khi một đôi mắt không còn có thể thu gọn hình ảnh của nó nữa. Tôi ngược nhìn cho đến khi không còn có thể ngược thêm được nữa. Nơi vàng sáng chói lọi nhất đang tập trung lại tại đỉnh cao nhất của tòa lâu đài. Bất giác, tôi cảm thấy mình như cô bé Alice vừa ngón quá nhiều bánh thu nhỏ người lại. Cái bánh có dòng chữ “Eat me” ấy. Và còn tệ hơn thế, thứ làm tôi sợ hãi không phải bởi vẻ đồ sộ, to lớn của tòa lâu đài, nó nằm ở chỗ khác cơ. Và tôi sẽ chỉ cho các bạn xem. Có điều...cần một chút tưởng tượng ở đây. Hãy để trí tưởng tượng của bạn làm việc!

Trước tiên, chúng ta có một ổ bánh sinh nhật. Một tên dở hơi nào đó đã có ý tưởng biến cái bánh thành hình một tòa lâu đài. Có một tòa tháp lớn nhất, cao nhất, nằm ngay chính giữa vị trí trung tâm của toàn bộ khối kiến trúc này. Xung quanh cái tháp “mẹ” đó còn có thêm...ờ, để xem...ba bốn năm...năm cái tháp “con” nữa tạo thành một vòng tròn hoàn hảo. Khối kiến trúc được xây dựng bằng đá màu trắng đục, từng phiến đá khổng lồ khít vào nhau như thể không có khe hở nào giữa chúng với nhau.

Tôi đây, có ai chưa hình dung ra “ô bánh kem sinh nhật” đó không? Nếu không ỏn, cần phải nhắc lại một lần nữa. Trước tiên, chúng ta có một ô bánh sinh nhật...

Giờ thì “công đoạn” tiếp theo sẽ là rắc thêm một ít chocolate lên bánh lâu đài để làm bụi. Rắc, rắc thêm nữa, nhiều vào... không sợ thừa đâu vì toà lâu đài này phần lớn đã bị cát bụi bao phủ, vết đen xỉ dày dễ đến cả ngàn năm. Vậy là chúng ta đã có một toà lâu đài “cũ kỹ, bám bụi”. Tiếp theo, dùng siro dừa tùy tiện rưới lên ô bánh để tạo sự “nhóp nhóp”. Xong chưa?

Tốt rồi, cầm dao lên nào!

Xoẹt!

Cắt nhanh một đường chéo từ trên xuống dưới băng ngang qua toà tháp chính và kéo dài xuống hai toà tháp phụ. Dùng muỗng hót gọn chớp cùng của một cái tháp con rồi làm nó gãy đôi đổ xuống. Cầm một cục đá lên và chọi thẳng vào thân một toà tháp nữa để nó sạt mất một phần hình bán nguyệt ngay lưng chừng toà tháp, cố làm sao để nó không gãy đổ nhé! Giờ thì cầm nữa lên vào cào cào vô số đường ngang dọc lên bề mặt kem của toàn bộ toà tháp nào.

Đó, “sản phẩm” cuối cùng mà chúng ta thu được chính là hình dáng toà lâu đài mà tôi đang nhìn thấy trước mặt.

Tôi lạnh cả người, tứ chi hóa thành vô dụng, miệng lưỡi cứng đờ gần như không còn khả năng xê dịch dù chỉ vài milimet. Toà lâu đài này được xây nên từ đá. Từng khối đá khổng lồ chồng lên nhau vững chắc còn hơn cả Kim tự tháp ở Ai Cập. Mà đá thì rất cứng.

Vậy thì thứ gì đã để lại những dấu tích kinh hoàng này chứ?

-Không phải là người...- Tôi đưa tay ôm lấy đầu mình, mắt thì dán chặt vào những vết thương khổng lồ của toà lâu đài – chỉ có thể là một con quái vật! Nó đã đến đây và gây ra tất cả những chuyện này!!! Quái vật!

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trong Lâu Đài Này...đừng Tin Bất Kỳ Ai

Lẽ ra tôi nên có một cái máy ảnh ở đây. Nếu không có một tấm hình làm chứng thì họa có mấy tay nhà văn chuyên viết truyện khoa học viễn tưởng mới tin nổi câu chuyện của tôi. Mà cứ cho là tôi có những tấm hình đó thì thiên hạ cũng sẽ soi mói đến từng đường nét chỉ để cố chứng minh rằng tất cả chỉ là một trò lừa gạt. Cũng khó trách, thuyết phục họ tin trên mặt trắng có mấy chục con thỏ nhép đang hi hục giã bánh giày xem ra cũng còn dễ dàng hơn nói ra sự thật là trên đầu tôi hiện giờ có đến những ba vầng thái dương rực rỡ. Nơi này đầy ắp những sự việc, hiện tượng kì lạ đến khó tin, mà bất cứ điều nào trong đó cũng đủ khiến thiên hạ đại loạn.

Đến cả tôi, nhân vật được cho là bình thường nhất trong cái chốn hoang đường này, cũng vừa làm một chuyện cực kì quái gở. Tôi gọi tên gã điên khùng không giới hạn đó với một sự khao khát không tài nào lý giải nổi. Tôi thật sự rất muốn gặp hắn và trút hết toàn bộ những thắc mắc của mình lên cái đầu tua tua dị hợm đó, ngay lúc này.

-ETOU! NGƯỜI ĐÂU RỒI?

-Ta ở đây.

CHÁT!

Theo phản xạ tự nhiên, tôi quay phắt ra sau với một tốc độ chóng mặt. Cú xoay người diễn hình đó đã “vô tình” giáng vào má phải của Etou một cái tát cực kì hoàn hảo. Năm ngón tay hiện lên làn da trắng bệch của hắn rõ ràng, còn đỏ hơn những vết son môi “nồng cháy”.

-A ha...ta ở ta...xin lỗi. Ta không cố tình...ngươi không sao chứ?

Tôi ngoác miệng ra nói lời xin lỗi. Mặc dù không cố tình, nhưng lời xin lỗi của tôi lại nghe giống như tiếng hoan hô trắng trợn. Hắn mà có sao thì tôi sẽ chôn đầu xuống đất ngay lập tức. Bị cả con dao bén ngọt cắm ngập vào tim mà hắn còn thản nhiên rút ra không một giọt máu thì xá gì cái bạt tay mang tính “thù công” này chứ?

Etou đưa tay lên xoa xoa vào má, hai mắt đỏ lên và...ngăn ngán nước.

-Ta có làm gì ngươi đâu, là ngươi gọi ta mà!

-Là ta gọi ngươi nhưng đâu có yêu cầu ngươi xuất hiện sau lưng ta như thế!

Etou giống như một con kiến đen cực kì phiền phức đang làm tổ trong tai bạn. Hắn dường như có mặt ở bất cứ nơi nào bạn đến và chỉ cần cái tên Etou

được gọi ra là hắn sẽ đáp lại ngay lập tức. Mà không chỉ làm mỗi việc lên tiếng, con kiến đen ấy sẽ còn trèo ngược lên gọng kính của bạn, thò đầu xuống trước mắt bạn để thông báo rằng nó đang ở đây, ngay bên cạnh bạn, chứ chẳng phải xa xôi gì. Đối với bất kì ai “được” một con kiến như thế “chiều cố”, điều đầu tiên bạn muốn làm là dí bẹp con kiến khiến bạn nổi điên đó dưới ngón tay của mình càng nhanh càng tốt. Thế nhưng, trong mọi trường hợp đều có sự ngoại lệ, không phải lúc nào bạn cũng muốn nó biến mất khỏi vành tai mình. Lần đầu tiên tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm khi biết rằng hắn đang ở “đầu đó” gần bên cạnh mình. Nguyên nhân cho thứ cảm giác kì lạ ấy nằm ở bản thân tòa lâu đài, nếu hắn vẫn còn khả năng chum điện bên dưới những vết thương khủng khiếp ấy thì lựa chọn ở bên cạnh hắn lúc này là cực kì đúng đắn. . .hoặc là. . .cực kì ngu ngốc! Tôi đột nhiên có một ý tưởng.

-Đừng nói với ta chính ngươi là tác giả của cái đồng đồ nát này đây.

Etou nhìn theo hướng ngón tay tôi chỉ và trượt tới điểm nhìn cuối cùng. Hắn trôi lững lờ ra phía trước, quàng hai cánh tay sau gáy rồi nhướn mắt nhìn tôi với một sự mệt mỏi vô cùng giả tạo.

-Ngươi đang hỏi về mấy “vết xước” ấy hả?

Nếu đó là chỉ là những “vết xước” như hắn nói thì quả là tôi rất tò mò không biết “cái móng” nào đã cào cấu nó thành ra thế này. Etou chậm rãi nói tiếp.

-Có gì đâu, một vài cú va chạm nho nhỏ thôi. Bọn họ đã chọn nơi này để đấu với nhau một trận hay ho. Và kể từ sau trận đấu đó, suốt một thời dài, nhóc Tysonk đã quấy rầy ta bất cứ khi nào nó tóm được ta trong lâu đài, chỉ để xài xẻ rằng ta là một gã chủ nhân vô trách nhiệm như thế nào

Giọng của hắn bắt đầu chứa đầy phẫn uất.

-Nhưng đâu có ai ngờ con quái khổng nạn ấy lại nổi điên, “giận cá chém thớt”, trút giận lên đồng đá già cỗi đó thay vì lên chính ta chứ? Chính mắt nó trông thấy ta chém tên đó thành tám khúc đều đặn mà. Một mình nó đã quấy phá và biến cơ ngơi của ta thành ra thế này.

Hắn thờ dài rồi nói tiếp.

-Thật may là họ kịp lôi nó ra và cứu được tòa lâu đài này trước khi Tysonk giết chết ta bằng đồng ngọc ngà châu báu của nó.

-Tại sao các ngươi lại đấu với nhau? Ngươi lừa gạt con gái nhà người ta à?

Etou cười khùng khục. Lần này, hắn không nhìn tôi mà chỉ lắc đầu.

-Nếu có con gái để mà lừa thì còn gì tốt hơn nữa. Không phải không phải. Chỉ để giải trí thôi. Bên thắng thì vui vẻ, bên thua thì âu sầu buồn thảm. Sầu thảm lại sinh ra cay cú, muốn phục thù, lại đấu tiếp. Vậy nên cứ lòng vòng đấu mãi như thế chẳng biết khi nào ngã ngũ nữa.

Rồi hắn nhìn tôi tò mò.

-Ở chỗ ngươi không có những trận đấu như thế này sao?

-Không.

-Vậy thì họ còn có thể làm gì chứ?-Giọng Etou ngạc nhiên một cách kì lạ. . .với một câu hỏi cũng kì lạ không kém.

-Không phải ai cũng sống chỉ để chém giết nhau. Dĩ nhiên, cũng có một số người lấy việc tiêu diệt đồng loại làm nghề. Nhưng như thế này thì không.

Tôi đáp lại. Nếu không phải là cuộc đụng độ giữa các băng nhóm với nhau (mà theo tôi là không đáng kể so với “tâm cỡ” trận đấu của Etou, căn cứ theo những tàn tích mà nó để lại) thì cũng là chiến tranh. Mà một khi đã là chiến tranh, hậu quả đầu chỉ đơn thuần là vài “vết xước” vẩn vơ thế này. Những quả bom của chúng ta sẽ cày nát, đào xới, khoét lỗ là biến toàn bộ những nơi nó có thể vrom đến được thành bình địa, thậm chí là xóa tên nó ra khỏi bản đồ thế giới. Hãy hỏi Genbaku (A-bomb Done) mà xem! Đây vốn là một tòa nhà trung bày được thiết kế bởi những kỹ sư người Séc, tọa lạc tại trung tâm thành phố Hiroshima, miền nam Nhật Bản. Trong Thế Chiến thứ hai, khi quả bom nguyên tử mang tên “Little boy” được lệnh ném xuống thành phố, nó đã phát nổ trên không trung chỉ cách tòa nhà này vài mét. Thành phố Hiroshima bỗng chốc trở thành một nghĩa địa khổng lồ, nơi mà chỉ trước đó vài phút vẫn còn hàng ngàn người Nhật đang sinh sống, mua sắm, học tập, chửi bới nhau và cũng có không ít kẻ đang giữa chừng những cuộc mây mưa hoan lạc. Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, một thành phố sầm uất chỉ còn là nơi cư trú của vô vàn những oan hồn không bia mộ, thậm chí có những oan hồn còn chưa kịp kéo quần lên. Trong số vài phần công trình ít ỏi còn sót lại, Genbaku là một trong số đó.

Vậy ra đây là tàn tích của một trận đấu. Tôi đang thắc mắc liệu đó có còn là trận đấu giữa con người với nhau hay không.

-Đôi phương là quái vật hay là. . .người khổng lồ?

Đã lạc đến thế giới này rồi thì bạn sẽ rất mau chóng nhận ra là mọi thứ đều có khả năng trở thành sự thật. Một người có thể bay, một bộ xương có thể nói thì chẳng lý do gì mà một người khổng lồ vác dùi cui cùng với con quái vật to đùng của hắn ta không thể tồn tại cơ chứ?

-Người khổng lồ. . .ở đâu?

-Ta phải hỏi ngươi mới đúng.

-Đầu óc ngươi đúng là có vấn đề. Làm gì có người khổng lồ chứ? Chỉ là một trận đánh nho nhỏ, vui vẻ là chính! Nó thậm chí còn kết thúc nhanh hơn khoảng thời gian ta bế ngươi lên. . .guồng nữa là.

Etou phải là người cuối cùng trên cõi đời này dám khẳng định đầu óc tôi “có vấn đề”. Hẳn xứng đáng với điều đó hơn bất cứ ai hết.

Etou đem vào giữa chừng câu nói một tiếng thờ dài.

-Mặc dù, thật lòng mà nói, ta không thích một kết thúc nhanh gọn như thế chút nào hết.

Mắt của hắn trông vô cùng gian tà khi nói ra câu đó. Tôi thừa biết trong cái đầu u ám của hắn đang nghĩ gì. Tiếc là tôi không thể nhai đầu hắn ra... ngay lúc này. Etou đột ngột chuyển thái độ từ cợt nhả sang nghiêm túc khi nhìn thấy tôi hai tay ôm bụng nhăn nhó.

-Ngươi sao thế?

Tôi ngồi thụp xuống. Tiếng nói của Etou ong ong trong đầu tôi như một bầy ong vo ve giận dữ. “Ta vẫn còn đang ở đây đấy nhé!”. Đó là toàn bộ nội dung “nhắc nhở” của mấy trái Meimei vừa gửi tới ban nãy. Lời “nhắc nhở” nhấn chìm toàn thân tôi trong cơn đau không còn bút mực nào tả xiết, đau đến không còn hơi sức đâu mà giữ thể diện nữa. Tôi vừa để bật ra một tiếng thốt đau đớn.

-Skye!

Tôi lắc đầu, cố gắng chịu đựng cho đến tột cùng mới thôi. Không còn gì đáng ghét hơn lòng thương hại.

Không hỏi qua một tiếng, không quan tâm đến sự đồng ý hay phản ứng của tôi, Etou lướt tới và trong chưa đầy hai giây tôi đã nằm gọn trên hai cánh tay thon thả của hắn. Sức mạnh ấy từ đâu ra? Trông hắn hoàn toàn thân nhiên như một bé gái đang giữ chặt con búp bê Barbie trong tay mình. Một cô nàng búp bê Barbie đã năm mươi tuổi và trẻ mãi không già. Tuy nhiên, nếu như Ruth Handler, mẹ đẻ của nàng Barbie đồng đánh này không đồng ý để người ta sản xuất ra chiếc máy hút bụi có kích cỡ vừa với nó chỉ vì lý do nó là đại diện cho sự tự do. Một phụ nữ có thể làm bất cứ điều gì mình thích và có một cuộc sống tươi đẹp thì ngược lại, con búp bê mang tên Skye chỉ mong muốn trốn thoát giấc mơ dai dẳng và cơn đau đang không ngừng dày vò thể xác này. Nếu có đem nội tạng ra nướng sống thì chắc cũng chỉ đến mức độ này thôi.

Tôi để hắn bế mình mà không một chút kháng cự. Còn kháng cự nổi sao? Tôi ngược nhìn lên bầu trời. Thứ ánh sáng dịu nhẹ ấy như có một ma lực khiến ta chẳng muốn xa rời nó. Trong đau đớn, tôi vô tình đã nói lên những suy nghĩ đó thành lời.

-Nơi ta rời bỏ, chỉ có một mặt trời mà thôi!-Tôi khẽ nói qua dòng chảy đau đớn.

Tôi mơ hồ nhận ra Etou đã lắng nghe tất cả những lời ấy. Hắn đáp lại với một sự du dương khó tả khi ấn nhẹ đầu tôi vào ngực hắn.

-Ngày xưa, rất lâu rồi, nơi này cũng chỉ có một mặt trời!

Không cần phải mở mắt mới biết rằng chúng tôi đã vào đến bên trong tòa lâu đài. Sự khô thoáng, ánh sáng dịu nhẹ bên ngoài đã nhường chỗ lại cho sự ẩm u, âm thấp đằng sau bức tường gạch nhám nhờ bám bụi. Tysonk bước nhanh tới khi chúng tôi vừa trông thấy nó tại một góc rẽ. Tôi không ổn rồi, đúng là không ổn thật rồi. Con đau bụng hừng hực trỗi dậy như một con quái vật hung hãn. Con quái vật đó đang tàn phá ruột gan tôi.

Tôi bám chặt móng tay vào vai hắn, qua đôi mắt tôi, có lẽ Etou cũng sẽ cảm giác được điều đó nếu hắn biết đau là khôn khổ đến thế nào. Tôi chẳng biết gì nữa, giờ chỉ còn có Skye với nỗi đau mà nó không còn có thể chịu đựng được thêm giây phút nào nữa.

Tysonk bước tới và đưa cho hắn một mảnh giấy. Hắn liếc nhanh mảnh giấy trên chính những đốt xương trắng hếu của Tysonk trước khi mảnh giấy đó bùng cháy trong ngọn lửa tím biếc.

Hắn cau mày nói vồn vện vài tiếng.

-Không đúng lúc.

Hắn vừa nói dứt lời, khung cảnh xung quanh tôi bỗng nhiên nhòe nhoẹt đến kì lạ. Cứ như tất cả chúng tôi ở đây đều đang nằm đầu đó trên một bức tranh trừu tượng. Đó có thể là bức Guernica của danh họa Pablo Picasso. Chỉ khác ở chỗ, xét về phần màu sắc thì chúng tôi rực rỡ hơn nhiều bởi Etou đang ở ngay đây. Tôi nhìn thấy gương mặt của hắn, cũng giống như tất cả mọi thứ chung quanh, bị kéo giãn ra theo nhiều hướng, trông vô cùng quái đản. Cái miệng hắn dài ngoằng ra, còn hai con mắt thì lệch hẳn sang hai vị trí đầy ngẫu hứng. Đừng nói là bản mặt của tôi hiện thời trông cũng méo mó, co giãn như thế này nhé! Thật kinh khủng!

Trạng thái kì lạ ấy trôi qua rất nhanh, khi mọi thứ trở nên ổn định lại với hình tròn là hình tròn, chân tay thành chân tay chứ không phải miếng cao su méo mó oằn oại thì tôi nhận ra mình đã ở một nơi khác. Chính không khí ẩm thấp nơi này mách lẻo cho tôi biết rằng chúng tôi vẫn đang ở đâu đó bên trong tòa lâu đài. Chỉ là sự sáng sủa và sạch sẽ của căn phòng này tạo nên sự khác biệt với toàn bộ phần còn lại mà thôi.

Etou đặt tôi xuống chiếc giường êm ái phủ vải hoa màu trắng nằm chính giữa căn phòng. Quái lạ, tại sao những chiếc giường luôn được ưu tiên ở vị trí trung tâm như vậy chứ? Hắn thì thầm chỉ cốt chỉ để mình tôi nghe được.

-Lẽ ra ta phải giới thiệu hai người với nhau, nhưng trong tình hình này thì...các người tự xử với nhau đi.

Etou biến mất. Nói vậy rồi biến mất được sao?

Tôi tro troi trong một căn phòng rộng lớn, bốn bề phủ rèm trắng muốt khẽ lay động trong gió. Gió đến từ đâu? Tôi không nhìn thấy nơi nào khả dĩ là cửa

sổ đăng sau những tấm rèm buông dài từ trần xuống tận dưới tấm thảm. Toàn bộ xung quanh căn phòng ngập trong màu trắng tinh khiết, ánh sáng hài hòa dễ chịu. Nằm giữa căn phòng này, tôi có cảm tưởng như mình là một cái xác được xếp một “giường” trong nhà tang lễ cực kì sang trọng. Tôi nghiêng người ôm chặt bụng, mồ hôi đã dán dính áo váy vào cơ thể tôi. Giá mà tôi có thể đập đầu vào đâu đó một cú đủ để ngắt xiu cho qua quãng giai đoạn này cho rồi.

-Suýt chút nữa thì quên.

Etou hiện ra trở lại. Khi trông thấy tôi tóm lấy khăn trải giường và đang cố hết sức xé toạt nó ra thì hần vội vàng sà xuống.

-Ngươi đau lắm à?

-Không.-Tôi cay đắng mĩa mai. Nhìn không thấy hay sao mà còn hỏi.

-Đồ cứng đầu lì lợm.

Một mùi hương nhẹ nhàng, thanh thoát lan tỏa đâu đây khi hần cúi xuống. Một mùi hương làm người ta thấy sạch sẽ và dễ chịu. Thanh quân của hần khẽ rung động những lời nói thì thầm vang lên như những nốt nhạc trầm cuối cùng.

-Ta quên nói với ngươi một chuyện.

Etou quả là có khiếu kể chuyện ma. Những lời cuối cùng của hần nếu được ghi âm và bật lên trong một đêm thanh vắng thì không còn gì ghê rợn bằng.

-Trong lâu đài này...đừng tin bất kì ai.

-Kể cả ngươi-Tôi nghiêng răng đáp lại.

Hần mỉm cười, một nụ cười gần gũi.

-Không, trừ ta ra.

Và rồi, hần biến mất cùng với tiếng cười khúc khích đã trở nên quen thuộc với tôi từ lúc nào không hay. Lần này, có lẽ hần đã đi thật sự rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Rhyissi Cini Hilipi Lifi Perác

-Sao chẳng ai ngó ngang đến ta hết vậy? Ta là hòn đá bên đường chắc?

Tôi giật mình khi nghe thấy một giọng nói khác vang lên đâu đó trong phòng. Tôi đảo mắt nhìn quanh. Etou đã đi rồi, ở đây ngoài tôi ra đâu còn ai. Vậy thì cái giọng hồn dôi đó ở đâu ra?

-Ở đây ở đây. Nhìn đâu vậy, ta nói ở đây cơ mà.

Giọng nói xa lạ ấy lại xuất hiện. Lần này, tôi đã xác định được vị trí phát ra tiếng nói.

-Hơ!

Hình như hần đã ở đây trước khi tôi và Etou vào phòng. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chính vì hần quá “tiệp màu” với phòng nền phía sau lưng nên thoát đầu tôi đã tưởng hần là một trong những tấm rèm trắng muốt bên trong căn phòng này. Etou thì chắc hần đã biết hần đang chờ sẵn ở đây rồi.

-Hơ gì mà hơ. Hần đã đánh, ngay cả ngươi cũng lờ ta đi là sao?

Cái người mới xuất hiện này, hần là một kiểu mẫu đối lập chan chát với phong cách ăn mặc của Etou. Thật dễ dàng để miêu tả trang phục của hần, không chỉ bởi chúng được cắt may hết sức đơn giản mà còn vì chúng chỉ có duy nhất một màu...trắng.

Hần “trắng toát” từ đầu tới chân, vô cùng phù hợp với toàn bộ phần còn lại của căn phòng. Mái tóc màu bạch kim, rất dài, trông có vẻ mềm mượt và xoắn xuống đến tận thắt lưng. Mỗi tháng hần phải hấp tóc bao nhiêu lần để nó óng ả, suông mềm như thế? Nó làm tôi nhớ đến dòng thác tuyệt đẹp mà bản thân mình đã lao tøm xuống cách đây không lâu. Hần mặc một chiếc áo dài, có dây buộc bản rộng ở thắt lưng, phủ dài qua khỏi mắt cá chân xuống cách mặt đất chừng một hai milimét. Chiếc áo dài tay, kín cổ và thêm bộ găng tay trắng muốt. Theo như đánh giá của tôi, làn da của hần có lẽ còn trắng hơn cả bộ đồ dị hợm mà hần đang mặc. Tôi không có nhiều dữ kiện để xét đoán lắm, bởi phần da thịt duy nhất lộ ra khỏi đám áo quần của hần là chỉ còn sót lại gương mặt. Da mặt hần trắng trẻo, mịn màng, dùng để quảng cáo mỹ phẩm là vừa khớp. Hai thứ hiếm hoi không phải màu trắng trên người hần mà tôi nhìn thấy chính là đôi mắt và chân mày. Một đôi mắt có thể giết người vì nó...quá đẹp. Máu tím biếc trong đôi mắt hần đủ khiến cánh phong lan cao

ngạo kia phải thẹn thùng quay mặt đi. Đôi chân mày thanh thanh như cánh liễu, làn mi dày và cong vút như...lông mi lạc đà.

Chúng tôi nhìn nhau như hai con bọ ngựa đang dò xét kẻ thù. Tôi cảm thấy khó chịu vì không quen tiếp xúc với một người xa lạ mà chẳng có gì trong tay...lại nằm trên giường...với gương mặt trang điểm quá đồ sộ kỹ càng và...trong bộ váy gợi cảm như thế này. Tuy nhiên, con đau làm cho cảm giác này bị lu mờ đôi chút.

-Người là ai?-Tôi lên tiếng phá tan sự yên lặng.

-Người bị lôi khỏi chiếc giường ấm áp tới đây để dọn dẹp hậu quả trò đánh cược vỡ vụn của hân và sự liều mạng ngu ngốc của người.

Hân ta rời khỏi chỗ tắm rèm cửa rồi nhẹ nhàng thong thả bước tới. Dáng đi cực kì khéo léo, uyển chuyển, trông tựa như một con mèo đang dạo bước trên mái nhà vào một đêm trăng sáng. Hân di chuyển êm ái mà không hề phát ra tiếng động. Tôi vô tình nhìn xuống bàn chân hân. Chân hân ta có chạm đất chứ không lơ lửng như Etou.

-Chúng ta đã gặp nhau nhưng người thì chẳng nhớ chút gì hết. Ta nói đúng không?

Ngẩn ngơ một chút tôi mới nhận ra hân vừa nói gì. Từ lúc “đi lạc” đến đây, ngoài lão già phát thưởng trời đánh kia thì tôi chỉ có cơ hội tiếp xúc với Etou. Tysonk cũng có thể coi là một nửa con người. Nếu hân bảo đã từng gặp tôi, thì chỉ có thể là...Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

-Là người? Không phải là...Tysonk sao?

-Bộ xương ấy thì biết gì mà chữa, còn Etou thì chỉ giòi gây ra vết thương. Vết cá cắn sao rồi?

-Nó ổn rồi. Cảm ơn.

-Người làm gì mà lại đi chọc phá bọn chúng thế?

-Ta đâu có điên.

Con đau lại nhói lên một cái khủng khiếp. Tôi gập người lại chẳng khác gì một tấm bìa cạc-tông, cả người bèo nhèo như đồng giẻ rách. Mồ hôi thi nhau đổ ra như tắm. Tôi đoán chắc chắn gương mặt mình lúc này phải tái nhợt như xác chết nên hân mới có cái nhìn thế kia.

-Vậy đó, đau lắm phải không? Có thể ăn trái Meimei với một số lượng như thế mà còn chịu đựng được tới bây giờ cũng chẳng có mấy người đâu. Đối với một người tự nhiên thì thật là khó tin, người quả là người ngu ngốc và dũng cảm nhất trong số những người mà ta quen biết đây.

Hân tiến tới. Tôi vốn dĩ không để muốn chạm vào người mình nhưng ý nghĩ hân sẽ làm gì đó xoa dịu cơn đau lúc này được ưu tiên tuyệt đối. Hai từ “bác sĩ” vang lên trong đầu tôi như một cứu cánh. Để mặc hân cũng chẳng sao, tình hình cũng chẳng còn có thể tệ hại hơn lúc này được nữa. Căn cứ vào những vết thương cũ mà nói, tay nghề của hân đáng tin tưởng được vài phần.

Tôi nhắm tịt mắt lại khi hân vươn tay chạm vào bụng mình. Thật là kì lạ, khi hân làm thế, một cảm giác mát lạnh ngấm vào lớp vải truyền tới da thịt tôi. Con đau không vì thế mà mất đi nhưng tạm thời tôi có thể cố lơ được nó trong chốc lát. Sự tiếp xúc và chạm ấy như một dạng năng lượng và nó giúp tôi chống lại những đau đớn đang lộng hành bên trong cơ thể mình. Một liều moocphin chắc cũng chỉ hiệu quả đến đường này. Tôi hy vọng là thứ “năng lượng” ấy không gây nghiện. Ngày trước, mỗi lần bị thương nặng là họ-bác sĩ của gia đình-lại tìm moocphin cho tôi. Chỉ vì lạm dụng nó quá thường xuyên mà ba năm trước tôi đã bị bắt phải cai nghiện. Quãng thời gian ấy tôi thật chẳng muốn nhớ lại.

Tôi mở mắt ra và từ từ...kinh hãi.

Một tay hân vẫn đặt trên bụng tôi, một tay hân lôi từ trong túi ra một vật tròn nhỏ như là lọ thuốc vậy. Thứ thuốc sóng sánh trong đó có màu hồng nhạt, tỏa khí làm mờ mắt toàn bộ không gian bé nhỏ chứa nó. Tay còn lại hân vén mớ tóc đang phủ lòa xòa trước mặt và tay khác thì đang xoay tròn nắp lọ thuốc. Thêm hai bàn tay nữa đang vòng ra sau gáy và thoăn thoắt tết tóc lại thành một bím to. Hân chìa ra lọ thuốc đã được mở nắp và nói.

-Uống nó đi.

Á!

Một sự cộng hưởng của ngạc nhiên, sững sốt và...đau đớn. Tôi hét lên, chồm dậy bắt chập cơn đau. Suýt chút nữa thì tôi đã té xuống giường nếu như hân không nhanh tay tóm tôi lại. Thà hân đừng làm thế, điều đó chỉ khiến cho nỗi sợ hãi của tôi trở nên trầm trọng hơn mà thôi. Hân tóm lấy tôi bằng ba cánh tay nữa, một cái tóm ngay cổ, một cái vòng qua eo và cái còn lại chụm ngay cổ chân trái của tôi. Một cách nhẹ nhàng, hân nâng tôi đặt trở lại vị trí ban đầu. Bàn tay của hân không những có thể mọc ra bao nhiêu tùy ý, mà còn có thể vươn dài rút ngắn nữa kia! Yêu tình nhén nhện! Trong đầu tôi bỗng chợt xuất hiện cụm bốn từ đó.

-Người có uống không thì bảo?

Hân ta không hề mỉm cười hay tỏ chút thái độ gì, quả là một gương mặt “đá tảng”. Hân và Etou, cả hai đều che giấu cảm xúc thật sự của mình rất chuyên nghiệp. Etou làm người khác lao đao vì chẳng biết đâu là cảm xúc thật của hân. Còn gã này thì đơn thuần chẳng viết vẽ gì lên gương mặt của mình cả. Dấu hiệu duy nhất để tôi đoán được phần nào tâm trạng của hân là nằm ở giọng nói. Xét về điểm này, Etou “túng hỏa mù” giỏi hơn một bậc.

Tôi cầm lấy cái lọ thuốc, cố gắng không chạm vào hân ta. Tay đưa lọ thuốc kê lên môi mà mắt thì không sao rời khỏi mấy cái tay mọc ra vô tội vạ của

hắn được. Mùi thuốc xộc lên mũi tôi cay xè. Thật là kinh khủng khi cố cho nó vào miệng, nó lờ lợ nhạt thêch. Sau khi trôi xuống rồi còn để lại thứ cảm giác nhom nhóp nơi đầu lưỡi. Tôi suyt chút nữa là đã nôn ra hết tất tần tật bất cứ thứ gì còn sót lại trong dạ dày rồi.

-Mùi vị hơi tệ, đúng không?

-Cũng không hẳn.

-Vậy chứ mặt mũi người thế này là sao?

-Chẳng sao cả.

-Tóc ta rồi à?

-Không, nó rất đẹp.

-Vậy thì áo ta bị bẩn à?

-Không.

-Vậy thì việc quái gì mà người cứ nhìn ta chằm chằm thế?

-Người có họ hàng gì với...nhên nhện không?

Tôi không nghĩ là mình lại đi hỏi cái câu vớ vẩn đó. Nhưng đúng là nó đã được phát âm thành lời mất rồi.

-Nhên nhện?

-Coi như ta chưa nói gì cả.

Hắn im lặng một chút rồi nói tiếp.

-Người mà người nên sợ chính là Etou của người đấy.

-Tại sao lại là Etou-của-ta? -Tôi nhấn mạnh từng chữ một trong khúc dạo đầu của sự bức tức.

-Vi hắn đã tuyên bố người là của hắn.

-Cái gì?

Gương mặt hắn vẫn không hề mấy may thay đổi, duy chỉ có mấy cánh tay là hoạt động không ngừng. Chúng đang vén tóc, chải đầu, chỉnh lại áo xống và thậm chí là nhổ một vài cọng lông mi trên mắt hắn nữa.

-Không biết Etou mang người từ đâu về đây, nhưng việc đầu tiên hắn làm là nhờ ta đến kiểm tra xem thân thể của người có an toàn không. Khi nhận thấy người không có dấu hiệu của bất cứ gia tộc nào, lúc đó bọn ta mới biết là người hoàn toàn hoang dã. Sau đó thì hắn mới để cho ta chữa trị vết thương trên người của người.

Hắn ngừng mọi hoạt động của mấy cái tay lại rồi nhìn tôi với vẻ dò xét lộ liễu.

-Etou hình như rất thích người. Hắn bảo sẽ đặt người dưới sự bảo hộ của hắn. Từ ý định đến thực hành thông thường chỉ mất có vài giây đối với Etou. Vậy nên cuối cùng người là người của hắn.

-Vậy thì khi hắn về đây, ta sẽ chẻ đầu hắn ra làm đôi cho cái tuyên bố lỗ bịch đó.

Hắn nhìn tôi. Nhìn và chỉ nhìn.

-Người muốn giết Etou à?

Giọng của hắn rõ ràng là rất vui vẻ, hớn hờ cứ như thể tôi vừa mời hắn một chuyến nghỉ mát đến đảo Hawaii bốn ngày ba đêm và bao toàn bộ chi phí.

-Ta đã thử nhưng đã thất bại.

-Người đã thử? Thử gì?-Giọng hắn lộ vẻ tò mò.

-Đâm một nhát dao vào tim hắn.

Nhớ lại lúc đó, tôi cảm thấy hơi hối hận vì mình đã ra tay quá đà. Nếu đối tượng là ai đó khác, cùng lắm thì hắn cũng chỉ “ăn” chừng bảy tám đến vài chục cái tát này lửa mà thôi. Cái “tội” này không đáng bị lãnh nguyên con dao vào tim thế kia. Chỉ là hắn quấy rối đúng lúc con dao cầm sẵn trong tay, lại thêm tâm lý bị xáo động nên tôi mới hành động theo quán tính như thế. Thật ra, với cái “tội” đó thì chỉ cần nắm đầu hắn đập vài cái vào gốc cây là được

rồi. Cũng may là hấn không hề hấn gì.

-Người đã làm thế ư?

Tôi gạt đầu và vội vàng giải thích thêm.

-Nhưng hấn chẳng sao cả.

-Dĩ nhiên là hấn không sao. Không phải ai cũng có bản lĩnh làm hấn “có sao”. Nói cho ta nghe, người có làm rách áo của hấn không?

Tôi chưng hửng, một cái áo và một trái tim, cái nào quan trọng hơn chứ?

-Có.

Tôi đáp gọn lỏn. Hấn ta đã nổi điên lên vì cái áo rách đó và ném tôi văng đi cả mấy mét. Điều này có thể quên được sao?

-Etou không thích bất cứ ai làm rách áo hấn đâu. Thà là chặt đầu hấn ra còn có thể tha thứ được. Người làm rách áo hấn mà còn ngồi đây sờ sờ thế này cũng là một kì tích. Còn gì nữa không?

Hấn ta lắc đầu nhìn tôi như thể đây là một nhân chứng sống sót duy nhất sau một vụ thảm sát toàn gia vậy.

-Còn một câu hỏi nữa?

-Câu hỏi gì?

-Hỏi tên của người?

-Ô-Tôi lướt hấn chưng hửng-Ta vẫn chưa tự giới thiệu à?

-Khá nhiều, trừ cái tên.

-Họ thường gọi ta là Rác. Nhưng ta thích được gọi là Rhyissi Cini Hilipi Lifi Perác hơn.

-Nghe như khi cho bò câu ăn bánh mì ấy nhỉ?

-Hả?

-Không có gì. Ta gọi người là...ừm...Perác được chứ?

-Sao chẳng ai thèm nhớ hết vậy. Rhyissi Cini Hilipi Lifi Perác, đâu có dài lắm đâu, đúng không?

-Không đúng.

-Biết ngay mà. Ta mặc kệ người, muốn gọi sao thì gọi. Perác chẳng bao lâu sau người sẽ lại thành “Rác” thôi.

Xem ra tôi không phải là trường hợp đầu tiên. Hấn cau mày, biểu lộ đầu tiên từ lúc gặp mặt đến giờ cho thấy hấn đang rất phật ý. Khi hấn làm thế, gương mặt tiêu sái ấy thật xứng danh “tuyệt sắc nam nhân”. Giống như Etou, hấn mang một vẻ đẹp kì lạ đến mị người. Đối với sức mê hoặc mạnh mẽ dễ khiến người khác sa ngã đó, chỉ có hai cách để chống lại nó. Một là, bạn phớt nó đi, cố gắng không coi nó ra gì mặc dù thật lòng bạn chỉ muốn được chiêm ngưỡng nó cho riêng mình. Hai là, bạn phải làm mọi cách để sở hữu được nó, một khi nó đã là của bạn, sự đam mê được thỏa mãn thì sẽ chóng chán mà thôi. Còn tôi, cả hai cách đều không cần phải dùng tới. Bởi lẽ tôi đã được dạy để “miễn nhiễm” trước “cái đẹp nguy hiểm”.

Trong rừng, nắm càng rục rờ bao nhiêu thì càng độc bấy nhiêu. Trong thế giới của tôi, đối phương càng xinh đẹp, phong độ bao nhiêu thì thủ đoạn càng nham hiểm, tàn nhẫn bấy nhiêu. Gã “hôn phu” của tôi cũng là một trong số đó. Nhìn bộ dạng đường hoàng, lịch thiệp như thế, nhưng hấn là một tay bắn tỉa chuyên nghiệp. Chỉ với khẩu McMilan 12,7 mm lên đạn bằng tay, hấn có thể hạ gục đối tượng từ khoảng cách 2200 mét. Hấn canh hướng gió để nhắm đường đạn cực kì chuẩn xác. Thậm chí có một lần hấn đã bắn chệch những 15 mét để viên đạn găm vào giữa trán một đối tượng tuần lậu vũ khí qua biên giới từ cách vị trí ẩn nấp của hấn hơn 800 mét. Khi hấn mời bạn một ly vang đỏ dưới ánh nến lung linh, mời bạn một điệu nhảy lãng mạn, bạn có nghĩ đến điều đó không?

Sự nguy hiểm...bạn cần biết nhiều thứ trước khi đối mặt với nó. Tôi nhấn mạnh hai chữ “trước khi” đấy nhé.

-Người có thời gian không?

-Không ai hỏi như thế hết. Nếu muốn nói chuyện với ta, người hãy hỏi xem ta có muốn nói chuyện với người hay không.

Hấn ta muốn “lên lớp” đây mà. Cũng vừa đúng lúc, tôi đang rất cần một “giảng viên” đây. Cố nhìn con nóng nảy đang chực trào ra khỏi tâm trí mình, tôi hạ giọng nói.

-Người có muốn nói chuyện với ta một chút không?

-Nói chuyện? Ta có gì để nói với một người tự nhiên sao? Ấy quên, người cảm thấy thế nào rồi?

-Cảm thấy gì?

-Không cảm thấy gì thì tốt rồi?

Chỉ đến khi hấn nhắc tới, tôi mới khám phá ra con đau của mình đã “bốc hơi” từ lúc nào không hay. Mãi đắm chìm trong suy tư và đuổi theo những chú ngựa non chạy loạn trong tư tưởng của mình, tôi đã không nhận ra liều thuốc ấy vô cùng hiệu nghiệm. Bỏ qua điều đó, tôi hãy còn một nỗi lo cần phải giải quyết. Khi con đau đã lặng yên, nỗi lo ấy lại càng quan trọng hơn bao giờ hết.

Hấn ta hất bím tóc ra phía sau rồi nói tiếp.

-Dù gì thì Etou cũng sẽ không cho phép ta rời khỏi đây khi mà hấn vẫn chưa quay trở về. Xem như một cách giết thời gian vậy. Người muốn hỏi gì?

-Chỉ là một vài điều... cơ bản. Tại sao người không ngồi xuống nhỉ, ta sẽ nhờ Tysonk kiểm cho người một cái ghế.

-Thôi khỏi. Ta rất ghét phải ngồi xuống bất cứ cái gì. Ta chỉ nằm hoặc đứng thôi.

Tôi không thể không hỏi lại.

-Ồ, vậy khi người có nhu cầu cần giải quyết vài thứ trong ruột già thì sao?

-Thứ gì?

-Ta phải nói cái thứ đó ra sao?

-Có gì mà không nói được chứ?

-Thôi được rồi, ta không quan tâm nữa. Giờ thì...

-Người vừa nói cái thứ đó nằm ở đâu?

-Ruột già.

-Đợi một chút.-Hấn nói rồi xòe đôi bàn tay mang găng trắng muốt ra phía trước mặt.-Sách của Rhyissi Cini Hilipi Lifi Perác.

Một đồng hoa đủ màu sắc xuất hiện từ trên không trung rơi lộp độp xuống đầu hấn. Hấn ta vội vã né sang một bên và nói.

-Hình như ta gọi nhầm thì phải. Để coi...-Hấn ta nghĩ ngợi vài giây rồi hô lên-...tri thức của Rhyissi Cini Hilipi Lifi Perác.

Một tấm chân dung to đùng xuất hiện cách đầu hấn một mét. Tôi vội vàng né người sang một bên vừa đúng lúc tấm chân dung rơi ầm xuống nơi trước đó là đôi chân của tôi. Tôi nghe tiếng Rác kêu oái lên. Suýt chút nữa thì hấn đã bị nó đè bẹp dí. Tôi ngó qua tấm chân dung trước khi hấn ta làm tôi sao nhãng bởi một lệnh gọi đồ vật khác. Đó là một tấm chân dung rất cũ kỹ, có thể dễ dàng nhận ra gương mặt lạnh ngắt của hấn chiếm hết một nửa khung tranh. Nhân vật còn lại ngồi trên một chiếc ngai sang trọng ngay bên cạnh hấn là một phụ nữ. Bà ta có mái tóc đen dài bồng bênh phủ xuống trước ngực. Trông bà ta có nét gì đó rất quen, hình như tôi đã thấy ở đâu rồi.

-Kho báu của Rhyissi Cini Hilipi Lifi Perác.

Lần này đến lượt tôi hét toáng lên. Một con trăn to lớn vàng óng chẳng biết từ đâu bỗng rớt cái oạch xuống dưới sàn. Trông nó chẳng khác gì giống trăn khổng lồ Nam Mỹ, chỉ khác chỗ nó còn được Tạo hóa ban cho thêm một cái sừng cong vút, nhọn hoắt ngay đỉnh đầu. Tạo hóa nào mà “đùa” các có thể này?

-ĐEM NÓ ĐI!

Tôi đứng thẳng trên giường, sẵn sàng co giò chạy trốn bất cứ lúc nào. Con trăn dài những mười lăm, mười sáu mét, nặng hơn ba trăm kg chứ ít ỏi gì. Bộ diện sao mà đôi đầu tay không với nó.

Rác quay sang “vật” lại tôi.

-Đừng có hét lên như thế. Người làm nó sợ đấy. Nó mà cảm thấy thì sợ hãi thì sẽ xông lên cắn chết người ngay lập tức, đừng bảo sao ta không nói trước đấy.

Tôi đứng im như khúc gỗ. Thế mà cũng gọi là “sợ” à? Cái định nghĩa “sợ” của hấn thật nuốt không trôi.

-Nằm yên đấy nhé cục cưng. Đợi lát nữa chúng ta về chung.

-Người có thể bảo nó về trước mà.

Tâm trí hần đường như đang để ở chốn nào. Hần không màng đến lời góp ý của tôi mà tiếp tục cái trò “hô thần chú” của hần. Rồi thì nào là “bửu bối”, “báu vật”, “niềm tin”, “thiên đường”... đều bị lôi ra tất tần tật. Hần càng gọi ra bao nhiêu, căn phòng càng bừa bộn bấy nhiêu mà cái cần thiết thì chẳng thấy đâu. Cho đến phút cuối cùng trước khi hần bỏ cuộc, cái gọi là “ruột già” vẫn còn là một điều bí ẩn chưa được khám phá, nói chi đến cái thứ nằm bên trong đó. Con trần “cục cụng” của hần trườn lên lõi qua những đồ vật ngổn ngang khắp căn phòng, trèo lên một cái bàn hình bán nguyệt và cuộn tròn trên đấy. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nó hình như đã quyết định đánh một giấc để khỏi phải theo dõi cái màn trình diễn vô vị này.

“Đại ca” của tôi đã làm cho buổi gặp mặt đầu tiên trở nên “lung tung, lộn xộn” như thế này đây.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lechebanzai Quý Hóa!

Tôi vẫn nằm yên đấy, trên chiếc giường đệm trắng muốt, chần chập ngang đùi, lưng tựa vào gối. Vì mãi bận sắp xếp xem nên hỏi câu nào trước nên tạm thời giữa chúng tôi chỉ là yên lặng. Sau rốt, tôi nghĩ mình chuẩn bị quá kỹ như thế là thừa.

“Bất ngờ”, đúng như bản chất của nó, luôn đến vào lúc bạn chẳng kịp chuẩn bị gì.

Nhân tiện nói luôn, Perác đã thu xếp sao cho đồng tay lia chia của hần thu gọn vào bên dưới lớp áo khoác, hoặc là chúng đã biến mất như lúc ban đầu, tôi không chắc lắm vụ này.

Cuối cùng, tôi cho rằng có một vấn đề cần phải ưu tiên hỏi Perác lúc này đây, nó nằm đâu đó xung quanh bảng tuyên ngôn “phụ nữ là động vật quý hiếm” mà Etou đã không ngừng đề cập tới. Tôi không nói quá đấy chứ? Bởi theo như nhận xét của tôi, từng lời nói của Etou, không ít thì nhiều, đều liên quan đến cụm từ Ngươi-là-phụ-nữ. Điều này cứ lượn lờ mãi trong đầu tôi suốt từ lúc còn ở trong rừng đến tận bây giờ. Quả là một phát hiện chẳng thoải mái chút nào.

-Etou bảo rằng hần đã lâu rồi không...Í...!!!

Tôi khựng lại giữa chừng. Mặt đất dưới chân khẽ rung động. Tôi ngồi bật dậy còn nhanh hơn gã cowboy rút ra một khẩu súng. Không thể nào làm được, tôi cam đoan thế, cứ như dưới lòng đất kia đang có một con rồng vừa đột ngột cựa mình trong giấc ngủ say.

Lại gì nữa đây? Tôi lăm rằm nguyên rủa. Cái xứ sở quái này không có lấy một chút yên bình!

-Đó là gì vậy? – Tôi lo lắng hỏi.

Perác chưa kịp lên tiếng trả lời thì lại xuất hiện thêm một con chấn động nữa. Động đất? Đó là hai từ đầu tiên xuất hiện, rồi chỉ trong một thời gian ngắn đã tràn ngập toàn bộ hệ thần kinh của tôi. Chúng rền xiết, kêu than hai từ ấy đến vỡ trời vỡ đất. Còn gì tệ hơn việc bạn đi lạc đến một nơi hoàn toàn xa lạ, mà nơi đó lại sắp sửa bị thiên tai ập đến chứ?

Một vết nứt chạy dọc từ trần nhà song song với chiều dài cánh cửa, nó ngừng lại khi chỉ còn cách nền nhà vài gang tay. Căn phòng chẳng bày biện gì nhiều để gây ra âm thanh đồ vỡ, vì thế mà tiếng rầm rắc khi vết nứt chạy trên tường bỗng nghe rõ mồn một. Con trần đã tỉnh giấc từ bao giờ, nó ngóc đầu lên và nhìn chăm chăm vào Perác. Trông hần vẫn chẳng tỏ chút gì lo lắng cả. Tên này bị điên rồi!

Tôi hất chân, đặt hai chân xuống giường, đồng thời lặp lại câu hỏi của mình.

-Động đất hả?

-Ngồi yên đó! – Perác ra lệnh.

-Điên sao mà ngồi yên?

Hần muốn bị đè bẹp đi ở đây thì đó là chuyện của hần. Tôi còn muốn sống thêm vài chục, không, vài trăm năm nữa cơ, dù chẳng biết sống để làm gì.

Thấy tôi vội vã nhảy xuống giường, Perác cũng di chuyển. Hần làm li chẳng nói một lời, bước thẳng tới, một tay đặt lên vai tôi ấn xuống, tay còn lại nhấc chân tôi trở lại giường. Trong lúc làm thế, vô tình người hần áp sát vào tôi. Sát đến độ tôi có thể ngửi thấy một mùi hương dễ chịu thoang thoảng trên tóc hần. Chính mùi hương ấy đã khiến đồng tử ngử chui rủa lộn xộn trong đầu tôi trở thành một cánh đồng cỏ xanh mát, thấp thoáng những khóm hoa be bé tươi rói sắc màu.

Hần phát âm từng từ thật chậm rãi, tròn trịa. Giọng nói gần đến độ nó có thể tạo ra một lực nén vô hình đè nặng tim tôi, khiến cho nó đập thình thịch... thình thịch...

-Ta đã bảo ngồi yên thì làm ơn ngồi yên đó đi!!! –Hần ngừng lại một chút mới nói tiếp – Có ta ở đây thì ngươi không chết được đâu mà lo.

Bốn mắt gần như chạm vào nhau trong khoảnh khắc đó. Một cảm giác ròn rợn, mơ hồ bủa quanh chúng tôi. Hơi ẩm từ cơ thể của hắn dường như đang tỏa nhiệt. Một thứ cảm giác kì lạ! Tôi biết phải gọi tên nó là gì đây?

Những gì xảy ra sau đó thật không tài nào lý giải nổi. Perác giật phắt tay lại, dạt xa ra khỏi tôi, nhanh đến độ suýt chút nữa là té bò ra sàn nhà vì vấp vào chính chân của mình. Lần đầu tiên, cái miệng hồng hào tao nhã đó...văng tục.

-Khốn khiếp, gần quá!

Rồi hắn nói như thể đó hoàn toàn là lỗi của tôi.

-Ta không phải Etou, ta không không chế bản thân được như hắn. Vậy nên người cô mà giữ khoảng cách với ta, hiểu chưa?

Hiểu à? Có thể hiểu bất cứ thứ gì hắn nói sao? Tôi mở miệng toan hỏi lại xem hắn đang muốn đề cập đến cái quái gì thì một đợt rung chuyển mới lại ập đến. Cả toà lâu đài chao đảo. Tôi sợ muốn rớt tim.

-Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tuy nhiên, lần này thay vì im lặng như mọi khi thì hắn đã trả lời. Chỉ ít thì cũng gọi là “đã trả lời”. Có điều câu trả lời của hắn có cũng như không. Tôi đoán có lẽ hắn vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh sau cái “sự cố” khó hiểu ban nãy.

-Tên gốc Etou, bộ hắn định đem toà lâu này này đặt lên bàn cá cược sao?

-Lại gì nữa đây! – Tôi thờ ắt ra, linh cảm có gì chẳng lành.

Perác nhìn tôi, môi hắn khẽ cử động.

-Con chán động vừa rồi...ta đoán hắn đã quyết định đấu một trận mà vật đặt cược là toà lâu đài này. Đừng nói với ta là đến cả chuyện này mà người cũng không biết.

-Sự thật là ta không biết. – Tôi đáp gần như ngay lập tức.

-Người hình như cũng chẳng biết bất cứ điều gì khác.

Perác vẫy tay hướng về phía con trần một cách bức dọc. Nó lập tức rườn lại, quấn quanh người hắn leo vòng lên cho đến khi đầu của nó đặt ngang tầm mắt Perác. Chuyển động của nó mau lẹ đến không ngờ, cứ như vừa mới trước đó nó hãy còn nằm ở đằng kia, chớp mắt đã thấy nó đu đeo trên người hắn.

-Ochita, đến đó xem tình hình thế nào!

Đầu con trần lắc lư một tên bọ rượu nhưng đôi mắt lại ánh lên linh lợi. Nó hóa thành một lọn khói đen rồi tan biến vào không khí. Ochita? Đó là tên của con rắn à? Perác ra lệnh cho nó đi đâu? Bao nhiêu câu hỏi xếp hàng chờ nhảy ra khỏi miệng tôi vào lúc ấy, nhưng Perác đã chặn lại một cách thẳng thừng.

-Chúng ta cũng đi thôi. Nếu toà lâu đài trở thành vật đánh cược thì nên nhanh chóng ra khỏi nó.

Rồi dường như đoán biết tôi sẽ hỏi gì nên hắn nói luôn.

-Bởi nếu Etou đấu thua thì chúng ta sẽ bị đánh đồng là vật dụng bên trong toà lâu đài này và thuộc quyền sở hữu của chủ nhân mới.

-Nhưng đi đâu mới được?

Bất chấp những gì mà hắn đã lâu bầu về “khoảng cách nguy hiểm”, Perác bước tới, bế bổng tôi lên nhưng người ta nhắc một bó hoa hồng.

-Tysonk!

Hắn gọi tên bộ xương ấy với âm lượng vừa phải. Người quản gia lập tức xuất hiện. Tại sao mọi người đều có thể lập tức xuất hiện và biến mất như vậy nè?

Hắn nói nhanh.

-Người cũng nên đi theo.

Một lần nữa, cảnh vật xung quanh trở thành bức tranh màu sắc loang lổ trước mắt tôi. Lần này, tôi biết chính xác nó có nghĩa là gì. Tôi đang “được” dịch chuyển sang một không gian khác. Chỉ là đưa đến đâu thì tôi tạm thời chưa biết.

Không mất quá lâu để trả lời thắc mắc đó. Tôi đã được đưa trở lại bãi cỏ nằm bên ngoài lâu đài. Gần như đã trở thành thói từ lúc nào, vừa được thả xuống đất, hai chân chỉ mới chạm vào nền cỏ thảo nguyên, tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sáng dịu trên kia. Vẫn ba vầng thái dương nhẹ nhàng

tỏa sáng. Xa xa, chớp nhẹn của tòa lâu đài vẫn sừng sững qua bao năm tháng

Hành động tiếp theo của Perác đã tạo ra một cơn lạnh chạy dọc sống lưng của tôi. Hắn cầm tay tôi đặt vào lòng bàn tay xương xẩu của Tysonk, miệng lầm bầm chữ được chữ mất.

-Chớ có buông ra...thấy động tĩnh gì thì đưa cô ấy về bãi chôn thả ngay lập tức...hiểu chưa?

Tysonk có vẻ như hiểu tất cả những điều hắn vừa nói. Bất chấp đôi mắt nhắm tịt đầy cam chịu của tôi, nó xiết chặt năm ngón tay một cách hồ hởi. Không đau nhưng khó chịu, khó thoát. Tôi không biết mình phải hành xử như thế nào vào lúc này đây. Nhưng một lần nữa, linh tính dẫn đường cho hành động. Làm theo lời hắn nói, đó là toàn bộ những gì tôi có thể cảm nhận lúc này. Tôi giao bản thân mình vào tay hắn giữa một thế giới lạ lẫm, phẳng phất một thứ mùi nguy hiểm đặc trưng đang mon men đến gần.

Con trần tái xuất hiện. Nó khoan tròn dưới chân hắn với cái đầu ngóc lên cao, lắc lư như đang say sưa thả mình theo một điệu nhạc. Bỗng nhiên, tôi nghĩ rằng hắn và con trần Ochita đó có thể hiểu nhau. Bằng chứng là chỉ vài giây sau khi con trần xuất hiện, hắn lên tiếng nhưng không phải là nói với tôi, cũng không phải là với Tysonk. Còn nhân vật nào khác ngoài con trần “cục cụng” đó?

-...một tên ngốc...cũng gọi đó là linh nhưng ta thì chỉ thấy sự ngu ngốc của hắn...lại một vụ thương lượng vớ vẩn chẳng được cái gì cả...hắn cần cái viên ngọc đó làm gì chứ? Định đính viên ngọc vào giữa trán Tysonk chắc.....ta nói hắn rãnh rỗi quá nên phát cuồng rồi, đến cả lâu đài của người ấy mà cũng đem đi đặt cược...Nhóm giám sát gồm những ai?...Peony cũng tham gia vào vụ này à?...

Hắn lầm bầm một thôi một hồi mới quay sang tôi, khi ấy vẫn đang “tay trong tay” cùng tên nhóc quản gia. Đến tận lúc này, hắn mới nghĩ rằng cần chia sẻ điều gì đó với tôi.

-Ochita nói họ sẽ bắt đầu trận đấu ngay thôi. Sau khi thương lượng thêm một vài điều khoản nữa. Nếu ổn thỏa, nơi đây sẽ được chọn làm đấu trường. Vậy nên hãy gọi con quop của người ra đây. Có nó theo người trong suốt thời gian trận đấu thì ta cũng an tâm hơn.

Nói xong, hắn cứ thế mà quay sang Tysonk.

-Nói với những bộ xương khác đòi tất cả sang lâu đài Cỏ Mật, chẳng cần mang gì theo cả. À không, bảo họ mang theo vườn XiaoZhou, chỉ để phòng hờ thôi. Etou sẽ không muốn đem cái vườn yêu dấu của hắn ra mạo hiểm đâu.

Perác đột ngột xoay đầu sang một hướng khác một cách vô duyên vô cớ.

-CÁI GÌ?

Hắn quát và nhảy dựng lên. Đây là dấu hiệu cho biết mẫu đối thoại be bé của hắn đã chuyển đối tượng nghe. Dù có là ai đi chăng nữa, người đó chắc chắn không phải là tôi, Tysonk hay con trần Ochita.

Một kẻ thứ tư...vô hình.

-Cậu còn nói được nữa hả? Cậu còn bao nhiêu tòa lâu đài khác không đem ra đặt cược, cứ phải nơi này mới được sao?...Tớ không hiểu cậu đã thuyết phục Peony thế nào để hắn đồng ý làm giám sát cho cậu...Tớ cóc cần biết!...Đừng nói cái kiểu đó với tớ, cậu là người thế nào tớ còn không biết sao, làm gì có chuyện hắn vờ vĩnh và cậu chỉ còn cách chiều theo ý hắn chứ! Thật vớ vẩn...Ồ, đã nhớ ra rồi hả? Cô ấy đang ở đây...Dĩ nhiên là ở bên ngoài lâu đài rồi, cậu đang nghĩ đi đâu vậy hả?...

Ồ, ra là họ đã chuyển nội dung nói chuyện sang mình đây!

Perác liếc nhìn tôi trong khi cuộc trò chuyện với cái gã vô hình mà tôi đã lờ mờ đoán được là ai đấy vẫn tiếp diễn.

-...Cậu biết thừa chuyện này có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cô ấy mà còn cố tình chọn nơi này để đánh nhau là sao?...Tớ đang nói đến khả năng xấu nhất, còn nhớ con linh thú của Ken không, chẳng phải nó gần như đã cày nát nơi này nếu bọn tớ không đến kịp đó sao!...Ai cần cậu cảm ơn...Nếu chẳng may cô ấy còn đang luẩn quẩn dưới chân tháp vào lúc con thú điên khủng đó lên con thì sao?...

Tôi mà có thể làm cái chuyện ngu ngốc đến không còn gì cứu chữa thế sao? Nếu một khi đã lâm vào tình hình đó rồi, bộ tôi không biết tìm chỗ an toàn mà trú ẩn chắc? Còn bằng không được thế, chí ít cũng phải tìm cách dạy con cái con quái đó “ngoan ngoãn” hơn chứ. Tôi hậm hực trong khi hắn tiếp tục khua môi múa mỏ.

-...Được rồi, tớ sẽ làm thế! Nhưng cậu có chắc là cô ấy đồng ý không?...Còn con quop...

Lại một lần nữa, Perác gào lên trong không khí như một gã tâm thần.

-SAO BÂY GIỜ MỚI NÓI??...

Rồi hắn hạ thấp giọng xuống một nhịp điệu gầm gừ nghe rợn người.

-Cậu-chết-đi, Etou!

Perác đang nổi điên, gương mặt “đá tảng” của hắn đang hồng lên trông thấy. Etou đã nói gì mà hắn có vẻ như sắp sửa khạc ra lửa đến nơi thế kia?

Giọng nói của hắn chỉ phần nào lọt tả được con lửa đang thiêu đốt bên trong. Hắn gầm gừ:

-Một con thú sơ sinh. Một con thú sơ sinh. Lại là một con qoop. Hắn để ta lại đây với một phụ nữ tự nhiên chẳng biết cái quái gì hết và một con qoop sơ sinh chưa hề qua huấn luyện.

Perác cứ như bị ma nhập. Hắn chẳng còn có thể nói năng được cho đàn hoàng nữa. Từng lời của hắn lập đi lập lại như thể muốn dùng chính những lời ấy dập tắt con tức giận đang bốc lên ngàn ngút.

-Etou đã nói gì với người vậy?

Không thể kìm chế được nữa, tôi đành phải bật ra câu hỏi lớn nhất trong đầu mình lúc này. Hãy cố mà quên đi cái thối mắc chính đáng rằng “làm thế nào mà họ có thể nói chuyện xuyên không gian như thế?”. Chỉ cần tập trung vào vấn đề chính mà thôi.

Perác cố kìm chế để không tỏ ra quá bất lịch sự (hoặc là tôi có cảm giác như thế).

-Chúng ta không có thời gian. Con qoop của người tên gì?

Phải mất vài giây tôi mới hiểu nội dung câu hỏi đó, và lại mất thêm vài giây để nhớ ra tên của con quái gà đó. Tôi đã nhận nó thuộc quyền sở hữu của mình từ bao giờ nhỉ?

Tôi nói:

-Lechebanzai.

-Lechebanzai?

-Đúng vậy.

-Một cái tên ngộ nghĩnh!

-Ta nghĩ tên của người đứng đầu danh sách những cái tên ngộ nghĩnh mới đúng.

-Ta không cãi với người nữa.

-Làm như ta muốn cãi với người lắm không bằng.

Perác hăm hăm nói:

-Nghe đây, nếu người không muốn chết cực kì lằng nhách và ngu ngốc thì cố mà đồng tai lên nghe từng lời dặn dò của ta ngay lúc này đây. Đừng bảo ta không báo trước, huấn luyện một con qoop sơ sinh là một điều chẳng dễ dàng gì, bắt nó hiểu một người tự nhiên như người thì còn khó hơn cả trăm lần. Chúng ta cần thời gian, hiểu chưa? Nhưng đáng tiếc đó là thứ duy nhất đang cạn đi vào lúc này. Vậy nên...nghe cho kỹ đây...

Perác gằn giọng. Hắn thậm chí chẳng cần phải làm như thế. Ngay từ câu nói đầu tiên, hắn đã lôi kéo toàn bộ sự chú ý của tôi rồi. Đầu óc tôi không phải lúc nào cũng thức tỉnh đúng lúc, nhưng nó sẽ hoạt động một cách hoàn hảo nhất khi có điều gì đó ảnh hưởng đến cái mạng sống nhỏ nhoi này thôi.

Perác tiếp tục những lời dặn dò có vẻ vô cùng quan trọng.

-Khi gọi nó ra đây, điều đầu tiên người làm là bảo nó không tham chiến. Thứ hai, bảo nó đứng tránh xa người ra. Thứ ba, không trèo lên người nó. Thứ tư, không ra bất cứ mệnh lệnh nào cho nó. Thứ năm, không dịch chuyển mà không cần thiết. Thứ sáu, không la hét. Thứ bảy, không vung vẩy tay chân tùy tiện. Nhớ chưa?

Tôi ngao ngán nhìn hắn.

-Chỉ có bấy nhiêu đó à? – Tôi cố tình kéo hai chữ “bấy nhiêu” ra dài thật thọt.

-Thứ tám, đừng có hỏi quá nhiều thứ như một tên ngốc vậy.

Perác lúc lắc cái đầu, mái tóc ánh lên dưới ánh nắng thật đẹp. Cứ như một dòng sông thủy ngân lấp lánh.

-Ta chỉ có thể dặn người bấy nhiêu đó. Vì con thú mà người sắp gọi lên gần như là hoang dã nên phải cực kì chú ý, nó có thể vô tình làm hại đến người.

-Vậy nên ta phải làm như người vừa nói à?

-Đúng vậy. Nếu nó tham chiến thì chỉ dễ làm mồi cho những con thú khác vì vẫn chưa được huấn luyện qua lối đánh nhóm, những tay cười thú cũng sẽ dễ dàng hạ gục nó hơn. Hơn nữa, một con qoop sơ sinh vẫn chưa thể điều khiển được đuôi và cơ thể một cách linh hoạt, khéo léo. Nếu đứng lằng vằng gần nó, người sẽ bị đuôi của nó quất trúng hoặc bị dè bẹp dưới móng của nó...cũng không biết chừng.

-Vậy còn không leo trèo, không la hét, không di chuyển và vùng vẫy tay chân là có ý gì chứ?

Bộ tôi trông giống một nhóc con ưa phá phách nơi công cộng lắm sao? Nói đến nhóc con, chúng ta có một đứa ngay đây nè. Tôi liếc mắt nhìn sang Tysonk. Trông nó bình thân đến lạ lùng. Nó ngồi xồm trên đất và vẫn nắm chặt tay tôi không rời. Cứ như tôi sở hữu một con chó ốm đói và hiện đang dắt nó đi dạo vào một ngày đẹp trời vậy.

Perác trả lời, có vẻ như hắn đã sắp hết kiên nhẫn cho mấy vụ giải thích này rồi.

-Không cho người leo lên người nó vì làm thế khác nào bảo người nhảy từ trên nóc tháp xuống mà chết quách cho rồi. Ta dám chắc rằng người chưa từng leo lên một con qoop chứ đừng nói đến việc cưỡi nó. Đúng không?

Tôi công nhận hắn nói đúng. Lúc nhỏ tôi đã từng trèo lên xe ba bánh, rồi nhảy qua xe đạp, phóng trên ô tô, lượn máy bay và cuối cùng là vi vu trên chiếc mô tô phân khối lớn. Nhưng cưỡi thú thì chưa bao giờ. Tuy nhiên, ở đâu mà hắn lôi ra cái ý nghĩ rằng tôi muốn trèo lên người một con dã thú cơ chứ? Đặc biệt, nó lại một động vật có vẻ nguy hiểm, hoang dã và...chưa được thuần hóa!!!

Perác nói tiếp:

-Chỉ cần một cử động nhỏ sợ ý của người, con thú ấy cũng sẽ thu nhận và xử lý. Vì chưa qua thuần hóa nên nó sẽ lý giải hành động đó của người theo cách của nó, rồi lập tức phản ứng lại. Lúc đó, sẽ chẳng ai biết nó sẽ làm gì nữa. Vậy nên, tốt nhất là người cứ ngoan ngoãn đứng yên đấy và...đừng-làm-bất-cứ-gì-cả.

Được rồi. Nếu hắn đã nói thế thì tôi sẽ làm thế. Ở đây, người hiểu biết hơn luôn là người chiến thắng mà. Bạn muốn nói tới vận may à? Nó cũng đáng được xem là một yếu tố quan trọng đấy. Tiếc là hai chữ “vận may” ấy đã đi rồi bỏ tôi cũng khá lâu rồi.

-Người đã nhớ hết lời ta dặn chưa?

Nhớ là một chuyện, còn áp dụng lại là một chuyện khác. Tôi gật đầu, cảm giác hoang mang khó tả. Cứ như bản thân bị đẩy vào một hố đen ngòm, chẳng biết cái gì đang đợi chờ mình bên dưới. Perác nhìn tôi chờ đợi. Tôi cũng nhìn lại hắn chờ đợi. Bốn mắt bất ngờ nhìn nhau chăm chăm đến bất thường.

Perác chợt nổi nóng.

-Chúng ta không có thời gian mà người thì còn muốn đợi chờ gì nữa?

-Vậy chứ ta phải làm gì chứ?

-Gọi nó ra đây!

-Ta cũng muốn lắm, nhưng phải gọi như thế nào?

Perác vò đầu bứt tai. Nếu có râu, hắn cũng sẽ bứt trụi ngay lập tức.

-Nó tên gì nhỉ, cái con qoop của người đó, ta quên mất rồi?

-Lechebanzai.

-Lặp lại theo ta. “Lechebanzai, ra đây!”

-Chỉ có vậy thôi hả?

-Chứ người muốn gì nữa?

Tôi có linh cảm chuyện này sẽ chẳng tốt đẹp gì. Phải gọi một con gà lên để bảo vệ mình sao? Chuyện này nghe cứ như một trò đùa dai vớ vẩn. Đến bao giờ thì tôi mới có thể rút chân ra khỏi giấc mộng ngu ngốc này đây?

Tôi ngần ngại một chút. Chẳng còn cách nào khác, tôi lên tiếng lặp lại “câu thần chú” của Perác như một cái máy.

-Lechebanzai, ra đây!

Rồi thì chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây? Cả bọn chờ đợi. Không khí đặc quánh lại đến độ chẳng còn chỗ nào là không đè nặng lên lên tôi nữa.

Chờ đợi.

Chẳng có gì xảy ra cả.

-Có trục trặc gì à? – Tôi ngơ ngác.

-Có đúng tên của nó là Lechebanzai chứ?

-Đúng mà.

-Gọi lại lần nữa xem, nhanh lên, họ sắp đến rồi.

Cố để không hỏi lại xem “ai sắp đến”, tôi gọi lại một lần nữa.

-Lechebanzai, ra đây!

Lại chờ đợi.

Vẫn không có gì.

-Vậy là sao?

-Ta đâu có biết. – Perác nóng nảy. – Thú sơ sinh tính khí rất thất thường. . .

Tôi cảm thấy bức bối.

-Lechebanzai, RA ĐÂY COI!

RẦM RẦM RẦM. . .Á. . .

Ba tiếng gầm liên tục suốt chút nữa là xé toạc màng nhĩ, đâm văng trái tim của tôi ra xa cả chục mét. Tôi hoảng hồn ngồi thụp xuống, hai tay vòng lên ôm lấy đầu theo phản xạ. Cùng với tiếng gầm khủng khiếp chẳng biết từ đâu giáng xuống đó, cuồng phong nổi lên ào ạt. Perác vẫn đứng yên tại chỗ, mặt trở ra dương đầu với gió mạnh trong khi mái tóc dài trắng muốt bị thổi tốc ngược ra sau. Hẳn không có vẻ gì là ngạc nhiên. Tôi nghĩ hẳn đã biết trước sự thể sẽ thành ra thế này, nếu không thì bộ mặt thần nhiên đó đào đâu ra. Có tức điên lên không chứ? Sao tôi chẳng được chuẩn bị gì thế này? Đến cả Tysonk cũng ngồi yên, chẳng thèm đứng dậy nữa là. Trông mình cứ như một con ốc luôn sợ hết cái này đến cái khác. Con giận vô cớ mạnh nha trong tâm trí tôi, lửa nóng bập bùng. . .bập bùng. . .

Tôi mở to mắt ra nhìn cuộn khói tròn đen tít mù đang xoay tít phía trước mặt, cách chỗ chúng tôi đứng chừng mười mấy mét. Cuộn khói trông như một cái vòi rồng hung hãn xoay vòng liên tục, vằn vện, uốn éo và không ngừng hút hết không khí về hướng đó. Sự xuất hiện của nó là nguyên nhân gây xáo nơi này. Thứ này thì có liên quan gì đến con quái gà mà tôi vừa gọi lên chứ?

Cái “vòi rồng” từ từ xoay chậm lại, tựa hình dần dần trước mặt tôi. Đám khói ấy sau khi ngừng xoay, tan biến đi để lại một khối đen kịt khổng lồ, cứng rắn.

Má ơi. Tim tôi rớt cái bịch xuống đất, nảy tung tung đến cả chục bận. Cái gì đây?

Cái khối đen kịt ấy đang. . .cử động. Nó xoay cái cổ dài, hướng cái mỏ nhọn hoắt khủng khiếp về phía tôi. Giữa hai cái mỏ hai hai cây kéo khổng lồ vẫn còn đang kẹp. . .một nhúm cỏ tím ngắt. Đôi mắt ấy, tôi nuốt ực một cái, lại xi xèo đốm lửa đỏ vằn giận dữ?

Là con quái gà đây sao?

Tôi không đứng dậy nổi nữa. Dù nó ở đây, trước mặt tôi với một kích thước gần như to gấp hàng trăm lần kích thước ban đầu, nhưng tôi vẫn nhìn ra nó.

Tôi nghe tiếng Perác vang lên bên tai.

-Có đúng nó là Lechebanzai không?

-Ta kh. . .kh. không biết. – Tôi lắp bắp, cả đời tôi chưa gặp một con thú nào to hơn mấy mô hình khủng long trong viện bảo tàng lịch sử. So với đồng mô hình đó, con quái vật này còn cao to vật vờ hơn bao nhiêu lần, hơn nữa, nó lại còn sống nhăn thế này.

Tôi rùng mình.

Đúng là lúc đập trúng chui ra, nó bé xiu. Mặc dù lúc đó nó hãy còn bé xiu, nhưng thú thật là chưa bao giờ nó được đánh giá là “vô hại” như cái cách mà mọi người vẫn thường lầm tưởng về những con thú mới nở. Nhưng chẳng lẽ kể từ khi ra khỏi trứng nó cứ liên tục to ra, to ra, và to đến kích thước này sao?

Tôi cúi xuống nhìn bốn cột chân mọc ra những cái vuốt bén nhọn, kiểm chế để không phát ra một tiếng nắc cụt. Bốn chân của nó làm đất đá đùn ra, bao quanh những cái móng đen kịt, cong quặp và có vẻ rất nguy hiểm. Toàn thân nó chắc cũng xem xét một tòa nhà ba tầng, phủ lông vũ đen mượt từ đầu đến cuối. Hai cái vẩy mà lúc trước tôi ngỡ là vật thừa thải đã trở thành đôi cánh vĩ đại từ lúc nào, khi nó đang cánh ra, bầu trời trước mặt tôi gần như bị che khuất.

Tuy nhiên, thứ đáng sợ nhất ở nó không phải là cái mỏ nhọn cứng như mũi khoan, bộ móng vuốt, hay thân hình sừng sững che lấp cả khoảng không trước mặt. Nhìn cái đuôi của nó mà xem, thứ có thể gây ra những vết thương đau đớn, khủng khiếp nhất chính là đây. Cái đuôi chậm rãi cong lên hạ xuống, ngoe nguẩy qua lại, bắt chước một cách thâm hại chiếc đuôi mèo chính hiệu. Tại sao mình lại nhầm tưởng nó với cái đuôi bò cạp nhĩ, trông chẳng giống chút nào. Giờ nó chỉ đơn thuần là một vũ khí sống đáng gờm.

Tôi nhớ đến cái lúc giẫm đạp, đầm đã nó không thương tiếc mà tứ chi rụng rời, đầu óc mê muội. Phen này thì mi chết chắc rồi Skye ơi! Nó chỉ cần ban cho một đạp là người sẽ miến phí nhận về xuống đồ qua bên kia sông Hoàng Tuyền ngay lập tức. Mặt đất dường như cũng rung theo mỗi cử động của nó.

Perác nói bằng một giọng trầm trồ thán phục:

-Ồi chào, là Lechebanzai đấy sao? Thật là...ta không ngờ một con thú dũng mãnh, oai phong như vậy mà lại chọn người làm chủ.

Hắn chắc lừa tở về tiếc rẻ ghê lắm. Nếu hắn thích thì cứ đi mà nhận lấy, tôi còn lo nó sẽ “mở” cho mình một cú phục thù đây nè. Trong người tôi chẳng còn chút sinh khí nào hết.

Lechebanzai xoay một vòng về phía tôi. Điều đó suýt chút nữa đã gây nên thảm họa. Tôi chỉ vừa kịp nhìn thấy cái đuôi khổng lồ đầy gai nhọn của nó sắp sửa quất vào mình thì mọi thứ tuột dốc không kiểm soát được.

Tysonk là đứa nhanh nhất. Chẳng biết nó lấy đâu ra sức mạnh mà kéo giật ngược tôi ra sau. Nó vẫn nắm tay tôi từ nãy giờ. Trong khi đang “bay” lơ lửng trên mặt đất cùng với cú ném tuyệt kỹ đó, tôi thấy Perác lao về phía trước, hai cánh tay khác đã mọc ra từ lúc nào vậy kia? Bốn tay cùng lúc tóm lấy cái đuôi khổng lồ của con gà quái, ném nó ra xa khỏi tôi. Một con chấn động xảy ra khi Lechebanzai bị gạt sang một bên, nện toàn bộ tấm thân khổng lồ của nó xuống đất. Điều này có thể sao?

Tôi từng sờ quên mất hiện trạng của mình. Cũng may là trước khi đập mặt xuống đất, Tysonk đã khéo léo chụp tôi lại như cái cách nó đã chụp lấy đầu của mình cách đây không lâu. Tôi chẳng bị xây xước chút gì cả. Nhưng toàn bộ hệ thống thần kinh “tử trung ương đến địa phương” bỗng chốc lâm vào tình trạng khủng hoảng chưa từng có. Perác...có phải là hắn là con người không vậy? Hắn đào đâu ra cái sức mạnh kinh hồn đủ để hất văng một con thú khổng lồ đến chừng đó.

-Người còn đợi gì nữa? Bảo nó im lặng đi chứ!

Tôi có thể bảo một thứ suýt chút nữa đã “vô ý” giết mình chết tươi “im lặng” hay sao? Tôi lắp bắp mãi mới thành lời.

-Lechebanzai...im...im đi...

Đúng như Perác đã nói, Lechebanzai hướng cái mỏ nhọn trăm ngàn lần đáng sợ đó về phía tôi, đôi mắt vẫn toát ra màu lửa giận dữ. Tuy nhiên, nó chỉ đứng đó và im lặng. Đôi mắt kia chăm chăm nhìn tôi như thể đang đợi chờ một sự giải thích.

Giải thích á? Đâu ra cái ý tưởng này vậy nè?

Đột nhiên, tôi nghĩ rằng Lechebanzai đang rất tức giận! Nó tức giận vì tôi đã bỏ mặc nó suốt một thời gian mà không đoái hoài gì tới. (Sự thật là tôi đã quên mất sự tồn tại của nó...cho đến lúc này). Nó muốn tôi giải thích xem tôi làm chủ nhân cái kiểu gì? Tại sao bây giờ mới chịu gọi nó ra đứng vào lúc nó đang...ăn cỏ? Và, cuối cùng, những người này đang làm gì ở đây? Chủ nhân của nó đang làm gì ở đây?

Đừng hỏi tại sao những điều kì cục đó lại xuất hiện trong đầu tôi. Mọi thứ ở đây càng lúc càng bí ẩn, khó hiểu và chẳng hề theo một qui luật nào cả. Tôi đang tưởng tượng ra suy nghĩ của một con quái vật đó ư? Perác bước đến gần tôi. Lechebanzai quan sát từng cử động của hắn. Đôi mắt đỏ lòm lòm không hề rời xa hắn dù chỉ một giây. Mọi thứ bắt đầu rơi vào căng thẳng. Tôi không biết nó sẽ nổi điên lúc nào? Cái mạng này còn giữ được thêm bao lâu nữa?

-Người không sao chứ?

-Không sao – Tôi lắc đầu – may mà Tysonk đến kịp.

Giờ tôi mới để ý, hóa ra nó vẫn nắm tay tôi từ sau lúc đó đến giờ. Lần này, tôi cảm thấy tự nguyện và an tâm để nó nắm tay mình. Perác định nói gì nữa nhưng hắn đột ngột ngừng lại.

-Ồ không! – Perác than vãn. – Họ đến rồi!

Hắn quay sang Tysonk, nói nhanh.

-Kiểm gì đó trùm cô ấy lại! Đừng để bọn chúng nhận ra cô ấy là ai.

-Tại sao lại...?

-Để chúng không nhận ra người là ai chứ sao? Đừng có đại dốt mà chúng tỏ mình, bọn chúng không đối xử với con người tử tế được như ta và Etou đâu.

Từng lời của hắn nói nghe như tiếng gió lùa qua vách cửa vào một đêm mưa gió, sấm chớp ầm ầm. Chỉ còn thiếu một câu chuyện ma quái nữa là đủ bộ kinh dị rồi.

Nhưng hắn nói vậy là có ý gì chứ?

Họ là ai?

Tại sao lại không đối xử tử tế với con người?

Chẳng lẽ họ...không phải là con người?

Cuối cùng, thế nào là đối xử không tử tế?

Vừa mở miệng hỏi thì một vật gì đó đã trùm xuống đầu tôi. Trong phút chốc, khắp nơi chỉ là màn đêm đen kịt. Tôi vùng vẫy trong đồng vải lung nhùng từ đầu đổ ập xuống, bao phủ từ đầu đến tận gót chân. Tôi nghe tiếng Perac vang lên sát bên cạnh, hình như hắn đã cúi xuống...rất gần.

-Yên nào cô gái, nhớ lời ta dặn chứ, đừng cử động thừa. Lechebanzai đang nhìn ngươi. Nói với nó đi, bảo nó đừng tham chiến.

-Ta chẳng thấy gì cả.

-Nói đi.

-Lechebanzai, không được tham chiến!

Tôi nói to hơn mức cần thiết. Tôi chờ đợi. Chẳng có âm thanh gì phát ra bên ngoài tấm vải đen kịt. Một vài giây sau, Perac lên tiếng, lúc đó tôi mới nhẹ nhõm được phần nào.

-Tốt rồi, nó đã nghe lời ngươi. Giờ thì tuyệt đối giữ im lặng nhé!

Hắn hạ thấp giọng xuống, chỉ còn là một tiếng thì thầm.

-Họ đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiếng Chuông

Từ bên trong tấm vải trùm, tôi có thể nghe thấy rất nhiều tiếng cười nói xa lạ vọng lại từ đằng xa. Nhóm người mới tới này ước chừng không dưới mười người. Etou ắt hẳn là đang ở trong đám đó. Một luồng không khí lạnh lẽo thoát ra từ khe nứt âm tào địa phủ bốc lên, trong phút chốc bao phủ lấy tôi. Cái cảm giác rợn rợn chạy loạn trên xương sống của tôi như thể chính mình đang bị bước chân vô hình của Petopeto-san (1) bám theo trong một đêm mưa rả rích vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa, người có thể toát ra một thứ âm lạnh tác động trực tiếp đến tôi như vậy cũng không phải là nhân vật bình thường. Loại trừ Etou ra, vì tôi đã một lần va chạm với khí lạnh phát ra từ hắn rồi nên có thể phân biệt được, có ít nhất hai trong số người mới tới cần phải thận trọng đề phòng.

Tuy nhiên, cái thứ vải trùm vớ vẩn này là sao nhỉ?

-Perac!

-...

-Ngươi đâu rồi, Perac?

-...

-Ngươi đang giả điếc đó hả?

Hắn thậm chí còn không thèm trả lời. Trước giờ chỉ có tôi không trả lời người ta chứ ít khi nào ngược lại. Mặc dù tôi không phải là người đam mê bạo lực, nhưng một khi tôi mở miệng lên tiếng hỏi bất kể ai, ngoại trừ ông nội hắc ám ra, người nào cũng phải nhanh chóng moi ra câu trả lời, đám đàn em bên dưới cúm rúm hận không thể mọc ra thêm vài cái lưỡi nữa để phát âm cho kịp. Đúng là anh hùng thất thế mà, chuyện này đành ghi sổ thanh toán sau vậy, ai bảo bản thân mình hiện giờ nằm dưới cơ người ta làm chi. Tôi lăm bằm vài câu nguyên rủa đạt tiêu chuẩn quốc tế, cảm giác khối đang cuộn cuộn bốc lên trên đỉnh đầu mình. Nếu có cơ hội, tôi chắc chắn sẽ lập tức lột sạch đồ hắn ra rồi thả vào sân cho bò điên nó “ăn cần thăm hỏi” một chút. Như đã nói, tôi không có xu hướng bạo lực lắm.

Tôi cau mày, trong khi đang âm thầm tìm cách đối phó với tấm giẻ lau nhà khốn kiếp đang chụp từ trên đầu xuống dưới chân mình thì một âm thanh lạnh lạnh vang lên, thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi.

Tên điên nào lại đi rung chuông vào lúc này cơ chứ? Tôi nghĩ thầm.

-Bộ ở đây có bán cà rem hả? – Tôi không nhìn được tò mò.

Một hồi lâu sau mới thấy hắn lên tiếng trả lời.

-Người đang nói làm nhảm gì đó?

-Là cái đồ biến thái người làm nhảm thì có, ta hỏi tiếng chuông ấy ở đâu ra vậy?

-Tiếng chuông?

Hắn ngần ngại một chút, chắc là đang thẩm định lại thính giác của mình rồi nói tiếp.

-Làm gì có cái chuông nào ở đây. Làm ơn yên lặng chút đi!

-Giờ thì người không cần tốn công giả điếc nữa rồi. Đừng bảo ta không báo trước, nếu người còn không mau đem đồng vãi này ra khỏi người ta thì đừng có trách...

Tôi tập trung nghe ngóng. Âm thanh đó có sức thu hút không nhỏ à. Kì lạ, từng tiếng chuông ấy mỗi khi đánh lên cứ như cổ tình xoay thêm một vòng nữa trên sợi dây vô hình dẫn thẳng vào tâm trí tôi. Sợi dây ấy càng xoay thì càng gần, càng xoay càng níu kéo tâm trí tôi vào nó. Tôi ngáp ngừng, thứ âm thanh này nghe như cái gì ấy nhỉ? Có chút gì đó quen quen. Nói là thủy tinh chạm vào nhau thì không chính xác lắm, nó đục hơn một chút, lại còn có âm gió nén lại. Leng keng. Lạo xạo. Nghe giống như là...

<.....Skye.....Skye.....Skye.....>

-Perác.

Tôi hấp tấp quờ quạng, cảm giác như tay mình vừa chạm vào vật gì đó. Đột nhiên, Perác phản ứng dữ dội, giọng điệu nghe như đang bị “ai đó” xúc phạm.

-Ê đang ra, người đang sàm sỡ ta đấy hả?

Tôi chân thành tha thiết ném cái nhìn khinh bỉ xuyên qua lớp vải đáp thẳng vào mặt hắn. Tôi mà thêm đi sàm sỡ cái đồ bán nam bán nữ như hắn ấy hả? Bộ trên đời này đàn ông chết hết cả rồi hay sao.

Vấn đề là cái tiếng chuông ấy nghe sao giống tên của tôi một cách lạ lùng. Nghe như có hàng ngàn hàng vạn người đang nhắm vào tôi mà trù ẻo vậy.

Vốn đang định kiểm câu trả lời ăn miếng trả miếng vurt vào mặt hắn thì một loạt phản ứng kì cục tiếp theo khiến tôi toát mồ hôi hột, tạm thời quên bồng nhưng thứ vụn vặt khác. Kể từ khi tiếng chuông đầu tiên giống lên, một phản nhận thức trong tôi bỗng sống dậy, cơ hồ như chính bản năng bị thôi thúc lao đến cội nguồn nơi phát ra tiếng chuông đó. Có lẽ đây là sự hấp dẫn của một cái chuông. Ngược lại, một phần khác thì không ngừng chống trả kịch liệt, cố gắng lôi kéo tôi bứt ra khỏi tầm ảnh hưởng nồng nặc mùi nguy hiểm tiềm ẩn. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ tâm trí tôi bị chia ra làm hai nửa cầu xé nhau một mất một còn.

-Perác, cái này...

Tôi áp ứng, không biết phải giải thích hiện tượng này ra sao.

-Người thực sự là không nghe thấy gì cả sao?

Xung quanh đây tối đen như mực, lẽ nào chính vì thế mà thính giác của tôi lại trở nên nhạy bén đến không cần thiết như thế. Hắn đáp một cách thờ ơ, lạnh nhạt.

-Nghe bọn chúng cãi nhau ồm tồm như một lũ thần kinh đảng kia ấy hả?

Ai quan tâm tại sao bọn chúng cãi nhau hay giết nhau đảng kia chứ.

-Người nghe kỹ xem, dòng hai cái lỗ tai lừa của người lên mà nghe, cái tiếng nghe như Skye Skye ấy.

-Tên điên nào lại đi đánh cái tiếng chuông dò hơi đó nhỉ? Ta chẳng nghe thấy gì cả.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

-Mà “cái lỗ tai lừa” là gì vậy?

-Người thật sự không nghe thấy...

Rất nhanh chóng sau đó, tôi lơ mơ nhận ra điều quý dị. Thoạt đầu tôi cứ ngỡ nó phát ra từ phía bên ngoài. Nhưng không đúng, mọi thứ dần dần trở nên rõ ràng, thứ âm thanh xuất phát từ...ngay đây, ngay trong đầu của tôi. Tôi lơ mơ nhận thức được nó đang càng lúc càng lớn hơn cùng với việc tôi bị hút theo nó càng sâu hơn, một nửa lí trí chống đối vì thế mà yếu đi trông thấy. Tôi phát hoảng.

-Perác, đưa ta ra khỏi đồng vải này mau!

-Không được.

-Tysonk...

-Nó nghe lời ta, không đến lượt người sai bảo đâu.

-Được thôi, đã vậy thì ta chỉ cách cầu cứu đến Lechebanzai.

-Người định làm gì? Chẳng phải ta đã dặn người duy trì khoảng cách với nó rồi sao?

-Dặn cái con khi.

Roẹt!

Ngạc nhiên chưa. Thậm chí chẳng cần đến con quái gà đỏ tẩm vải trùn cũng bị xé toạc ra làm hai. Để làm được điều này, phải nói một lời cảm ơn Etou đã tốn công sức ngồi dưa mườì đầu móng tay tôi thành một thứ vũ khí bén nhọn hữu dụng tức thời.

-Làm sao mà...

Perác rõ ràng là khá bất ngờ khi thấy tôi đường hoàng bước ra ánh sáng. Đúng như suy đoán của tôi, thứ âm thanh chết tiệt ấy tắt lịm đi khi ánh sáng tràn vào. Ban ngày gặp ma, việc này chẳng hay ho một chút nào hết. Tôi hít một hơi dài trấn tĩnh lại rồi xoay sang nhìn Perác. Cái gã bệnh hoạn đốn mạt bím tóc thất nơ này, dù cho ngày mai là tận thế thì trước hết cũng phải tìm cái gã này thanh toán nợ nần sòng phẳng trước đã.

Tôi đường đường chính chính bước thẳng tới chỗ hắn đứng, những ngón tay bẻ vào nhau kêu lên răng rắc, đây chỉ là đơn giản là thói quen chứ không phải nhằm mục đích đe dọa đối thủ như đám đàn em tôi vẫn thường tuyên truyền rộng rãi.

-Nè nhóc, hình như lỗ tai bên đó có vấn đề thì phải, ta có học qua một khóa chấn thương chỉnh hình, miễn phí người tiền khám, chỉ cần thanh toán viện phí thôi.

Perác đột nhiên lùi lại một bước.

-Người muốn gì?

-Mẹ nó chứ, còn không hiểu hả? @#\$\$# %##%

Tôi tiến một bước dài, trước khi hắn kịp phản ứng gì thì...Chát! Perác kinh ngạc không thôi, đến cả cái mặt đeo đá kia cũng lộ rõ ba chữ “không thể nào”. Trên má phải của hắn hiện lên năm lần đồ rướm máu. Không rướm máu mới lạ, kiểu vừa tát vừa cào với năm cái móng tay tia tốt công phu thế này hoàn toàn đạt chuẩn “quí bà lịch thiệp” cơ mà. Thường thì mỗi khi “khám bệnh” thế này, tôi dùng tới năm đám chứ không phải mấy thứ cào cẩu rung cây nhát khi này, nhưng tình hình mấy cái móng tay không phép. Nếu nắm chặt lại, hóa ra từ làm mình bị thương à.

Perác đưa tay lên má, khi nhìn thấy vết máu chảy ra tay mình, mặt hắn bắt đầu đỏ lên rồi chuyển sang tím. Hắn gần như lắp bắp không ra hơi.

-Người, con người tự nhiên, người dám tấn công ta hả?

Phía bên kia, tôi cảm nhận được sự chuyển động của Lechebanzai. Nó đã để ý đến tình hình bất thường bên này. Tôi nghiêng rằng ken két, cái tên này đúng là nói không biết ngượng. Lừa gạt phùng phùng che hết lý trí, đã lâu lắm rồi “nó” không xuất hiện. Có thể là do từ lúc đặt chân đến đây, thần kinh cảnh giác của tôi liên tục bị kích động. Chẳng biết sẽ còn ra sao nữa. Trong phút chốc, thú tính lấn át nhân tính, tôi gạt phắt việc hắn vừa ném con gà quái sang một bên như đôi dép mang trong nhà. Chỉ phải suy nghĩ trước khi đánh, nhưng một khi đã đánh rồi thì chẳng cần phải nghĩ ngợi gì cả.

-Tất người một cái vậy là còn nể nang lắm rồi, xem như là cảnh cáo.

Tôi xoay đầu một trăm tám mươi độ, chiếu mắt vào Tysonk. Vẫn còn một tên nữa cần phải xử lý, phải dạy cho nó biết thế nào gọi là “nghe lời”. Nhưng ai biết cái tên Perác này có thừa lúc tôi không để ý mà giờ trở đâm lên sau lưng hay không, đề phòng vẫn hơn hết.

-Lechebanzai!

Tôi cất tiếng gọi, không lớn không nhỏ. Lần này tôi giám sát mọi cử động của con quái gà một cách cẩn thận, đảm bảo không xảy ra trường hợp “va chạm” vô tình nữa. Không hiểu sao, tôi cảm thấy ở đây thứ đáng tin cậy nhất không gì khác là con quái gà này. Đó là một cảm giác có chiều hướng ngã về tâm linh, nhất thời khó mà giải thích được. Cứ như là có một mối liên kết chặt chẽ, lúc có lúc không. Đôi lúc tôi tình cờ bắt được mạch cảm xúc của nó, dù chỉ là thoáng qua và vô cùng mờ nhạt.

Con quái gà nghe tiếng gọi liền chuyển động người bước tới. Má ơi, cảm giác cứ như đang trực diện đương đầu với một con khủng long tiền sử vậy. Nếu nó nghe lời của mình thì không cần phải nói. Còn không thì cũng chẳng cần phải nói luôn, chắc chắn tôi phải đi đầu thai sớm một chút so với dự định. Cổ dẫn xuống nỗi ước muốn bỏ chạy, tôi không chớp mắt nhìn thẳng vào hai hòn lử đả rực trên đầu con quái gà. Đây là giây phút quan trọng để thiết lập nên mối quan hệ giữa tôi và nó. Perác lăm bắm gì đó, nhưng tôi không nghe rõ, mà thật ra tôi cũng có quan tâm.

-Người là Lechebanzai, linh thú của ta đúng không?

Một sự yên lặng bao trùm, tôi thậm chí còn có thể nghe được hơi thở không gấp gáp của mình. Con quái gà dĩ nhiên là không thể nói, nhưng dường như nó thể hiểu được tôi nói gì, nếu không thì Perác đã chẳng phải tốn nước bọt bảo tôi hạ lệnh cho nó không được tham chiến.

Giây phút liều mạng đã tới, chỉ còn cách đó thôi.

-Lechebanzai, cúi đầu xuống đây.

-Người điên rồi hả?

Cuối cùng thì Perác cũng quát lên, nhưng thân hình không mấy may cử động. Có lẽ đây là một hành động điên rồ nhất mà hắn từng gặp. Đừng nói là một người tự nhiên như tôi, đến cả một người lai trong thời gian đầu tiếp xúc với linh thú cũng không được tiếp cận ở khoảng cách quá gần như vậy. Nhưng đó là chuyện sau này người ta mới nói cho tôi biết (kèm theo một cái rùng mình), hiện giờ thì tôi chỉ muốn tạo mối quan hệ với con quái gà này để nhờ nó làm cho mình một việc mà thôi.

-Người muốn ăn thêm một cái tát nữa hả?

Tôi ném cho hắn một cái nhìn cảnh cáo. Hắn đứng chết trân ra đấy nhìn tôi như nhìn một sinh vật vũ trụ vừa xuất hiện sau cánh cửa đĩa bay. Ồ, sự thật cũng không cách xa mấy với liên tưởng vĩ đại đó đâu, thay vì đáp đĩa bay thì là bị “vắt” thẳng đến đây, còn thua cái cách đối xử với lon cocacola rỗng nữa. Tôi lại bắt đầu nghi thức nguyên rủa cái giấc mơ khốn nạn này lần thứ một trăm lẻ một.

Perác đứng sò ra đó không phải chỉ vì ngạc nhiên, hay là vì lời hăm dọa của tôi, chính xác hơn phải nói là vì hắn đang được chứng kiến một cảnh tượng ngoạn mục đang trực tiếp diễn ra trước mắt. Tôi cũng không biết rằng có một kẻ trong đám người mới tới kia cũng đang nhìn về đây với đôi mắt cũng kinh ngạc không kém. Lechebanzai đang chậm rãi thực hiện mệnh lệnh của tôi, nó đang cúi đầu xuống. Nó rất thận trọng, tôi biết, và còn vô cùng khéo léo nữa. Vì nó sợ làm tôi đau. Trong mắt nó, tôi mong manh như một sợi chỉ.

Tôi nhìn nó không chớp mắt. Sự sợ hãi... nỗi khát khao... trách nhiệm và quyền lực, trong phút chốc mọi thứ hòa quyện vào nhau thành một khối hỗn độn nhưng vô cùng thuần khiết. Chính là cảm giác này đây. Một bước tiến lên... Chiếc mỏ hạ xuống... Bàn tay trắng muốt đưa lên cao...

Yên lặng.

Tay tôi chạm vào chiếc mỏ của nó. Từ chỗ da tiếp xúc với chiếc mỏ đen kịt, tôi có thể cảm nhận hơi ấm phát ra từ nó và cả nguồn nhiệt đang phùng phùng rung chuyển bên trong. Sự sợ hãi phút chốc biến mất như chưa bao giờ tồn tại. Sợ? Tại sao tôi lại phải sợ Lechebanzai? Từ trong sâu thẳm tâm trí tôi reo âm lên một hồi trống hân hoan. Kể từ lúc này, không đúng, phải nói là kể từ khi nó đập trứng chui ra, Lechebanzai vĩnh viễn là của tôi rồi.

Cuối cùng thì cũng xuất hiện một điều tốt đẹp trong giấc mơ trời đánh này rồi. Không tốn gì mà lại tậu được một đàn em khổng lồ thế này. Lời to rồi.

Tôi như người bừng tỉnh khỏi cơn mê, khám phá ra mình tự lúc nào đã ôm chặt cái mỏ khổng lồ của con quái gà vào lòng, còn “táy máy” dùng năm ngón tay gãi gãi vào lớp da bên dưới mỏ của nó nữa chứ. Chưa hết, kì lạ là Lechebanzai dường như cũng đang khoái chí, nó lim dim mắt như một tên nghiện ma túy đang “phê” thuốc, bằng chứng là hai hòn lử trong mắt nó mờ hẳn đi. Trời ạ, mày không phải là một con gà thật đấy chứ?

Đến lúc này tôi mới sực nhớ tới mục đích ban đầu của mình là gì. Tôi quay phắt sang Perác, buông Lechebanzai ra và thì thầm ra lệnh cho nó.

-Lechebanzai, mày hãy để mắt đến Perác, hắn có hành động gì thì cứ thẳng chân đá văng hắn ra khỏi đây cho tao.

Vừa nói dứt lời, đột nhiên một thanh âm vang lên ngay phía sau tôi.

-Skye!

Giọng nói âm trầm này không cần nhìn cũng biết là ai. Etou đang đứng cách đó chừng năm sáu bước chân, hai tay đang dang về phía tôi.

-Skye, lại đây với ta!

Gì chứ?

-Chậm chậm thôi, đừng làm kinh động nó. Lại đây!

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Etou, tôi nhận ra hắn không đóng kịch. Hắn đang lo lắng thật sự. Nhưng lo cái gì mới được chứ? Lechebanzai không làm hại tôi, cam đoan là thế. Điều này gần như là một sự tin tưởng tuyệt đối.

-Việc gì mà ta phải đến chỗ người?

Tôi vừa cử động, định là sẽ tiến đến chỗ của Tysonk thì Etou đã la lên chỉ chóc.

-Đừng, đừng hành động một cách tùy tiện như thế!

Mặc dù quen biết không lâu, nhưng theo tôi biết thì biểu hiện tha thiết đến mức cầu khẩn này là lần đầu tiên xuất hiện trên mặt Etou. Cứ như thể chỉ cần tôi sơ sẩy một chút là bom nổ vậy. Điều này khiến tôi lo lắng, chẳng lẽ mình thực sự đang gặp nguy hiểm? Nhưng cái gì nguy hiểm mới được?

-Đến đây đi Skye, nhẹ nhàng thôi!

Tôi quyết định làm theo lời hắn nói mặc dù vẫn còn nghi ngờ. Tôi bước chậm chậm, êm ái, mắt nhìn theo ánh sáng lấp lánh trên chiếc váy đẹp tuyệt vời khẽ lay động theo chuyển động của mình. Mọi thứ yên lặng, đến cả nhịp tim cũng trở nên quá to. Gió thảo nguyên bỗng thoáng qua, thật là thoải mái.

Chỉ còn một bước nữa, Etou chợt tiến tới và tóm lấy eo tôi. Hắn thờ phào một cái, kéo ghì tôi vào lòng, tảng đá nặng nghìn cân bị ném sang một bên. Cái tên biến thái này, hắn định làm gì chứ? Tôi vừa vung tay lên thì cảm giác mặt đất dưới chân tuột lại, tôi thốt lên kinh ngạc. Tiếng thốt theo gió trôi đi. Etou hơi ngả người xuống làm tôi áp sát hơn vào hắn, khoảng cách với Lechebanzai lập tức rộng ra. Con quái gà ngẩng đầu nhìn lên, nó dần dần thu nhỏ lại, mọi người bên dưới cũng nhỏ lại, gió thổi làm bung mái tóc tôi ra. Chúng tôi đang...bay. Không, chính xác là Etou bay mang theo tôi.

Tôi đã từng ngồi đầu đó ở độ cao vài ngàn km trên trời, thậm chí là ăn uống, đọc báo và đi toilet trên đấy nữa, nhưng khi đó là tôi bị nhốt trong một cỗ máy liên tục rền rĩ âm ỉ không thôi. Cái cảm giác ngán ngấm ngấm khoảng không bao la bên ngoài qua ô cửa kính bé tẹo đó hoàn toàn không sánh được với lúc này. Không ghé tựa, không động cơ, không ồn ào và không có cả đai bảo hiểm, chỉ qua vòng tay ôm chặt của Etou và thế là chúng tôi...rời khỏi mặt đất. Mặc dù đã từng thấy Etou lừng lờ lừng lờ là một chuyện, nhưng khi chính mình trải nghiệm điều đó thì còn kinh ngạc hơn cả trăm lần. Cảm giác như thân thể nhẹ bỗng lên, đến cả không khí cũng làm thành bệ đỡ dưới chân mình vậy. Tôi quên bống luôn sự thật là mình đang bị một tên biến thái ôm chặt.

Trong khi tôi đang há hốc mồm không ngấm lại được thì hắn bắt đầu nói. Lời nói thoảng qua bên tai như tiếng thì thầm của người tình vào một đêm đông lạnh giá.

-Skye yêu dấu, đừng bao giờ làm chuyện nguy hiểm như thế nữa, trừ phi ngươi chết già trước mắt ta chứ tuyệt đối không được biến mất khỏi tay ta vì bất cứ lý do nào hết. Suốt cuộc đời này, ngươi là sở hữu của ta, nghe rõ chưa?

Tên này có tiềm chất trở thành hôn quân bạo chúa đây. Nói thế cũng không có nghĩa là tôi ngán hắn.

-Nghe, nghe cái đầu của ngươi á, nằm mơ đi!!

Etou vẫn tiếp tục cái giọng điệu du dương ngọt ngào đến độ đường hóa học cũng phải gợn cờ trắng đầu hàng.

-Ngươi không có chủ nhân, Perác đã khẳng định thế. Vậy tại sao không để ta làm người bảo vệ suốt đời cho ngươi?

-Ta cần có người bảo vệ sao?

Tôi cười khò. Loạn rồi. Chẳng biết thế giới này ra sao, nhưng ở thế giới trước kia thì người ta bỏ tiền thuê người bảo vệ họ tránh xa khỏi tôi. Chỉ là tôi đang nghĩ đến một vấn đề, hiện giờ tôi đang bị khống chế trên này, hoàn toàn nằm trong tay hắn. Nếu chọc hắn nổi khùng lên, không khéo hắn cho mình rơi tự do cũng không biết chừng. Đúng rồi, Lechebanzai, chẳng phải nó có cánh đó sao. Chắc là nó biết bay, không cao thì thấp, nó chỉ là một con gà nên tôi không dám đòi hỏi gì quá đáng. Liệu mình có thể dựa vào nó không nhỉ? Đắm chìm trong kế hoạch đối phó tình huống hiện tại, tôi quên mất sự hiện diện của Etou cho đến khi hắn lên tiếng lại. Có vẻ như ban nãy hắn cũng bận suy nghĩ linh tinh gì đó.

-Ngươi có vẻ không ưa ta, nói có đúng không?

-Ta phải đính chính điều này, không phải là ta không ưa ngươi, chỉ là ta không ưa cái cách ngươi nghĩ rằng bản thân có quyền định đoạt chuyện của người khác thôi. Diễn hình là chuyện của ta nè, ngươi ăn trúng cái gì mà nghĩ ta “thuộc quyền sở hữu” của ngươi hả?

Tôi nhấn mạnh bốn chữ “thuộc quyền sở hữu”.

-Vậy thì nói đi, điều kiện của ngươi là gì?

-Ý ngươi là sao?

-Không phải con người các ngươi khi chấp nhận làm nô lệ cho bọn ta đều đưa ra điều kiện cả sao?

Việc này cũng khó trách, hóa ra là có tiền lệ cả rồi. Mà tổ tông mười tám đời của cái đám “con người” ở đây chứ, bộ gan bị teo cả rồi hay sao mà đến cả bản thân mình cũng đem đi bán cho người ta.

-Có chuyện này nữa à? Xin lỗi, ta là từ nơi khác bị tổng cô đến, không có thời gian nghiên cứu trước phong tục tập quán nơi này.

-Ngươi từ nơi nào đến?

Vẫn lại là câu hỏi này.

-Từ một nơi mà định nghĩa nô lệ có thay đổi một chút. Ta chỉ có thể nói như thế.

Perác có vẻ cũng không muốn tiếp tục vấn đề này, vẫn còn có thứ quan trọng hơn để hắn quan tâm. Hắn chuyển giọng “đàm phán”.

-Được rồi...nếu ngươi đã nói thế. Nhưng còn điều kiện mà ta đã nói ban nãy, nhất định phải làm rõ điều này. Hãy nói ra điều kiện của ngươi đi, chỉ cần đừng quá đáng, ta tin mình có thể đáp ứng được.

Tôi đẩy người hắn ra, phải biết rằng đây là một hành động cực kì mạo hiểm bởi tôi chỉ cảm thấy yên tâm khi bám chặt lấy hắn ở độ cao này, nhưng tôi buộc phải làm thế để mất đối mặt một lần đem vấn đề này giải quyết gọn ghẽ.

-Không có điều kiện gì cả. Việc quái gì mà ta phải bán mình làm nô lệ cho ngươi chứ. Chập cheng vừa thôi chứ!

Etou chẳng những không bị lời nói của tôi tác động, ngược lại hắn có vẻ xem đó là một trò thú vị.

-Ngươi đang lo lắng về Lechebanzai sao? Nếu là về chuyện này thì ngươi có thể an tâm, ta không hề có ý gì với con goop của ngươi cả. Ta không quan tâm những gã khác đối xử với người-của-họ như thế nào, nhưng ta cam đoan sẽ không tước quyền chủ nhân của ngươi với Lechebanzai. Ngược lại, ta sẽ còn huấn luyện cho nó trở thành một linh thú dũng mãnh, thừa sức bảo vệ ngươi nữa kìa.

Ba vòng xoáy trong mắt hắn chuyển động nhanh hơn.

-Ta thích ngươi, đi theo ta có gì không tốt?

Cái tên đầu bò này đang giờ trò đùa con gái. Tài chính, quyền lực, có thứ nào mà bà đây chưa từng nếm qua. Đề nghị của hắn tước bỏ thứ duy nhất mà tôi khao khát, chính là tự do. Nếu bây giờ trời mưa, đừng trách sao tôi không đem hắn ra bột chặt vào cột thu lôi cho biết mặt.

-Ta không bao giờ gọi ngươi là chủ nhân, nhớ lấy.

Tôi tròn mắt nhìn hắn. Etou cười khúc khích, vẫn lại là kiểu cười không ai ưa nổi này.

-Ồ, không nhất thiết phải gọi ta chủ nhân, có thể thay thế bằng cách gọi khác như là “Etou yêu dấu”, “Etou vĩ đại”, hoặc nếu thích ngươi có thể gọi ta đơn giản là Etou thôi cũng được. Chỉ cần chấp nhận ta là người bảo hộ cho ngươi, muốn gọi ta là cũng không chấp nhất.

Nặng lắm rồi, tên này bệnh nặng lắm rồi. Ta không cãi nhau với người bệnh hoạn, đó là nguyên tắc.

-Xin lỗi, ta từ chối. Đừng đề cập đến vấn đề này nữa.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, xem ra hắn không bị ý chí của tôi làm thất vọng. Hoặc là hắn che giấu quá tốt, tốt đến độ tôi không nhận ra. Nhưng khi hắn cất tiếng nói, bản chất của hắn đã lộ nguyên hình.

-Chỉ cần hai chữ “từ chối” là xong hà, cô gái của ta. Trông ngươi đâu có ngốc đến mức đó.

Oái!

Tôi thốt lên đau đớn. Một vật nhọn vừa đâm mạnh vào sống lưng tôi, nơi bàn tay hắn chạm vào. Nụ cười vẫn không biến đổi trên môi hắn, Etou vừa định mở miệng ra nói gì đó thì hắn khựng lại, đồng thời đưa mắt nhìn xuống dưới. Hắn cau mày.

-Đừng làm ồn nữa Peony, bọn ta xuống ngay đây.

Tôi dùng hết sức mình đẩy hắn ra, quay đầu nhìn sang chỗ khác. Tim đập rầm rầm như muốn bẻ tung lồng ngực. Vừa rồi...vừa rồi, hắn làm gì đó sau lưng tôi, sau một cái nhói đau điếng người như thể có cùng lúc ba cọc nhọn đâm thẳng vào xương sống mình. Nhìn vào mắt hắn, tôi thấy mình co rúm lại như con chuột cống đáng thương. Tôi đã từng trông thấy nhiều đôi mắt, sắc lạnh có, độc ác có, nham hiểm có. Nhưng không đôi mắt nào tàn nhẫn bằng đôi mắt của hắn. Tôi bị hắn dọa đến cứng người.

Etou thậm chí không thèm liếc nhìn tôi một cái, lập tức xoay người hạ độ cao với vận tốc chóng mặt. Là hắn muốn dằn mặt mình đây mà. Tôi cắn răng, một tiếng thốt lên cũng không.

Bay tuy là thích thật nhưng vẫn không bằng cảm giác đặt chân lên mặt đất, nhất là bay với tên đáng sợ Etou. Vừa đặt chân xuống đất, tôi vội vàng đẩy mạnh hắn ra và bảo toàn một khoảng cách giữa tôi và hắn. Tôi không biết khoảng cách nào là an toàn với tốc độ của hắn. Nhưng tránh voi chẳng xấu mặt nào. Mà hắn đâu phải là voi, hắn là một con quái vật nguy hiểm chết người thì đúng hơn. Hắn nhìn tôi chăm chăm, tuyệt nhiên chẳng để sót một giây một khắc nào.

Vì lý do gì đó mà Etou để tôi đứng khá xa so với những người khác, kể cả với Lechebanzai. Hắn vịn chặt vai tôi, để mắt hắn nhìn xoáy vào mắt tôi, môi nở một nụ cười quỷ quyệt.

-Có hai cách để ngươi phải chấp nhận ta là chủ nhân, tự nguyện hoặc không tự nguyện. Thường thì con người các ngươi sẽ đưa ra điều kiện và đi theo bọn ta. Còn nếu như ngươi đã có sở thích khác với đồng loại của mình thì ta cũng không ngại gì mà chiều theo. Khi nào ta giải quyết xong trận đấu này, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Hắn tùy tiện lấy một bông hoa ra khỏi tóc. Vứt một cái, hắn đã ở ngay trước mặt tôi làm suýt chút nữa là tìm tôi ngừng đập. Má ơi, tốc độ này thì hai chữ đề p” còn có ý nghĩa gì nữa.Hắn không cười nữa mà đưa tay cài bông hoa trắng đó lên tóc tôi, vừa làm vừa nói.

-Và tránh xa Lechebanzai ra. Nếu ngươi còn gọi nó lại đây một lần nữa, chính tay ta sẽ giết chết nó.

Hắn xoay lưng bước đi, bỏ mặc lại tôi đứng đó trơ trọi, ngổn ngang với một đống suy nghĩ không cách nào xâu chuỗi lại được. Còn lời cảnh cáo về Lechebanzai, tôi biết chắc hắn không chỉ dọa suông. Bất giác tôi cảm thấy sợ hãi vô cùng. Không phải sợ hắn, Perác, Tysonk, Lechebanzai hay con cá ăn thịt người nào cả. Tôi sợ vì nhận ra mình hoàn toàn chẳng có chút kiến thức gì về thế giới này. Còn tệ hơn, tôi sợ rằng mình sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi giấc mơ này.

Tôi ngồi xuống, vòng tay ôm lấy chân và nhìn về hướng Etou. Hắn ta muốn làm chủ nhân, muốn biến mình thành một thứ phụ thuộc hắn ư? Đáng tiếc, đó là giới hạn cuối cùng. Tôi là một kẻ mang tiếng tham sống sợ chết, đúng vậy, tôi thừa nhận điều đó. Tôi không quan tâm người khác nghĩ gì về mình, bởi đằng sau song sắt nhà tù vô hình kia, tôi biết rằng chỉ cần mình còn sống là còn có thể hy vọng một ngày sẽ được tự do.

Tôi cảm hận nhìn cái lưng thẳng tắp của Etou, giả như tôi có thể bấm vằm nó ra thành từng mảnh nhỏ cho hả giận. Ở đằng kia, Perác một tay chặn Etou lại. Chẳng biết họ nói với nhau những gì nhưng khi Etou bước đi về phía đám người mới tới, Perác cũng quay lại nơi này. Tysonk một mực bước theo hắn như một tên thư đồng ốm đói. Thấy Perác di chuyển, Lechebanzai cũng di chuyển theo, bảo toàn một khoảng cách nhất định. Tôi nhớ tới lời cảnh cáo của Etou, hắn sẽ giết Lechebanzai nếu nó bèn mảng tới nơi này. Những dù sao, đó là tự nó di chuyển, tôi không hề ra lệnh cho nó đến đây. Chắc là nó vẫn đang thực hiện mệnh lệnh của tôi, cẩn thận giám sát Perác.

-Người không sao chứ?

-...

-Vừa nãy người đã làm một chuyện cực kì ngu ngốc. Người xem lời khuyên của ta chẳng ra gì cả.

Tôi mặc kệ giọng điệu cau có, quạu quọ của hắn. Một lát sau, đám người đằng kia đã chia ra làm hai nhóm. Perác lại lên tiếng hỏi.

-Khi nãy người còn hung hăng lắm mà, lại còn dám tát ta một bạt tay, sao bây giờ lại như một chiếc khăn ướt thế kia. Bị Etou mắng hả?

-...

-Hắn không...hắn không làm gì người chứ hả?

-Nếu người vẫn còn hỏi thêm một lời nữa, ta sẽ không ngại ngần gì mà ban cho người thêm năm ngón tay cho nó cân bằng.

Perác im bật, không hiểu là vì bị tôi dọa phải ngậm miệng hay vì đằng kia trận đấu đã bắt đầu.

Vì ngồi trên mô đất khá cao nên tôi có thể bao quát hết toàn bộ cục diện trận đấu, đồng thời nơi này cũng xem như tương đối an toàn, cách khá xa so với tâm trận đấu. Tôi vát đôi giày sang một bên, để chân chạm vào lớp cỏ mềm bên dưới. Thật là thoải mái!

Số người mới tới quả không nằm ngoài dự đoán, mười một người chia làm hai nhóm, mỗi nhóm năm người. Người còn lại đứng tách sang một bên không thuộc về nhóm nào cả, đó cũng là người duy nhất trong số đó là phụ nữ. Cả hai nhóm đứng khá xa nhau, từ đây dễ dàng nhìn thấy mái tóc màu cam lè của Etou ở nhóm bên trái.

Thời gian hai phút trôi qua, người phụ nữ ngay từ lúc đầu vẫn một mực đứng tách biệt khỏi hai nhóm bắt đầu lên tiếng nói, còn nói gì thì ở khoảng cách này tôi tuyệt đối không cách gì nghe rõ. Sau khi từng người một giơ tay lên xem như chấp thuận, cô ả chậm rãi vươn thẳng hai tay lên cao, đồng thời nhấc cả cơ thể nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất. Sau khi dừng lại ở độ cao ba mét, từ hai bàn tay cô ả xuất hiện một vầng sáng màu vàng óng ánh. Vầng sáng đó lan tỏa ra một diện tích rộng làm thành một chiếc lồng chụp màu vàng nhạt nhót mười người còn lại vào bên trong.

Nhìn không được tò mò, tôi lên tiếng hỏi.

-Cô ta là ai? Cái lồng màu vàng đó dùng để làm gì vậy?

Perác nhìn tôi rồi hỏi ngược lại.

-Người chưa từng xem một trận đấu hợp pháp bao giờ hả?

-Nếu xem rồi thì ta có cần hỏi người không?

-Người rốt cuộc làm thế nào mà sống tới bây giờ vậy? – Perác nhìn tôi kinh dị.

-Bí mật quốc gia. Mà vừa nãy người nói “trận đấu hợp pháp” là sao, có cả “hợp pháp” và “bất hợp pháp” nữa à?

Perác do dự một chút rồi lên tiếng, giọng nói vẫn phảng phất chút miễn cưỡng.

-Một trận đấu nếu có người giám sát thì sẽ được xem là hợp pháp, vật phẩm cá cược cũng vì thế mà được “hội đồng giám sát” bảo hộ. Nếu chỉ đơn thuần là cãi vả dẫn đến xung đột rồi chém giết nhau, hoặc chiếm đoạt tài sản của người khác một cách không công bằng, thì người sẽ bị truy sát đến chết.

-Hội đồng giám sát, nghĩa là có hẳn một tổ chức chuyên làm công việc giám sát cho những trận đấu như thế này hả?

Perác gật đầu. Thấy hắn chẳng muốn giải thích gì thêm, tôi buộc phải mặt dày mà hỏi tiếp vậy.

-Cái hội đồng đó sẽ cử người đi truy sát người ta sao?

-Cái này cũng còn tùy, thường thì họ sẽ treo thưởng cho ai đó tóm được người. Nói vậy chứ cũng còn tùy phần thưởng lớn hay nhỏ nữa, nếu chỉ là một mẩu bé tí thì chẳng ai hơi đâu đi tìm giết người chỉ cho tốn sức.

Gần như là thói quen, tôi buộc miệng hỏi.

-Có ai giết người không hợp pháp mà vẫn không bị truy nã không?

-Trừ phi người có thể xóa sạch mọi dấu vết, bằng không thì họ vẫn tra ra được.

Trong lúc nói chuyện, “chiếc lồng vàng” đã hình thành, nó rộng gần bằng năm sáu sân bóng quốc tế. Sau đó, cô ả giơ tay lên phẩy nhẹ, ngay lập tức một chiếc đồng hồ cát to đùng hiện ra giữa không trung, từng hạt cát im lìm kể sát vào nhau và một mực niệm phong “thời gian” bên trong nó.

Nhìn về mặt hải lòng của cô ta, xem ra mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất.

-Người vẫn chưa nói với ta người phụ nữ kia là ai? Và rốt cuộc “cái lồng vàng” đó có vai trò gì vậy?

-Người muốn hỏi về Peony? – Perac nhướn mắt rồi nói tiếp – Cô ấy là “người giám sát” trận đấu sắp tới. “Cái lồng màu vàng” mà người nói chính là “giới hạn”, trận đấu bằng mọi giá phải được diễn ra bên trong đó. Nhiệm vụ của người giám sát là đảm bảo người ngoài cuộc không can thiệp vào trận đấu để hai bên có thể thả sức chém giết lẫn nhau mà không cần phải lo phía sau lưng có hay không kẻ thừa cơ hội ám sát. Nếu vượt ra ngoài giới hạn thì xem như là phạm quy, người giám sát sẽ mặc kệ người. Đến lúc đó, không cần biết bằng cách nào, người phải mau chóng bò trở lại vô giới hạn, hiểu chưa?

Có kiểu phạt như vậy nữa sao? “Người mà ra khỏi đây thì ta mặc kệ người”, thoát nghe qua thì hơi buồn cười cứ như thiếu nữ đang giận dỗi quay mặt đi để lại cái lưng tiếp chuyện người yêu ấy nhỉ! Nhưng nếu nghĩ kỹ một chút, không lẽ...Suýt chút nữa tôi đã cắn trúng lưỡi khi nói những cụm từ sau thành chuỗi âm thanh tròn trịa.

-Khoan đã, người nói xem nếu người tham gia đấu bị giết chết bên ngoài giới hạn thì kẻ giết họ có bị xem là “giết người bất hợp pháp” không?

Đơn cử một trường hợp thế này, nếu đối phương tham chiến thì ít nhưng lại có một lực lượng hùng hậu xung quanh cổ vũ, ủng hộ thì sao? Chẳng may một kẻ xấu số nào đó vì lý do thế nhị không muốn ai biết mà bị bắt văng ra ngoài giới hạn, chẳng phải nói vượt qua giới hạn thì sẽ bị “mặc kệ” sao, khi đó hắn mà không bị nhóm “fan hâm mộ” bên kia xúm lại bê răng lột da mới là lạ! Một chọi ba còn có thể phá vòng vây bỏ của chạy lấy người, một chọi mười xem như cũng có khả năng sống sót, nhưng nếu là một chọi một trăm thì dứt khoát là...thảm rồi!

Perac gạt đầu cái rụp.

-Điều đó hoàn toàn hợp pháp. Nếu thích thì một lát nữa người có thể chờ canh tên nào bị đá bay ra khỏi giới hạn mà “vận động chân tay” một chút, có khả năng thì “thịt” hắn luôn cũng được, chẳng ai dám buộc tội người đâu. Ta biết có cả một đám người chỉ chờ đợi cơ hội này thôi.

Coi như đã rõ, một khi ra khỏi giới hạn thì bị “hội đồng” là điều không thể tránh khỏi. Thảo nào mà hắn bảo bằng mọi giá phải quay trở lại giới hạn để nhận được sự bảo hộ của người giám sát.

Tôi không hỏi nữa mà đưa mắt quan sát những người mới tới. Nhìn bên ngoài mà nhận xét thì hai nhóm này đúng là khác nhau như chim bay trên trời và cá lội dưới nước. Trước hết là nhóm của Etou, gồm toàn những kẻ từ ngoại hình đến phong cách chẳng ai giống ai, mà cũng chẳng giống với bất cứ cái quái gì trên đời hết. Etou là thành phần duy nhất không đứng yên được một chỗ, cứ đều đều hai ba giây là đổi tư thế một lần, hết vọt lên rồi lượn xuống. Bốn người kia hầu như chẳng nói chuyện gì với nhau, cứ lẳng lẳng đứng đó quan sát khắp xung quanh.

Một người gầy còm như ma đói, lưng khòm, da xanh xao nhợt nhạt, trang phục duy nhất của hắn là cái áo đã ngả màu cháo lòng rộng thùng thình. Nguyên nhân là vì cái áo dài gần tới đầu gối nên nó kiêm luôn vai trò của chiếc quần, phải gọi là “hai trong một” vô cùng tiện lợi. Thế nhưng, thần thái của đôi mắt giáo hoạt không ngừng quan sát tỉ mỉ từng chi tiết kia hoàn toàn đối lập với thân thể trông có vẻ gầy yếu suy nhược mà hắn cố tình tạo dựng. Trực giác cho tôi biết hắn là tên gian hùng nguy hiểm nhất, nếu đối thủ của tôi là nhóm này thì trước hết nên tìm cách giết chết hắn đầu tiên dù phải trả giá hơi đắt một chút.

Kẻ thứ hai mờ nhạt như bóng ma, nếu không phải là người để tâm thì chắc chắn hắn sẽ bị dạt ra khỏi tầm mắt như chưa hề tồn tại. Tôi cảm thấy hơi buồn cười, không chừng đó chính là điều mà hắn đang mong muốn! Nếu là thế thì có thể gọi hắn một tiếng đồng môn rồi, cả hai chúng ta đều mong muốn đối phương quên đi sự hiện diện của mình?

Tên thứ ba khá trẻ, độ khoảng hai mươi lăm tuổi là cùng, dáng người cáo ráo, cơ bắp tạm được, lưng thẳng và toát lên ngạo khí không thể coi thường. Trên vai hắn vác một thứ vũ khí nhìn như là đao, chỉ là phần lưỡi đao được thay bằng một loạt răng cưa sắc nhọn chia ra tua tủa hai bên. Nếu bị thứ này “liếm” qua người một nhát thì chắc chắn thịt sẽ đi rớt ra từng mảng, còn nếu xui xẻo bị nó cắm vào người thì...thôi chẳng cần gờ ra chỉ cho mất công nữa, đằng nào thì cũng hồn lìa khỏi xác.

Tên cuối cùng đứng một bên khá xa so với những người còn lại, xem ra là người trẻ nhất, chừng mười tám mười chín tuổi. Hắn ta chẳng rõ là đang đứng hay đang nằm, cả người thoải mái cứ như đang tựa vào một chiếc ghế tựa êm ái vô hình. Nếu không phải đây là một thế giới không gì là không thể, tôi còn cho rằng cơ bản chẳng người nào có thể đứng nghiêng một góc sáu mươi độ một cách thẳng đuột thế kia được. Hắn không ngừng nhip bàn tay lên đùi, không ngừng hướng về nhóm kia với vẻ tò mò, háo hức lộ liễu. Chẳng biết hắn suy nghĩ gì mà trên môi bỗng xuất hiện một nụ cười ma quái. Xoạt

một cái, hần rút từ trong túi áo ra một cây kẹo vừa đẹp vừa tròn rồi cứ thế mà cho vào miệng ngậm không nhả ra nữa. Hần dứt mắt ra khỏi đối phương, lơ đãng nhìn ngó xung quanh với hàm ý “thế giới không còn gì chán hơn cái đám này nữa”. Khi trông thấy tôi đứng đây với Perác, Tysonk và Lechebanzai, hần bật dậy như cái lò xo, thoát cái đã bứt người ra khỏi trạng thái mơ mơ màng màng ban đầu. Đột nhiên Etou sà xuống trước mặt hần đúng vào cái lúc sớm không sớm, muộn không muộn. Cả hai nói gì đó trong chốc lát, rồi hần như mèo ướt cụp đuôi quay đi chỗ khác.

Ngược hần với đám người Etou, nhóm bên kia có vẻ nghiêm túc, thận trọng hơn. Đội hình chặt chẽ trên hai dưới ba, người nào lăm lăm vũ khí trên tay làm người ta có cảm tưởng như đây là một đội ngũ chuyên ngành chém giết.

Hai tên đứng đầu gồm một “khí” và một “chó”. Tên bên trái thoát nhìn trông như khí đột chưa kịp tiến hóa, cơ bắp cuộn cuộn, trán nhô cao, nhãn nhó quạu quạ và không ngừng phun nước bọt xuống đất. Hần cầm hai tay mỗi bên một cái đuôi cui không lồ, dùng nói một cái, đến một nửa cái đuôi cui ấy tôi cũng không nâng lên nổi, vậy mà trong tay hần lại trở nên nhẹ nhàng như que tăm xĩa răng. Mà tại sao hai từ “khí đột” và “đuôi cui” luôn sánh vai cùng nhau nhỉ? Tên bên phải ngồi chồm hồm dưới đất, hai tay chống phía trước, lưỡi không ngừng thè ra đúng chuẩn một con cây kiềng. Hần ta nhỏ gập năm sáu lần so với “khí đột”, cứ ngồi ngóng mặt lên như chỉ chờ chờ chủ quản cho một cục xương. Tôi bất giác liếc nhìn sang Tysonk và có một ham muốn kì lạ không nói nên lời.

Ba tên phía sau, một tên lùn như cây nấm. Hần mặc áo trùm kín mít từ đầu đến chân chỉ chừa đôi mắt vừa dài vừa hẹp. Trên vai hần vác theo trên lưng một nhánh cây cháy đen, khô cong khô queo chẳng biết để làm gì. Tên bên này thì trông như sơn tặc, to con, lông lá xồm xoàm, tóc rối bù ngàn năm không tắm gội. Vũ khí của hần là hai thanh kiếm dài ánh lên màu đỏ đồng. Ngoài hai thanh kiếm ra, trên người hần còn cài vô số dao găm linh kinh, trông chẳng khác gì một tên buôn đồ lặt xoang ngoài chợ trời.

Đứng giữa gã sơn tặc và tên nấm lùn là một thanh niên trông vô cùng ngạo ngễ, ánh mắt chẳng coi ai ra gì, “thiên nga giữa bầy vịt”. Khác với đồng bọn dị hợm của mình, đại khái mà nói thì hần hoàn toàn trông giống một người bình thường từ chân lên đến cổ. Nhưng từ cổ trở lên, đó lại là một chuyện khác à. Uầy, gương mặt anh tuấn thì sao chứ, chỉ cần một cái là đủ. Ấy vậy mà hần tham lam quơ những hai cái. Hai cái đầu giống hệt nhau, nối tiếp cổ một cách hoàn hảo và đang kịch liệt cãi nhau không ngừng.

Tôi nhìn Lechebanzai đang sốt ruột cào cào mấy cái móng của nó xuống đất trong khi lên tiếng hỏi Perác.

-Người nói Etou đã mang tòa lâu này đánh cược?

-Để lấy một viên ngọc vớ vẩn.

Tôi bỗng thờ dài, nhớ tới lời dụ dỗ lẫn hăm dọa về “lợi ích của việc bán thân làm nô lệ” của Etou ban nãy. Hần không phải là loại người dễ dàng từ bỏ ý định, tôi dám lấy đầu mình ra đảm bảo điều đó. Dĩ nhiên, nếu muốn tôi có thể liều mạng mà chống đối đến cùng, tặc lắm thì kiếm cách lừa tình hần rồi cuỗm một ít tài sản có giá trị bỏ trốn. Nhưng để sống sót giữa cái chốn đầy rẫy nguy cơ với những con quái vật hiếu chiến như thế này, liệu tôi có còn chọn lựa nào khác hay không? Chỉ ít thì hần vẫn không muốn làm hại mình, xem vấn đề chưa đến mức không thể giải quyết được.

-Mong là hần đừng có cầm đầu lạy lục xin thua!

Perác không có vẻ ngạc nhiên, chỉ là hần nhìn tôi như đang đánh giá lại suy đoán trước đây của mình.

-Người lo cho hần à?

-Hần cần có người lo sao? Ta lo cho ta đây nè! Nếu hần mà thua, tòa lâu đài cũng sẽ thuộc về người khác, lúc đó ta còn biết đi đâu chứ?

Đúng vậy, đi đâu bây giờ? Đi lang thang à, tôi không ngu đến mức đó, làm thế thì chỉ có nước chết sớm. Tôi dám cá mười ăn một rằng mình không may mắn được như Alice.

Perác nói đều đều.

-Hần có cả chục cái lâu đài, người lo gì không có chỗ tắm giặt thay quần áo sơn móng tay móng chân cơ chứ? Hơn nữa, nếu không muốn ở cùng với hần thì người vẫn có thể...

Hần ngừng lại một chút rồi quyết định chấm dứt câu nói ngay tại đó, với ba dấu chấm lửng dở dang. Tôi dường như đoán được về sau câu nói là gì. Nếu không ở cùng với Etou, lẽ nào tôi có thể đến chỗ của hần?

Chúng tôi im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình.

Người giám sát ra lấy ra hai cái hộp từ trong không khí, một đen một trắng. Lại thêm một cái phẩy tay, lập tức một con dao màu bạc nhỏ nhắn xuất hiện. Hay thật, chỉ cần một cái vẩy tay có thể làm được nhiều việc đến thế!!! Cô ả cầm con dao trên tay bước tới chỗ “bóng ma vật vờ”, tôi thấy hần tỉnh bơ xòe một ngón út ra trước mặt cô ta, mắt nhìn chăm chăm vào con dao bạc. Con dao bạc thoáng vụt qua trong chớp mắt, ngón tay út của hần đứt lia một cách ngọt ngào. Cô ta thần nhiên cho nó vào hộp màu đen trước khi đi đến một tên khác.

Tôi há hốc miệng nhìn ngón tay như vừa vớt lên khỏi chậu máu đặt trong hộp, mặt “bóng ma vật vờ” hơi tái đi một chút nhưng tuyệt đối không bật lên một tiếng kêu than. Căn cứ vào cách hần dùng lưỡi thành thực liếm sạch vết máu loang đỏ cả tay và cho chỗ bị cắt cụt ấy vào miệng ngậm, tôi có cảm giác như hần đã quá quen thuộc với những chuyện như thế này rồi. Có thể dễ dàng tưởng tượng cái vị máu tanh tươi buồn nôn cùng với mùi sắt sộc vào mũi từ vị trí này. Rồi chưa kể đến vết thương đặc thù thế kia, nếu dùng lưỡi liếm qua thì ngoài lớp thịt mềm mại còn có thể cảm giác được lớp xương lỏng tay cứng trắng hếu ở giữa.

Môi tôi khô ran, khó khăn lắm mới né ra khỏi con đường mòn tường tượng kinh khủng đó.

Lần lượt cái hộp được đem tới từng người một, trong đó hiện giờ đã có bốn ngón tay. Đến lượt Etou, hắn lắc đầu từ chối. Cô ả nhún vai rồi đóng nắp hộp lại. Sau khi cô ả quay sang nhóm kia với chiếc hộp màu trắng và con dao nhỏ liên tục nhỏ máu từng giọt lấm lấm trong tay, tôi bắt gặp cái nhìn của Etou. Hắn nhìn về hướng tôi, nắm tay lại và đập một cái vào ngực. Động tác này làm tôi nhớ đến nhát dao mà tôi đã đâm vào tim hắn trong khu rừng lạ lùng kia. Mặc dù không biết hắn cố ý nhắc lại vụ đó để làm gì nhưng tôi tăng lờ như không thấy. Từ vị trí này nhìn không rõ biểu lộ trên gương mặt hắn, thế nhưng tôi dám chắc là hắn đang cười khúc khích. Cái nụ cười khôn khiếp độc quyền của hắn.

-Chiếc hộp ấy để làm gì vậy?

Tôi không nhận được nửa phải lên tiếng hỏi Perác.

-Trong lúc đấu chắc chắn sẽ có người bỏ mạng, nếu không để lại phần cơ thể đó thì người bị giết chết không cách nào tái sinh được. Chiếc hộp đó sẽ do người giám sát bảo quản, không sợ phát sinh vấn đề. Khi nào trận đấu kết thúc sẽ được mở ra để tiến hành quá trình tái sinh.

Tôi nhìn Perác thiếu điều muốn lệt tròng mắt. Tái sinh... tái sinh... hai chữ này rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ? Đầu óc tôi hoạt động hết công suất.

-Tái sinh? Người nói họ có thể tái sinh từ một mảnh vụn của cơ thể?

-Việc này mà cũng hỏi. Tất nhiên, dù là dòng thuần chủng hai lai tạp, đều có thể tái sinh từ một phần xác thịt của mình.

Má ơi, người ta chứ có phải như có phải cây sống đời đâu mà cứ bẻ lá cắm xuống đất là có một cây non? Tôi ngờ ngợ nhìn Perác, lòng dâng lên một cảm giác khó tả cứ như lưỡi miệng nuốt một con sâu béo ngậy vào bụng.

-Cả người cũng sẽ như vậy ư?

-Dĩ nhiên

Bingo. Nói hắn là quái vật tuyệt không quá lời chút nào. Tôi bất giác nhích xa khỏi hắn một chút. Nhưng một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi.

-Vậy còn ta thì sao? Nói vậy ta cũng có thể...

-Người thì không – Perác chặn nửa chừng câu nói của tôi lại.

-Tại sao lại không...?

-Con người tự nhiên không thể tái sinh.

Không thể nào, nói vậy chẳng lẽ bọn họ bắt tử sao? Đúng là ăn không được thì đập đổ, tôi không ngại ngần gì mà nói rằng bản thân mình vốn chưa bao giờ là loại người hiền lương thánh thiện gì.

-Nếu như người cầm cái hộp đó cũng bị giết luôn thì sao?

-Người giám sát mà dễ chết như vậy sao?

Giọng Perác trở nên ám muội.

-Không ai ngu mà đi giết người giám sát, về vấn đề đó thì người có thể yên tâm. Không kể đến việc họ là thành viên của một tổ chức khét tiếng đồ đầu phía sau, bản thân người giám sát cũng đã là cao thủ trong những cao thủ rồi. Peony cũng là một trong số đó. Ta đã vài lần tìm cách đập cho mụ ấy một trận...

Ô hô, tảng đá này mà cũng có lúc hạm hực thế này sao? Nhìn điệu bộ của hắn mà suy ra, không khó để đoán được rằng hắn lần nào cũng thất thủ. Không khéo dẫm phải đuôi chó bị nó tộp mấy phát chứ chẳng chơi.

-Không chết người, vậy xem ra trận đấu này không có ý nghĩa gì rồi.

-Cũng không hẳn, mỗi nhóm sẽ chọn ra một Chủ quân. Nếu Chủ quân tiêu tùng thì cái hộp cũng sẽ bị người giám sát hủy ngay lập tức. Đó là luật. Do đó chỉ cần giết được Chủ quân, xem như đã nắm chắc một nửa phần thắng rồi. Bản thân hắn ta chết đã đành, những đồng đội khác cũng bị tước mất cơ hội tái sinh. Điều đó có nghĩa là một khi bị “thịt”, mạng người đó coi như chấm hết. Thử xem người còn tinh thần chiến đấu nữa không?

Tôi không đồng ý với Perác. Tinh thần chiến đấu không còn, có thể lắm, nhưng còn tinh thần liều mạng thì sao? Cái này càng nguy hiểm hơn nữa, đến cả một con vật nhút nhát như hươu sao mà khi bị hù dọa đến góc chuồng cũng sẽ lao ra dùng gạc tấn công lại mà, tuyệt đối không được chủ quan. Binh pháp Trung Quốc kị nhất là đuổi cùng diệt tận, bức người ta đến đường cùng không khéo còn thiệt thân. Nếu là tôi, bằng mọi cách phải né xa Chủ quân và tiêu diệt những tên còn lại trước. Để cho chúng vẫn định ninh chết chưa phải là hết, thì khi đó ta tay tiền chúng một đoạn xuống địa ngục sẽ dễ dàng hơn.

Perác hỏi với giọng nửa đùa nửa nghiêm chỉnh.

-Người nghĩ ai là Chủ quân của nhóm Etou?

Tôi quan sát thật kỹ, nhóm năm người kia ngoài Etou ra còn có “con ma đói”, “bóng ma vật vờ”, gã “nam tính” và tên “ngậm kẹo”. Trong số năm người này, kẻ có khả năng làm đội trưởng nắm giữ sinh mạng của cả nhóm chỉ có thể là...

-Là “con ma đói”.

Perac chưng hửng.

-Con ma đói?

Tôi chỉ cái gã mặc áo “hai trong một” cho Perac xem. Hắn tỏ vẻ khó hiểu.

-Tại sao lại là hắn?

-Chỉ là suy đoán...

-Mọi người đều biết Chủ quân của đối phương là ai chứ?

-Ngoài người giám sát ra, chỉ có thành viên trong nhóm mới biết, đề phòng đối phương tập trung toàn lực giết chết chủ quân trước...

Tôi không cần biết Perac đang làm bầm gì sau đó nữa. Chủ quân bị giấu kín, nói vậy không phải là tuyên chiến với một con rồng mà không biết cái vảy ngược của nó ở đâu ư? Nếu chẳng may vô ý sờ phải cái vảy đó, đường sống xem ra trắc trở gấp bội à. Muốn giết được con rồng này, xem ra việc nên ưu tiên là làm sao lòi ra được cái gã được chọn là Chủ quân thôi.

Tôi im lặng. Perac nói tiếp.

-Trong số đó Etou là kẻ mạnh nhất, nếu không phải hắn làm Chủ quân xem ra không ai phục.

-Những con bò chắc chắn sẽ không phục.

Tôi mĩa mai. Còn việc hắn có biết đó là một câu mĩa mai hay không thì phải hỏi xem hắn có biết con bò là gì không đã.

Bài học ngày xưa chợt ập về trong tâm trí tôi. Trong một lần kế hoạch ám sát pháy sinh dị biến do nội bộ làm rò rỉ thông tin, cả nhóm chúng tôi bị bao vây. Trong nhóm tôi là người trẻ tuổi nhất, kinh nghiệm non kém nhất. Không còn cách nào khác, tôi đã buộc miệng nói với đội trưởng của mình rằng trong số những người bị vây tôi là người ít có khả năng sống sót nhất, chết sớm chết muộn cũng là chết, vậy chi bằng để tôi ở lại yểm trợ mọi người chạy thoát, đó là phương án tốt nhất. Hậu quả sau lời nói đó là một cái tát trời giáng, mạnh đến độ tôi phải nhổ cả một ngụm máu xuống đất. Lời của người đội trưởng ấy vào lúc ấy thật khó mà quên được.

-Kẻ mạnh nhất không phải là kẻ cuối cùng sống sót.

Sau câu nói “nhớ đời” đó, Perac nhìn tôi một hồi lâu, hai chân mày hắn cau lại, một tảng đá mà cũng biết cau mày cơ đấy. Tuy nhiên hắn chẳng nói gì nữa cả. Cả hai chúng tôi im lặng, mạnh người nào người nấy đuổi theo đuôi chú sóc “tư duy” đang chạy loạn trong tâm trí. Tôi đuổi chân ra, mắt chăm chú nhìn vào hai nhóm người đang rời khỏi mặt đất, họ đã bay lên cao và sẵn sàng cho một trận sống mái.

“Không chiến”?

Tại sao tôi chẳng ngạc nhiên chút nào vậy nhỉ? Trong đầu tôi lúc này, quá khứ và hiện tại đan xen. Nhìn con “khí đột” cầm đuôi cui đang hùng hổ lao tới, bất giác lòng tôi se lại.

Toán ám sát được cử đi trong đợt đó, chỉ có duy nhất một người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Gà Bay Ngựa Chạy

Gió từ đâu thổi đến, nương theo gió là ta. Chỉ là đi cùng ta, gió mang theo sát khí...

Ta mang hơi thở đau đớn của Tự Nhiên nhận chìm chính mình trong quan cảnh trước mắt, xác thịt vất vưởng không rõ vốn dĩ nó từng có tên gọi là gì...

Một dòng lệ máu dâng đầy trong mắt ta, thế giới thu vào tâm hồn ta qua ánh sáng nhuộm màu tàn nhẫn. Tiếng chuông vẫn gióng lên đều đặn từng hồi, rền rã kể từ lần đầu tiên nó giới thiệu bản thân mình với Đấng Tạo Thành là ta...

Khi cầm hai chiếc dùi cui lao tới, tên “khí đột” không biết trời cao đất dày chắc chắn không ngờ tới rằng chỉ vài giây sau đó bản mình lại có kết cục thế này. Nhưng điều khủng khiếp ở đây không phải bởi kết cuộc mà gã phải hứng chịu, chính cái quá trình chứng kiến nội tạng của mình bị người ta moi ra từng chút từng chút một mới chính thức tạo nên cơn ác mộng của gã. Không nói một lời, “con ma vật vờ” là kẻ ra tay đầu tiên. Hắn lướt người về trước, tạo khoảng cách với nhóm của mình và trực diện đối đầu mũi tấn công hùng hổ của “khí đột”. Cùng với tiếng gầm kinh hồn bạt vía, chiếc dùi cui bổ xuống nhanh như tia sét, hoàn toàn tương phản với hình dạng thô lỗ gồ ghề của nó. Đứng ở vị trí này, tôi chờ đợi nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng, đầu “con ma vật vờ” sẽ bẹp dúm cùng với những thứ phọt ra từ bên trong. Tôi khẽ khép mắt lại, nín thở...

Có thể trong cái chớp mắt chóng vánh ấy, điều quá sức vô lý này đã xảy ra! Bóng trắng chợt động, như mây khói hòa tan hoàn toàn vào không khí. “Khí đột” khựng lại, cúi nhìn xuống bụng mình một cách ngầy ngốc. Cái bóng trắng đột ngột tụ hình lại từ phía sau tấm lưng cong cong to bè của hắn. Tôi căng mắt nhìn vào thứ nhầy nhụa, trắng trắng đỏ đỏ mà “con ma vật vờ” đang cầm trên tay. Không quá khó khăn để nhận biết chuyện gì vừa phát sinh, đó chính là đồng nội tạng chẳng biết bằng cách nào đã bị moi ra từ lỗ thủng khủng khiếp trên lưng của “khí đột”. Phía bên nhóm của “con ma vật vờ”, gã nam tính và tên ngậm kẹo hò reo đắc thắng.

Mùi máu tanh tươi lan đến tận nơi này. Có nên gọi là may mắn khi những cảnh huyết nhục dọa người thế này không phải là lần đầu tiên tôi chứng kiến qua. Tò mò, tôi nhìn qua Perac xem thái độ hắn đối với cảnh tượng này như thế nào. Trông cách hắn thần nhiên hất mớ tóc xòa xuống trán thế kia, nói hắn đã quá quen thuộc với cảnh bạo lực ở mức độ này thật không quá chút nào. Tôi khoanh chặt hai tay lại, giả như có thể nhờ Tysonk kiếm thêm một cái áo khoác nữa thì tốt biết mấy.

Tên “khí đột” dường như không mảy mòi đồng ruột gan lộ thiên của mình. Ở khoảng cách này, khó mà nhìn được biểu tình trên mặt hắn để biết rằng rốt cuộc hắn có cảm thấy đau đớn như người bình thường hay không. Nếu chỉ căn cứ vào việc hắn quay ngược trở lại tấn công dồn dập vào “con ma vật vờ”, người không biết chuyện có khi sẽ hiểu nhầm đồng ruột gan kia chỉ là đạo cụ diễn xuất. Mà đồng bọn của hắn cũng không ngồi chơi xơi nước nữa, sau khi tên hai đầu vụt lên phía trước, trận chiến mới thực sự gọi là “đánh xáp lá cà”, cục diện nhất thời trở nên rối loạn. Rối loạn theo một định nghĩa đến là kì quặc!

Có thể gọi đây là một “trận đấu sống còn” hay sao?! Thoạt nhìn qua thì có khác gì một lũ già đầu ấu trĩ đang cật lực dốc sức vào trò ú tim rồi đuổi hoa bắt bướm! Trừ cặp đấu đáng buồn nôn của khí đột và con ma vật vờ, trò này vốn dĩ một tên hùng hục múa tít hai dùi cui để toàn đánh hụt vào không khí, còn một tên thì xuất quỷ nhập thần chốc chốc lại lòi ra cái gì đấy từ bên trong người đối thủ. Những cặp đấu còn lại thật không thể nào tưởng tượng được lại thành ra thế này!

Tên ngậm kẹo và “con chó” làm thành một cặp kẻ chạy người đuổi ồn ào huyên náo cả bãi đấu. Hắn trước sau không hề nhả thanh kẹo ngậm trong miệng ra, cứ thế mà lượn vèo vèo như trên người trước mặt “con chó”, mấy lần suýt bị đối phương vô tình trúng nhưng lần nào hắn cũng may mắn thoát được trong đường tơ kẽ tóc. Điều này làm “con chó” trở nên điên cuồng hơn, gầm gừ không một phút ngơi nghỉ bám dính lấy hắn, những cái móng vuốt đen kịt đã mọc ra lúc nào, sẵn sàng hướng đối phương xin tí huyết!

Phía bên này tên ngậm kẹo bị đuổi chạy vắt giò lên cổ, ngược lại phía bên kia Etou và tên hai đầu cứ lượn lờ một chỗ, chẳng tiến cũng chẳng lùi, ba cái miệng không ngừng nghi nhóp nhép với một tốc độ kì lạ. Quái lạ, bọn họ đang làm gì thế nhỉ, chẳng lẽ lại cãi nhau?! Tôi chỉ thấy hai cái đầu kia không ngừng quay vào nhau rồi lại cùng hướng về Etou hoạt động hết công suất. Hắn có bản lĩnh một mớ đầu lại hai mồm sao? Thật không ngờ! Nhưng đến cùng là cái quái quỷ gì trên thế giới này khiến bọn họ phải lòi ra tranh cãi giữa lúc thiên hạ đang choảng nhau chí chết này vậy chứ!

Tên “nấm lùn” thì hành tung ma không biết quỷ thần không hay, một hơi lặn mất tăm khiến cho đầu thủ của hắn là anh chàng nam tính cùng với thanh đao rặng cưa khủng khiếp lúng túng chạy tìm kiếm khắp nơi. Thình thoảng hình dáng tên “nấm lùn” chợt lóe chỗ này một chút, chỗ kia một chút, vô tình làm đối thủ của hắn chính thức biến thành tên ngốc hết đuôi sang phải lại ngoặt sang trái, đôi khi còn không biết xấu hổ mà xấn xỏ chen ngang vào trận đấu của những cặp khác.

Tuy nhiên, tất cả vẫn không thú vị bằng những gì mà tên ma đói và gã sơn tặc đang cật lực thể hiện. Cặp này không hề chạy loạn, băng ngang hay cái cọ ồm tỏi, xứng đáng được bình chọn là cặp đấu có tính thần chém giết “nghiêm túc” nhất. Nghiêm túc đến mức làm cho người ta phát chán. Cứ một nhát tên sơn tặc chém xuống, bộ xương ồm đói của gã kia lại lắt léo lách qua một bên, lưỡi dao đi chệch vài phân rồi lia vào cái áo rộng thùng thình, nhưng tuyệt đối không làm tổn thương tí cọng tóc nào của gã. Tuy nhiên, cứ mỗi lần như vậy là mỗi lần cái áo tả tơi và chẳng vá được lại rơi mất một mảnh, chẳng biết đến cuối cùng sẽ còn sót lại cái gì! Bản thân tên ma đói không di chuyển nhiều, đơn giản chỉ là né đòn một cách cực kì điêu luyện, chính vì thế mà trông hắn ta cứ như một vũ nữ samba múa thoát y mặc dù khán giả có trông vào thì chỉ cảm thấy muốn ói chứ chẳng kích thích được bộ vị nào!

Peony, người giám sát và cũng là nhân vật duy nhất đứng ngoài trận đấu, cô ta nằm dài lười biếng trên không trung ngay bên cạnh cái đồng hồ cát khổng lồ, ung dung quan sát trận đấu diễn ra bên dưới.

Thực sự thì tôi không quan tâm đến trận đấu này lắm. Không quan tâm không có nghĩa là chán ghét hoặc né tránh. Không hứng thú. Không tò mò. Không sợ hãi. Không kích thích. Bạo lực cũng giống như bữa cơm gia đình, có thể thỉnh thoảng thay thế nhưng không thể thiếu. Cho dù có nỗ lực giải quyết vấn đề trong hòa bình đến đâu chăng nữa, cuối cùng vẫn phải dùng đến nó để chấm dứt vấn đề.

Đào mắt khắp nơi một hồi, tôi quyết định “dùng chân” tại nơi quái gà đang “đậu”. Nó vẫn đứng đó, đứng vào chỗ mà tôi đã chỉ định ban nãy, nhưng bộ dáng cứ nhấp nhòm không yên. Lốp đất bên dưới đã bị nó bôi tung lên, tôi xỏ đến độ có thể tiến hành gieo hạt được rồi. Khi nhận ra mình bị quan sát, hai con mắt đỏ rực đột ngột nhìn thẳng vào tôi...lấp lóe! Trong tôi bùng lên một khao khát muốn được...chạy nhảy, chạy đến nơi nào cũng không thành vấn đề, chỉ cần không phải đứng loay hoay ở cái chỗ chết tiệt này như một con điều hâu sa cơ thất thế lạc khỏi bầu trời.

Chỉ ít thì cũng nên vận động chân một chút, chạy một vài vòng quanh đây thì sao? Thế nào là cảm giác toàn thân vụt lên phía trước, hai bàn chân chạm phọt vào cỏ và ngửi hương thơm theo gió lùa thẳng vào mũi mình!? Tôi muốn chạy, lòng bàn chân ngứa ngáy chỉ muốn cắm đầu mà chạy một mạch không thôi. Tôi lơ đãng hướng về phía bãi cỏ xa xa...

Ể, khoan đã, đây không phải là suy nghĩ của mình!

Tôi kinh ngạc nhìn Lechebanzai. Chắc chắn nó là nguyên nhân, ngoài ra không tìm được bất cứ lý do bào chữa nào hết. Tôi đâu có điên mà đòi chạy lung tung khắp bãi cỏ thênh thang này, chính là Lechebanzai muốn thế. Bằng cách nào đó, Lechebanzai đã đưa tâm tư nguyện vọng của nó vào đầu tôi cứ như thể chính tôi mới là chủ nhân của nó “sáng kiến” không thể vớ vẩn hơn ấy? Nghĩ kỹ một chút, tôi không tránh khỏi bức mình.

Chạy chi cho mệt người, đổ mồ hôi, bốc mùi hết bộ váy đẹp đẽ này! Muốn tập thể dục thì sáng sẽ tập, trang điểm đẹp thế này thì tuyệt đối không được làm nó lem luốc, vậy là có tội. Ể, hình như có ai vừa nhắc đến chiếc váy cưới hôm ấy!? Không phải thế, bộ váy đó là của nọ, vứt đi thì chỉ có thoải mái chứ chẳng hối tiếc gì, trong khi tôi lại rất thích bộ váy đồ lấp lánh đẹp đến mê hồn này...

Lechebanzai thôi không bối rối dưới chân nữa, nó nhìn tôi với đôi mắt hăm hực. Ất là nó đang đánh đồng tôi với một tên phản bội lý tưởng cao cả.

<đừng có="" nhìn="" tao="" kiểu="" đó!="="" muốn="" gì?="">

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, nó lập tức xoay mồm đi chỗ khác, đồng thời xoay nguyên cái đuôi vĩ đại của nó về hướng tôi rồi tiếp tục cào xới. Mỗi lần như thế, hai cái cánh không lồ cứ cọ quẹt vào lớp lông dày bên dưới, tạo nên thứ âm thanh loạt xoạt đến bức mình.

Cánh! Một một ý tưởng tuyệt vời, nếu không chạy thì có thể bay vậy! Lechebanzai có thể bay không nhỉ? Trong đầu tôi bỗng hiện lên một khu rừng bạt ngàn với rất nhiều cây cối xanh um tùm, những thân cỏ thụ rất to và chục người vòng tay ôm không xuể. Tôi có thể bay vút lên thật nhanh, thật cao, từ hào là mình đã có thể vượt qua khỏi những ngọn cây cao nhất. Từ trên đây nhìn xuống sẽ thấy một con suối nước trong vắt lững lờ ngoằn ngoèo xuyên qua cánh rừng, rồi một dòng thác đẹp như chôn bông lại tiền cảnh, chỗ này sao mà quen quen... đúng rồi, chính là dòng thác nơi mình bị con ngựa điên đó dồn đến đường cùng, phải liều mạng nhảy xuống! Hé hé, đó là lúc trước, giờ thì mình đã có thể tự do bay lượn khắp nơi, con ngựa đó thật không đáng để vào mắt!

Đang dương dương tự đắc về tài năng bay lượn bẩm sinh của mình, một lần nữa tôi bỗng phát hiện ra đây đâu phải là suy nghĩ của Skye, không biết từ bao giờ nó đã là tư tưởng của Lechebanzai. Chỉ có nó mới bay vù vù qua những ngọn cây rồi truyền kí ức đến tôi. Thật rõ ràng, Lechebanzai muốn bay và hiện tại nó đang ra sức dụ khi tôi thực hiện mong ước của nó. Nhìn hai cái cánh gà liên tục quạt không ngừng kia là đủ hiểu.

Tôi muốn bay. Không phải, là Lechebanzai muốn bay! Tự do nằm ở bầu trời trên kia. Ừm, bay thì tuyệt thật! Không, là nó nghĩ như thế, hay là mình nhỉ? Tôi điên mất, hai luồng tư tưởng vốn dĩ hòa làm một không cách nào phân biệt rạch ròi được.

Vừa hồi hộp với phát hiện lạ lùng này, tôi vừa thận trọng liếc nhìn sang Perác, hẳn đang mẩn mê cái bím tóc say sưa đến độ chẳng để ý gì xung quanh. Tysonk thì đang ngồi bứt cỏ khá gần đấy, nó thì ngược lại, hầu như không rời mắt khỏi tôi dù chỉ một phút. Khi thấy tôi chăm chú nhìn mình, cái đầu lâu của nó ngóc lên, giật ra khỏi đốt xương sống trên cùng thêm vài cm.

Phía xa xa bỗng vang lên một tiếng reo hứng phấn. Tôi tò mò hướng sự chú ý về bãi đấu, nơi có chiếc lồng lấp lánh ánh vàng. Một cây kẹo to kèn càng (có lẽ là từ trên trời rơi xuống) đang nằm lơ lửng giữa bãi đấu từ lúc nào, bên cạnh là tên ngậm kẹo nhảy nhót lung tung, hai tay vung vẩy trên đầu, bộ dáng vô cùng đắc ý. Quan sát một chút, không khó để nhận ra sự vắng mặt của “con chó”, chẳng phải mới ban nãy hẳn còn bám sát gót tên ngậm kẹo này sao! Ngần ngừng một chút, tôi quay sang hỏi Perác.

-Hắn ta bị sao vậy?

Perác lúc này mới ngẩng đầu lên, quan sát trận đấu một chút rồi lạnh lùng đáp:

-Ken thắng rồi.

Hóa ra tên ngậm kẹo gọi là Ken. Trên chiếc áo bị cào nhiều vết te tua của hắn, tôi thậm chí còn nhìn thấy vớ số mảng máu đỏ loang lổ. Đúng vào lúc Perác trả lời, hắn thôi nhảy nhót mà tiến thẳng tới chỗ cây kẹo, thân kẹo có hai vòng xoáy đen và trắng đan xen vào nhau. Chỉ bằng một cái nhấc tay nhẹ nhàng hắn đã nâng bổng thanh kẹo khổng lồ lên như thể nó chỉ là một... thanh kẹo bình thường! Tôi cười khở, chẳng lẽ ở đây ai cũng sở hữu một sức mạnh siêu nhiên như thế sao? Nếu thế thì bản thân mình có khác gì cừu non lọt vào ổ phục kích của bầy sói, biết chạy đường nào đây?!

Một lớp dịch thể bám dính vào bề mặt bên dưới của thanh kẹo và kéo sợi cho đến khi hắn một tay gạt phứt đám lông nhầy đó sang chỗ khác. Suýt chút nữa tôi đã nôn thốc ra khi nhận ra đồng trắng trắng đỏ đỏ đó là gì. Điều này đã giải thích cho câu hỏi ban nãy của tôi. “Con chó” không chạy đi đâu cả, đồng nội tạng bẹp dẹt này chính là hắn!

Tôi lao đảo đứng dậy, lắc đầu để tống khứ cảnh tượng kinh hoàng này ra khỏi đầu mình. Tên Ken hất thanh kẹo đen trắng xoay một vòng trong không trung, rồi đột nhiên nó... biến mất. Không, không phải nó biến mất mà là bị thu nhỏ lại (đúng vậy, tôi thờ dài, nó tự động thu nhỏ lại!), và hiện giờ hắn đang đắc ý phe phẩy thanh kẹo trong tay. Tôi tròn trĩnh nhìn hắn phui phui vài cái rồi tiếp tục... cho vào miệng ngậm. Trên lưỡi tôi bắt gặp lại cảm nhận được vị mặn đặc trưng của máu.

Lúc này tôi chẳng còn chút hứng thú theo dõi trận đấu này nữa. Mặc dù hơi đói, nhưng sau khi chứng kiến cảnh máu me vừa rồi thì cũng chẳng còn bụng dạ nào thiết tha gì đến chuyện ăn uống nữa. Mà kể cũng lạ, từ lúc đi lạc đến nơi này tôi toàn ăn trái cây, chưa được một bữa nào ra hồn cả, khó trách lúc nào cũng có cảm giác đói khát.

-Người đi đâu? – Perác gọi giật lại.

-Mặc xác ta.

Từ lúc nào mà đi đâu tôi cũng phải thừa trình rồi đợi xét duyệt thế này?

-Etou giao ngươi cho ta, mà hần đã bảo ngươi phải ở lại đây thì ngươi không được đi đâu hết.

Tôi quay phắt lại nhìn thẳng vào mặt hần, cảm nhận được hơi nóng từ trong tâm khảm thông qua cổ đang bốc lên hừng hực.

-Ồ, ta không biết đấy, hần có quyền đó sao?

-Dĩ nhiên là có. Hần là chủ nhân của ngươi.

Perác bình thản trả lời. Phía bên kia, Tysonk đứng dậy. Dù không nhìn thấy nhưng tôi biết Lechebanzai đang từng bước rút gọn dần khoảng cách đến chỗ tôi. Nếu tôi có thể cảm nhận thấy giao động tâm lý của nó, bằng cách nào đó, thì hần nó cũng đang thống khổ với ngọn lửa giận dữ như tôi lúc này. Con giận được nhân đôi, nó và tôi, mỗi bên được san sẻ một nửa.

-Vậy ngươi nói thử xem, nếu ta cứ tiếp tục không làm theo lời hần thì hậu quả sẽ như thế nào?

Tôi nheo mắt hỏi lại, hơi nước trong người giảm đột ngột. Lúc này mà được dần cho cái gãi mặt trắng này một trận thì còn gì bằng. Nhưng vì đối thủ là con yêu quái nhiều tay này thì...nhìn vẫn hơn. Perác ngừng ra một hồi, rồi hần cũng phát âm thành chữ.

-Hậu quả sẽ...thảm lắm!

Hần trả lời cùng với một cái rùng mình, từ đó có thể hiểu từ “thảm” ở đây có “chất” và “lượng” như thế nào. Nhìn bộ dạng của hần, bất giác tôi cảm thấy buồn cười, con giận trong phút chốc cũng lặn mất tăm.

-Được rồi, ta chỉ vào trong đó kiểm chút gì để ăn thôi. Ngươi nghĩ ta có thể trốn thoát khỏi nơi này sao?

Câu trả lời tất nhiên là không, trừ phi tôi có thể khám phá được phương pháp biến mất ngay tại chỗ như đám quái vật này vậy. Tôi nhún vai, tạm thời bỏ cuộc. Tuy nhiên, phía bên Lechebanzai dường như hạ hỏa không nhanh đến vậy. Nó đang thận trọng bước tới, chiếc cổ dài sà xuống chĩa thẳng vào Perác, hai con ngươi lừ lừ lóe đỏ. Bỗng nhiên con giận lại khơi dậy trong tôi, như thể dung nham một lần nữa trào ngược từ nó sang tôi cho cân bằng. Ngay vào lúc nó di chuyển đuôi sang trái, tôi đã biết nó định làm gì.

-Lechebanzai, không phải thế!

Tôi gọi lớn, nhào người sang một bên, vốn dĩ định ngăn cản Lechebanzai nhưng thành ra vô tình giúp nó một tay tấn công Perác. Không còn kịp nữa, sau một tiếng quát cao vút (chắc hẳn là một nàng gà rồi đấy), Lechebanzai quất mạnh cái đuôi gai kinh khủng của nó thẳng vào giữa lưng Perác. Đáng lý ra hần đã có thể né tránh được cú đột kích bất ngờ này, nhưng đúng lúc đó tôi lại xông tới. Đoán thấy tình hình không tốt, hần đột ngột chuyển hướng, dùng thân người chắn ngang trước mặt tôi rồi thẳng tay ném tôi ra xa mấy chục thước. Có vẻ như đã khá quen với màn bị ném văng lông lốc này rồi nên phản xạ của tôi không tồi chút nào, chỉ lăn vài vòng là bò dậy được ngay, thần kinh tuy bị chấn động một chút nhưng thân thể hoàn toàn bình yên vô sự. Tiếng xương gãy vụn vang lên, vài bị xé toạc, tôi ngẩng lên và nhìn thấy Perác...không ổn rồi!

Hần ngã trên cỏ cách hai chân của con quái gà không xa, tám lưng trắng bắt đầu ứ máu. May mắn là hần không hứng trọn chiếc đuôi của Lechebanzai, chỉ là né suýt nó trong gang tấc, nếu không thì sự tình còn kinh khủng hơn bây giờ nhiều. Tysonk xuất hiện, đứng án ngữ giữa tôi với phần “đầu trường” còn lại.

-Đừng!

Tôi hét lên khi Lechebanzai xông tới cầm nguyên cái mỏ cứng dọa người của nó xuống Perác. Cũng là hần ta phản ứng mau lẹ, kịp thời lăn sang một bên rồi trong tích tắc rướn người, thêm hai cánh tay nữa mọc ra tức thì tóm chặt lấy cổ chân đen đúa của con gà quái. Một tiếng ầm rung chuyển mặt đất khi Lechebanzai bị giữ chân mất đà ngã xuống, hai cánh của nó quạt như điện làm khối bụi bay mịt mờ. Phía đó chỉ còn loáng thoáng nhận ra một khối đen kịt khổng lồ là con quái gà và một bóng trắng lúc ẩn lúc hiện.

Dĩ nhiên tôi biết đây là cuộc chiến của những tên quái vật phi thường, hạng các kè như mình ngàn vạn lần không nên can hệ vào. Nhưng...tâm trí tôi dường như không trọn vẹn là của tôi nữa, hành động điên rồ cứ nhè thế mà xông vào đúng vào lúc này.

-Tránh ra Tysonk!

Một chân co lên đập văng bộ xương ảng trước mặt sang một bên, tôi gào lên, cảm nhận được dòng máu nổi loạn của Lechebanzai trong mình. Nó đáng lẽ không nên như thế! Chuyện này rất...tệ hại!

-Dừng lại, Lechebanzai!

Vừa mở miệng ra, một đồng cát lẫn cỏ chui tọt vào miệng tôi. Vừa phun phèo phèo, tôi vừa căng mắt nhìn xuyên qua biển cát bụi bay mịt mù, thật khó mà phân biệt tình huống như thế nào. Một bàn tay lạnh ngắt chộp cứng lấy cổ tay tôi, nhưng tôi mặc kệ, vùng một cái thật mạnh, cánh tay vẫn còn nắm chặt đó nhưng tôi có thể tự do di chuyển đến trước. Là Tysonk?

-Ngươi điên rồi hả, biến ra chỗ khác đứng!

Perác la to, một chân hấn còn kẹt bên dưới con quái gà. Ủ, điên rồi đây, tôi cúi kính gần như là nín thở buơn bả xông vào bãi chiến trường thứ hai này.

- TYSONK! COI CHÚNG!

Lại là tiếng gào của Perác. Làn ánh đèn chợt thoáng qua đầu, tôi nhanh cất hụp xuống né tránh đôi cánh loạn xạ của Lechebanzai trong lúc cố tìm kiếm Perác giữa một mớ loạn ngẫu nào lông nào móng. Vào lúc cánh của con quái gà suột qua, tôi nghe thấy tiếng gậy vỡ răng rắc. Quay đầu lại vừa kịp lúc thấy nhiều mảnh xương trắng bị nghiền vụn cách đó không xa, tôi ho sặc sụa, trong lòng dấy lên cảm giác có lỗi với Tysonk.

Nhưng chưa kịp định thần lại thì một cái mỏ quặp đã bất ngờ xông tới, kẹp nhanh vào bụng tôi và...hất lên. Trong một tíc tắc, tôi cảm giác được mình đang xoay liên tiếp ba bốn vòng giữa không trung, hai con mắt đỏ phừng phừng của Lechebanzai làm thành một hình tròn chuyển động không ngừng. Quang cảnh thảo nguyên mênh mông thu vào tầm mắt từ một độ cao chóng mặt. Tôi lập tức nhìn xuống và nhận ra dưới chân mình toàn là một màu đen óng ả, lông vũ bay phấp phới. Hai cánh của con quái gà điên cuồng quạt liên hồi. Bay...?!!!

Chỉ trong vòng vòn vẹn một giây ngắn ngủi đó mà...

Perác bị chân gà đá một cú văng ra xa cả bảy tám mét, hiện đang lồm cồm bò dậy.

Tysonk thì ở đâu đó đằng kia, từng mảnh xương của nó văng rải rác khắp nơi, đồng xâu chuỗi đá quý cũng theo đó mà rơi rớt bốn phương tám hướng.

Bản thân tôi thì đang đứng lêu ngêu ngất ngểu trên lên đỉnh đầu của con quái gà Lechebanzai.

Chưa mừng vì mình đã hạ cánh an toàn xuống đầu của Lechebanzai, phải nói là một cú xoay vòng tiếp đất hoàn hảo chứ chẳng chơi, nó đột ngột xoay đầu về hướng Perác. Mặt phẳng dưới chân chuyển động mạnh, tôi la hoảng lên nhưng đã quá muộn. Tôi mất thăng bằng, loạng choạng rồi ngã thẳng xuống mặt đất bên dưới. Thề với đồng xương đáng thương của Tysonk, từ đầu con quái gà mà lộn cổ xuống đất chắc chắn là xong đời rồi, không gây cổ thì cũng bẻ phôi, không bẻ phôi thì cũng tàn tật suốt đời.

ÁÁÁÁÁ....

Trong phút chốc, toàn bộ thảo nguyên chỉ có duy nhất tiếng hét của tôi là tâm điểm chú ý hấp dẫn nhất.

-Khốn khiếp!

Perác lại văng tục, cả người biến thành một làn ánh màu trắng. Cổ áo tôi bị ai đó túm giật lên, tôi thờ phào khi Perác tóm được mình không mấy khó khăn, hãy còn một mét nữa mới tới đất. Xem như hấn nhanh chân lẹ tay, nếu không thì phen này mình thâm rồi.

-Ta cảnh cáo ngươi, giờ thì đứng yên ở đây!

Hấn nói rồi phóng người bay thẳng đến chỗ của Lechebanzai, từ trên thân người hấn xuất hiện thêm nhiều cánh tay mới.

Đột nhiên, mọi thứ trở nên rõ ràng, cứ như tôi có thể nhìn bằng đôi mắt của Lechebanzai, tôi cảm nhận được Perác đang bám chặt vào cổ mình. Không, là cổ con gà quái! Khi đã xác định được vị trí của hấn, tim tôi ngừng đập, ngay lập tức tôi nhận ra hấn định làm gì.

-NGỪNG TAY...Perác, ngừng tay...!

Một lần nữa, tôi hét lên khi nhìn thấy những bàn tay lạnh băng của hấn vòng chặt cổ Lechebanzai như chân rết. Chẳng biết sức mạnh từ đâu ra, tôi ba chân bốn cẳng leo lên và chỉ vài giây sau đó đã thấy mình xuất hiện ngất ngưỡng trên thân con quái gà. Không hề phí một giây nào, tôi nhào người vòng tay tóm chặt lấy Perác từ phía sau. Nếu không phải đã từng chứng kiến hấn vật Lechebanzai sang một bên như cái bị rác, tôi còn nghĩ rằng hấn chỉ đơn thuần là bám vào cái cổ to đùng ấy để khỏi bị ngã. Nhưng giờ thì ý định của hấn quá lộ liễu. Hấn định bẻ cổ con quái gà! Đánh chết tôi cũng không cho hấn làm thế. Dù thế nào thì...thế nào thì Lechebanzai là của tôi.

Tôi không biết Perác gầm gừ điều gì trong cổ họng, dĩ nhiên chẳng tốt lành gì. Chẳng còn sự lựa chọn nào, tôi ra lệnh cho Lechebanzai hất cả hai chúng tôi xuống đất, Perác là quái vật, chắc chắn tôi không thể khống chế hấn thêm một giây nào nữa hết. Lechebanzai cũng không ngần ngại mà hung hăng lắc mình một cái thật mạnh, tôi bất lực chờ đợi một cú rơi tự do. Tôi cắn môi đến chảy máu trong lúc rơi xuống, cuối cùng mình lại vì một con gà mà tổn thương đến thân thể đáng giá ngàn vàng này! Thật là không đáng mà!

Nói thì chậm rãi, nhưng sự thật tất cả những hành động trên đều xảy ra rất nhanh, cơ hồ như khi chiếc mỏ nhọn của Lechebanzai vừa mới mổ xuống là tôi đã thấy bản thân mình leo tót lên người nó để rồi rớt "bịch" xuống đất. Perác đã dùng thân mình làm đệm, không để tôi bị chút thương tổn khi cả hai chạm đất. Nhưng mà xui quýt khiến thế nào mà khi tiếp đất, bản thân tôi bị động tách ra rồi lăn sạt vào chân của con gà quái hung hăng này. Hành động của hấn làm tôi ngỡ ngàng trong chốc lát, nhưng đúng lúc Lechebanzai đột ngột giơ cao chân của nó lên nên tôi hoảng hồn hoảng vía, mọi suy nghĩ trong khoảnh khắc bị thổi bay sạch sẽ. Chỉ cần nó hạ chân xuống, kết cục của tôi sẽ chẳng khác gì "con chó" dưới thanh kẹ của Ken.

Một con gió lướt qua, tôi nhận ra mình bị ai đó kéo mạnh sang một bên. Khi nhìn lại, tôi thấy Lechebanzai nằm cách mình hai mét, một cánh tôi đang kẹt giữa những cánh tay khác của Perác. Chúng tôi đã nằm trong phạm vi an toàn, nhưng hấn thì không ngồi dậy nổi nữa, nếu không thì cũng bán mạng tránh thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của con gà quái.

Tôi run rẩy cầu khẩn. Etou sẽ giết tôi mất nếu nó cứ nổi điên như thế. Nó muốn bay, nhưng hành động của Perác lại khiến nó hiểu lầm là đang ngăn cản tôi thực hiện mong muốn của nó, rồi lại bị cơn giận của tôi tác động mạnh nên Lechebanzai nhất thời mất kiểm soát, nó chỉ muốn giết chết Perác, giải thoát cho tôi và nó. Giờ thì con quái gà đang từng chút một lấy lại quyền kiểm soát thân thể, thú tính cũng bắt đầu giảm bớt.

Nhưng tai họa đã chịu buông tha tôi đâu! Một giọng nói mang theo hơi lạnh từ dưới địa ngục bắt ngờ len lỏi vào trong không khí, đóng băng hết mọi thứ hiện diện xung quanh tôi cả chục mét.

-Hình như ngươi không hiểu ta nói gì nhỉ?

Tôi ngẩng lên, nhìn thấy Etou đang lơ lửng giữa trời, tên hai đầu bị hấn hai tay vòng qua cổ kẹp cứng bên cạnh. Đôi mắt đen u ám, mái tóc tua tủa đã chuyển sang màu đỏ gạch từ lúc nào. Nhìn hấn lúc này mà nói hấn đang muốn giết người thì cũng là thừa. Sự thật chính xác là vậy.

Rắc.

Một cái đầu bị Etou dùng tay bứt gọn như người ta ngắt một cành hoa. Hấn điên tiết ném mạnh cái đầu xuống đất, nó lăn lông lốc đến dưới chân Perác thì ngừng lại. Máu từ cái cổ trống hoác phun lên ào ạt, làm thành một cơn mưa ấm nóng rơn người. Cái đầu còn lại sau khi biết chuyện gì đã xảy ra liền gào thét lên kinh khủng, cất lực khuỷa khoắc chân tay loạn xạ, sống chết tấn công vào thân người vốn dĩ đã bị máu thấm ướt từ đầu đến chân và trở thành quỹ khát máu. Lại thêm một tiếng gãy gọn khô khốc vang lên. Tôi nhắm mắt lại không ngẩng đầu lên nữa, cảm nhận được sự im lặng chết chóc, từng giọt từng giọt mưa máu nóng hổi chạm vào da thịt mình.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, ngắn chỉ vài giây, dài đến vô tận, tôi mở mắt ra đã thấy đôi giày cỏ màu xanh thô ráp xuất hiện trên mặt đất, ngay trong tầm mắt. Không né tránh được nữa, tôi loạng choạng đứng dậy, nhìn vào đôi mắt màu đen với ba dòng xoáy không ngừng cuộn tròn. Tim tôi như ngừng đập, hấn khiến tôi đến cả thở cũng không dám, sợ rằng như thế thì quá ảm ỉ, biết đâu sẽ đánh thức thứ gì đó cực kì kinh khủng bên trong hấn tỉnh dậy. Lúc này, chỉ còn nhịp đập liên hồi của trái tim mình chứng rằng tôi vẫn còn đó, chưa bị đôi mắt quỷ ám của hấn tước mất sự sống cuối cùng.

Đôi môi như có ma lực hút lấy tâm trí tôi, chúng cử động chậm rãi, nguy hiểm đến mị người. Toàn thân hấn tỏa ra một làn khói xám đen mỏng manh, chẳng biết đó là thật hay do tôi tưởng tượng mà ra.

-Ai cho phép ngươi không làm theo lời của ta? Ai cho phép ngươi tự làm tổn thương mình? Ngươi đã hỏi qua ta tiếng nào chưa?

Từng lời của hấn bật ra làm nhiệt độ xung quanh giảm xuống theo cấp số nhân. Có khi nào hấn không kiềm chế được bứt luôn cái đầu của mình không? Tôi càng nghĩ càng co rúm người lại.

-KHÓN KHIẾP!

Tôi giật bắn, trông thấy Etou điên tiết bật ra một câu chửi rồi đột nhiên sấn tới, hai bàn tay mở rộng ra. Tôi hoảng hốt nhắm tịt mắt lại. Hình ảnh cái cổ của tên hai đầu vẫn còn phun máu cùng với cái xác co giật liên hồi theo bóng tối xộc vào tâm trí tôi.

Mùi máu theo gió tanh nồng.

Hai cánh tay tôi bị ép chặt vào, mũi gần như ép vào một vật phẳng ấm áp. Máu làm thành khoảng cách trơn tuột cuối cùng giữa hai lớp da của hấn và của tôi. Thật chỉ muốn vùi đầu thật sâu để ngủ thiếp đi.

Tôi mở mắt ra và nhận ra mình đang lọt thỏm trong vòng tay ôm xiết của hấn! Đầu óc dần trở nên trống rỗng, mụ mị. Tại sao tôi lại tìm thấy sự ấm áp trong vòng tay của một kẻ vừa giết người? Hay đơn giản đó không phải là sự ấm áp như tôi tưởng tượng, chỉ là sự gặp nhau vô tình của hai luồng khí tức quen thuộc thuộc về hai kẻ có bản chất tương đồng nhau mà thôi? Hấn đứng dậy, thân mình tôi cũng nhẹ bổng lên theo hấn, hai chân đứng đưa bất lực cách mặt đất vài phân. Từ chỗ bàn tay hấn chạm vào hông, tôi tưởng như nơi đó đang bốc cháy.

Etou ôm chặt tôi rồi xoay người trên không, chúng tôi đối diện tới “bãi chiến trường” mà Lechebanzai đã hào phóng tạo dựng chỉ trong chớp lát. Nạn nhân đầu tiên là Perác, kẻ vẫn đang nén đau đứng dậy, vãi và máu thịt hòa lẫn vào nhau phía sau lưng hấn. Vết thương gây ra bởi đuôi của con quái gà xem ra không nhẹ.

-Giao Skye cho cậu mà cậu để cô ấy thành ra thế này đó hả?

Giọng nói giận dữ của Etou nghe từ cự ly gần thế này thật đáng sợ, tôi cố dần ý muốn hèn nhát bỏ trốn xuống để đẩy mình đối diện với hoàn cảnh trước mắt. Năm từ sau đây phải nói là vốn liếng cuối cùng lòng dũng cảm mà tôi có thể gom góp được.

-Không phải lỗi của hấn.

Điều này dường như nằm ngoài dự liệu của Perác, cứ nhìn cái miệng há hốc kia thì biết. Tôi hít một hơi thật sâu, nói gì thì nói, Perác không gây ra sự thể lần này, đó là sự thật. Lechebanzai bị kích động là do tôi, chỉ là một sự hiểu lầm. Bản thân Perác thật khó ưa, nhưng tôi cũng không hèn mọn đến độ đổ hết tội lỗi lên đầu hấn.

-Ta còn chưa xử đến ngươi, im lặng đi! – Etou gằn giọng.

-Ta nói lại một lần nữa, đây không phải là lỗi của hấn. Ngươi muốn xử thế nào là việc của ngươi, hấn bị thương là từ ta mà ra, nhưng không có nghĩa là ta sẽ chịu trách nhiệm về phần của hấn.

Lỗi của tôi thì đã sao chứ. Chỉ cần không đổ lỗi cho người khác đã là thiện lương lắm rồi, còn muốn bắt tôi “đền bù” á, đừng có mơ! Phải nói rõ để hấn khỏi phải hiểu lầm tôi đang nhận trách nhiệm vào mình.

Nhìn thấy hai tên con trai không ngừng nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt họ hiện lên rõ ràng bốn chữ “lý nào là vậy!” thì dù mặt dày đến mấy cũng phải thấy mất tự nhiên. Tôi tự động quay mặt sang chỗ khác, chuyển đối tượng của đôi mắt sang con quái gà, nguyên nhân không thể chối cãi của màn lộn xộn này. Lechebanzai đã đứng dậy được, nó đã trấn tĩnh được sau con kích động vừa rồi. Giờ thì nó cũng như tôi, ngó lơ đằng khắp nơi như thể tất cả những chuyện này chẳng liên quan gì tới mình. Tôi tự hỏi rằng thái độ này là do tôi ảnh hưởng nó hay ngược lại! Tôi thờ dài, miễn nó không sao là được rồi. Ban nãy đúng là làm tôi lo đến rớt tim đi được, cứ tưởng Perác sẽ xuống tay với nó.

Tiếng phân trần của Perác lọt vào tai tôi.

-Tớ sẽ không bao giờ nhận giữ quý cô này nữa, từ giờ cậu đừng có mở miệng mà năn nỉ tớ thêm một lần nào hết.

-Còn dám nhờ cậu á!!!

Etou hướng thân người tôi ra trước, hành động bất ngờ này làm tôi chơi vơi, nắm ngón tay cào một phát vào má hấn để lại năm lần đỏ. Đây đã là lần thứ hai tôi quào hấn, vết cũ chưa phai vết mới đã bôi vào. May mắn là vấn đề hấn quan tâm không nằm ở đó! Hấn một tay vẫn giữ chặt lấy tôi như trước, tay còn lại chỉ trở loạn xạ hết chỗ này đến chỗ kia.

-Nhìn đi, cậu có thấy vết trầy này không, chỗ này còn bị u một cục nữa...Á, GẤY RỒI!!!

Etou ré lên một tiếng kinh hoàng khi nhìn xuống bàn tay tôi làm tôi giật thót cả mình. Tôi lật đật giờ cánh tay lên xăm soi, chẳng lẽ bị cụt mất một ngón mà mình không hề hay biết?! Etou nói mà như phát khóc.

-Hai cái móng bị gãy rồi. Nhìn coi, lớp sơn đỏ cũng trầy hết rồi nè, cậu có biết là tớ phải tốn bao nhiêu công sức mới sơn được bộ móng tuyệt đẹp này không?

Tôi ngẩn ngơ. Perác ngẩn ngơ. Tất cả đều đồng loạt ngẩn ngơ sau câu trách móc đầy “phẫn uất” của hấn.

Etou kéo tôi lại, ôm chặt như một đứa trẻ vừa phát hiện hình nộm khủng long Barney trong siêu thị. Giọng hấn hạ thấp xuống thành tiếng sói gầm gè phần nộ.

-Tớ còn dám nhờ cậu lần thứ hai sao?

Perác gân cổ lên cãi lại. Cay cú thì chỉ một nhưng uất ức thì lên tới chín phần.

-Cậu chỉ biết nói thể thôi á?

-Có dị nghị gì hả?

-Tớ bị cào rách cả lưng, máu dính đầy tóc mà sao chẳng thấy cậu quan tâm tiếng nào vậy! So với tớ, vài vết trầy xước kia có đáng nói tới không?

Etou đốp chát lại liền.

-Ai bảo cậu là một tên bất tử khôn khiếp, có bản lĩnh thì tạo ra vài quả trứng cho tớ xem thử! Cậu có bị chặt thành tám mươi tám khúc cũng chẳng liên quan gì đến tớ. Nhưng Skye thì khác, đây là phụ nữ của tớ, một phụ nữ tự nhiên đáng hoàng, ai mà đụng đến móng tay của cô ấy thì tớ xé nhỏ kẻ ấy ra cho Chimera nuốt không thừa một móng.

-Tớ đã dặn cô ấy đừng có làm gì đụng chạm đến con qoop kia, nhưng có ai thèm nghe đâu! Đang yên đang lành tự dưng đòi quay trở vô lâu đài, rồi chẳng hiểu sao con qoop còn đồ kia lại xông tới, một đuôi của nó đập tớ suýt chút nữa cắm đầu xuống đất! Tysonk cố ngăn không cho cô ta đi tìm đường chết rồi đấy nhé, nhưng cậu hỏi xem cô ta đã làm gì...liều mạng một cách ngu ngốc!!!

Đến lúc này tôi mới nhớ đến Tysonk, nhóc xương xẩu ấy đâu rồi nhỉ?

-Tysonk không sao chứ? – Tôi hỏi xen vào.

-Không sao, đang ngồi xếp xương lại ở đằng kia kia!

Perác hần học trả lời, không thèm liếc nhìn tôi một cái. Nhìn theo hướng chỉ của Perác, cuối cùng tôi cũng trông thấy một đồng xương trắng đang chuyển động qua lại. Đúng như hấn nói, từng cây xương đang ráp lại với nhau như có phép màu, một nửa người của Tysonk đã gần hoàn thành. Xem ra tên quân gia này dù có bị đánh cho nát bét ra thành bột thì nó cũng sẽ tự lắp ráp lại được cho mà xem. Mình đã lo xa rồi, mới lúc nãy con tưởng đâu nó tiêu tùng rồi chứ! Nhưng nói gì thì nói, nó vốn là một bộ xương nên chắc không thể chết thêm một lần nữa đâu nhỉ?!

Perác hừ một tiếng, lăm bắm cái gì đó trong miệng rồi biến mất. Trước khi đi, hấn còn ném cho Lechebanzai một cái nhìn khó hiểu, tuy nhiên, tôi ngờ ngợ phần lớn ý nghĩa của cái nhìn đó là sự ngưỡng mộ. Về phần tôi, sau khi nghe “bản tuyên ngôn chủ quyền” của Etou thì khôn khổ không thôi, đúng là một tên hôn quân độc tài chuyên chế đáng bị treo cổ ngàn vạn lần. Xem ra, muốn đoạt lại “tôi” trong tay hấn chẳng dễ dàng chút nào.

Lechebanzai thừa dịp Etou đầu khẩu với Perác đã...bỏ đi mất tiêu. Tìm mãi mới thấy nó bé bằng túp lều cắm trại ở tít đằng kia, xem ra nó hoàn toàn

mặc kệ tôi gầy dựa trong móng vuốt của gã Etou này. Tôi nghiêng răng tức giận, vậy mà mình còn có ý định bao che cho nó trước mặt tên đao phủ vắn đầu người trong nháy mắt này nữa chứ! Nhưng ngoài việc trừng trừng nhìn nó ra tôi còn có thể làm gì khác? Nói đến nghĩa khí thì tôi chẳng có tư cách ưỡn ngực lên dạy đời nó được rồi.

-Giờ thì người buông ta ra được chưa?

-Không buông.

-Người định ôm tới bao giờ?

-Mãi mãi.

-Nhưng ta không muốn...thật khó chịu!

-Không quan tâm, ta thấy dễ chịu là được rồi.

-Được thôi, nếu người không buông ra thì ta lập tức nín thở chết cho người coi. Để xem người có thích ôm một cái xác lạnh ngắt hay không.

Đưa ra một lời hăm dọa như thế chỉ có trong trường hợp đặc thù này, và kẻ đi tin lời hăm dọa đó cũng chỉ có mỗi một mình hắn. Nghe tôi nói thế, Etou lập tức buông tay, thận trọng đặt tôi xuống đất như thế một quả bom có thể nổ bùm bất cứ lúc nào vậy. Tôi âm thầm đặc ý trong bụng, đây gọi là “cao nhân ắt hữu cao nhân tri”, đối với một tên giết người mặt không biến sắc như Etou mà nói, phải đánh vào thứ mà hắn trân trọng nhất. Thật may mắn, thứ đó chính là tôi đây!

Chỉ là tôi không ngờ hắn cũng biết đạo lý này. Etou nở một nụ cười quỷ quái. Hắn liếc mắt về phía Lechebanzai và làm ra vẻ buộc miệng nói.

-Ta không thích ôm một cái xác người lạnh ngắt, nhưng nếu là cái xác của Lechebanzai thì ta sẽ không từ chối đâu.

Đôi mắt hắn ngừng lại nơi tôi, từng âm thanh được phát ra tròn trịa.

-Thịt linh vật rất hiếm, thịt thú sơ sinh chính là cao lương mỹ vị đó, hình như người chưa biết điều này phải không?

Sau câu nói ấy là một tiếng cười khúc khích, cả người tôi như có làn sương bao bọc lấy mà mềm ra. Nghe hắn cười, nhưng thứ khác liền lập tức biến mất, chỉ có hắn và tôi là tồn tại ở cái góc nhỏ không chút bình an này.

-Bỏ lại đồng đội đến đây gây gỗ, người không lo mình sẽ bị thua sao?

Tôi kiểm soát đuôi hắn đi. Lúc này tôi cảm thấy đói bụng, khát nước đồng thời chỉ muốn quay trở lại cái giường trắng muốt trong kia. Thật lạ lùng, tôi cũng không giải thích được tình trạng cơ thể hiện giờ của mình nữa.

-Phần của ta đã giải quyết xong rồi, còn ở trong đó làm gì chứ?

-Người không trợ giúp đồng đội khác sao?

-Không cần thiết.

Hắn nhìn về phía chiếc lồng vàng đằng xa, hai mắt nheo lại, môi nở một nụ cười kiêu “ta nói đâu có sai”. Chiếc lồng vàng từ từ biến mất, trên bãi đấu mọi động tác đã đình chỉ lại.

-Thật không nghĩ là chúng là xin hàng.

-Có lẽ vì người đã giết được chủ quân?!

Etou nhìn tôi thú vị.

-Ta đã nghe Perac nói lại chuyện này. Có phải người khẳng định Skele là chủ quân của nhóm ta mà không phải là ta?

-Ta chỉ đoán thế.

-Tại sao lại đoán thế?

Etou hớn hờ một cách không cần che dấu. Chín mươi chín phần trăm là tôi đã đoán đúng.

-Đi mà hỏi Perac ấy.

Tên “nấm lùn”, gã “son tặc” và con “khí đột” tùm lại một góc.

-Chuyện gì sẽ xảy ra cho những người xin hàng? – Tôi hỏi.

Etou búng người nhíp nhàng, hai mũi chân thay nhau chạm đất, giọng nói véo von như trên đời chẳng còn gì để mà vướng bận nữa.

-Nếu như đối phương đồng ý buông tha thì chẳng nói làm gì, còn không thì cứ để vậy mà sống mãi đến người cuối cùng thôi. Chủ quân cũng đã bị giết, Ken thì dọn dẹp xong một tên, trừ cái tên buồn bán nội tạng kia ra thì hai tên còn lại cũng khó có cơ hội sống sót. Bọn chúng chọn đầu hàng là sáng suốt lắm rồi! Mà bọn ta thì vốn dĩ thánh thiện vô cùng, cứ xem như vì tương lai, để bọn chúng nuôi dưỡng sức mạnh thêm một chút cũng chẳng sao. Người nói có đúng không?

Một lát sau, Peony cũng sà xuống chỗ ba tên bại trận, một tay chống vào hông, một xòe ra như muốn đòi nợ. Tên “nắm lùn” rụt rè bước lên bỏ vật gì đó vào tay cô ta rồi lập tức rụt lại. Cô ta kiểm tra một chút rồi ra dấu, ba tên đó lập tức biến mất. Gã nam tính và hai con ma, bọn họ đang nhìn về hướng này. Đột nhiên, Etou đặt hai tay lên vai tôi kéo ghì lại. Hắn nói nhưng không phải để tôi nghe.

-Hắn là của ta, nói nhiều quá làm gì?... Cứ đến đó và lấy bất cứ thứ gì các người muốn như đã hứa...

Tôi biết đây là một lời đe dọa, nhưng tôi không chắc nó có liên quan gì đến mình không! Ba tên đồng bọn bị Etou hù một trận, vội vã vẫy tay chào một cái rồi biến mất, tốc độ xem ra còn nhanh hơn đám bại trận kia nữa. Trên sân đấu giờ chỉ còn mỗi Peony, Ken và thanh kiếm muốn thuở của hắn, dường như họ không có ý định bỏ đi như những người khác. Tôi lách mình khỏi hai bàn tay của Etou.

Tysonk thông thả bước tới trước mặt tôi, lênh lênh như chưa hề bị chút gì thương tổn. Nó búng tay, một chiếc áo choàng dài phủ lên vai tôi. Đến lúc này tôi mới nhận ra bản thân mình lười thôi, tôi đã đến chừng nào. Chiếc váy bị rách nhăm nhò, mảnh vải trước ngực thì bung ra, khi cử động còn để lộ quần con bên trong nữa. Tôi ngước lên và bắt gặp cái nhìn lấp lánh của Etou.

-Nhìn gì mà nhìn!

Tôi trừng mắt với hắn, kéo áo khoác lại phủ kín người rồi bước tới nắm lấy tay Tysonk.

-Chúng ta vào thôi. Ngoài này chẳng có gì để xem nữa cả.

Bộ xương này bỗng trở nên gần gũi đến kì lạ, cảm giác xương xẩu làm tôi e ngại ban đầu đã hoàn toàn tiêu biến, nếu còn chẳng thì chỉ là sự thân thiết dành cho vật nuôi của mình. Điều này cũng dễ hiểu thôi, nó đã hết lần này đến lần khác chỉ muốn bảo vệ tôi khỏi sự nguy hiểm, còn những tên khác thì chỉ giỏi làm tôi tức điên lên.

Liếc mắt nhìn vào bộ mặt phẳng phất sự gan tị của Etou, tôi nói cho có nói.

-Bọn ta vào trong đó người không có ý kiến gì chứ?

Hắn lắc đầu rồi lại gật đầu.

-Không sao không sao, nhà của ta lúc nào cũng hoan nghênh người mà. Nhưng mà khoan đã... người đợi một chút...

-Gì nữa? Ta đói rồi...

-Chỉ một lát thôi, rồi thì người muốn ăn trọn khu vườn rau bé nhỏ của ta cũng được. Ta muốn giới thiệu người với hai người ấy.

Gì mà khu vườn rau của người, tôi tức muốn xông tới cào nát cái bản mặt của hắn ra. Trông điệu bộ hắn lúng túng thế này, xem ra chuyện này không thể từ chối được rồi. Mà trong mắt hắn tôi có tư cách từ chối sao chứ. Thật là uất ức không nói thành lời mà!

Etou nhìn về phía đằng kia, không biết nghĩ gì mà đôi môi ngoác ra thành một nụ cười ám muội.

-Etou, đứng trơ ra đó làm gì hả? Cái tên tùy tiện này không bao giờ có thể đấu một trận nghiêm túc được hay sao?!

Tiếng gọi trong vất cất lên, không nhìn cũng biết là ai đã lên tiếng. Tôi quay đầu và nhìn thấy hai người còn lại đang tiến về phía này. Tôi thắc mắc tại sao họ lại không bay thay vì cứ bước từng bước chậm chạp trên cỏ như vậy. Mặc dù chưa tới nơi nhưng ánh mắt họ rõ ràng là đang tỉ mỉ đánh giá tôi từ đỉnh đầu xuống tận gót chân, chẳng bỏ sót một chi tiết nào. Có thể là trong khi tôi đang than thở tại sao mình lại lọt thỏm vào giữa bầy quái vật này thì họ cũng thắc mắc điều tương tự, rằng nhân vật bí ẩn này từ đâu mọc lên mà dám ngang nhiên đứng cạnh một kẻ chỉ có tai phải không có tai trái như Etou?

Tên Ken nhìn tôi thiếu điều muốn lột tròng mắt, tuy nhiên khi hắn mở miệng thì lại đề cập đến việc khác.

-Anh Perác đâu rồi?

-Về rồi.

-Sao lại về, mới này còn thấy ảnh lẫn lộn ở đây mà!

-Giận dữ ấy mà!

Etou đối đáp gọn lỏn, hai mắt lấp lóe nụ cười. Tôi hoàn toàn chẳng có chút hảo cảm nào với hai người mới tới này. Còn cô ả tên Peony, sau khi quan sát tôi đầy con mắt liên lập tức sà vào cánh tay của Etou và cứ thế mà bám mãi không buông. Nhìn hai quả đồi khủng khiếp kia xem, tôi xì một tiếng và ngoảnh mặt đi chỗ khác.

-Em trai, lần sau có đi thi cũng phải báo với chị một tiếng chứ. Hay là em...-Cô ta quay sang nhìn tôi khinh khỉnh -... “có mới nới cũ” hả?

Đúng là nỗi nào úp vung này, nếu nói hai người này không phải trời sinh một cặp thì thật thẹn với lòng. So với Etou, cô ả không hề kém cạnh về cái gọi là “thị hiếu thẩm mỹ”. Tuy cô ta sở hữu một vóc dáng có phần đầy đặn, làn da lại trắng trẻo mịn màng không chút tí vết, nhưng cái đồng tua rua đen thui mà cô ả đang vắt trên người thì thật chướng tai gai mắt. Nhìn cô ta từ trên xuống dưới đâu đâu cũng thấy dây nhợ, cái cần che thì lại không che, kín kín hở hở dễ dàng tạo ra nhiều liên tưởng sinh động. Đôi mắt sắc lẹm đầy sức quyến rũ, nhìn cô ta một hồi tôi liền nghĩ ngay đến một con nhện lông lá chuẩn bị lao vào bữa đại tiệc thịt người vậy. Chỉ riêng mái tóc màu đen ngắn chụp xuống hai tai đã không thể ưa nổi rồi.

Không đợi Etou mở miệng, cô ta đã cau mày ném ra một câu không thể nào “bài xích” hơn được nữa.

-Người là ai?

Cũng không hẳn là bản tính tôi vốn ghét tiếp xúc với người lạ, nhưng chỉ riêng cái cách cô ả bám rịt lấy Etou như thể sợ tôi sẽ lao vào đoạt lấy hân khỏi tay cô ta thì thật là...không chịu đựng nổi.

-Là người mà một câu cũng không muốn nói chuyện với người.

Tôi ném cho Etou một cái nhìn kiểu “vừa lòng người chưa”.

-Coi như ta đáp ứng cho người rồi đó.

Mặc xác về ngạc nhiên hiện ra lồ lộ trên mặt cô ta, tôi kéo tay Tysonk bỏ đi, sẵn dịp đưa mắt tìm hai chiếc giày đã đánh rơi hồi nãy.

-Khoan đã.

Etou lách người ra khỏi cô nàng, tiến tới nắm tay tôi lại.

-Buông ra, đừng có chạm vào ta!

Tôi giật tay lại trừng mắt nhìn hân. Etou cũng biết điều buông ra lập tức. Thoắt một cái hân đã luồn một vòng ra sau lưng tôi từ trái sang phải, rồi vui vẻ kẻ mũi sát vào tai tôi thì thầm

-Đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn giới thiệu mấy người với nhau mà thôi.

Tôi chưa kịp mở miệng nói “cóc cần” thì hân đã hung hăng chặn đứng ý định ấy từ trong trứng nước. Hân kéo tôi lại trước mặt cô ta và giới thiệu một cách phấn khởi.

-Skye, đây là Peony, chị ấy là bạn của ta và đồng thời cũng là chị gái của Perác.

Hóa ra con nhện nhện đen này là chị ruột của Perác. Thật khó trách Perác đã khao khát nện cho ả ta một trận. Con sâu trong bụng tôi cười đắc ý.

Rồi hân nhìn tôi nháy mắt.

-Người nhớ Perác là ai chứ?...ơ, coi như ta nói nhầm đi! Peony, đây là Skye, là...

Tôi còn đang chờ đợi xem hân nói mình là cái gì thì hân đã xoay qua hỏi ngược lại.

-Người là cái gì của ta?

-Chẳng là cái gì của người hết. – Tôi nghiêng răng ken két.

Etou gật đầu cái rụp rồi nói tiếp.

-...là người chẳng muốn có bất cứ quan hệ gì với em cả.

Tôi và cô ta nhìn nhau trừng trừng, dường như chẳng ai muốn được hân hạnh làm quen với người kia cả. Chẳng biết đây có phải là cảm giác thường thấy khi hai người phụ nữ được giới thiệu với nhau hay không, nhưng đúng là cô ta không có chỗ nào mà không đáng ghét. Dường như cảm giác được điều gì đó không ổn, Etou vội vàng xoay người tôi sang một nhân vật khác, đồng thời xoay lưng lại che giữa tôi và cô ta.

-Còn đây là Ken, một ấu chúa lông lang dạ sói, thấy sắc quên bạn, đồng thời cũng là một nghệ nhân pha chế kẹo trái cây không nổi tiếng mấy. Khi nào người muốn ăn kẹo thì cứ gọi hân một tiếng. Ken, đây là Skye.

Tôi bất đắc dĩ phải chú ý tới cái tên trẻ tuổi được giới thiệu là “lông lang dạ sói, thấy sắc quên bạn” cho có lệ. Nhìn thì cũng được, tuy không thể đạt mức đẹp trai đến mức người như Perác hay Etou, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác dễ gần. Còn cái vụ “lông lang dạ sói” kia thì sao nhỉ, chân tay tuy có hơi dài hơn người bình thường một tí, đôi mắt thì cũng gian manh hơn một tí, nhưng cũng đâu đến độ “cực phẩm” tàn ác được! Nhưng dù sao cũng có câu “họa hổ họa bì nan họa cốt” mà, thôi thì cứ mặc xác hân, miễn đừng đụng chạm đến tôi đây là được.

Hoàn toàn ngược lại với thái độ lạnh lùng của tôi, gã tên Ken này so về bề ngoài thì trẻ hơn tôi nhưng bản chất đích thực là một con sắc lang thuần chủng. Sau giây phút á khẩu chẳng hiểu vì lý do gì, hắn đã vội vàng hôn hờ chòm tóc ôm cứng lấy tôi, miệng thì bô lô ba la không khép lại được.

-Oa, thật không ngờ nha, người làm thế nào mà độn ngực cao đến thế? Còn bộ mông tròn trịa này, a, làm bằng chất liệu gì thế...

-KEN!

Etou điên tiết xông tới như hung thần. Nhưng không cần đến hắn ra tay, tôi lên gối tặng cho hắn một cú không hề nể nang vào cái thứ duy trì họ tộc của hắn. Một tiếng "hự" quen thuộc vang lên. Tôi nhẹ nhàng đẩy hắn ra, thoáng thả nhìn bộ mặt hắn đang chuyển sang màu tái mét. Hắn hai tay ôm lấy bộ phận đáng thương đó rồi...ngã từ từ xuống đất. Tôi ném cho Etou một cái nhìn này lửa. Hắn cũng đang có cùng ánh mắt đó, nhưng là dành cho Ken.

Vấn đề của Ken được cho qua, coi như hắn không tồn tại vậy. Peony khịt mũi, giọng nói cao vút đến độ có thể đầu độc màng nhĩ những người xung quanh.

-Ồ, cứ xem như hắn hóa trang tạm được đi, thật đúng là khiến người khác được mở rộng tầm mắt. Có điều...hàng giả thì muôn đời vẫn là hàng giả mà thôi.

Etou ngạc nhiên trước cư xử lạ lùng của cô ta.

-Bộ hai người đã quen biết nhau từ trước hả?

-Đào đâu ra cái vinh dự được quen với con nhện đen này chứ!

Tôi nói và ném một cái nhìn độc địa về phía con nhện. Chính xác phải gọi đây là ác cảm từ cái nhìn đầu tiên.

-Còn ta thì chưa ghét cái loại bán nam bán nữ như người. Nếu không phải nể Etou thì ta đây đã...

-A ha...hiều lắm, chỉ hiểu lắm thôi phải không?

Etou nhảy vô can thiệp đúng lúc.

-Peony à, Skye không phải loại đó như chị nghĩ đâu, cô ấy thật sự là một phụ nữ mà!

-Cho dù có là một phụ nữ thì đã sao, bộ cứ tưởng...

Giọng nói của cô Peony từ gây sự chuyển sang kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc dâng lên thành cảm thán.

-Một phụ nữ!? Ý em là...không thể nào!!!!

Cô ta hấp háy môi không nói nên lời. Dự cảm tôi trở nên bất an, tại sao phản ứng của mọi người lại giống nhau đến vậy. Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra cho phụ nữ ở cái xứ sở này. Tôi nghĩ mà không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

-Không những là một phụ nữ, mà còn là một con người tự nhiên nữa, chị không nhận ra sao Peony?

Etou nói những lời cuối cùng với một sự hãnh diện không cần che giấu.

Thân ảnh cô ta nhòa đi. Bỗng nhiên tôi cảm thấy một bàn tay đang chuyển động trên bụng mình!

-Đứng yên đó!

Cô ta ra lệnh. Giọng nói gần sát ngay cổ tôi, hoàn toàn không có gì kích thích như Etou mà chỉ có độc sự chán ghét. Bàn tay cô ta tiếp tục lần mò đến những nơi không được phép chạm tới. Kiên nhẫn của tôi thì có hạn, mà từ lúc đến nơi này tới tận bây giờ, sự kiên nhẫn đó liên tục bị quấy rối. Còn có khả năng nhện nữa thì không phải là tôi rồi!

Tất cả những hành động sau đó diễn ra chỉ trong một chu trình đóng mở mắt. Tôi vòng tay ra sau, túm được gáy của cô ta, rồi dứt khoát khom người xuống, xoạc chân, lấy lưng làm đòn bẩy vừa dùng sức vừa dùng lực lôi cô ta nện xuống đất. Tôi biết nếu dây dưa với con nhện có đẳng cấp thực lực này, tốc độ quyết định tất cả. Nếu muốn, nhân lúc cô ta còn mất thăng bằng tôi có thể thừa cơ bẻ ngoặt đầu cô ta ra sau, nhưng...liệu có đáng không?

Một tic tắc chần chừ này vĩnh viễn cướp mất khỏi tay tôi cơ hội khống chế cô ta. Chỉ một cú vặn người hai vòng hoàn hảo giữa lưng chừng không khí, cô ta đã nhẹ nhàng tách rời tôi, chậm rãi đáp xuống bên cạnh Etou. Tôi bất lực xoa bóp cổ tay đang đau nhói và đỏ tấy lên.

-Ôi không, chị không thể nhẹ nhàng sao Peony?!

Etou thàng thốt lượn qua, tóm lấy cổ tay của tôi thổi phồng phù.

-Dang ra!

Tôi xù lông lên, rút mạnh tay lại. Biến chuyển trên gương mặt Peony hết sức thú vị, sự phức tạp có thể thể hiện một cách rõ ràng thế này cũng đáng được

khen thưởng. Đầu tiên là sừng sốt, rồi đến hoài nghi, khẳng định và cuối cùng là cực kì phấn khởi.

Ken nằm quần quai dưới đất cũng không chịu yên phận.

-Thật không ngờ anh Etou lại có thể kiếm được một phụ nữ tự nhiên vào lúc này!...Skye là tên của chị phải không?...Chị có thể sinh cho em một quả trứng bé xíu xinh...Ồi đừng đừng, em thế là em chỉ nói đùa thôi, anh ngàn vạn lần đừng xem là thật...

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Byby Nghệ Thuật

Chẳng biết bản thân đã ngủ từ thiếp đi từ lúc nào, khi biết mình có thể tỉnh dậy thì đã vạn năm trôi qua. Ta mở mắt thấy mình một lần nữa đã trở lại hình người. Nâng tay lên, từng lọn tóc đỏ rực trượt theo tay trôi nổi bồng bềnh, đuôi tóc trải dài đến vô tận. Ta cẩn thận chạm tay vào bụng mình, cảm giác được một sinh linh nữa đang lớn dần lên trong cơ thể bất diệt này. Con của ta, hậu duệ của Đấng Tạo Thành vĩ đại! Quỷ đạo đã xoay được một vòng hoàn hảo, ta phấn khởi bắt tay vào thu dọn tàn cuộc, bắt đầu cho một chu kỳ mới mạnh mẽ hơn.

Ta lướt đi trong vũ trụ cô đơn lấp lánh tí ti những tinh cầu muôn màu muôn sắc. Trong chốn bao la huyền ảo này, không gian là vô cùng, thời gian chưa bao giờ tồn tại. Nếu không có giai điệu du dương ngân vang quen thuộc này, nơi đây chắc hẳn sẽ buồn bã lắm!

Tiếng chuông từ những tinh cầu bé xíu lấp lánh vang lên khắp nơi. Nhẹ nhàng. Tha thiết. Ta biết rõ chúng đang gọi mình dù ở bất kì hình thức nào. Chỉ cần lần theo bóng tối chúng nhất định sẽ tìm ra ta.

Đáng buồn là không phải tinh cầu nào cũng phát ra tiếng chuông ngân nga ấy. Một vài tinh cầu đã có dấu hiệu tối dần đi, thậm chí đôi chỗ còn bị sứt mẻ. Ta lặng người, cẩn thận đặt tai nghe ngóng. Ta không nghe thấy sự yên lành bên trong những tinh cầu đó, mà chỉ có tiếng thút thít kêu than đến nỗi lòng. Một giọt nước mắt đau đớn lăn dài trên má, ta phải làm gì đây?

Xò tay ra, một tinh cầu gần đó nhất vội vàng bay tới, nhẹ nhàng xoay tròn trên lòng bàn ta nũng nịu. Tinh cầu này đã yếu ớt lắm rồi, hào quang le lói như thế sẽ tắt ngấm bất cứ lúc nào, một phần ba diện tích đã bị vỡ tung thành từng mảnh để rồi tan biến vào vĩnh hằng. Tâm hồn ta đau nhói! Bằng mọi cách phải đánh thức “tôi” dậy càng sớm càng tốt, trước khi tinh cầu này hoàn toàn bị hủy diệt!

Là một người mẹ, ta không thể nhìn con mình đến bờ diệt vong mà không cứu, dù hơn ai hết ta biết rằng điều đó vô cùng khó khăn đến dường nào...

Tôi mở mắt, nhìn thấy trước mắt mình là một căn phòng trắng muốt. Đợi một lát cho ý thức dần dần ổn định lại, đến khi đó tôi mới nhận ra là mình vừa có một giấc chiêm bao lạ kì. Trong giấc mơ, tôi thấy mình lơ lửng trong vũ trụ trong vai trò một bà mẹ vĩ đại với bảy con là vô vàn những tinh cầu lấp lánh xung quanh. Mỗi tinh cầu đều có hơi thở, từ đó tỏa ra sức sống âm ỉ rõ ràng. Tôi thậm chí còn cảm nhận được sự đau đớn của bà mẹ đó khi nhìn thấy một số đứa trong chúng “bị bệnh”. Bà ta yêu chúng, tôi chắc chắn điều đó, nhưng có vẻ như lại bất lực trong việc cứu chữa cho những “đứa con” của mình.

Tôi vỗ vỗ vào trán, những giấc mơ từ bao giờ trở nên phiền phức như vậy nè! Tôi không vội bước xuống giường mà đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Không biết mình đã ngủ bao lâu rồi? Phía bên ngoài trời vẫn còn sáng, tôi cảm giác có điều gì đó không đúng. Rõ ràng mình đã ngủ rất lâu, lý nào mà kể lúc đến đây tôi giờ vẫn chưa một lần nhìn thấy màn đêm buông xuống nhỉ? Mặc dù khó tin nhưng có thể thời gian ở xứ sở này có khả năng không giống như ở thế giới của mình. Đây tạm thời xem như là câu giải thích duy nhất chấp nhận được. Nếu là thế thì một ngày ở đây kéo dài đến bao lâu, hoặc là có phân chia thành ngày và đêm như quan niệm thâm căn cố đế của con người không nhỉ? Tôi cau mày chợt nhớ lại buổi tối đầu tiên bị ném xuống thế giới này.

Mà tại sao lại là “buổi tối đầu tiên”, chẳng phải chỉ mới là “ngày hôm qua” thôi sao?

Sau màn giới thiệu thất bại của Etou, cả bọn đã kéo nhau vào lâu đài, trong đó dĩ nhiên là có cả tôi. Vì lúc ấy toàn thân dính đầy máu nên tôi đã gọi ý với hắn là mình cần tắm rửa một chút. Etou liền đích thân dẫn tôi đến một phòng tắm khá đặc biệt. Trong phòng tắm có thiết kế một hồ nước hình bầu dục, nước trong hồ bốc hơi một cách thỏa mãn. Sau khi Etou năm lần bảy lượt gợi ý cùng tôi tắm tấp không thành công, chỉ đến khi bị cánh cửa đóng sầm vào mũi thì hắn mới bỏ cuộc. Tôi giữ Tysonk lại bên người vì nó là tù quần áo không thể thiếu được, hơn nữa việc khóa thân trước mặt bộ xương này cũng không thành vấn đề. Hình như trong lúc ngâm mình trong nước nóng tôi đã ngủ gà ngủ gật, rồi không biết lơ mơ bằng cách nào mà có thể quay trở về được căn phòng này, ngã nhào xuống giường rồi làm thẳng một giấc tới tận bây giờ.

Chẳng hiểu sao cơ thể tôi lại suy nhược một cách nhanh chóng như vậy, trước đây có bao giờ tôi lại khát khao được ngủ nướng như lúc này đâu. Có lẽ một phần cũng vì quan niệm “sức mạnh” ở đây hoàn toàn khác, cho dù tôi có trở lại là Skye thời còn lãnh đạo cả một tập đoàn sát thủ thì cũng chẳng có tác dụng gì ở đây, nơi mà người ta có thể bay như chim và đánh tay không với một con quái vật to bằng tòa nhà! Nghĩ đến đây thôi mà tôi đã cảm thấy bất lực, chỉ muốn buông xuôi tất cả cho rồi!

Tôi kéo chăn trùm kín qua đầu, ánh sáng bất ngờ bị chặn lại bên ngoài. Bên trong chăn, mọi thứ chìm vào khoảng không tối đen như mực. Điều này khiến tôi nhớ lại cái vũ trụ “nhỏ nhỏ” đó, rốt cuộc “bà mẹ” vĩ đại đó có thật không? Và nếu như nhân vật đó có thật, vậy bà ta là ai? Tôi chưa quên rằng

mình đã ở ngôi thứ nhất trong giấc mơ đó.

Thật là vớ vẩn! Tôi quyết định không tốn thêm giây phút nào cho mớ liên tưởng rối bòng bong này nữa. Vấn đề của giấc mơ thì khi ngủ sẽ giải quyết, lúc thức thì có một đống vấn đề đủ làm tôi đau đầu rồi.

Đang trong lúc thả hồn trôi lưu luyến lưu luyến trong bóng tối, một âm thanh quen thuộc vô tình lọt vào tai tôi. Nằm dài trên đệm, tôi toát mồ hôi lạnh. Đây chẳng phải là thứ âm thanh mà mình đã nghe lúc bị trùm kín trong mảnh vải đáng nguyên rủa đó sao? Tôi rùng mình phát hiện ra đây cũng chính là tiếng chuông xuất hiện trong giấc mơ lạ lùng ấy...chúng là một. Câu nói của “bà mẹ vĩ đại” ấy lờn vờn bên tai tôi.

< Chỉ cần lần theo bóng tối chúng nhất định sẽ tìm ra ta >

Tôi giật phắt tấm chăn xuống, để cho ánh sáng tràn ngập gương mặt mình. Tim đập thình thịch, hai lỗ tai tôi căng lên nghe ngóng. Một giây, hai giây...một phút, hai phút...không có gì xảy ra cả! Tiếng chuông ấy đã biến mất từ lúc nào.

Ể...có lẽ nào là vậy!

Sự tò mò chiến thắng bản tính thận trọng vốn dĩ đã ăn sâu vào máu, tôi muốn một lần nữa xác minh lại phát hiện này. Hai tay giữ chặt mép chăn kéo qua đầu, tôi căng mắt nhìn vào bóng tối. Một giây, hai giây, ba giây, thần kinh tôi lúc này có thể gãy nên một bản nhạc cầu hôn khe khẽ được rồi. Không hề có dấu hiệu báo trước, tôi nhận ra tiếng chuông ban đầu rất nhỏ, rồi dần dần nó to lên, đến cùng thì nghe như có cả ngàn người đang thống thiết kêu gào cái tên Skye cùng một lúc.

Tôi liều lĩnh giữ nguyên trạng thái hiện tại, quyết tâm xem thử rốt cuộc chuỗi mắc xích bí ẩn này sẽ dẫn đến đâu. Tiếng chuông qui quái càng lúc càng to đến độ bịt chặt hai tai lại vẫn còn ong ong trong đầu. Tôi cắn răng chịu đựng, nhất định phải một lần đối mặt với nó, nếu không thì sẽ bị nó ám ảnh dài dài.

Độ khoảng ba phút hay chừng ấy, tiếng chuông cũng đã bắt đầu giảm âm lượng xuống, tinh thần tôi theo xu hướng đó cũng lảng lảng nhẹ bồng đi. Tiếp đi! Tôi căng thẳng nén mình trong bóng tối. Chờ đợi một hồi không thấy có gì xảy ra, chẳng lẽ chỉ vậy thôi sao? Tôi ngơ ngợ một chút, phân vân không biết có nên kéo chăn ra hay không? Tôi điều chỉnh nhịp thở, kiên nhẫn giữ ý thức trong khi dưỡng khí trong chăn cứ voi dần.

Đúng như dự đoán, sự việc không dừng lại ở đó, chính xác hơn đây chỉ là khoảng lặng trung gian phải vượt qua để có thể đi tiếp. Tôi nhìn thấy một chấm sáng nho nhỏ ở phía xa xa, trong bóng tối này nó duy nhất là thứ phát sáng. Khi tập trung vào nơi đó, tôi ngạc nhiên nhận ra mình đang tiến thẳng về phía trước. Má ơi, mình đang nằm trên giường mà, lý nào hồn mình đã rời khỏi xác!

Nếu vậy chẳng lẽ mình đã chết rồi!

Bất chấp hoài nghi trong đầu, tôi cố gắng duy trì tình trạng trước mắt, bỏ qua mong muốn xác minh xem thân xác mình có trực trực gì hay không. Càng đến gần thì điểm sáng kia càng to hơn, cuối cùng là linh hồn tôi hoàn toàn...chui tọt vào bên trong đó.

Hơ! Tôi thốt lên một tiếng kinh ngạc, những gì mà đang hiện ra trước mắt có đánh chết tôi cũng không tin nổi!

Bên trong đốm sáng lại là một rừng cây âm u dày đặc bị bao bọc bởi làn sương trắng mờ ảo nhìn không quá mười mét. Lại là một khu rừng nữa, tại sao ở những nơi qui dị luôn hiện diện một khu rừng mới được? Tôi lăm bằm tự hỏi tự trả lời. Quả thật còn nơi nào cất giữ bí mật kín đáo hơn một khu rừng chứ!

Một con đường mòn nhỏ bắt đầu từ chỗ tôi đang đứng dẫn thẳng vào sâu bên trong rừng, xa xa có thể nghe thấy rì rầm huyền ảo, cơ hồ như có cả một đám đông đang say sưa trò chuyện. Đám người điên khùng nào lại chui vào rừng đậm đạo ấy nhỉ?

Nhìn con đường mòn nhỏ trước mặt, tôi còn đang phân vân liệu có nên tiếp tục dẫn thân tiến vào hay không thì linh cảm chợt động. Tôi quay phắt sang góc rừng bên trái, nơi đó bỗng xuất hiện một đốm sáng nhỏ khẽ chuyển động. Tôi vén tóc và chăm chú nhìn vào điểm sáng đó, trong lòng dấy lên một cảm giác nao nao khó tả. Tâm trí tôi quay trở lại với kỉ ức kì lạ không thuộc về mình.

“Nó” dường như đã chú ý đến sự xuất hiện của tôi. Nhìn bộ dáng thấp thò đó, tôi đoán chắc là “nó” đang lưỡng lự không biết có nên tiếp cận ở cự ly gần hay không. Thấy nó mãi không dứt khoát được, tôi đành liều mạng lên tiếng.

- Xin chào!

Tôi chắc chắn đó là mình nói, nhưng làm thế quái nào mà thanh âm lại có thể phát ra mà không cần thông qua thanh quản nhỉ? Hơn nữa, từng lời nói còn kéo dài rồi vọng lại một cách ghê rợn thế nào ấy! Tôi néo vào đuôi mình một cái đau điếng. Bình tĩnh nào, tôi thăm nhủ trong lòng không thôi.

Mặc dù không biết đốm sáng đó là gì, nhưng linh tính mách bảo tôi rằng “nó” sẽ không làm hại mình. Tôi thu hết can đảm bước về phía trước thêm vài bước. Đốm sáng thấy động lập tức thụt lùi lại, mau lẹ nấp vào sau thân cây. Nhưng ánh sáng tỏa ra từ “nó” vẫn còn đó, chính xác phải gọi là “giấu đầu lòi đuôi”!

-Hey! Xin lỗi...ngươi...ngươi là cái gì vậy?

Tôi cũng không biết nói gì, bao nhiêu từ này đã là thành quả lao động trí óc cật lực rồi đó. Đốm sáng chợt giao động, “nó” ló một nửa ra khỏi thân cây,

nhưng cũng chỉ một chút đó thôi không hơn không kém.

Tôi lúng túng, chẳng biết phải bắt đầu thế nào.

-...ngươi có thể nói chuyện không?

Đốm sáng lại nhích ra ngoài một tí.

-Ma ma?

Má ơi, suýt chút nữa là tôi bị hù chết rồi! Hai từ này còn đáng sợ hơn một trái lựu đạn đã tháo kíp nổ nữa. Giọng nói lưỡng tính, nhẹ nhàng và trong vắt như tiếng hai ly thủy tinh chứa nước chạm vào nhau.

-Ngươi nói gì cơ?

...Năm giây, sáu giây chờ đợi, cuối cùng “nó” cũng lên tiếng một lần nữa.

-Ma ma.

Tôi lặp lại, vẫn không hiểu “ma ma” đến cùng là ý gì. Vậy nên tôi đành cầm sừng làm bò một lần vậy.

-Ta không hiểu.

Đốm sáng im lặng một chút, nhất thời không gian chỉ còn tiếng lẩm rầm vang vọng từ sâu bên trong khu rừng. Cuối cùng, đốm sáng cũng rời khỏi thân cây, “nó” vẽ một vòng đến trước mặt tôi rồi ngừng lại.

-Người đến đây lần đầu?

Tôi ngây ngốc gật gật. Cảm giác lồng ngực khó chịu, không khí nơi này lý nào lại ít vậy chứ? Khoan đã, lúc này tôi mới sự nhớ ra mình vẫn còn ở trong chốn. Có lẽ là đường khí trong đó đang cạn đi nên mới khó thở như vậy. Điều này chứng tỏ đầu óc mình vẫn còn rất sáng suốt, tôi cảm thấy thư giãn một chút.

-Đúng vậy, ngươi có thể nói cho ta biết đây là đâu không?

Tiếng cười rúc rích trong sáng ngân vang. Nếu so sánh với tiếng cười của Etou thì đúng là lệch lệch giữa thiên thần và ác quỷ.

-Hiểu rồi hiểu rồi, hóa ra Người không giống với bọn họ.

-Bọn họ là ai?

-Những kẻ không có quyền được “chết”, do đó cũng chẳng hiểu “sống” là gì.

Đốm sáng trả lời một cách úp úp mở mở, chẳng câu nào của nó có thể khiến cho một người bình thường như tôi có thể lý giải được. Tuy nhiên có thể dễ dàng nhận thấy sự cáu kỉnh trong đó. Tôi tóm bất cứ manh mối nào lóe lên trong đầu mình.

-Ngươi nói những kẻ “bắt từ”.

Im lặng một chút, đốm sáng lên tiếng.

-Họ đến đây rất thường xuyên khi đêm xuống, nhưng ban ngày thì hầu như không thấy ai.

-Ồ...họ đến đây làm gì? Mà ngươi vẫn chưa nói cho ta biết đây là đâu.

-Họ dĩ nhiên phải tới nơi này, ngay cả Người cũng vậy, chẳng phải tất cả phụ nữ đều mong muốn tới được đây hay sao! Bọn ta gọi nơi này là...Từ Cung!

Từ Cung?! Chẳng phải cái cung điện nho nhỏ dùng để nuôi dưỡng thai nhi trong cơ thể người phụ nữ đó sao? Từ Cung này và từ cung kia có quan hệ gì với nhau à, nếu không thì cái gã đã đặt tên cho khu rừng bí ẩn này nghèo ý tưởng đến tội nghiệp! Đốm sáng ngừng một chút rồi nói tiếp.

- Nếu Người muốn tạo được một quả trứng, chắc chắn phải ghé qua khu rừng này một phen rồi. Chuyện này không ai truyền đạt lại cho Người từ trước sao?

Bởi vì không hiểu nên mới hỏi, nhưng câu trả lời lại còn khó hiểu hơn chính câu hỏi đã đưa ra. Tôi ngây ngốc một hồi vẫn không nuốt trôi lượng thông tin mà “nó” vừa tiết lộ. Đốm sáng lượn lờ một hồi trước mặt tôi, có vẻ như nó đang cân nhắc một điều gì đó. Tôi tạm thời cũng im lặng, biết là mình không nên lên tiếng lúc này. Cuối cùng, đốm sáng cũng đã đưa ra được quyết định.

-Người có muốn đi cùng ta không?

-Đi đâu?

-Đến chỗ bọn ta, đến nơi rồi tự nhiên Người sẽ hiểu thôi.

Đốm sáng lại mỉm cười. Tôi bắt đầu thấy ngột thở, vì vậy nên tôi đem chuyện tâm chấn ra nói với nó, hy vọng sẽ tìm ra biện pháp giải quyết nào đó.

Đốm sáng ngạc nhiên hỏi ngược lại.

-Người đã trùm chặn lại để đến nơi này à?

Tôi gật đầu. Đốm sáng phá ra cười ngặt nghẽo, đến cả phút sau nó cũng không thể ngừng lại để nói được tiếng nào. Tôi kiên nhẫn đứng chờ nó cười cho đã mới hỏi lại.

-Chuyện này có gì đáng cười đâu. Ta vốn dĩ không biết bản thân mình sẽ đến nơi này mà.

Đốm sáng cuối cùng cũng đã trấn tĩnh lại.

-Xin lỗi, chẳng qua Người là Ma ma đáng yêu nhất mà ta từng thấy.

-Tại sao người cứ gọi ta Ma ma? Tên của ta là Skye.

-Người tên gì không quan trọng, ở đây thì Người là Ma ma. Tại sao gọi Người là Ma ma thì bởi vì Người là Ma ma.

Đúng là ngang phè, một câu trả lời như vậy không đáng để tính là câu trả lời. Tôi bực mình hỏi lại.

-Giờ ta phải xưng hô với người thế nào?

-Khi còn sống thì tên của ta là Byby. Giờ tuy đã chết rồi nhưng ta vẫn cứ dùng cái tên đó. Người muốn gọi là Byby hay By đều được.

Nó ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

-Giờ thì có lẽ Người nên quay về, ta nhìn sắc mặt Người không ổn rồi. Quên dặn, nếu lần sau có quay lại thì Người đừng có đại dột mà đi lang thang khắp nơi, cứ đứng nguyên chỗ gọi tên ta, nếu nghe thấy thì ta sẽ đến đón. Còn nếu như không thấy ai đến thì tốt hơn hết Người nên quay trở lại ánh sáng. Còn nếu vẫn ngoan cố muốn tiến sâu thì phải nhắm mắt lại mà đi. Và còn điều này nữa, nếu người tình cờ “trông thấy” bất cứ con đường mòn nào dù lúc đó đang nhắm mắt hay mở mắt thì cũng không được tiến vào, phải tuyệt đối nhớ kỹ, không được đi trên bất kì một con đường mòn nào hết.

Tôi chỉ vào con đường mòn trước mắt hỏi.

-Người nói là con đường này sao, nó sẽ dẫn đến đâu?

Đốm sáng lóe lên, “nó” dường như rất lo lắng.

-Chưa gì mà “nó” đã chú ý đến Người rồi sao? Chuyện này không bình thường, ta phải về nói lại với nữ hoàng mới được.

Nhưng rất nhanh chóng nó chuyển sang thái độ nghiêm túc.

-Ta không nhìn thấy, mà bất cứ ai khác cũng sẽ không nhìn thấy con đường đó trừ chính bản thân Người ra. Còn việc nó dẫn đến đâu thì không thể biết chính xác được, nhưng chắc chắn sẽ nguy hiểm với một người đến cả nơi đây là đâu còn không biết như Ma ma. Tóm lại, không được đi lung tung và không dẫm chân lên đường mòn. Người nhớ chưa, Ma ma?

Tôi còn muốn hỏi thêm nhiều vấn đề nữa nhưng không thể, không khí đã hết, phổi tôi sắp sửa nổ tung ra rồi. Khu rừng trước mắt dần xao động, những thân cây nhoe dần đi, màn đêm âm u lần lượt từng chút một. Đốm sáng theo đó cũng từ từ mờ nhạt, một giọng nói xa xa vang vọng lại trong đầu tôi trước khi mọi thứ chìm vào bóng tối.

-Tên ta là Byby, Ma ma không được quên đó!

Ánh sáng bất thình lình tràn ngập khắp mọi nơi, gương mặt của Etou đang tức giận nhìn chăm chăm vào tôi, trên tay hắn là cái chặn khổng lồ bị vo thành một cục.

-Người chui vào trong đó để chết ngột hả!?

-Gi cơ?

Phải mất vài giây não tôi mới kịp xử lý thông tin, chỉ đạo tứ chi hành động. Tức thời tôi hét lên một tiếng, co chân định đạp hắn ra xa khỏi người mình. Nhưng chân vừa nhúc nhích thì đã bị hắn dúi hất lại. Tư thế hiện giờ phải nói là cực kì mờ ám.

-Biến ra ngay lập tức, ta còn chưa mặc đồ!

Lúc ra khỏi phòng tắm cho đến lúc trèo lên giường, tôi nhớ rõ ràng mình có mặc một chiếc đầm ngủ mà. Nhưng thế quái nào mà ngủ một giấc thức dậy

tôi thành ra khỏa thân như một con gà luộc thế này! Tôi điên tiết giật phất tấm chăn che đậy người mình rồi trừng mắt thiêu chết Etou.

-Mặc hay không mặc thì có gì khác nhau đâu chứ? Dù gì thì ngay từ đầu ta cũng đã nhìn kỹ rồi.

-TYSONK!!!!

Tôi dùng hết sức gào lên thật to, bao nhiêu hơi dự trữ trong phổi một lần tổng ra sạch sành sanh. Etou đưa một ngón tay lên bịt tai lại, dù gì thì hắn cũng chỉ có một cái lỗ tai.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Tysonk thông thả duyên dáng bước vào, tôi nhận ra nó đã thay một bộ quần áo mới. Có điều tôi không hơi đâu mà nhận xét phong cách ăn mặc của nó. Vừa thấy nó tôi đã ra lệnh.

-Ngươi trước hết tổng cái tên trời đánh này ra khỏi cửa cho ta, rồi làm ơn kiếm cho ta cái gì đó để mặc vào, được không?

Tysonk gật đầu cái rụp. Etou vội vàng đứng chính.

-Hình như có gì đó không đúng ở đây, Tysonk là quản gia của ta, không phải quản gia của ngươi, điều đó có nghĩa là ngươi không quyền ra lệnh cho nó, mà có muốn ra lệnh cho nó thì cũng phải hỏi qua ý của ta. Còn ngươi nữa, ta là chủ nhân của ngươi, hà cớ gì mà ta cứ bị đẩy ra ngoài thể này chứ, ta có một đôi mắt thẩm mỹ tuyệt vời...Ê!

Rầm. Cánh cửa cuối cùng cũng đóng sầm lại. Tôi nhớ đây là lần thứ hai nó tổng cổ chủ nhân ra khỏi phòng bằng cái cách không còn có thể trực tiếp hơn thế.

Căn phòng vang lên những tiếng cốc cốc quen thuộc, nó loay hoay một hồi rồi thì tôi cũng đã có một bộ váy tuyệt đẹp màu tím hoa cà. Tôi có tò mò hỏi nó thử xem có thể kiếm một cái quần jeans và áo sơ mi hay không, nhưng tất cả câu trả lời mà tôi nhận được đều là những tiếng cạp cạp. Áo váy đúng là vướng víu nhưng chẳng còn cách nào khác.

Etou gõ cửa bên ngoài ầm ầm, miệng không ngớt nói vọng vào trong này.

-Xong chưa xong chưa? Để người khác chờ đợi là một tội lỗi. Để ta chờ là một tội, để Perac chờ hai tội, để Peony chờ là ba tội, mặc dù để nhóc Ken chờ có thể không tính là tội nhưng ngươi không cảm thấy một mình mà gánh tới ba tội lỗi như vậy là quá nặng sao! Xong chưa xong chưa?

Hắn dường như muốn phá cửa để xông vào. Tôi trực tiếp bước thẳng đến mở cửa, nếu có ai đó tới đây may miệng của tên này lại thì tôi sẽ cảm ơn lắm lắm.

-Sao hà, có cái răng nào khó chịu hà, đưa đây ta bẻ cho!

-Thật ra nếu ngươi có nhã ý chạm vào nó thì ta cũng sẵn lòng...ơ!

Etou á khẩu, đôi mắt dán chặt vào người tôi, hai hàm răng đang ngoác ra cười cũng bị đông cứng lại. Tôi cũng mặc xác hắn, xắn váy lên rồi cộc cằn hỏi.

-Họ đang ở đâu?

-Ngươi mặc đồ nào trông cũng đáng yêu như thế này sao? Thật không bằng!

Giọng nói của hắn cực kì tán thưởng.

-Vậy thì ngươi bảo nó kiếm cho cái váy mà mặc vào.

-Ta chẳng tìm được lý do nào để mặc váy đi long nhong khắp lâu đài hết á! – Etou lắc đầu một cách say mê – Giống như một gã chết tiệt nào đó đã từng tuyên bố “trái Xiaozhou chỉ được phép dâng lên nữ hoàng” mà thôi, thường dân tuyệt không được chạm tới.

Đốm sáng kia cũng có nhắc đến “nữ hoàng”. Thế giới này có lắm nữ hoàng thế sao?

-Ta thấy ngươi nhóp nhép ăn hoài đồ thôi, tại sao không thấy ai treo cổ ngươi lên nhỉ?

-Í, đâu được, trái là do ta trồng nên phải có ngoại lệ chứ.

Đầu khâu với tên bán nam bán nữ này đúng là tức lộn gan lên được. Tôi hết kiên nhẫn hỏi.

-Giờ thì ta sẽ tới gặp bọn họ, ngươi cứ đứng đây mà nói chuyện một mình đi.

Thấy tôi định bước đi, hắn gọi giật lại.

-Ê, ngươi biết phải đi đâu sao?

Ồ há, mình đâu có biết họ đang đợi ở nơi nào trong cái tòa lâu đài rộng mênh mông này. Mà trước giờ mình có mắt bình tĩnh thế này đâu, tất cả đều tại cái tên Etou cộp vạt không chết này. Etou nói ngay không đợi đến lượt tôi phát hỏa.

-Nếu là người đẹp thì cứ đi thẳng sẽ tới, còn người không đẹp thì xin quay đầu đi về hướng ngược lại.

Tôi hừ một tiếng, ném cho hắn một cái liếc chính hiệu lady rồi...đi thẳng. Đám người kia có mặt rất đúng lúc, đặc biệt là con nhện tên Peony, bà đây đang có chuyện cần hỏi họ...đầu tiên là về cái nơi gọi là Từ Cung kia.

-Họ đang ở trong này.

Nói xong, Etou đẩy nhẹ một cái làm cánh cửa bật tung ra. Tôi nhìn thoáng vào bên trong và lập tức nhận ra có ba đôi mắt phóng thẳng về hướng này.

-Thật bất lịch sự, ngươi chỉ ít nên cũng nên gõ cửa một cái chứ.

-Được thôi.

Etou vừa nói dứt lời, hai cánh cửa liền tự động khép trở lại như cũ. Hắn phớt lờ tôi rồi thân nhiên đem hai ngón tay gõ vài cái lên cửa, miệng thì gào lên inh ỏi.

-Ê, đám người trong đó làm ơn ra mở cửa, là ta muốn vào!

...

Cánh cửa mở ra, là Ken, bất quá lúc này hắn đang nhìn Etou cực kì kinh dị. Etou bất chấp tất cả đường đường chính chính đi vào, tôi và Tysonk rùng rợn theo sau hắn như một đội hình nghiêm chỉnh.

Căn phòng này hình vuông, không cửa sổ, trống rỗng, bốn phía treo rèm lờ lợ. Ở trung tâm là mấy người cùng với đồ vật dụng gì đấy đặt ngổn ngang chẳng theo trật tự nào, cứ như muốn vất đầu là vất. Perác vẫn bộ mặt lạnh băng, tách biệt như thể căn phòng này không có ai ngoài hắn vậy. Tôi để ý thấy hắn đã thay một chiếc áo mới, trắng toát và “kín cổng cao tường” như cái cũ. Không biết vết thương sau lưng hắn thế nào rồi nhỉ?

Ngồi cách hắn không xa là con nhện nhện đen Peony, ác cảm đối với cô ta sau một giấc ngủ không hề giảm đi chút nào. Trái ngược với Perác, cô ta ngược lên nhìn tôi quan sát một lát rồi lại cúi xuống, tiếp tục làm gì đó với mấy cái hộp tròn tròn trước mặt. Ken đã vọt lên đi song song với tôi, miệng mồm hắn bắt đầu hoạt động không ngừng.

-Wow, thật xinh đẹp, không còn dùng lời để diễn tả được. Quên mất, chào chị Skye, chị ngủ ngon chứ? Khoảng bao lâu thì chị ngủ một lần? Khi ngủ chị cảm giác thế nào? Em nghe nói khi con người ngủ thì họ không còn nghe thấy hay nhận biết gì về xung quanh, dĩ nhiên đó chỉ là tin đồn, sự thật có đúng như vậy không? Rồi không hiểu tại sao...

-Không hiểu tại sao... – Etou quay ngược trở lại, những ngón tay bẻ vào nhau kêu răng rắc – Không hiểu tại sao...ta chợt nhận thấy rằng cửa ngươi có vấn đề, có lẽ ngươi đã sắp chết trong lúc vội vã nên mới trở nên lộn xộn như vậy, ta thấy bản thân mình có trách nhiệm “chỉnh” lại cho đều! Ngươi thấy sao?

Ken tái mặt, ậm ừ nói câu gì đó trong họng rồi ngoan ngoãn đến ngồi xuống bên cạnh Peony, chỉ một lát sau là thấy hắn gần như biến mất sau cái bàn to đứng.

Etou khôi phục lại vẻ mặt nịnh đầm, vừa nói vừa vung tay múa chân loạn xạ.

-A ha, giới thiệu thì cũng đã giới thiệu rồi, đại khái thì mọi người đều biết nhau nên cũng không cần khách sáo nữa. Như ta đã nói rồi đó, Skye hiện không thuộc quyền sở hữu của bất cứ ai nên ta tuyên bố cô ấy là của ta. Nếu ai không phục thì cứ nói một tiếng, ta sẵn sàng “tọa đàm thương lượng”. Bất quá, nói miệng không được thì dùng tới tay vậy.

Mặc cho hắn thao thao bất tuyệt, chẳng ai thèm để ý cả. Perác vẫn như người cời trên, Peony say sưa với những cái hộp còn Ken thì tạm xem như bản thân mình vô hình.

-Ta vẫn chưa đồng ý nhận quyền bảo hộ của ngươi, chẳng phải...

Etou phẩy tay nói.

-Chuyện này để sau đi, đừng làm ta mất hứng.

Chỉ là một lời nói bình thường nhưng khi phát ra từ miệng hắn thì lại không bình thường chút nào hết. Tôi thấy lúc này im lặng là tốt nhất.

-Dĩ nhiên có lẽ cũng nên nói sơ qua để ngươi hiểu đại khái về công việc của bọn ta. Trận đấu này hôm qua chắc đã khiến ngươi hiểu làm một số vấn đề, ngươi có biết ta đang nói gì không?

-Không.

Tôi cộc cần trả lời.

-Ngươi thật thông minh nha! Được rồi, là thế này, mấy cái trò đánh đấm cá cược đó nói thật bọn ta cũng không mấy ưa thích. Chém giết không phải là

sở trường của bọn ta, cũng có nghĩa là phải có nguyên nhân khác để bọn ta tụ tập lại nơi này. Ngươi có đoán được không?

-Ngươi muốn ta đoán cái gì?

-Đoán xem tại sao bọn ta lại tụ năm tùm ba ở đây ấy mà! – Etou hớn hờ.

-Ta không rảnh.

-Để thôi, ta nghĩ ngươi có khả năng đoán được. Đến ngay cả việc Kkele là chủ quân nhóm ta mà ngươi cũng phát hiện ra mà.

Hắn bảo nhóm của hắn không thạo việc chém giết xem ra chỉ là nói dối. Cứ nhìn cách bọn họ “mần gõ” đội hình của đối thủ mà xem, nói không chuyên nghiệp thì thế nào mới gọi là chuyên nghiệp đây? Có thể họ không thích giết người, nhưng bảo không có “sở trường” giết người thì lộn bay trên trời. Mặt Etou xụ xuống, rõ ràng là rất mong muốn tôi sẽ tham gia trò giải đoán câu đố này. Thấy tôi im lặng, cuối cùng hắn không nhịn được mà lên tiếng.

-Để quá mà đoán cũng không ra sao. Ngươi nhìn tất cả những thứ này mà không liên tưởng đến một công việc thiêng liêng cao cả nào hả?

Hắn chỉ đồng lộn xộn vất bừa bãi bên cạnh ba người kia. Lúc mới vào tôi cũng đã nhìn rồi, thậm chí đến cái khái niệm chúng là cái quái gì tôi còn không nắm được nữa là... Nếu hắn đã bảo đó không phải là nghề nghiệp chính của họ, vậy lý do họ tụ tập lại một chỗ thế này xem ra không hề đơn giản. Đầu tôi lập tức ràng buộc các manh mối lại với nhau để đưa ra những kết luận tham khảo: gián điệp, sát thủ, buôn lậu, thành viên của một tổ chức tôn giáo cực đoan nào đó,...

Etou hết kiên nhẫn nói toạc móng heo.

-Bọn ta là những...ca sĩ.

-Ô!...Ca sĩ!...

Nhất thời tôi chỉ nói được bấy nhiêu đó. Một vật gì đó bay thẳng vào đầu Etou rồi lăn lông lốc xuống đất. Etou điên tiết quát lên.

-Ài? Là ai chọi ta?

-Là ta! –Perác nhướn mày đáp.

-Cậu muốn gây sự hả?

-Ta chỉ muốn hỏi xem có phải cậu định đứng đó đến tối không để còn về nhà ngủ nghỉ, tắm rửa, thay đồ.

Etou giả vờ như mới phát hiện thấy “lỗi lầm” này và cười trừ. Hắn rì rầm “ghế yêu quý của ta, XiaoZhou yêu quý của ta” rồi vẫy tay, một chiếc ghế hoa sặc sỡ to đùng xuất hiện, trên tay hắn là đĩa trái cây quen thuộc. Đây chính là cái ghế mà hắn đã lòi ra tại khu rừng đó vào lần đầu tiên gặp mặt. Mặc dù rất là kì lạ nhưng chính xác mà nói thì tôi đã thấy cái ghế này...hồi sáng!

Etou đặt đĩa trái cây vào tay rồi rồi nói.

-Giờ thì ngươi chịu khó ngồi đây nhé! Chắc là không lâu đâu.

Vốn mục đích đến đây là để hỏi bọn họ một số chuyện, nhưng xem tình hình thế này thì không thích hợp chút nào, bọn họ dường như có việc phải làm. Không còn cách nào khác, tôi ngồi xuống ghế định bụng đợi khi nào xong việc rồi tính tiếp. Kê ra cũng không đến nỗi nào, chẳng phải mình vừa được phục vụ trái cây vừa được nghe nhạc miễn phí đó sao! Không biết âm nhạc ở đây so với thế giới của mình có khác biệt gì không nhỉ? Mà nhạc cụ ở đâu mới được? Đừng nói cái đồng nào thùng nào hộp lung tung vất vương này là nhạc cụ nhé! Tôi sức nhớ đến căn phòng có hàng trăm bộ xương cùng lúc “hợp xướng”, thứ “âm nhạc” đó có thể dọa chết người chứ không đơn giản à! Cảm giác hưởng thụ ban đầu của tôi trong phút chốc trở về con số không tròn trĩnh.

Perác lên tiếng.

-Giờ chúng ta chơi lại bài Không Thể Không Chết số 12, chị Peony đệm trống ở nhịp số 3, Ken và Etou giữ nguyên như cũ.

Peony cãi lại.

-Tại sao lại sửa thành nhịp số 3 chứ, quá cao! Nhịp số 2 ổn hơn.

Perác vật lại.

-Chị không thấy lần trước chơi ở nhịp này nghe cứ như nhạc trừ êo hả? Ấy vậy mà em tưởng Etou nó viết nhạc cổ động chứ!

-Nếu thế thì nó phải sửa chứ sao lại thay đổi bên chị!?

-Giọng nó vốn dĩ là vậy rồi, có sửa thì cũng chẳng ăn thua gì nên mới phải cầu cứu qua bên chị, không phải sao?

-Nếu thế thì bảo Ken vô hát cho, ném hán qua đệm đàn đi.

-Em không hát được đâu, dạo này chân đang bị đau!

Ken giờ tay lên, cuối cùng hán cũng ló được bộ mặt ra để truyền đạt cái lý do không còn vô lý hơn nữa. Etou nhặt vật gì đó lên. Vật này dài dài, gồm nhiều sợi dây kéo căng song song với nhau. Tôi đã chú ý đến nó đầu tiên, ngờ ngợ trong đầu chẳng biết có phải là thứ mình đang nghĩ tới hay không.

-Thì cứ chơi thử đi, bắt quá chúng ta có một giám khảo có thể đưa nhận xét khách quan nhất mà.

Etou nói rồi ném cho tôi một cái nháy mắt. Tất nhiên, chẳng ai thấy cử chỉ này ngoài tôi và...Tysonk.

Mọi người đột ngột nhìn sang tôi.

-Ồ thì...cứ thử xem. Không thử thì làm sao lựa chọn.

Tôi nói, chẳng biết tại sao mình lại phải nói. Etou ném cho tôi một cái nhìn không còn có thể tươi tắn hơn được. Ken gật đầu. Peony nhún vai xem như đồng ý. Perác...thôi quên hán đi.

Nhạc cụ mà Perác sử dụng rất giống với loại sáo ngang sáu lỗ. Khi hán kè môi vào, một dòng âm thanh u buồn rười rượi lên tâm trí tôi rung động.

Chưa kịp thả hồn theo dòng chảy âm trầm mê ly đó, Peony bắt đầu gõ “trống” làm tôi giật mình, suýt chút nữa nhảy bật ra khỏi ghế. Đùng đùng đùng, gần như chỉ là những tiếng đi đùng vang lên chẳng theo giai điệu nào.

Chưa kịp choáng với “tài năng” của con nhện đen, đến lượt tên Ken điên cuồng lao vào từng phím đàn đánh liên tay, không ngừng nghỉ dù chỉ một giây (hán chơi một thứ nhạc cụ có vô số những cái nút tròn tròn đủ màu, ấn vào đấy sẽ tạo ra một âm sắc khác nhau, tạm thời cứ gọi đó là “phím đàn” vậy). Đầu hán gần như cúi sát xuống bàn, biết đâu trong lúc hăng say quá mà đập đầu vào đấy đồ máu cũng không biết chừng.

Etou thì khỏi nói, tất cả những gì hán làm là gảy dây đàn càng nhiều càng tốt, miệng thì gào thét liên tục như muốn đòi mạng ai đấy. Đây là lần thứ hai tôi thấy hán “say mê cống hiến” vì nghệ thuật âm nhạc của quái vật! Còn lời “bài hát” (thực sự xúc phạm hai chữ “bài hát” trong trường hợp này), đây là một số ca từ lọt được vào tai tôi trước khi đâm thủng màng nhĩ.

...ôi người chạy đi đâu ầu ầu đi đâu, ra khỏi vòng là chết!...á á á, đối thủ kêu la..!@#\$\$@#\$\$ người không tha...trái tim người giữ kín trong lòng, đừng để kẻ khác lời nó ra...ay ay cà hú hú hú...\$@#%&\$%...

Tôi giữ chặt hai bàn tay bên hông, cắn răng không đưa chúng lên bịt chặt tai lại. Dĩ nhiên tôi cũng sẽ không bỏ của chạy lấy người mà cố gắng ngồi chịu trận đến nốt nhạc cuối cùng. Cuối cùng, khi bài hát chấm dứt (đội on thánh thần, nó đã chấm dứt) thì hậu quả là tôi tạm thời bị mất thính lực, không nghe được Etou vừa hỏi gì.

Dần dần chức năng của hai bên tai cũng khôi phục lại, tôi ngơ ngác nhìn hán hỏi lại.

-...sao chứ?

-Người vừa nói cái gì?

-Ta hỏi người không sao chứ?

-Ta...không sao, không sao hết.

-Vậy người thấy bài hát của bọn ta thế nào?

Tôi rùng mình.

-Cũng được...ta ra ngoài đợi đến khi các người tập dượt xong.

Thấy tôi dóm đứng dậy, Etou nhăn nhó nói.

-Không tệ đến thế chứ? Chưa gì đã bỏ chạy.

-Ta không chạy. Ta chỉ ra ngoài...hít thở không khí chút thôi.

Peony không biết đã đứng dậy từ lúc nào, cô ta uyển chuyển lách mông đi về phía Etou rồi đeo cứng vào tay hán.

-Một người tự nhiên sống được bao nhiêu năm mà đòi hưởng thụ cái gọi là nghệ thuật chứ! Nhờ người đánh giá âm nhạc của bọn ta xem ra là một công việc quá sức rồi!

Etou đối với vòng tay của cô ta dường như đã quá quen thuộc đến độ không có chút phản ứng gì, ngược lại, hán nhìn tôi đầy “thông cảm”.

-Ta thật không có ý đó. Nếu vậy thì thôi, thích thì người cứ ngồi nghe tiếp, không thì bảo Tysonk dẫn đi loanh quanh đâu đó...

Peony cười khanh khách, đôi môi đỏ căng mọng thật quyến rũ chết người.

-Thì ta đã nói, phụ nữ tự nhiên chỉ dùng được cho việc sinh... .

-Đủ rồi Peony!

Etou gất lên, cắt ngang câu nói của cô ta.

-Thì thôi vậy.

Cô ta mỉm cười khoát tay, xem như chẳng có gì quan trọng. Trước khi quay trở lại, con nhện độc địa này còn ném cho tôi một cái nhìn giễu cợt.

-Đừng để ý...- Etou đưa tay chạm vào cằm tôi, đôi mắt bất giác bị màn đêm bao phủ – Chị ấy thực sự không nghĩ thế đâu.

Tôi nổi giận gạt phất tay hất ra, chỉ vào cái thứ mà hấn cầm trên tay còn lại.

-Đưa nó đây.

-Người muốn làm gì?

-Ta nói đưa thì đưa đi, hỏi nhiều làm gì?

-Nặng đó.

Hấn ngoan ngoãn trao “cây đàn” vào tay tôi, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa thú vị. Thứ này đúng là nặng thật, nhưng trong con phát hỏa tôi chẳng chú ý những thứ vật vãnh như vậy làm gì. Đặt nó lên chiếc ghế hoa ban này, tôi hai tay kéo xềnh xệch cả bàn cả đàn tiến thẳng đến chỗ ngồi đối diện với cô ta. Etou tỏ ý muốn giúp nhưng bà đây cóc cần. Perac không nói gì, chỉ là hấn không làm ra vẻ phớt lờ nữa. Tôi biết giây phút này đây nếu không dẫn mặt cái đám quái vật này thì mãi mãi không ngóc đầu lên được.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, đặt cây đàn của Etou lên đùi ngay ngắn. Thứ duy nhất làm tôi cảm thấy phấn khích suốt quá trình chịu cực hình là nó đây. Tuy thanh âm và hình dạng có hơi khác một chút nhưng đây là thứ còn quý giá hơn kim cương thạch bảo lúc này, một cây guitar và tất cả những gì tuyệt vời thuộc về nó. Thân trọng từ năm bảy tuổi của tôi là một ca sĩ nhạc rock người Nhật Bản. Ban đầu anh ta là guitarist của một ban nhạc, sau đó tách riêng hát solo và vẫn là một tay chơi guitar đẳng cấp. Giọng hát và những ngón tay thần thánh ấy đã giúp tôi giành giật được từng khoảnh khắc quên lãng quý giá cho đến ngày tháng này. Vậy nên khi không cần ôm súng, vác dao, tôi tập tành đánh đàn guitar và học tiếng Nhật! Khi việc rèn luyện đi cùng với niềm khao khát cháy bỏng, nó không đơn thuần là rèn luyện nữa mà nâng lên thành một thứ gọi là nghệ thuật.

Tôi gảy thử vài lần, thông qua đầu và nút đàn chỉnh lại độ căng của mười hai dây cho đến khi thật vừa ý mới thôi. Một cây guitar cổ điển đây, chất lượng gỗ làm thùng đàn cũng rất tốt. Ai nói guitar mười hai chổi tai? Bất quá tôi thích âm vực của nó.

Đến lúc này tôi mới ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Peony và nói thật rõ ràng.

-Người bắt từ, nghe cho kỹ nhé!

Tôi chạm tay vào dây đàn, nốt nhạc đầu tiên cất lên. Và khi nốt đầu tiên đã tuôn ra, những nốt nhạc sau đó cũng nối tiếp vào nhau làm thành đợt sóng cảm xúc dồn dập không ngừng. Muốn chơi được bản này, ngoài việc phải vận dụng linh hoạt năm ngón tay để diễn tả cảm giác hồi hả và gấp rút, thì người đánh đàn còn phải khéo léo xử lý giai điệu bằng cách xen kẽ giữa việc gõ nhẹ vào thùng đàn và gảy đàn, khoảng lặng được hình thành như thế.

Tôi thả mình vào hơi thở giao động của âm thanh, lắng nghe sự ngân vang và đứt quãng vô hình đan xen vào nhau tạo nên một chuỗi kết hợp thần kì. Đây chẳng phải thứ tôi cần đó sao, tạm thời bứt bản thân ra khỏi cuộc sống để đi sâu vào bên trong tâm hồn, cảm nhận rằng tại nơi tận cùng của tâm thức hóa ra vẫn còn có gì đó hoàn toàn thuộc về mình, tồn tại vì chính mình chứ không phải vì bất cứ điều gì khác.

Điểm độc đáo của bản nhạc này là không cần hát cũng có thể diễn đạt xuất sắc nội tâm của người chơi. Một tâm trạng dồn nén, đẩy mình xuống tận cùng tuyệt vọng để rồi trong phút chốc nổ tung mọi ràng buộc bằng ngọn lửa khao khát mãnh liệt. Thứ tự do đoạt được từ trong bi thương là tự do cao đẹp và bền vững nhất.

Nốt nhạc cuối cùng đã hoàn thành, những ngón tay cũng ngừng lại, dư âm cảm xúc vẫn còn xáo động tâm hồn tôi thêm một lúc nữa.

Yên lặng.

Lúc nào cũng vậy, tôi chỉ chơi đàn khi nhốt mình vào một căn phòng tách biệt với thế giới bên ngoài. Rồi khi bản nhạc kết thúc, một mình tôi sẽ hưởng thụ cảm giác yên bình cực kì hiếm hoi và dễ chịu này.

Tôi gõ ngón tay ba lần lên thùng đàn, ba lần âm thanh trầm đục tuy rất bé nhỏ nhưng vang vọng rất rõ rệt trong căn phòng yên lặng như tờ. Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta rồi nói:

-Nghe thấy chưa, đây mới là nghệ thuật.

Chương 18: Cổng Trời

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao các sếp bự thường ngồi im lặng, hướng đôi mắt cú vọ chụp vào mặt nhân viên rồi để mặc họ tự loay hoay khổ sở với câu hỏi “ông ấy (hay bà ấy) đang tính toán điều gì?”. Nạn nhân lúng túng, tim đập chân run, lo lắng toát mồ hôi là thế nhưng phần lớn ác mộng trong đầu họ mãi mãi cũng chỉ là ác mộng, nghĩa là nó không hề tồn tại. Sự thật là khi đó ông ta (hay bà ta) chẳng suy nghĩ gì hết mà chỉ âm thầm thưởng thức “tài nghệ trát mặt nạ” của đối tượng. Đây không hẳn là một thú vui hiếm có, nhưng chắc chắn nó sẽ đem lại sự ngạc nhiên. Chỉ với hai con mắt, một cái mũi và một cái miệng mà con người có thể thi triển đủ loại thần thái gương mặt khác nhau đến muôn hình muôn vẻ.

Peony tạm thời chưa xác định được thứ mình đang cố gắng đối mặt là gì, bởi vậy mà cô ta hết dán mắt vào hai que trống rồi lại chuyển sang xăm soi tấm rèm bất di bất dịch đằng kia. Làm như vô tình, ánh mắt cô ta trượt qua mắt tôi, rớt xuống cây đàn rồi quay trở lại với hai que trống. Nhìn xem, ở đây có một người không muốn thừa nhận nhưng lại không thể chối bỏ được.

Ken đều đặn nhìn vào tôi năm giây, liếc sang Etou một giây rồi quay trở lại nhịp điệu năm...một...năm...Hắn dịch người sang phải một chút, khoảng cách đến chỗ tôi rút ngắn lại và thoáng đáng hơn do bị mất cái bàn cản trở. Giữa rừng rậm, cộp sập sửa vào môi.

Perac làm tôi ngạc nhiên. Thay vì hướng đối tượng vào tôi thì hắn lại âm thầm quan sát Etou. Lúc này đây, hắn và tôi đều là “sếp bự”.

“Sếp” thất vọng. Etou đã che giấu hoàn toàn cảm xúc lẫn suy nghĩ của mình vào nụ cười nửa miệng muôn thuở. Tôi và hắn bốn mắt nhìn nhau cho đến khi hắn nháy mắt, ngoác miệng cười. Một âm thanh giòn giã tràn ngập căn phòng đánh dấu kết thúc sự im lặng ám muội.

Tôi cũng muốn được cười như hắn, thật thú vị khi biết được ai đó cũng có cùng mục đích như mình.

Không nghĩ Perac lại là người lên tiếng đầu tiên.

-Ngươi đàn rất hay! Là ai đã dạy cho ngươi?

-Chẳng ai dạy, ta tự học lấy.

-Tự học? Chuyện này có thể sao?

-Có thể...nếu gom đủ sách hướng dẫn, đĩa nhạc, thời gian và một chút chất xám.

-Đĩa nhạc?

-Đĩa nhạc là...

Tôi mở miệng định giải thích thì nhận ra điều này thật sự không cần thiết. Tôi cũng rảnh rồi hóa thân thành một đại sứ thiện chí đi khai sáng cả một nền văn minh.

-Là một thứ tựa như sách nhưng lưu trữ được âm nhạc.

Ken chớp ngay cái lưỡi của Perac mà cắt cụp.

-Skye...chị có thể chơi lại bài đó một lần nữa không?

-Ngươi nghĩ nó rất hay sao? – Tôi hỏi.

-Anh Etou chơi đàn mới gọi là hay, còn nếu bảo chị chơi hay thì khác nào xỉ nhục anh. Những ngón tay của chị phải nói là...quá tuyệt vời! Giống như đem thế hệ đầu mà so sánh với bọn tạp lai đời thứ hai mươi tám vậy. Em nói hai chữ tuyệt vời không đủ, nó là nó...là...

Ken nặn óc tìm cách diễn tả chính xác.

-Nó...tê tê. Em không cảm thấy mình tồn tại nữa, giống như bị cái gì đó lôi kéo, giật khỏi chỗ cũ, tụt lại đắm vào mặt một cái rồi tụt ra...tụt lại...tóm lại là anh Etou chỉ đáng xách giày cho chị.

Âm nhạc và con người qua lỗ tai của Ken đã thượng đài trong đêm chung kết quyền anh hạng nặng. Hắn nói liên tục mà không nhận ra đôi mắt của Etou đang biến thành lưỡi dao.

Tôi miết nhẹ ngón tay vào thân đàn. Dây đàn luôn luôn lạnh nhưng tiếng đàn lại hữu tình. Tôi nhướn mắt hỏi.

-Người muốn nghe nữa?

-Đúng đúng, ta muốn nghe nữa.

Ken gật đầu lia lịa.

-Ta có thể đàn cho người nghe bao nhiêu lần cũng không thành vấn đề. Đổi lại ta được gì?

Ken sững sốt, nhất thời lúng túng nhìn qua Etou, việc này nằm ngoài khả năng của hắn. Tòì lập lại câu hỏi một lần nữa nhưng hướng đối tượng nghe là Etou.

-Tại sao ta lại phải cất công ngồi đánh đàn cho các người nghe nhỉ?

Tòì muốn thương lượng với Etou về cái yêu cầu lệ thuộc bá đạo của hắn. Tòì có cái cần bán và nếu đó cũng là thứ hắn cần mua thì thương lượng sẽ được thành lập.

-Người là của ta.

-Người vẫn không quên nhỉ?

-Sở hữu một phụ nữ xinh đẹp như vậy thì khó mà quên được.

-Người có thể không quên nhưng ta thì lại không nhớ mình thuộc quyền sở hữu của người từ bao giờ.

-Cũng khó trách, có lẽ lúc ấy gió mạnh quá nên đã thổi bạt lời cảnh cáo của ta trước khi đến được tai người. Hay là để ta nhắc lại một lần nữa nhé?

Etou mỉm cười, đôi môi đỏ hồng gợi cảm. Cố đè nén cơn giận đang tung hoành trong từng tế bào, tòi giữ lời nói nhẹ nhàng.

-Ta nghe rất rõ. Nhưng ta không chắc người có nghe rõ không vì ta chưa bao giờ phát âm hai chữ “đồng ý”?

-Người không nói bởi vì ta đã không hỏi. Đúng hơn là không cần phải hỏi.

Tòì chậm rãi đặt cây đàn sang một bên, kéo váy đứng dậy.

-Xem ra ta không được lựa chọn nhỉ?

-Chính ra thì ta nên nói điều đó ngay từ đầu.

Etou lại mỉm cười, sà xuống trước mặt tòi...Người xa lạ...Người nguy hiểm...

-Người nói xem...sẽ ra sao nếu ta phản đối? – Tòì nhấn mạnh – Ý ta là...kịch-liệt-phản-đối.

-Vậy thì phải hỏi lại xem...người có sợ chết không? –Etou cũng gần từng tiếng – Ý ta là...chết-cực-kì-thảm.

-Tất nhiên là sợ.

Sợ thôi cũng chưa đủ. Dù là nội dung hay giọng điệu thì những thứ mà hắn mang tới lúc này đều khủng bố vô cùng.

-Vậy thì người còn gì thắc mắc nữa không?

-Chỉ còn một thắc mắc nữa thôi.

Tòì nắm chặt tay, âm thầm khao khát đẩy hắn xuống hồ nước sôi, vớt lên rồi sau đó rắc muối không sót chỗ nào.

-Đến cùng thì cái nào đáng sợ hơn, bị đánh đến chết hay là tự rạch cổ tay cho máu chảy ra đến chết?

Lừa gạt, thả mồi, dụ dỗ, đe dọa, tất cả chỉ là thủ đoạn. Tòì biết đây chưa phải là thời điểm để lộ bài tẩy và cũng không cần thiết liều mạng tuyên chiến. Tòì còn kính trọng và nể nang cái mạng này vô cùng. Hắn cũng nên biết được điều này mà nhường nhịn tòi một chút. Thứ tòi cần một sự thỏa hiệp có lợi cho cả đôi bên.

Tuy nhiên, hình như tòi đã nhầm. Sau khi nghe tòi nói xong, bọn quái vật ở đây hành xử như thể vừa nghe radio đưa tin Obama đang mặc bikini điểu hành trên đại lộ Danh Vọng Hollywood. Peony ném cho tòi một cái nhìn bất thiện kèm theo tiếng hừ khó chịu. Ken không ngậm miệng lại được, cái lưỡi rớt ra ngoài. Etou đông cứng thành tượng còn Perác nhìn tòi nửa như nghi ngờ, nửa trông đợi.

Hắn trông đợi cái quái gì mới được?

Peony trề môi dài cả tấc.

-Con người tự nhiên! Dù người có vẻ không giống lắm với bầy đàn còn lại của mình thì đã sao? Bản chất người vẫn thuộc về giống loài tự nhiên hèn hạ. Người phải biết điều này hơn bọn ta chứ, căn bệnh chung của con người các người là tham-sống-sợ-chết. Người có thể bán đứt bản thân mình chỉ để được-sống-cùng-với-cái-đầu-cúi-gằm-xuống-đất.

Peony ném mạnh hai chiếc que xuống đất, cực kì khinh bỉ mà nói.

-Một kẻ tôn thờ bản mạng đến điên cuồng như người mà mở miệng đem sống chết bản thân đàm phán với Etou, không phải là quá tức cười sao!

Quá đúng! Con nhên nhện đen này không nói thì thôi, nhưng một khi đã mở miệng là vạn tiền xuyên tâm! Chỉ là tôi không thể vỗ tay giòn giã tuyên dương mụ ta vì chiến tuyến khác nhau, mụ ấy thắng thì tôi bại.

-Người bệnh mộng du cũng nặng lắm nha, khuyên người lần sau trước khi ngủ nên tự trói mình vào bốn cột giường, cấm đi lung tung rồi nói năng lảm nhảm.

-Nói-lảm-nhảm!!! Ta nói lảm nhảm?!!!!

Peony gầm gừ như hổ mẹ, cả người bắt giác mờ đi như ảo ảnh. Đột nhiên, tôi cảm thấy ai đó tóm lấy người mình từ sau lưng. Chưa kịp phản ứng thì người đó kéo ngược tôi lại, xoay một vòng rồi nhanh như cắt vòng lên án ngữ phía trước. Tôi nhìn thấy cánh cửa mà chỉ mới một phần ngàn giây trước đó còn ở sau lưng mình.

Etou lạnh lùng.

-Peony, đây là lần cuối cùng. Nếu chị không thể kìm chế được thì em đóng cửa miễn tiếp khách.

Tôi nhónng đầu nhảy lên nhìn qua vai Etou. Perác và Ken mỗi người đang “hùng cứ” một bên vai Peony. Chuyển động của cô ta lạ lùng, nhìn không rõ, từng đường nét cứ tàn mất trong không khí để lại lớp sương mờ ảo hắc ám. Perác và Ken phải chặt vật lăm mới miễn cưỡng kiềm giữ được cô ta. Tôi nhớ Perác đã từng nói Peony không dễ đối phó, nguyên văn “cao thủ trong số cao thủ”.

Vẫn trốn sau lưng Etou, tôi nói cho rõ những gì cần phải nói.

-Lần đầu tiên gặp mặt, người chẳng đề ta vào mắt nhưng hóa ra ta lại là “con người tự nhiên”, giá trị xem ra cũng lấp lánh. Lần thứ hai người bảo ta chỉ biết “sinh đẻ”, ta đã dùng tiếng đàn chứng minh rằng người đã sai. Lần nào người cũng nói rất nhiều mà luôn luôn sai, ta bảo người nói năng lảm nhảm không oan ức chứ? Vậy thì lần thứ ba này người tuyên bố ta “tham sống sợ chết”, người dám cam đoan rằng mình không nhầm lẫn nữa? Cũng có thể người thực sự muốn điều đó xảy ra vì nếu người không có được ta thì cũng chẳng ai có được.

-Đù rồi Skye, người không muốn chết thì bớt nói lại đi.

Etou xiết chặt tay tôi cảnh báo. Peony vừa mở miệng định nói thì Perác đã lớn tiếng.

-Peony, đủ rồi! Đây là nhà Etou, Skye cũng là của Etou, tại sao chị lại làm ồn và can thiệp vào chuyện riêng tư của cậu ấy?

Etou gật đầu lơ đãng nói.

-Đúng đó, mọi người nên về đi.

Peony giật mạnh tay, dễ dàng thoát được sự khống chế của hai tên con trai. Cô ta ném cho tôi một cái nhìn giận dữ.

-Tốt hơn hết là đừng đề ta bắt gặp người rời khỏi Etou dù chỉ một bước, chi bằng người trốn biệt trong lâu đài này mà chết già đi.

Một lần khỏi đen bao phủ lấy Peony. Làn khói tan ra, con nhên nhện đã đi mất. Ken lè lưỡi lắc đầu cảm thán.

-Em cảm giác “bà chặn” càng lúc càng hung dữ. Vậy mà anh Perác cũng chịu đựng được, đúng là đáng mặt đàn ông!

-Người đi mà làm đàn ông. Ta sớm đã dọn nhà rồi.

-Ha... lại dọn nhà... Chẳng được bao lâu đâu, rồi chị ấy cũng sẽ tóm cổ anh lôi về cho mà xem, có lần nào em nói sai đâu. Skye... chị đâu rồi Skye?

Ken dáo dác tìm kiếm khắp phòng như thể không thấy tôi đứng sờ sờ phía sau lưng Etou. Tôi không quan tâm, cũng chẳng muốn lên tiếng.

Ken thờ dãi.

-Đành vậy, em đi đây. Etou, khi nào anh cảm thấy chán thì có thể chuyển sang lâu đài của em không... á, em có việc gấp!

Ken từ từ biến mất. Trước khi hình ảnh của hắn hoàn toàn tiêu biến, tôi còn nghe được một tiếng cầu nhàu đại loại như “...chỉ ôm một cái thuần khiết thôi mà...”.

-Tớ cũng về ngủ đây.

-Ừ.

Perac ngừng lại một chút rồi bước tới chỗ tôi, cúi xuống nói khẽ.

-Đừng ăn hiếp Etou.

Đôi mắt ngập tràn tiêu ý xoáy sâu vào tôi. Cũng như những người khác, hắn biến mất. Giờ thì chỉ còn lại tôi và Etou. Căn phòng dường như rộng hơn, tĩnh lặng hơn. Tôi di chuyển ra khỏi lưng hắn, dù không nhìn nhưng cũng biết rằng chưa một khắc nào hắn rời mắt khỏi tôi.

-Lechebanzai đâu rồi?

-Ngoài kia.

-Ta muốn ra ngoài ấy.

-Ở đây nói chuyện không được sao? Hay là có Lechebanzai thì ngươi sẽ tự tin hơn?

Một tiếng cười khúc khích.

-Dĩ nhiên là ta đâu có ngu dốt vậy.

Ngừng lại một chút, tôi nói tiếp.

-Ta không có ý định chống đối ngươi bằng... bạo lực.

-Bạo lực? – Etou nhướn mày – Nếu không có “bạo lực” thì tại sao ngươi không ngồi xuống để chúng ta bắt đầu từ từ...thương lượng.

-Ta không thích căn phòng này, thật ngột ngạt...ra ngoài kia thoáng mát hơn.

Nếu cứ ở trong căn phòng này, không sớm thì muộn tôi cũng sẽ bị khí thể của hắn áp đảo. Etou xòe tay ra.

-A, xin lỗi, ta không nhận ra điều này. Để ta đưa ngươi ra ngoài đó.

-Khỏi cần, tự ta đi được.

Tôi quay lưng bước thẳng đến cánh cửa. Nhưng chỉ vừa chạm tay vào nắm đấm thì nó tự động xoay, cánh cửa mở ra. Hắn đã ở sẵn ngoài ấy, chờ đợi tôi với dáng đứng nghiêng người mời mọc.

-Ta sẽ dẫn đường.

...

Nếu muốn Etou có thể xuất hiện bên ngoài lâu đài chỉ trong tích tắc, nhưng tôi mặc kệ, hắn muốn bay tò tò theo mình là chuyện của hắn. Dọc đường đi, chẳng ai nói câu nào. Nhìn thấy Lechebanzai ở đằng kia nhưng tôi cũng không có ý định tiếp xúc với nó vào lúc này. Tôi ung dung thả bộ, Etou im lặng lượn lờ bên cạnh như thể chỉ vô tình mà chúng tôi đi chung trên một con đường. Giày cao gót đi trên cỏ thật không hợp, tôi cúi xuống cời chúng ra rồi xách lưng lảng một bên. Cỏ thô ráp xôn xao dưới chân thật dễ chịu.

-Ta có hứng kể chuyện.

-Ta biết.

-Ngươi biết?

-Ngươi định kể về thế-giới-của-Skye, đúng không?

Hắn rất thông minh. Tôi thầm khen ngợi.

-Đúng vậy. Ngươi có tin không?

-Tin.

-Tại sao?

-Vì ngươi vốn dĩ không thuộc về thế giới này.

Im lặng một chút. Tôi cũng không hỏi hắn tại sao lại tin vào “một thế giới khác” trong khi người trong cuộc vẫn còn rất mơ hồ, loạng choạng.

-Ngươi có muốn nghe bí mật đó không?

-Muốn.

-Sau đó ta sẽ hỏi ngươi rất nhiều, mong muốn ngươi giải đáp cho ta cả một thế giới. Chỉ là trước đó ta sẽ kể cho ngươi nghe về thế giới của ta.

-Về nơi mà chỉ có một mặt trời? – Tò mò ngạc nhiên -Ngươi biết nơi đó?

Trái với sự chờ đợi háo hức của tôi, hần lác đầu.

-Vậy sao ngươi biết nơi đó chỉ có một chứ không phải ba mặt trời?

-Bởi vì ngươi đã từng nói thế.

-Ta nói khi nào?

-Lúc chắt lọc Meimei phát tác và ngươi ngã lộn ra...tại nơi này.

Tôi cau mày, quả thật chẳng nhớ gì cả. Etou mỉm cười, nhìn về phía túp lều màu đen khổng lồ nơi Lechebanzai đang nằm.

-Ra là ngươi đã quên.

Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực, không khí ở đây rất trong lành. Tôi chưa từng nghĩ rằng hít thở cũng là một loại hưởng thụ.

-Ta đang nằm mơ. Trong giấc mơ đó, ta đang đứng trên một cánh đồng cỏ bạt ngàn và trông thấy ngươi đang đi bên cạnh ta. Ngươi nói xem giấc mơ ấy có lạ lùng không?

-Rất lạ lùng – Etou đáp không nhanh không chậm như thể đó chỉ là một đoạn nối liền câu chuyện của tôi – Ngươi đã bắt đầu giấc chiêm bao đó như thế nào?

-Hoàn toàn vô vẩn – Tôi nghiêng rằng treo treo – Một ông già điên khùng hiện ra giữa chòm sao của ta, nói năng vô nghĩa một hồi rồi bắt ta lựa chọn một trong bốn điều ước.

-Là ông già mà ngươi đã nói ở Bãi Tự Do?

-Nó gọi là Bãi Tự Do à? Nhưng khi ngươi đến thì ông ta đã biến mất rồi. Bốn điều ước ấy, ta đã chọn một. Đó là lý do mà ta bị tống cổ đến cái chốn khi ho cò gáy này.

-Bốn điều ước đó thế nào?

-Toàn mấy điều làm nhảm, không nhớ chính xác. Trong đó có một điều xem như tất cả chưa hề tồn tại và ta sẽ tiếp tục sống cuộc sống của mình. Nhưng ta đã chọn đến một thế giới khác.

-Vậy là ngươi đã chọn đến đây thay vì ở lại thế giới của mình à?

Etou vẫy tay lấy ra hai đĩa XiaoZhou rồi đưa cho tôi một đĩa.

-Ăn hoài không chán sao?

-Thật xin lỗi, ở chỗ ta chỉ có thứ này. Ngươi muốn ăn gì thì cứ nói một tiếng, ta đi kiếm về cho.

-Thôi thôi.

Tôi cho một trái vào miệng, cắn nhẹ để cho cảm giác chua chua ngọt ngọt tan dần trên lưỡi.

-Ta đâu có muốn. Tại sao ta lại phải đến đây khi mà ở thế giới cũ ta còn có nhiều thứ quen thuộc?! Ta có tiền, rất nhiều tiền là khác, chỉ cần đừng đòi hỏi quá đáng thì đại khái ta có thể thu xếp cuộc sống của mình. Chứ không như ở đây...Lúc đầu ta cứ tưởng đây là một trò chơi bất ngờ mà họ sắp đặt trong chương trình lễ cưới.

Đó còn là một chiếc lồng vô hình tạo nên bởi nước mắt, đau đớn, u ám, cùng quẫn và bức bối của một thế hệ.

-Ở đây thì sao?

-Xa lạ. Nguy hiểm.

-Nếu nhìn rõ hơn thì biết đâu ngươi sẽ có một cái nhìn khác. Chỉ cần ở đây một thời gian thì ngươi sẽ không còn cảm thấy xa lạ nữa. Cũng không cần phải sợ hãi vì nguy hiểm ghê tởm ta vô cùng, chỉ cần ở gần ta thì nguy hiểm cũng sẽ tự động né xa ngươi ra.

Tôi cay cú.

-Ta không muốn làm một dây leo đu bám để sống. Chỉ ít thì ta cũng muốn tự bảo vệ lấy cái mạng của mình mà không phải trông chờ vào người khác.

-Con người tự nhiên không có được khả năng này. Nếu muốn sống, người phải tìm được người bảo hộ cho mình.

-Ở thế giới của ta không có khái niệm “con người tự nhiên”. Tất cả đều là con người và cũng chính là ta.

-Vậy thì thế giới của người đúng là một thiên đường. Có phải mỗi người đàn ông ở đó không cần phải giết nhau mà cũng có thể giữ được một phụ nữ cho riêng mình?

Tôi thờ dài. Điều hấn quan tâm tới cuộc cũng không nằm ngoài vấn đề này. Trông cách hấn bồn chồn thật chẳng khác gì một con bướm đực đánh hơi thấy chất pheromone tiết ra từ bướm cái.

-Đúng vậy. Rồi một lúc nào đó sẽ xuất hiện một cô gái vô cùng yêu thương người, cam tâm tình nguyện làm mọi cách để khiến người vui. Trái tim cô ấy dành cho người rất lớn đến độ để một mình người chạy loan quần ở nơi ấy thì quá trống trải. Cô gái sẽ hạnh phúc trong đau đớn khi cho ra đời những đứa trẻ kháu khỉnh để có thể yêu thương người nhiều hơn, để cho người cười đến rơi nước mắt mới thôi.

Hấn đang rò nước dãi kia. Tôi cúi kinh gạt phất giắc mộng đó ra khỏi đầu hấn.

-Nói thì nói vậy thôi, sự thật đôi khi khác xa. Chỉ cần một chút xíu bất mãn với người thì cô ta sẽ biến đời người thành ác mộng ngay. Đơn cử một ví dụ, nếu người quá yếu về “cái khoản đó” thì nàng ta sẽ không ngại ngần gì mà thẳng chân đá người xuống giường, quét ra khỏi nhà rồi đem đơn li dị dán vào trán người hết như cương thi Trung Quốc. Cô ta sẽ tuyên bố cắt đứt mọi quan hệ với người rồi. . .đi tìm một anh chàng mới.

Đây là một lời độc ác, quơ đùa cả năm.

-Người nói “cái khoản đó” là cái khoản gì?

Tôi choáng. Cần phải nói huych toẹt ra sao?

-Ta hỏi người cần phụ nữ làm gì?

-Để có được một thứ gọi là “gia đình” chứ còn gì nữa?

Trái đất quay quanh mặt trời, trái chín rơi xuống đất, câu trả lời của Etou rõ ràng như thể vốn dĩ nó đã là như vậy. Tôi đứng lại, nhìn sững vào mắt hấn. Tiếc là tôi không thể phát hiện được bí mật gì trong đó, ba vòng xoáy vẫn lẳng lẳng xoay tròn. Có lẽ vì đôi mắt của hấn không phải là mắt của con người nên tôi không thể dùng cảm nhận của con người mà cảm nhận được.

-Mọi chân rồi hả?

Etou hỏi, hiểu lầm lý do tôi ngừng lại. Tôi lúng túng quay mặt đi chỗ khác, kéo váy lên định ngồi xuống thì hấn đã ngăn lại.

-Phụ nữ không nên ngồi lê lét dưới đất như vậy. Đáng lẽ lúc này ta phải cẩn thận “chỉ bảo” cho tên Perác đạo lý này. . .tiếc là không có thời gian.

-Không cần, ta thế nào cũng được.

Etou vẫy tay rồi làm nhảm cái gì đó, giữa chừng không khí bỗng hiện lên một chiếc xích đu. Nó chỉ có một thanh gỗ nằm ngang nối mỗi bên hai sợi dây cáp chắc chắn treo lên. . .mây.

Tôi lăm bắm.

-Nó không rơi xuống sao?

-Có ta ở đây thì làm sao rơi được. . .

Mặc kệ hấn. Tôi kéo váy, xách giầy, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh tới bên dưới chiếc xích đu, ngó đầu nhìn lên. Cảm giác phấn chấn này phải diễn tả thế nào? Bình thường không nói, đằng này nó lại xuất hiện giữa chừng một thảo nguyên rộng mênh mông. Trời ơi, một chiếc xích đu mắc vào mây. Ngồi lên đó mà ngắm khung cảnh xung quanh thì còn gì bằng! Chỉ tưởng tượng thôi mà tôi đã vui đến phát cuồng.

Tôi thật lúi lắt lấy đà nhảy lên, chỉ cần bám được vào thanh gỗ là có thể đu lên. Nhảy một lần, hai lần, ba lần. . .Tôi ngập ngừng quay lại, trông thấy Etou đang nhìn mình ngơ ngác như kẻ mất hồn. Tên này còn nhanh hơn tôi nữa, mới đó mà tâm trí đã vọt lên mây.

-Người có thể kéo nó xuống một chút không?

-Chắc là không cần đâu.

Etou vừa nói vừa lướt nhanh tới chỗ tôi đứng.

-Vậy thì mau mau lên.

Tôi tự động nhảy tới, vòng tay ôm lấy cổ hắn chờ đợi. Người hắn bỗng cứng đờ ra như khúc gỗ. Thật bực mình.

-Nhanh lên, ngươi còn đợi gì nữa?

Etou cười trừ. Chỉ một cái nhấc người nhẹ như điều hâu uốn lượn giữa không trung, Etou đã mang tôi đặt lên chiếc xích đu gọn ghẽ. Hắn lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, không quá gần nên tôi cũng không cần nhấc nhờ hắn xích ra xa.

-Lên nào! – Etou ngân nga.

Tôi quàng quàng bám chặt vào dây thừng khi ghế ngồi bị một lực vô hình đột ngột kéo lên cao, mặt đất vù vù tuột lại xuống dưới.

-Xuống thấp một tí.

-Đừng lo đừng lo – Ánh sáng thảo nguyên nhất thời ngập trong mắt hắn – Ta sẽ trông chừng ngươi.

Nói gì thì nói, tôi cũng na ná giống một món bảo vật sáng lấp lánh trong mắt Etou. Hắn sẽ không để bảo vật bị trầy xước sứt mẻ gì đâu.

Bỏ qua cảm giác sợ hãi thì thứ còn lại sự thích thú.

Xa xa là thảo nguyên trải dài đến vô tận.

Trước mắt là một tòa lâu đài trông như cái bánh kem.

Dưới đất là con gà quái khổng lồ vùi đầu trong cánh ngủ say sưa.

Ánh mặt trời dịu dàng, không nóng bức mà chỉ mát mẻ. Gió thảo nguyên lồng lộng lùa qua tóc tôi mà xốc nó rối tung lên.

Bất giác, tôi muốn lờ đi tất cả. Biết rằng cảm giác này sẽ không kéo dài bao lâu, nên tôi muốn dành trọn cho nó.

-Etou, ngươi có thể tránh ra một chút không?

-Tránh đi đâu?

-Ngươi biết bay mà đứng không. Cứ lựa đại chỗ nào đó tùy ngươi nhưng phải canh chừng ta, nếu ta bị ngã thì ngươi phải đỡ lấy.

-Ta sẽ ở phía sau vĩnh viễn không để cho ngươi bị ngã, yên tâm.

Etou cũng lại cười. Đôi mắt kia buồn đến xa xăm. Đột nhiên tôi nhận ra sau lưng hắn chẳng có ai cả.

- Khoan đã, ngươi vừa đuổi ta đó hả?

-Chính xác, xùy xùy.

-Ngươi muốn độc chiếm cái xích đu này?

-Đúng vậy.

-Nó là của ta mà.

-Thì đã sao? Giờ ta muốn chơi xích đu, ngươi đứng đó sao được.

-Có ta ngươi mới chơi được chứ?

-Ta chỉ muốn chơi một mình.

-Một mình đâu có vui.

-Có ngươi mới không vui.

Tôi chờ đợi trong háo hức. Cuối cùng thì hắn cũng nhường chiếc xích đu để tôi độc chiếm. Hắn vừa trôi ra vừa lầm bầm “...thật quá đáng...”.

...

Xích đu lên cao. Gió thổi bạt vào mắt. Xích đu xuống thấp. Tóc vương vẩn ngang môi.

...

Vuron tới trời.

...

Tôi thật sự đã chạm được tay tới cổng trời.

...

Chiếc xích đu không còn lắc lư nữa. Etou đã ngồi lên ghế, ngay bên cạnh.

-Ta còn tưởng người không biết mệt.

-Hơi chóng mặt.

-Coi chừng bị chết.

-Không chết được đâu.

Tôi nhận ra mình vẫn còn cầm đôi giày trong tay. Tôi cúi đầu xuống, nhắm kỹ rồi dùng hết sức chọi chỗ đến Lechebanzai đang nằm. Chiếc giày không tới được chỗ nó, còn cách khoảng ba mét. Chắc là ngồi không có thể, tôi bám vào dây thừng đứng lên lần nữa. Etou khoanh tay trước ngực, co hai chân tạo tư thế ngồi thoải mái quan sát trò chơi của tôi. Lechebanzai vẫn ngủ mà không hề để ý mình đang bị tập kích.

Lần này tôi nhắm hết sức cẩn thận rồi mới ném chiếc giày đi.

-Chỉ chút xíu nữa thôi mà.

-Ném lại đi.

Etou đưa tôi một chiếc giày khác, không cần hỏi cũng biết lấy từ đâu.

-Cảm ơn.

Tôi áp ứng nói rồi một lần nữa tập trung vào cơ hội thứ ba. Lần này chắc chắn phải trúng. Etou lại tiếp tục xoi XiaoZhou, vừa nhai vừa nói.

-Có khi nào trật nữa không?

-Không đời nào.

Đôi giày lao đi...bay...rơi...hạ độ cao...và trật. Lần này thì lệch những bốn mét về phía bên trái. Tôi nhìn chăm chăm vào con gà quái đáng ghét, xòe tay ra sau nói.

-Đưa đây.

Lại trật...Nữa...Lại trật...Trật...Trật...Trật...

Trước mặt và xung quanh Lechebanzai chất đầy giày nhưng chẳng có cái nào trúng cả. Tôi đặt mông xuống ghế, hai vai mỏi nhừ, tay nhấc lên không nổi. Etou âm thầm ngoan ngoãn làm phụ tá “tiếp đạn” giờ mới lên tiếng.

-Người ném tệ quá.

Tôi cau kinh gắt.

-Giỏi thì người ném thử xem!

-Nếu trúng thì sao?

-Nếu trật thì sao? – Tôi kéo cổ áo ướt đầm mồ hôi ra rồi thổi phù phù vào bên trong.

-Trật thì ta sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của người.

-Thôi thôi, ta biết chắc chắn người sẽ ném trúng rồi.

Tôi dùng tay búi gọn tóc thành một búi to, gió nhờ thế thổi thẳng vào gáy mát rượi.

-Nếu ta bị mất lại thì sao?

Thôi quay qua nhìn hấn. Etou cong môi lên, nụ cười theo đôi mắt xoáy tròn đi xộc vào tâm trí tôi. Tôi ngờ ngàng nhận ra hấn lúc này rất...lôi cuốn. Dĩ nhiên ngay từ ban đầu tôi đã phải công nhận rằng hấn rất đẹp trai, dù phong cách hơi quái gở một chút nhưng tuyệt đối là loại người chỉ cần dùng nhan

sắc mà kiếm tiền đủ sống đến trọn đời. Tuy nhiên vẻ đẹp ấy lại không giống với nét đẹp mà tôi đang chiêm ngưỡng lúc này, sự mê hoặc không đến từ bên ngoài mà là từ bên trong. Chiếc mũi cao đầy kiêu hãnh và đôi mắt ngang tàng, hấn ngời đó như một con rồng đang nghỉ ngơi, dù không tấn công nhưng chẳng ai dám lại gần.

Rồng? Tại sao mình lại nghĩ đến rồng vậy nhỉ? Tôi lắc đầu rũ sạch những suy nghĩ bát nháo trong đầu. Etou không nhận ra bản nhạc vừa lỏ một nhịp. Hấn vẫn đều đều nói.

-Ta chấp nhận bị mất lại mà ngươi vẫn không dám đánh cược à?

-Ngươi muốn đánh cược cái gì?

-Vốn là định đòi lấy một lần ân ái cùng ngươi. . .

-Chết đi, đừng có mơ.

-Đừng hiểu lầm, ta biết ngươi sẽ phản ứng như thế mà.

Etou vội vàng phân minh. Con rồng lúc nãy lập tức biến mất như chưa hề tồn tại. Hấn là một con giun, con dế, con gián mà tôi chỉ muốn đạp bẹp ra. Tôi điên tiết nhìn hấn, khinh bỉ, cực kì khinh bỉ.

Hấn nói một cách khỗ sở.

-Ngươi làm ơn cắt kiểu nhìn đó đi được không? Ta chỉ muốn đòi lấy một thứ rất nhỏ thôi, vô cùng nhỏ và chắc chắn không làm phiền đến ngươi đâu. Ngươi thậm chí cũng chẳng cần phải làm gì, cứ ngồi nguyên đó là được.

-Tóm lại là ngươi muốn gì?

Tôi cảnh giác nhìn hai cái răng sói mà hấn còn chưa kịp cất vô.

-Hôn.

-Hở?

-Chỉ một lần hôn thôi, là ta hôn, ta vận động thân thể để hôn ngươi, ngươi chỉ cần ngồi yên một chỗ là xong, chẳng cần phải làm gì hết. Khỏe quá đúng không?

-Nhưng nếu ngươi thua sẽ phải đáp ứng một điều kiện của ta, đúng không?

Etou gật đầu nhanh đến hoa mắt.

-Nếu ta bảo ngươi đi chết thì sao?

-Ta sẽ đi.

Hấn nói dứt khoát như đinh đóng cột.

-Làm sao ta có thể tin ngươi sẽ giữ lời.

Etou phá ra cười. Tiếng cười vang động khắp thảo nguyên.

-Ngươi không cần phải lo lắng về uy tín của ta. Nhiều thứ đã thay đổi sau cái ngày đó, duy chỉ có thói quen trời đánh này là đu bám mãi không cách nào dứt ra được. Một khi ta đã hứa, nhất định sẽ giữ lời. Yên tâm.

Tôi nheo mắt nhìn hấn. Cái gì mà thói quen bám mãi không thôi? Nếu thua thì tôi sẽ hôn hấn, chuyện này chẳng có gì quan trọng. Còn nếu như tôi thắng thì hấn sẽ thăm à.

-Ta đồng ý. Đưa vài đây, ta sẽ đích thân bị mất cho ngươi.

Hấn lấy ra một chiếc khăn to màu đen. Tôi vừa cầm khăn vừa lẩm nhẩm một bài hát quen thuộc trong miệng, đây chính là bài hát mà hấn sẽ phải vừa trông chuỗi vừa hát. Nhịn không nổi, tôi cười thành tiếng. Một bàn tay nóng ấm chặn tay lại khi tôi định vòng chiếc khăn qua đầu hấn. Cúi xuống, tôi thấy hấn đang nhìn mình như bị thôi miên.

-Gi, hỏi hận rồi hả?

-Ta chỉ thắc mắc không biết ngươi đang nghĩ gì mà làm thành bộ mặt khoái trá như vậy?

-Nói cho ngươi nghe cũng không sao. Ta đang hình dung đến cảnh ngươi thua phải làm theo yêu cầu của ta.

- Trông ta lúc đó buồn cười lắm hả?

- Ta thấy người vừa đi bằng hai tay vừa hát.

- Hát?

“đàn gà con lông vàng, đi theo mẹ tìm ăn trong vườn, cùng tìm mồi ăn ngon ngon, đàn gà con đi lon ton”

Tôi lặp lại cho hắn nghe, trong đầu là một hình ảnh kì cục đến khó tưởng tượng. Etou thân nhiên nhướn mày hỏi lại.

- Con gà trông như thế nào?

- Gàn giống Lechebanzai nhưng chỉ có hai chân và bé cỡ này.

Tôi giờ tay định mô phỏng kích cỡ gà con cho hắn xem thì chợt nhận ra hắn này giờ vẫn đang vô duyên nắm chặt tay mình. Tôi gạt ra tay hắn ra rồi mạnh bạo dùng khăn xiết chặt quanh mắt hắn.

- Không có cơ hội cho người hỏi hện đâu.

Etou bình tĩnh đáp lại, hoàn toàn chẳng bị tôi chi phối.

- Ta cũng đâu có định hỏi hện.

Đúng là rất có sức hút. Phải công nhận hắn có một sức hấp dẫn đến không kìm lòng được. Tôi im lặng ngắm nhìn gương mặt đẹp đã che đi đôi mắt xấu xa, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kì lạ. Ham muốn? Tôi nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ hồng gợi cảm, làn da trắng trẻo mịn màng... Lòng lang dạ sói trời đây. Tôi muốn sờ vào hắn, tiến lại gần hơn, gần hơn... phải cố gắng lắm mới không xông tới “chiếm đoạt” hắn cho riêng mình.

Người tôi mềm nhũn, tứ chi rệu rã khi nhìn thấy đôi môi quyến rũ kia lại nở ra một nụ cười. Giết người! Là hắn muốn dẫn dụ người khác đến giết hắn mà.

- Người cười gì?

Etou lắc đầu, vẫn giữ nụ cười trên môi.

- Không có gì. Ta chỉ muốn nhắc nhở là khi người cười thì làm ơn đừng để người khác trông thấy.

Tuồng là hắn đã phát hiện ra suy nghĩ không lành mạnh của mình, tôi xấu hổ cắn răng nói.

- Người có muốn bị đập văng khỏi ghế không?

- Bị đập văng thì ta vẫn cứ nói. Nếu để kẻ nào đó trông thấy người cười thì chắc chắn sẽ muốn giết người. Hai người gặp thì sẽ lao vào giết nhau. Một đám người gặp thì trở thành biển máu rồi còn gì. Ta thừa nhận mình kiêu chể rất giỏi nhưng trực diện đương đầu với nụ cười của người thì ta chịu thua, chỉ muốn biến thành thú.

- Người nói vậy là ý gì?

Tôi hỏi, nhận ra người này tự bao giờ cũng có chỗ thú vị, là lúc đầu không nhận ra hay bây giờ hắn mới để lộ? Hắn cười để lộ hàm răng trắng bóng đều đặn.

- Nói để cho người biết mà đề phòng, đừng có tùy tiện ban phát nụ cười lung tung như thế. Hiểu chưa?

Tôi cảm thấy buồn cười, ra là vậy! Ngay lúc này đây, trên chiếc xích đu đang đưa giữa trời, tôi phát hiện không chỉ có mà những hai con sắc lang bại hoại đang âm thầm tru lên.

- Người nói nhiều quá, mau ném giày đi để còn hát “đàn gà con lông vàng”.

- Nhìn cho kỹ nhé!

Etou cầm lên một chiếc giày màu đỏ có đinh hạt cườm lấp lánh. Hắn thậm chí chẳng tốn một giây do dự, cứ ngồi yên đó mà tùy tiện thả chiếc giày xuống đất, cứ như người ta vất vỏ kẹo cao su xuống đường. Tôi ngạc nhiên, lẽ nào hắn cố tình nhường cho mình thắng?

“... tìm mồi ăn ngon ngon... lon ton...” Tôi cười đắc thắng.

Chiếc giày lao thẳng xuống cách chỗ con quái gà phải nói là một nam một bắc. Nhưng khi chỉ còn vài mét nữa là chạm đất chiếc giày đột ngột bẻ ngoặc sang trái, lao thẳng về phía đầu con gà quái. Tôi tròn mắt nhìn chiếc giày đang bay liên thảng lại, thong thả xoay để rồi gõ một cái “cốp” vào đầu con gà. Gõ xong, nó nhẹ nhàng... rơi xuống đất.

ĂN GIAN!!!! Tâm trí tôi gào lên thống thiết.

Lechebanzai ngóc đầu lên, hai mắt đỏ rực nhìn ngó đảo dác một hồi. Nó trông thấy chiếc giày đỏ gần nhất liền vươn mồm một phát. Chiếc giày tan nát! Đường như vẫn chưa hết bức tức, nó nhìn lên và phát hiện ra tôi ngồi trên này cũng đang nhìn lại mình. Tôi rụng rời chân tay khi sực nhớ Lechebanzai vô cùng ghét ai gõ lên trán nó.

-Ta thắng chưa?

Etou vẫn ngồi nguyên đấy với cái khăn trên mắt. Lechebanzai nhồm dầy, nhìn tôi chăm chăm. Chết rồi!

-Etou, gỡ cái khăn ra coi việc tốt mà ngươi đã làm kia.

Tôi nói mà mắt không rời con gà quái. Nó đã đứng đấy, hai cánh chấp chới xòe rộng ra thành một khối lông vũ đen kịt vĩ đại.

-Ta đang nghĩ...nếu cứ để thế này mà hôn thì cảm giác sẽ ra sao nhỉ?

Lechebanzai đập một cái, gió cuộn cuộn tới tận chỗ tôi ngồi. Một tắc rồi hai tắc, nó...bay lên. Má ơi, tôi kêu thảm một tiếng, xui xẻo thế nào mà lại đụng phải một con gà thù vật. Rồi tôi hoảng hồn nhận ra tình thế của mình lúc này, không chạy đi đâu được, như chân hươu vương bẫy để mặc thợ săn tới thình đi vạy.

Tôi quay phắt qua nhìn Etou, hấn vẫn chưa chịu bỏ cái khăn khốn khiếp ra. Tôi nổi điên đưa tay giật phắt cái khăn xuống, chỉ vào Lechebanzai hét lên.

-Nó sắp lên tới rồi kia!

-Không đợi được nữa – Giọng hấn trở nên khàn khàn.

-Đợi cái con khi mốc, ta nói ngươi mau đem ta xuống...cái...

Chỉ vừa nhác thấy hấn nhích người một chút liền sau đó môi hấn đã đi tới, chạm nhẹ vào môi tôi, bàn tay hấn đặt sau gáy tôi giữ chặt. Tên điên này...đây là lúc nào chứ? Lechebanzai sắp lên đến nơi rồi!

Tách.

Một tiếng bật tay vang lên rất gần. Tôi cố đẩy hấn ra nhưng không được. Qua khe hở hiếm hoi tôi nhìn thấy phía sau lưng Etou đang hình thành một con lốc xoáy màu trắng xám. Tôi trợn mắt, cắn mạnh vào môi hấn. Etou buông tôi ra, thừa dịp tôi hét lên.

-Phía sau lưng ngươi kia!

-Ê, thật quá đáng, là ngươi thua mà!

Etou kêu lên. Tôi mặc xác hấn, tập trung vào con lốc thập phần quen thuộc. Tôi nhớ khi Lechebanzai xuất hiện cũng khung cảnh này. Đám mây xám trắng tự hình với tốc độ rất nhanh, nhanh hơn Lechebanzai gấp ba bốn lần.

Một cái đầu xinh xắn nho nhỏ.

Một đôi mắt đen huyền bí.

Chiếc sừng nhọn hoắt chìa thẳng trên đầu và những cái răng...nhọn hoắt.

Một con ngựa đẹp đến ngất ngây.

-LÀ MÀY, CON NGỰA ĐIÊN KHỐN KHIẾP!

Tôi nổi điên lên, nhìn vào sinh vật đang bước giữa lưng chừng không. Chính là con ngựa trời đánh đã dẫn tôi đến bước đường cùng phải nhảy xuống thác nước. Giọng Etou trở nên khàn đặc.

-Akira, dẫn Lechebanzai đi chỗ khác chơi.

Etou vừa dứt lời, con ngựa kia lắc mình một cái trở nên khổng lồ, hoàn toàn không thua kém gì Lechebanzai đang hung hăng xông tới. Tôi hét lên một tiếng.

-Lechebanzai, lòi nó xuống đất cho ta!

Đã nói đừng để bà đây gặp mặt lần nữa! Giờ thì tôi phải tính sổ với nó mới bỏ tức.

Á á á...

Etou kéo tôi ngã ngựa ra, roi khỏi xích đu, toàn thân lao vút xuống bên dưới. Con ngựa đó phóng tới, chặn ngang chiều lao tới của Lechebanzai, hai chân nó dựng đứng lên tống tặng con gà quái một cú gọi là chào mừng.

Có Etou ở đây, tôi dám chắc mình sẽ không vỡ sọ mà chết, cũng như chẳng gãy cái xương nào. Tuy nhiên, cảm giác rơi xuống với lưng tiếp đất thể này thật kinh khủng. Tôi hét lên, làm náo động cả không gian.

Phập.

Mềm mại.

Bập bênh.

Dưới lưng tôi không biết là vật gì nhưng chạm vào nó vô cùng dễ chịu. Etou nằm sấp bên trên, trọng lượng của hắn đè lên làm tôi ná thở. Phía trên trời, thẳng ngay trước mặt tôi là Lechebanzai và con ngựa đang sấp lá cà. Lechebanzai sau cú ăn đòn bất ngờ lúc này liền quay đầu lại, đập cánh lao thẳng vào con ngựa.

Etou như phát điên.

-Mặc kệ hai đứa nó, ta nói người nhìn vào ta đây nè.

Mặt hắn kề sát mặt tôi. Khi hắn nói, hơi thở nóng ấm mang theo mùi vị ngọt ngào của trái XiaoZhou. Tôi kiệt sức đẩy vào ngực hắn.

-Người đè ta sắp chết rồi, tránh qua một bên đi.

-Người vẫn còn nợ ta.

-Tạm thời người cứ lăn qua một bên cho ta thở một chút, người nặng quá!

Etou miễn cưỡng rời khỏi người tôi, ngoan ngoãn nằm sát một bên. Tôn Ngộ Không chắc cũng cảm giác được sự nhẹ nhõm kì diệu này khi được Tam Tạng giải thoát khỏi Ngũ Hành Sơn. Không khí tràn vào phổi mang theo sức sống mới.

Tôi trân trân nhìn hai con quái vật khổng lồ đang quần áo mù trên kia, còn chân thật hơn xem phim 3D. Lechebanzai tấn công như một tên vô biên cực mịch trong khi con ngựa trắng khôn nạn kia né tránh từng đòn hết sức linh hoạt, nhẹ nhàng.

-Akira, ta đã nói người mang Lechebanzai đi chỗ khác, đừng có mà lảng vảng ở đây làm phiền đến chuyện tốt của ta. BIẾN MAU!!!

Hắn nói không to nhưng con ngựa trắng ở tí trên kia dường như nghe rất rõ. Hai từ quát thét cuối cùng làm con ngựa giật bắn, vội vã quay đầu chạy biến. Lechebanzai tức thì đuổi theo sát gót. Với tốc độ của hai con quái vật đó, chỉ trong chớp mắt chúng đã mất hút phía đằng xa, trả lại một bầu trời quang đãng.

Tôi thở dài một cái. Cứ cái kiểu thử tìm thể này chắc chắn mình sẽ chết yểu, không có cơ hội mừng thọ bách niên. Etou ở bên cạnh hết loẹt xoẹt rồi cọ quẹt vào cánh tay tôi. Trái tim vừa mới còi gặp đã phải vác kiếm xông vào trận kẻ tiếp.

Tôi bật người dậy, nhưng chỉ lên được nửa chừng đã bị một bàn tay ấn trở xuống.

-Người muốn gì?

Tôi nhìn Etou như muốn ăn tươi nuốt sống, một cái xương cũng không nhè ra.

-Ta muốn đòi nợ.

-Chẳng phải người đã hôn rồi sao, ta chẳng còn nợ gì người.

Lúc đó tôi chỉ lo cái mạng bé bỏng của mình, Etou lập tức bị gạt sang một xó. Nụ hôn đầu tiên thì đã sao, tôi chẳng có tí xíu cảm giác gì cả.

-Cái đó không tính, như thế mà gọi là hôn sao? – Etou nói với giọng gần như phát khóc – ...còn bị người cắn một cái phũ phàng.

-Tại người mà Lechebanzai mới nổi khùng lên, hại ta suýt nữa là bị hù đứng tim rồi.

Etou ngồi bật dậy như bị điện giật.

-Người là đồ ngang ngược. Chính người đã khơi mào cái trò ném giày đó. Chính người cũng đồng ý cả cuộc. Mà đến cùng thì người cũng có sao đâu, chẳng phải ta đã nói sẽ trông chừng người rồi sao, cần quái gì phải lo chứ? Thử hỏi nếu như ta không ném trứng, thì chẳng phải bây giờ thảm rồi sao? Ta nói người ngang ngược thất hứa có đúng không?

Tôi cứng họng. Hai chữ thất hứa rất nặng nề, tôi không muốn khoác lên người hai chữ đó.

-Ta đã hôn người rồi.

-Hôn hả?

Etou quát lại, chồm lên rồi mở nhanh một phát vào miệng tôi.

-Đó, thế này mà gọi là hôn hả? Ngươi có cảm giác được chút nào không?

-Hình như có gì đó không đúng lắm.

-Ngươi chưa hôn ai bao giờ hả?

Etou ngạc nhiên nhìn tôi theo kiểu “không thể nào”.

-Giờ thì ngươi hài lòng chưa, nụ hôn đầu tiên của ta cũng đã cống nạp cho ngươi rồi đó.

-Ta không biết chuyện này.

-Biết thì đã sao chứ? Ê, ngươi nặng như heo vậy!

-Nếu biết thì ta đã dành cho ngươi một kỉ niệm khó quên rồi.

-Thôi khỏi đi. Tránh ra!

-Làm lại đi.

-Hả?

-Làm lại một lần nữa, coi như ta “đền bù” vậy.

Hắn mỉm cười. Một lần môi mềm mại chạm vào tâm hồn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cường Bạo

Tìm thấy chưa?

...

Đừng sợ bóng tối. Nó yêu thương ngươi vì ngươi đã từng là một phần của nó. Hãy ngẩng cao đầu, chàng trai của ta, nhanh chóng tiến vào đi...

...

Bên trong ngươi có một hạt mầm. Bên trong ta có một mảnh đất trù phú. Hãy trao nó vào tay ta... vì chỉ một mình ta biết phải làm gì để tạo ra Sự Sống.

...

Tìm thấy chưa?

Ta ở đây.

Thất bại!!!

Mình làm người quá sức thất bại mà, không đúng, phải nói là làm phụ nữ vô cùng thất bại!

Tôi trườn xuống hồ tắm cảm đầu thối bong bóng phù phù, thôi thì đừng ngẩng đầu lên nữa, cứ ở đây mà chết chìm đi, chí ít cũng không cần phải chường bộ mặt này ra đối diện với hắn nữa. Etou... Etou... tôi chỉ hận không thể đâm hắn mười tám đao, đem ra vườn nhét xuống hố rồi lấp đất lại.

Lắm lét liếc mắt nhìn vào góc tường, tôi trông thấy chiếc áo sặc sỡ đủ màu mà mình đã “vô tình trần lộ” từ trên người Etou. Tôi cảm giác da mặt mình đang phát nhiệt phùng phùng, tại sao mình không đập đầu chết quách cho rồi nhỉ? Ngay từ lúc môi hắn chạm vào, tôi đã biết chuyện này không ổn rồi. Lúc đầu là lo lắng. Nhưng rất nhanh chóng sau đó toàn bộ tâm trí dần dần u mê, bản năng kích thích trời dậy thì tất cả đã quá muộn, ngọn lửa ham muốn chiếm đoạt bùng cháy. Một biên lửa, tôi mơ hồ bị thiêu cháy trong biển lửa khát khao...dục vọng...rồi đánh rơi cả chính bản thân mình.

Từ một cõi xa xăm nào đó, tôi nhận ra âm thanh cầu khẩn... van xin... khốn khổ hòa lẫn với hơi thở hỗn độn của Etou. Nhưng bản năng đã hoàn toàn đánh bại lý trí, tôi không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài hắn... Không, không phải hắn mà là... khát khao thân xác của hắn. Cho đến khi tôi cảm thấy hai bờ vai đau nhói.

<...Skye tỉnh lại...ta nói người tỉnh lại, hít thật sâu vào...thở ra...hít sâu...thở ra...>

Giọng của Etou lúc gần lúc xa, càng lúc càng rõ ràng. Tôi không bao giờ quên cái cảm giác trống rỗng khi trông thấy Etou đang trấn giữ mình bên dưới, nhìn tôi bằng đôi mắt đầy lo lắng.

Tôi thần thờ, nhất thời không biết mình đang làm gì. Mỗi một lúc sao mới lắp bắp được vài chữ.

-Ch...Chuyện gì?

Etou lúc này mới cẩn thận buông tay, lắc đầu cười khổ.

-Người nhìn không thấy sao? Nhìn đi, người vừa mới bạo hành ta, suýt chút nữa đã cưỡng dâm ta thành công rồi.

-Ta cưỡng dâm người! Ta mà thêm đi...cái...cái...

Tôi ngắc ngứ, nhìn chết trân vào người của Etou. Hắn cúi trần, chỉ mặc mỗi một chiếc quần đùi màu xám tro? Điều đáng nói là trên người hắn, từ gương mặt xuống cổ, ngực và bụng chỉ chít những vết cào xước đỏ tấy.

Tôi đưa tay sờ rầm lên ngực hắn, ngây ngốc. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tôi chẳng nhớ gì cả?

-Người...người bị làm sao vậy?

Ngay khi vừa chạm tay vào, tôi có thể cảm nhận được một luồng run rẩy thoáng qua bên bên trong hắn.

Etou mỉm cười, chậm rãi rời khỏi người tôi rồi ngồi xuống giường một cách mệt mỏi. Đến lúc này tôi mới để ý, chiếc giường khổng lồ này ở đâu ra vậy nè?

-Ở đây chỉ có ta và người, nếu không phải người thì chẳng lẽ ta lại tự bạo hành chính mình à?

-Không thể nào...ta...ta làm sao mà lại bạo hành người?!!

Tất cả những gì tôi nhớ là khi môi hắn chạm vào, toàn thân bỗng chốc mềm nhũn như bánh tráng mắc mưa, nửa muốn đẩy hắn ra, nửa muốn kéo hắn thật sát vào mình. Rồi khi lưỡi hắn bắt đầu ngo ngoáy xông vào miệng tôi, cảm giác ngây ngất chìm tôi xuống thật sâu, dù đồ tôi đón nhận cái vị ngọt ngào kia...cả hai quần lấy nhau một trận sóng còn. Đầu lưỡi đó...ngọt đến ngây ngất, càng nếm càng mê say, càng dẩy dụa càng thấy không đủ cho đến khi tôi nhận ra bản thân mình nổi máu tham lam muốn “ăn tươi nuốt sống” nó thì chính lúc tôi...chẳng còn biết gì nữa.

Etou nhẹ nhàng cầm tay tôi lên. Còn chưa kịp giật lại thì hắn đã nói.

-Nhìn đi, thấy gì không?

-Thấy gì?

-Đây nè, trong móng tay của người có da thịt của ta.

Tôi sững sờ nhìn hắn như bị thôi miên. Chẳng lẽ lại đúng như Etou nói, bản thân mình trong giây phút “mất kiểm soát” ấy mình đã có ý định...cưỡng hiếp hắn.

Soạt một cái, hắn tiến lại sát bên cạnh tôi.

-Không nghĩ rằng người lại nhiệt liệt chào mừng ta như vậy nha. Đã vậy còn rất thuần thực nữa, chỉ cần hai ngón tay đã kịp lột sạch đồ của ta, may mà ta nhanh tay lẹ chân giữ lại được cái quần này.

Tôi co chân đạp hắn một cú. Etou giả vờ té xuống giường, sụt sùi oan uổng.

-Sao người lại đánh ta. Nhìn lại đi...vẫn còn chưa “cho vào” mà...

Tôi cúi xuống, hồn vía lập tức bắn ra bốn phương tám hướng. Áo váy vẫn còn đây, người vẫn còn đây, nhưng mỗi thứ nằm ở một nơi. Tôi...trần...trường...

Á Á Á...

Tôi lao ra khỏi giường rồi...bỏ chạy. Đúng vậy, chạy trốn với một tốc độ phi thường không thể theo tiêu chuẩn của con người mà đánh giá. Kì lạ là khi cánh cửa sau lưng đóng sầm lại, tôi nhận ra mình đang ở trong phòng tắm, nước hồ tắm hơi nóng hầm hập. Không chần chừ, tôi lao thẳng xuống hồ, lặn thật sâu nhưng cũng không chạm tới đáy. Đợi cho phổi không còn chút dưỡng khí nào tôi mới ngoi lên, vừa sợ vừa giận đến run rẩy cả người. Nhận ra

trong tay mình từ lúc nào vẫn đang giữ chặt một vật. Tôi nhận ra đây chính là cái áo của Etou, chỉ mất một giây, rồi thì cái áo bị ném thẳng vào góc tường.

Giờ thì mình phải làm sao đây? Còn mặt mũi nào mà đi gặp người ta nữa. Rõ ràng chỉ đơn thuần là một nụ hôn, vậy mà suýt chút nữa đã thành phim người lớn! Chà thì bị hấn cưỡng ép, ít nhất thì vẫn còn lý do để giải thích. Đằng này...chính mình lại là người chủ động.

Quý ám rồi, nhất định là mình bị quý ám nên mới hành động như vậy.

Những vết cào xước trên người của Etou bỗng hiện lên trong đầu tôi, chập chờn, ma mị. Chính mình đã gây thương tích cho hấn, mặc dù nhỏ, nhưng là mình đã không đúng. Hấn hình như đã lên tiếng bảo “ngừng”, rõ ràng yêu cầu mình...ngừng lại. Nếu như không phải hấn cương quyết thì e là phim cũng đã đóng xong, chỉ còn chờ xem phản ứng của dư luận.

Mình chẳng vì bất cứ cái gì mà lại làm tổn hại hấn. Nếu nói nụ hôn là nguyên nhân của tình huống này thì cũng chỉ trách bản thân mình chấp nhận đánh cược. Tóm lại, lỗi là do mình. Nhưng mà khoan đã, vụ đánh cược ban nãy hình như là...

Tôi bật dậy, bò lên thành hồ rồi gọi to.

-Tysonk!

Tách. Đúng như tôi nghĩ. Bộ xương này dường như đã đứng sẵn bên ngoài, chỉ cần tôi gọi một tiếng là nó sẽ lập tức xuất hiện ngay. Lúc này tôi đang vội, cũng không trách nó đi thẳng vào phòng mà không thông qua cánh cửa.

-Kiểm đại cho ta một bộ đồ nhanh lên...đơn giản thôi...

-Hấn ở trong này hả?

Tôi chỉ vào cánh cửa xác nhận lại một lần nữa. Tysonk gật đầu. Vừa nhác thấy nó đưa tay lên định mở cửa thì tôi đã vội vàng chặn lại.

-Phải gõ cửa.

Muốn người khác đối xử với mình thế nào thì trước hết nên đối xử với người ta như thế. Tôi dự tính sẽ ở lại đây một thời gian nên những chuyện như thế này phải giải quyết một cách triệt để. Tôi không muốn một buổi sáng thức dậy liền nhìn thấy cái tên quái vật kia lơ lơ lửng lửng ăn trái cây ngay đầu giường của mình. Rầm rầm rầm, tôi nện ba cái lên cánh cửa rồi gọi to.

-Etou, ta vào được không?

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

-Mày chắc là hấn ở trong đó chứ?

Tysonk lúng túng cứ như đang gặp phải chuyện gì khó xử lắm. Tôi cũng không có thời gian tìm hiểu tâm tư của nó vì ngay khi ấy cánh cửa nặng nề đã bật mở ra, Etou ngạc nhiên nhìn cả hai chúng tôi.

-Tại sao còn đứng ở đây?

Hấn hỏi tôi nhưng mắt thì hướng nhìn Tysonk dò xét. Vừa nhìn thấy hấn, tôi không khỏi nhớ tới “vụ án” ban nãy, thiệt tình xấu hổ chỉ muốn kiếm cái mặt nạ che mặt lại. Nhưng là...không đi được.

-Ta đến đây vì có chuyện muốn nói với người.

-Ta không hỏi tại sao người đến đây mà là hỏi tại sao người không đi vào mà đứng loay hoay ở đây làm gì?

-Nguyên tắc là trước khi vào phòng của ai đó phải gõ cửa.

Etou bật cười.

-À, ta còn tự hỏi tại sao Tysonk không mời người vào, ra là còn phải đâm vào cửa. Vậy người đã đâm xong chưa?

Đầu heo. Đúng là một đầu heo. Ý nghĩa thiêng liêng của hành động gõ cửa bị hấn thổi bay sạch sẽ. Không nói nữa, có nói với hấn cũng vô ích.

Căn phòng tôi bước vào bày trí vô cùng đơn giản, chỉ vờn vện một cái bàn nhỏ, một cái ghế, một bình hoa, đều là những vật dụng tôi đã từng thấy trước đó. Căn phòng thiết kế hai cửa sổ mở ở hai phía đối diện nhau, gió từ cửa sổ bên này có thể luồng ngang qua phòng rồi ra thẳng cửa sổ bên kia.

Bởi vì trong phòng chỉ có một cái ghế nên tôi đành phải đứng. Bước tới cửa sổ nhìn xuống bên dưới, tôi nhận ra mình đang ở trên cùng một trong những tòa tháp.

-Người có muốn ngồi không?

Etou cũng lướt về bên này.

-Không cần, đúng như thế này thoải mái hơn.

Etou không nói gì nữa. Đột nhiên, tôi thấy hắn có vẻ trầm lắng hơn bình thường. Không phải hắn vẫn còn đang bị sốc vì màn “bạo hành” ban nãy đó chứ?

-Về chuyện lúc nãy...ta xin lỗi.

Tôi bắt đầu. Lời xin lỗi này tuyệt đối phải nói ra. Không cần biết là hắn còn sống hay đã chết, đối với mỗi nạn nhân của mình nhất thiết phải có một câu xin lỗi.

Etou nhìn tôi, tia mắt ánh lên sự thú vị khó hiểu.

-Tại sao người lại phải xin lỗi ta.

-Bởi vì...- tôi liếc nhanh xuống ngực hắn, chiếc áo hở cổ để lộ những vết cào đỏ tấy vẫn còn đây – ...là lỗi của ta.

-Không sao. Người cũng không cần phải áy náy về chuyện này. Cũng không hẳn là lỗi của người...

Thật là nhẹ nhõm. Etou khoanh hai tay trước ngực, tựa vai vào cửa sổ nhìn đắm đắm vào một chốn xa xăm nào đó.

Im lặng.

-Vụ cá cược ban nãy người đã chơi ăn gian đúng không?

-A...ha...

-Ăn gian không phải một lần.

-Ồ, thật sao?

-Hai lần.

Etou nhướn mắt nhìn tôi, cười như không cười.

-Người chắc chứ?

-Một lần lúc ta ném và một lần là khi người ném.

-Ta không phủ nhận lần sau. Nhưng sao người dám chắc mình sẽ ném trúng Lechebanzai?

-Bởi vì ta không tin mình sẽ ném trật.

-Niềm tin không phải lúc nào cũng chính xác.

-Vậy thì cho ta mượn một con dao nhỏ, thêm một trái XiaoZhou nữa.

Etou ngạc nhiên.

-Để làm gì?

-Bảo người cho mượn thì móc ra cho ta mượn đi, có cần hỏi nhiều vậy không?

-Phụ nữ không nên nghịch dao.

Etou nhìn tôi, chẳng biết nghĩ gì mà bật cười. Hắn lắc đầu nói lảm bảm cái gì đó “ta không chấp”. Nhưng cuối cùng thì hắn cũng ngoan ngoãn giao ra một con dao găm và một đĩa đầy ắp những trái XiaoZhou.

-Ta chỉ cần một trái.

Tôi xoay tròn trái XiaoZhou trong tay rồi ném thẳng về phía cánh cửa. Tay kia nhẹ nhàng trượt dọc mặt dao đang cầm trên tay Etou, khi ngón tay đụng đến cán thì kẹp chặt hai bên cạnh lưỡi bằng ngón trỏ và ngón giữa. Dùng lực một chút, ném con dao đuổi theo trái XiaoZhou đang kia. Mũi dao đâm xuyên qua, cắt đôi trái XiaoZhou thành hai nửa đều nhau rồi hoàn hảo ghim dính vào thân cửa. Cán dao rung lên bần bật.

-Bởi vậy nên ta nói là người đã chơi ăn gian.

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Hắn có chơi ăn gian cũng chẳng sao, chuyện này tôi không muốn nhắc tới nữa. Giống như một tờ giấy trắng, cả hai mặt đều nhàm chán như nhau.

Lại yên lặng. Mãi một lúc sao Etou mới lên tiếng.

-Người không phải dành phần lớn thời gian chỉ để tập dượt trò ném đao này chứ?

-Dĩ nhiên là không.

Tôi bật cười. Bỗng nhiên cảm thấy việc nói chuyện với hắn hóa ra cũng dễ dàng.

-Ngoài ném đao, ta còn học thêm nhiều trò khác thú vị hơn.

-Thú vị hơn?

Tôi nhìn hắn, chậm rãi nhả ra từng từ.

-Như làm sao để giết người nhanh và chính xác nhất.

Etou ngần ngợ ra một lát rồi nói.

-Ta không nghĩ là con người tự nhiên sẽ giết hại lẫn nhau. Cảnh tượng đó trông như thế nào?

-Như những con thú... thông minh.

-Ở đây, giết phụ nữ là một tội ác.

-Chỉ cần giết người đã là tội ác rồi.

-Không hẳn, ở đây người có thể giết bất cứ ai chỉ cần đăng ký hợp pháp. Nhưng nếu sát hại phụ nữ thì chắc chắn sẽ bị Hội Đồng giám sát phán tử hình. Người có biết tại sao không?

-Tại sao? – Tôi hỏi.

-Bởi vì bọn ta không còn nhiều phụ nữ nữa. Nếu không bảo vệ họ thì thế hệ tiếp theo sẽ không được sinh ra, bọn ta đang phải đối mặt với nguy cơ tuyệt chủng.

Ở thế giới này phụ nữ được xem như là mặt hàng quý hiếm thì tôi đã biết, nhưng còn vụ “tuyệt chủng” này thì mới à nha. Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, Etou nói.

-Đêm trước khi chấm dứt mùa chiến đấu, bọn ta đã tiến hành thống kê dân số của toàn bộ ba đại lục, không phân biệt thế hệ. Người có muốn nghe kết quả không?

Tôi gật đầu chờ đợi.

-Hiện tại còn sống khoảng bốn triệu hai trăm tám mươi ngàn người. Trong số đó, phụ nữ chỉ còn hai trăm tám mươi ba người.

Tôi tròn mắt nhìn hắn.

-Hai trăm tám mươi ba người?

Đây là ý gì chứ? Một Washington chưa tới ba trăm phụ nữ. Loạn, chắc chắn sẽ loạn.

Etou gật đầu.

-Nhưng trong số hai trăm tám mươi ba người đó, phụ nữ của bọn ta đã chiếm một trăm chín mươi chín người rồi.

-Phụ nữ của bọn người... khoan đã, điều này có nghĩa là phụ nữ tự nhiên chỉ còn lại...

-Tám mươi tư người. – Etou đưa ra một con số làm tôi sửng sốt – Nhưng đến thười điểm này thì con số đó chắc đã giảm xuống không nhỏ.

-Tại sao, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Etou thở dài, đó là lần đầu tiên tôi thấy sự đau khổ hằn trên gương mặt không bao giờ thiếu nụ cười này. Ánh mắt hắn nhìn tôi... xót xa... thương hại.

Tôi hỏi lại một lần nữa.

-Người nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra cho phụ nữ ở cái thế giới quái quỷ này? Chuyện này... còn ta...ta...

-Skye, đừng lo lắng, còn có ta ở đây thì người sẽ không sao đâu.

Giọng Etou trầm lắng, ấm áp như bếp than hồng giữa trời đêm lạnh giá. Chỉ là...tôi đang ở bên ngoài cánh rừng đầy tuyết kia, chưa thể vào được bên trong căn nhà có đồng than an lành đó.

-Etou, người làm ơn nói đi, tại sao phụ nữ ở chỗ này lại trở nên hiếm hoi như vậy, các người không thể sinh ra bé gái sao?

Tôi nhen nhóm hy vọng đặt vào lý do duy nhất có thể đưa ra được vào lúc này. Etou nhìn tôi, đôi mắt kia sâu còn hơn biển. Hắn vẫy tay, hai chiếc ghế nệm xuất hiện.

-Ta sẽ kể cho người nghe một câu chuyện dài...rất dài. Vậy nên người trước hết hãy ngồi xuống đi.

Gió thảo nguyên lúc nào cũng lồng lộng. Trong gió còn có thể ngửi thấy cả hương cỏ dịu dàng, phóng khoáng. Tôi nhận ra Etou cũng giống như thảo nguyên vậy...cứ mệnh mong...cứ nhẹ nhàng. Hắn ngồi đây, nhìn đắm đắm về phía đồng cỏ trải dài đến tận chân trời, ánh sáng chan hòa khắp căn phòng vẽ nên bức tranh thiên nhiên và con người đẹp mê hồn.

Đợi tôi “an tọa” xong, hắn bắt đầu nói. Câu chuyện mở đầu bằng một câu hỏi...và rất nhiều câu hỏi được đặt ra sau đó.

-Hai chúng ta ngồi đây, người và ta, đều là con người. Nhưng người có biết sự khác biệt của chúng ta là gì không?

Tôi đáp ngay không cần nghĩ.

-Sức mạnh kì lạ và bất tử.

-Hai thứ đó là một, bởi vì có sức mạnh kì lạ nên bọn ta mới có thể bất tử. Đưa một tảng đá bảo đập nhỏ nó ra, người phải nhờ đến dụng cụ và hi hục một thời gian mới xong, trong khi tất cả những gì mà ta phải làm là bước tới dùng bàn tay bóp nhỏ nó ra chỉ trong chốc lát. So với người tự nhiên thì chúng ta không những khỏe mạnh mà còn dẻo dai hơn gấp trăm lần. Nhưng đó chỉ mới là sức mạnh có thể nhìn thấy được. Còn những thứ không nhìn thấy được như...thể này chẳng hạn.

Etou vừa dứt lời, trên tay hắn liền xuất hiện một cành hoa trắng với những chiếc lá nửa xanh nửa tím be bé thật đẹp. Hắn vừa đưa tới là tôi nhận lấy liền. Tôi đặt cành hoa lên đùi mình, vừa ve vuốt cánh hoa mềm mại vừa chăm chú nghe hắn nói.

Thấy hắn cứ lo nhìn mình mà không nói, tôi liền “đánh thức” hắn dậy.

-Ê, kể tiếp đi chứ.

-À...thì đó, những khả năng vô hình như di chuyển không chạm đất, đi xuyên không gian, thiết lập kết nối không gian, điều hòa tốc độ hay như trao đổi suy nghĩ gián tiếp...nhưng thứ này con người tự nhiên các người không có khả năng cũng như không thể lý giải được.

-Ừm...

-Ta đang muốn nói chính khả năng vô hình và hữu hình kia làm nên sự khác biệt giữa con người chúng ta và con người tự nhiên. Cùng với sự ưu việt về sức mạnh, bọn ta không giờ biết đến cái gọi là “cảm, sốt, nhức đầu, chóng mặt...”, nếu vận động quá mức có thể sẽ gặp phải tình trạng mệt mỏi nhưng không đáng kể. Cơ thể này luôn luôn tái tạo, đổi mới và đào thải ngay lập tức những nguy cơ gây tổn hại, hoàn hảo đến độ loại bỏ cả tiến trình lão hóa và thể là chúng ta...trở thành bất tử.

-Ừm...

-Nhưng nếu ta nói, bọn ta chỉ là kẻ đến sau, giống như một giống loài xâm lược thì người nghĩ thế nào?

Nghe hắn nói thế, tôi liền liên tưởng đến những bộ phim khoa học giả tưởng về những sinh vật ngoài vũ trụ đến xâm chiếm địa cầu, ăn thịt con người hoặc bắt họ làm nô lệ cho mình. Cánh hoa trên tay tôi chợt run lên, Etou chắc chắn nhận ra điều đó. Nhưng hắn vẫn im lặng quan sát tôi như đang xem tiết mục ăn mì bằng lỗ mũi.

-Nếu như không phải cư dân nơi này thì các người từ đâu tới?

Etou nháy mắt, mỉm cười.

-Ta có nói mình không phải là cư dân nơi này sao?

-Thì người vừa mới nói bốn chữ “giống loài xâm lược” đó thôi.

-Đúng vậy, lục địa này, thế giới này lúc đầu thuộc về con người tự nhiên. Bọn ta chỉ đơn giản là tước quyền thống trị của họ, đặt họ dưới quyền kiểm soát của mình. Đó gọi là xâm lược. Còn về việc chúng ta từ đâu tới thì đáp án là...ngay tại đây.

-Ta không hiểu.

-Nói một cách đơn giản, bọn ta là từ đồng loại các người mà biến đổi thành. Con người và con người tự nhiên vốn dĩ có cùng một nguồn gốc. Ta...đã từng là một con người tự nhiên, như người vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngày Cuối Cùng

Nếu nói rằng Etou hấn sinh ra vốn không phải là một tên quái vật đội lốt người thì cũng có điểm tin được. Bởi vì ngoài dung mạo hơi lập dị một chút, tôi cũng không nhìn thấy hấn mọc ra thêm nhiều cái tay như Perác hay đám khi đốt, ma đói, ma vật vờ, ... kia. Bỏ qua việc hấn lúc nào cũng lơ lửng trên mặt đất, chỉnh trang lại đầu tóc trang phục hoàng thì bảo hấn là đồng loại của mình cũng không có gì miễn cưỡng. Tôi im lặng. Có đôi khi, sự im lặng sẽ đòi được nhiều câu trả lời hơn là cứ hỏi, hỏi và lại hỏi.

Etou đứng dậy, nhẹ nhàng đáp xuống thành cửa sổ nhẹ nhàng như một lọn mây. Hấn nhìn lên bầu trời rồi nói.

-Ta đã từng nói với người...rằng rất lâu rồi, nơi này cách vốn chỉ có một mặt trời.

Hấn như đang hồi tưởng lại một quá khứ nào đó xa xăm.

-"Nó" đã đến khi mà không ai ngờ tới, chúng ta gọi đó là Ngày Cuối Cùng.

-Ngày Cuối Cùng?

-Bởi vì sau ngày hôm đó, phía đông không còn bình minh, phía tây không còn hoàng hôn nữa, khái niệm ngày và đêm hoàn toàn thay đổi, một năm cũng không còn bốn mùa xuân hạ thu đông tuần hoàn và một số người trong chúng ta...không bao giờ chết. Chẳng phải đó là dấu hiệu chấm dứt cho cái gọi là "ngày" đó sao?

Rồi hấn quay sang nhìn tôi, để lại sau lưng cả một bầu trời trống rỗng.

-Một thế giới bị hủy diệt chỉ trong chốc lát. Cả một nền văn minh rực rỡ huy hoàng đã biến mất sau một-ngày, để lại chốn hoang tàn là đây.

Tôi tò mò hỏi.

-Vào cái Ngày Cuối Cùng đó đã xảy ra chuyện gì? Người đừng úp úp mở mở nữa được không?

-Được rồi, chẳng phải là ta đáng kể đó sao?

Etou mỉm cười, thanh âm trầm lại tiếp tục vang lên.

-Hôm đó, từ trên trời cao đã xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

-Quý Satan hả?

-Tại sao không phải là thiên thần.

-Cũng như nhau tôi.

Tôi nhếch mép cười. Etou dựng ngón trỏ lên rồi nói tiếp.

-Không phải thần hay quý, chỉ là một khối thiên thạch khổng lồ .

-Thiên thạch? Rồi sao nữa?

-Ta đang thuật lại một bi kịch đó nha, người có thể đừng hờn hờ như vậy không?

-Nói tiếp đi, mảnh thiên thạch đó có phải đã lao thẳng xuống trái đất rồi gây nên một con đại hồng thủy?

-Đại hồng thủy?

-Đúng đúng, là một con sóng thần vô cùng kinh khủng nhận chìm phần lớn các lục địa, san bằng hết tất cả những chướng ngại vật trên đường đi của nó, vô số loài bị tuyệt chủng và cuối cùng là tạo ra một trật tự thế giới mới. Có phải vậy không? Có phải vì thế nên đã xuất hiện giống loài mới là các người không, giống như một kiểu thích nghi để tồn tại vậy?!!!

Etou ngạc nhiên.

-Ngươi nghe câu chuyện này ở đâu vậy?

-Ở thế giới của ta.

-Còn gì nữa?

-Có một số giả thuyết về sự tuyệt chủng của loài khủng long...khủng long là con gì hả, ờ thì...lớn giống như Lechebanzai vậy đó, nhưng không có lông vũ...đúng, thay vào đó là một lớp da rất dày bên ngoài... dĩ nhiên là không bay được, chỉ có thần lặn sấm mới bay được thôi... ừm, mảnh thiên thạch đó vượt qua tầng khí quyển rồi lao thẳng xuống đáy đại dương, một khối lượng nước bị dồn lên bờ... còn chưa hiểu hả, chính vì vậy nên mới tạo nên sóng thần, bọn ta gọi đó là Đại Hồng Thủy...tất nhiên không chết hết một lần, chỉ một phần lớn thôi, sau đó là chết dần chết mòn do thay đổi khí hậu.

-Vậy cũng có phần tương tự với Ngày Cuối Cùng, khí hậu cũng bắt đầu thay đổi, ngày ngắn lại và đêm rất dài. Ngươi đúng là gặp may liên tục nha.

-May cái quái gì?

-Đến đây vào lúc tảng sáng chứ không phải là nửa đêm

-Ngày hay đêm thì có khác gì.

-Khác biệt rất lớn. Nếu ngươi đến đây vào lúc trời tối thì ta chắc chắn số phận của ngươi sẽ cực kỳ bi thảm đó nha. Bãi Tự Do là nơi tập trung rất nhiều thể hệ sau này, bọn chúng có một...cách nhìn khác về phụ nữ.

Nếu như tôi không nhìn lầm thì vừa nãy gương mặt hắn đã đánh lại khi nhắc đến cái thể hệ gì gì ấy. Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng không khó để tóm được tia sát khí trong đôi mắt hắn.

-Khoan đã, chuyện thời tiết để sau. Quay trở lại câu chuyện ban nãy, ngươi vẫn chưa nói chuyện gì xảy ra sau khi khối thiên thạch va chạm với trái đất?

Tôi đánh trống lảng, hướng hắn rời khỏi ranh giới vô hình.

-Ta có nói là khối thiên thạch đó va chạm với mặt đất sao?

-Hả?

-Nếu va chạm thì chắc mọi thứ tiêu tùng hết rồi.

-Nhưng người vừa nói...

-Nền văn minh của bọn ta khi ấy có thể đẩy khối thiên thạch đó bay chệch đi. Nếu không thì cũng phải bắn nát nó ra trước khi để xảy ra một cú va chạm kinh hoàng. Đáng tiếc là lực công phá không đủ mạnh, chỉ bắn nát được một nửa khối thiên thạch, phần còn sót lại bị chấn động tách làm đôi.

-Ồ! – Tôi ngồi “đệm đàn”.

-Một nửa bay chệch đi, hoàn toàn đổi hướng rồi mất hút vào vũ trụ. Nhưng một nửa còn lại thì không được may mắn như vậy, nó lao thẳng vào mặt trời khiến quả cầu lửa đó vỡ tan thành hai mảnh văng ra hai cực. Bản thân mảnh thiên thạch cũng rạn nứt, cuối cùng tách ra làm ba khối nhỏ...

Etou trở lên trời nói tiếp.

...và ở luôn trên đó.

Tôi kinh ngạc nhồm đậy, chạy tới cửa sổ nhìn lên ba vầng thái dương đang dịu dàng tỏa ánh sáng. Hóa ra đây chính là ba mảnh thiên thạch đó!

-Thật không thể tin nổi!

Tôi thốt lên, Tự Nhiên thật vĩ đại và cũng thật đáng sợ. Những gì bàn tay Tự Nhiên chạm tới đều vượt ngoài sức tưởng tượng của con người. Tuy là vô cùng khủng khiếp nhưng cũng rất kì diệu. Sự nhớ ra một chuyện, tôi quay sang hỏi hắn.

-Lúc mới lạc đến đây ta đã trông thấy hai mặt trăng, một hình tròn và một hình lưỡi liềm. Chúng có liên quan gì tới Ngày Cuối Cùng này không?

-Ngươi quên mất hai mảnh mặt trời bị vỡ rồi hả?

-A...ý của ngươi là...

Tôi mở to mắt nhìn, Etou mỉm cười gật đầu.

-Hai mảnh vỡ không đều nhau, một to một nhỏ. Hình tròn mà ngươi nhìn thấy chính là mảnh to. Mảnh còn lại vốn không phải hình lưỡi liềm, chỉ là sau khi

văng ra hai cực chúng lại đánh một vòng nữa gặp lại nhau. Mảnh nhỏ bị mảnh to găm một miếng lớn, biến nó thành hình lưỡi liềm.

Tôi ngồi xuống ghế, phải tốn những hai phút mới tạm thời tiếp thu được loại thông tin “vượt tầm tưởng tượng” này. Etou chìa ra một cái ly thủy tinh sáng sủa chất lỏng trong vắt.

-Người uống rượu được không?

-Ở đây có rượu nữa hả?

Tôi nhìn trừng trừng vào ly thủy tinh trên tay hắn, tâm trí gào rú điên cuồng. Rượu, có rượu kia!

-Sao lại không? Nhưng ta chỉ có rượu mạnh.

-Không sao, không sao.

Tôi nhanh chóng đón lấy ly rượu từ trên tay của Etou rồi đưa lên mũi ngửi.

-Thật là thơm!

-Dĩ nhiên, chính tay Perac ủ mà, không ngon mới lạ.

Tôi đưa lên mũi nhấp một ngụm, vị cay nồng nhưng không xộc vào mũi. Mắt Etou lóe lên, đôi môi cười vẽ thành hình bán nguyệt.

-Lần sau phải nói Perac để lại một vài bình rượu nhẹ.

-Không, ta thích cái này.

Rất thích là đằng khác. Nhờ có rượu, lại thêm cây đàn guitard, thế giới này bỗng chốc trở nên thân thiện lạ thường. Thêm điểm, nhất định phải thêm điểm cho cái chốn khi ho cò gáy này mới được. Nếu không còn cách nào quay trở về, mình có thể chết già ở đây với đàn và rượu. Tốt quá rồi!

Thấy Etou vẫn im lặng nhìn mình, tôi liền thúc giục.

-Kể tiếp đi chứ. Vẫn chưa đến vấn đề chính, các người thế nào mà biến đổi thành thế này?

Etou không nói ngay, hắn lấy thêm một ly rượu cho mình, đưa lên mũi ngửi rồi uống một hơi cạn sạch. Wow, gặp “đồng môn” rồi, tôi thầm giờ ngón cái lên khen ngợi hắn. Rượu mạnh mà uống được như hắn thì đúng là cao thủ rồi.

-Rót đầy đi, ta chỉ người cách uống rượu của chúng ta.

-Lại còn có cách uống rượu nữa hả?

-Chứ sao.

Tôi kéo ghế sát lại một chút.

-Thế này nhé, trước khi uống thì chúng ta phải tụng ly trước đã...đúng vậy, và tốt hơn nên nói một cái gì đó, một lời chúc sức khỏe chẳng hạn...gì?... giống như tìm một lý do vậy đó...đừng hỏi ta, cái này đã trở thành luật bất thành văn rồi...yeh, người làm đúng rồi đó.

Etou xoay xoay miệng ly, rượu bên trong đảo nhẹ nhàng thành một vòng xoáy.

-Chúng ta nên nói gì lúc này nhỉ?

Tôi cầm ly của mình lên, ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

-Sức khỏe của người thì không cần phải chúc rồi. Vậy thì...chúc sức khỏe của ta đi.

-A ha...vì sức khỏe của Skye.

Etou mỉm cười, chạm nhẹ vào ly tôi. Tiếng thủy tinh vang lên trong vắt. Bất giác mắt tôi trượt xuống đôi môi hắn, mềm mọng...gợi cảm. Tôi chợt nhớ tới hương vị ngọt ngào của trái XiaoZhou trên lưỡi hắn.

Etou đưa cho tôi một bình rượu đầy. Tôi rót cho hắn đầy một ly trước khi quay sang tự phục vụ mình. Khi hắn lên tiếng, lời nói mang theo mùi rượu phảng phất trong không khí

-Ta đang nói tới đâu rồi nhỉ?...a...nhớ rồi. Thiên thạch mặc dù không rơi xuống nhưng những mảnh vụn của nó thì không cách nào né tránh được. Chúng lao thẳng xuống, va chạm với mặt đất và phát nổ. Khi nổ, chúng giải phóng một dạng năng lượng kì lạ. Bất cứ vật thể sống nào nằm trong phạm vi ảnh hưởng của thứ năng lượng đó đều bị nhiễm, cơ thể sẽ hấp thu và chuyển hóa thành một phần của cơ thể.

-A, cứ như nhiễm phóng xạ vậy nhỉ?

-Phóng xạ?

-Quên nó đi. Kể tiếp, kể tiếp.

-Không chỉ riêng động vật mà thực vật cũng bị nhiễm năng lượng. Chúng trở thành một thực thể có thể tự tái tạo chu kỳ sinh trưởng, tồn tại độc lập không cần đến chất dinh dưỡng từ đất. Đối với một số loại động vật thì sự xâm nhiễm bị hạn chế một phần do lớp da của chúng có khả năng bảo vệ mạnh. Mặc dù vậy, chúng cũng bị biến dạng, qua thời gian sinh sôi nảy nở thành nhiều chủng loại mới mà trước đó không hề tồn tại.

Etou đặt tay lên ly tôi nói.

-Đừng có uống nhiều quá, đây là rượu mạnh đó.

-Nhắm nhò gì, kể tiếp đi.

-Người uống cũng được quá chứ, nhóc Ken cầm cự giỏi lắm là năm ly. Tới ly thứ sáu là không còn biết hiện tại là ngày hay đêm nữa. Peony thì khá hơn... Loại năng lượng đó... chỉ riêng con người là thâm hiểm nhất, có bao nhiêu năng lượng là cơ thể hấp thụ bấy nhiêu. Những kẻ bị năng lượng ngấm vào nếu không từ vong vì cơ thể đào thải thì sẽ trở thành một dạng người mới...

Etou để lưng câu nói chờ đợi. Tôi nhún vai.

-Là các người, đúng không?

-Chính xác.

-Lúc đó người cảm thấy thế nào?

-Không nhớ. Ta xui xẻo bị một mảnh thiên thạch rơi trúng đầu và nó tự phát nổ trên đó luôn. Khi ta tỉnh dậy đã nhận ra mình... không còn là mình trước đây nữa.

-Nhìn mái tóc của người ta có thể tưởng tượng được “vụ nổ” đó.

Tôi ngoác miệng ra cười. Etou vuốt vuốt tóc, tiện tay “hái” xuống một bông hoa nhỏ rồi vo tròn.

-Ta nghe nói quá trình nhiễm năng lượng kinh khủng lắm, nhưng cũng có người báo không cảm giác được gì. Tuy nhiên, không phải người nào cũng bị nhiễm năng lượng. Vẫn có một số ít người do hoàn cảnh đặc biệt nên không bị ảnh hưởng...

-Thế nào là hoàn cảnh đặc biệt?

-Chẳng hạn như lúc biến cố xảy ra họ đang dưới hầm, trong hang động... miễn là không đứng quá gần những mảnh vụn thiên thạch phát nổ... Bọn họ vẫn duy trì được đặc trưng nguyên vẹn của con người, giống như người vậy...

-Con người tự nhiên. Ta biết. Vậy... trường hợp của Tysonk là sao? Đừng nói với ta là cái thứ năng lượng ấy làm cho người chết dưới mồ sống dậy nha!

Etou phì cười.

-Tysonk hả? Chuyện là thế này... không phải ai khi bị ngấm năng lượng đều nhẹ nhàng nhanh chóng đâu. Như ta đã nói, một số người thể tạng không dung nạp được năng lượng sẽ chết ngay lập tức. Rồi một số người ta chẳng hạn, chỉ sợ không đủ năng lượng để nhiễm vào thôi. Riêng trường hợp của Tysonk là... ngấm từ từ.

Etou chợt phá ra cười, rượu trong ly cũng sóng sánh đổ ra ngoài.

-Tysonk bị một mảnh thiên thạch bắn vào đầu, không chết nhưng lâm vào tình trạng hôn mê. Cũng may là trước khi hắn thực sự tắt thở thì năng lượng bắt đầu ngấm vào một chút. Rồi cứ dần dần, từ từ như vậy cho đến khi năng lượng tích tụ đủ, nó được tái sinh. Chỉ là lúc ấy xác thịt đã phân hủy hết, chỉ còn lại mấy cái xương.

Tôi vừa nhắm nháp ly rượu trong miệng vừa thử đặt mình vào hoàn cảnh của Tysonk. Việc tái sinh kia chẳng khác gì tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, người ta thì không sao nhưng bản thân mình do quá chậm chạp lẽ mề nên chỉ còn vớ vắt được mỗi một bộ xương.

Hiểu được lý do Etou phá ra cười, tôi cũng không nhịn nổi mà tóm lấy hắn nói lớn.

-Etou, cụng ly cụng ly.

-Vì cái gì?

-Vì sự muộn màng của Tysonk.

Etou ngỡ ngàng một chút rồi cũng vui vẻ chạm ly, đôi mắt lung linh như ánh sao trên trời.

-Ta muốn nói người nghe một điều?

-Nói đi.

-Ta nói...phụ nữ đúng là tuyệt vời!

Tôi đã uống đến ly thứ bảy, cảm giác chệnh choáng bắt đầu xuất hiện. Tôi tự giác uống ít lại, biết rằng con buồn ngủ đang lảng vảng đâu đây chực chờ tóm gọn mình. A ha...còn sớm lắm!

-Rồi thì chuyện gì đã xảy ra cho những phụ nữ tuyệt vời?

Etou thu lại nụ cười trên môi. Hắn chậm rãi ngả lưng ra ghế, thân nhiên gác chân lên thành cửa sổ.

-Những người bị loại năng lượng đó ngấm trực tiếp vào cơ thể chính là thế hệ đầu tiên. Lúc đó, tỷ lệ nam nữ vẫn còn cân bằng. Bọn ta cũng như con người tự nhiên, nam nữ quan hệ rồi sinh ra thế hệ sau mang theo nguồn năng lượng kế thừa từ cha và mẹ. Chỉ là qua từng thế hệ, loại năng lượng đó càng lúc càng biến đổi theo chiều hướng tiêu cực. Đến khoảng thế hệ thứ mười thì biến dị bắt đầu xuất hiện. Nhiều đứa trẻ được sinh ra sau đó bị ảnh hưởng nặng nề từ năng lượng, một số không kiểm soát được bản thân mình, một số khác thì dị dạng, tư duy bất bình thường, hiếu chiến, tự kỷ...nói chung là đời sau của chúng ta bắt đầu nhận hậu quả di truyền từ cha mẹ.

-Quái...thai?

Tôi buột miệng nói ra hai từ kiêng kị. Khi nhìn thấy sự đau xót thoáng qua trên gương mặt Etou, tôi liền biết mình đã nói ra điều không nên nói.

-Xin lỗi, ta không cố ý.

Etou phẩy tay.

-Bọn chúng thực sự là những quái thai. Đã từng có một đạo luật cấm sinh sản được Hội Đồng ban hành nhưng không có kết quả. Theo thời gian, dân số tăng đột biến vì tỷ lệ tử quá thấp trong còn tỷ lệ sinh thì lại quá cao. Mật độ dân số dày đặc, con cháu chúng ta một mặt thần kinh không bình thường, lại lâm vào khủng hoảng vì “đất chật người đông”.

Giống như nuôi những con cá xiêm trong một chậu nước nhỏ rồi để bọn chúng choáng nhau chí tử vậy, tôi âm thầm so sánh, dĩ nhiên những lời này không nên nói với hắn rồi.

-Vậy con người tự nhiên khi đó thế nào?

-Trước đó, họ bị bọn ta đẩy tới rìa lục địa, kiểm soát không cho họ vượt quá ranh giới được đặt ra. Cũng may họ không như chúng ta, người này sinh ra thì người khác chết đi nên vẫn duy trì được ranh giới của mình. Chỉ là theo thời gian, xã hội bọn ta dưới nhiều áp lực đè nén do tỷ lệ dân số vượt mức báo động nên...chiến tranh đã bùng nổ.

-Là giữa các người với nhau hay với con người tự nhiên?

-Người nghĩ con người tự nhiên có khả năng “tạo chiến tranh” với bọn ta sao? Không phải, là bọn ta chém giết lẫn nhau. Chiến tranh mặc dù tệ hại nhưng nó đã giải quyết được vấn đề của chúng ta lúc này. Một phần ba dân số đã bị xóa sổ, phụ nữ chỉ còn lại một nửa. Sau đó Hội Đồng lại yêu cầu các phụ nữ chỉ được sinh con trai, nếu sinh con gái phải giết ngay lập tức.

Tôi bỗng nhớ đến xã hội phong kiến Trung Quốc ngày trước. Chỉ vì tập quán “trọng nam khinh nữ” mà rất nhiều bà mẹ đã buộc phải bóp mũi bé gái sơ sinh. Không tốt, chuyện này không tốt một chút xíu nào hết, sự cân bằng giới sẽ theo đó mà bị lệch hẳn sang một phía. Nhưng đối với thế giới của Etou, việc hạn chế sinh nữ không cùng nguyên nhân như Trung Quốc. Tôi có điều vẫn chưa hiểu rõ lắm.

-Nếu đã cấm thì tại sao không cấm sinh hẳn, dù là sinh nam hay nữ thì cũng là thêm một người, có gì khác biệt đâu.

-Tại sao lại không? Nếu là phụ nữ thì họ có thể sống lâu hơn nam, trong quá trình sống lại có thể tự tạo ra nhiều cá thể nữa. Trong khi nam giới đuổi theo những trận chiến triền miên, khả năng tử vong cao hơn phụ nữ nhiều.

Etou vẫn chậm rãi nói.

-Nhưng bọn ta đã tính sai một bước. Cùng với số lượng phụ nữ giảm đi đáng kể là tỷ lệ nam giới trong xã hội tăng cao. Khi ở cùng một chỗ, những người đàn ông rất dễ không kiềm chế được mình, chỉ vì một lý do vụn vặt cũng dẫn đến chém giết nhau đến chết. Đặc biệt khi các gia tộc bắt đầu công khai tranh giành phụ nữ với nhau. Phụ nữ càng lúc càng hiếm hoi, một lần nữa bạo lực lại lan tràn, lần này còn khốc liệt hơn lần trước. Cuối cùng Hội Đồng đã đưa ra một phương án giải quyết nhằm giảm nhiệt lục địa.

Tôi đưa tay che miệng ngáp một cái.

-Phương pháp gì?

-Đầu trường công khai. Ngươi... buồn ngủ rồi hả?

Tôi gật đầu. Hai mí mắt nặng trĩu nhưng vẫn cố chống chọi lại cơn buồn ngủ. Khung cảnh trước mắt đã bắt đầu loạn choạng, đúng là rượu mạnh thật! Mạnh hơn bất cứ loại rượu nào mình đã uống trước đây.

-Ta vẫn chưa nghe được lý do khiến phụ nữ lại giảm xuống như vậy.

Etou đặt ly rượu xuống, bước qua chỗ tôi.

-Trong suốt khoảng thời gian từ thế hệ mười lăm đến thế hệ hai mươi tư, phụ nữ vừa bị hạn chế sinh ra vừa tử vong một phần trong các trận đấu.

Hắn đón lấy ly rượu từ trong tay tôi để ra chỗ khác. Tôi mơ mơ màng màng nghe tiếng nói của hắn vắng vắng bên tai.

...bạn ta nhận ra phụ nữ đã mất dần khả năng sinh sản, họ rất khó thụ thai và những quả trứng hầu hết đều nở ra bé trai.

Tôi cười hi hi.

-Trứng nở...ra...bé trai à.

Một bàn tay luồn qua lưng tôi, đồng thời phía dưới chân cũng xột xoạt. Tôi vẫn nhắm mắt, mùi rượu theo thành quần xộc lên mũi.

-Đúng vậy, hiếm hoi lắm mới nở ra một bé gái. Đứa bé trở thành vật cá cược đắt giá khắp các đấu trường, là mục tiêu tranh giành giữa các gia tộc. Phụ nữ của chúng ta vì sinh khó mà chết càng lúc càng nhiều, cuối cùng thì họ không dám liều mạng mang thai như trước nữa. Lúc này bạn ta mới chú ý đến con người tự nhiên và những phụ nữ của họ. Đáng tiếc là...

-Tiếc gì?

Tôi cảm giác người mình nhẹ hẫng đi, bên cạnh là lồng ngực rắn rỏi ấm áp của Etou.

-Bạn họ vốn xem bạn ta như quái vật nên chống đối tôi cùng, thà rằng tự sát chứ nhất quyết không chịu phối hợp.

Tôi cọ mũi vào ngực áo Etou.

-A ha...không...muốn sinh...cho các ngươi.

Tiếng nói của Etou càng lúc càng mơ hồ.

-Bạn ta đã phải dùng bạo lực chiếm đoạt họ...bắt họ sinh ra những quả trứng...mơ ước cho một thế hệ lai sau này...trở thành vô ích...họ...chết dần...

Tôi chìm sâu vào giấc ngủ nhẹ nhàng. Cảm giác được ai đó xiết chặt mình trong một vòng tay rộng lớn...rất rộng lớn...

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ma Ma Ma Ma

Khi con đến...không ai chào đón.

Khi con rời đi...họ sẽ vui mừng.

Hãy đến đây, ta có một bí mật cất giữ rất lâu rồi.

“Chuyện kể rằng...ở nơi ấy, vòng xoay đã bắt đầu chuyển động. Cái chết ngủ say đã thức tỉnh, nó đang tìm đến...rất gần...lần lượt từng người từng người sẽ ngã xuống cho đến khi vòng xoay ngừng hẳn, khi đó, sự sống sẽ lại một lần nữa trở về”

Đừng khóc, con gái của ta, đừng khóc! Bởi trong tay con còn có Luật Nữ Hoàng.

-Ê, có ai ở đây không!!!!

Mình ghét cái trò thất lạc này lắm rồi! Mình không phải đồ ngọc, mình cũng không phải thứ bệnh hoạn, mộng du, tâm thần hay tự kỉ gì ráo! Tôi dám cam đoan mình đang ngủ ngon lành trên giường, vậy thì thế quái nào mà mình lại lang thang như con cừ non lạc bầy ở cái chốn vớ vẩn này chứ! Và nếu như

mình là con cừu non, thì con sói kia nên biết điều xuất hiện sớm một chút, nếu sói không ăn được cừu thì để cừu mằn thịt sói, chí ít còn có thứ để phân tâm. Cứ lơ lơ lửng lửng bất định thế này, tôi sắp điên rồi!

-#@% @%#@ &\$% (đầu tôm xương cá)

Tôi vừa trôi lững lờ qua những đốm sáng vừa gào thét om sòm. Tại sao hả? Nhìn đi, rõ ràng mười phút trước tôi còn ngồi uống rượu vui vẻ với Etou trong tòa lâu đài của hắn, nhưng hiện giờ tôi đang mắc kẹt ở cái nơi không biết phải gọi là gì này. Vũ trụ? Cũng không hẳn, nếu thật sự nơi này là vũ trụ thì tôi đã chết ngộp từ thuở nào rồi, nhưng nếu không phải là vũ trụ thì nơi đây là đâu? Tại sao lại trống rỗng, yên tĩnh, tối tăm như vậy?

-Etou, người đâu rồi?

-...

-Có ai ở đây không?

...

Những đốm sáng này là gì, tại sao khi tay chạm vào chúng liền dạt ra, rồi khi tôi rút tay về chúng liền trở lại vị trí ban đầu?

Khoan đã, có tiếng chuông! Mặc dù âm lượng vô cùng nhỏ nhưng giữa khoảng không tĩnh lặng như bãi tha mà này thì không khó để nhận ra. Đúng là nó rồi, thứ âm thanh "Skye...skye..." đáng chết. Mặc dù thoát nghe qua rất giống tên mình nhưng tôi tuyệt đối có ác cảm với nó. Lúc trước tôi có đọc đâu đó một câu thế này: đối với bất cứ ai, tên của bản thân họ luôn là thứ âm thanh dễ nghe nhất. Đúng không? Câu trả lời dứt khoát là "KHÔNG"!!!

Từ trong bóng tối, trực giác báo cho tôi biết có người đang đến. Không phải một người mà là rất nhiều người. Tôi nhận thấy một luồng áp lực vô hình đang nén chặt xuống ngực mình, nó bức tôi phải lui trở lại.

Tiếng chuông lại vang lên, càng lúc càng rõ ràng hơn. Những người đó đến mang theo tiếng chuông? Hay là tiếng chuông dẫn dắt họ đến nơi này? Tôi nheo mắt nhìn về hướng mà tôi nghĩ âm thanh xuất phát từ nơi đó. Tôi căng mắt nhìn vào bóng tối, ai có thể sống ở nơi này? Là sói hay là cừu, có thể cả hai đáp án đều sai, bọn họ rất đông, không khéo lại là nhóm chần cừu, cũng có thể là thợ săn sói! Tôi kéo tai mình một cái thật đau, tỉnh lại tỉnh lại! Tôi đang hóa điên đấy ư?! Những kẻ mới đến dù là ai cũng rất tốt, quả thật tôi không chịu đựng nổi trạng thái lơ lửng như hạt đậu Big Bang thêm một giây một phút nào nữa.

Rốt cuộc họ cũng đã đến mang theo làn sóng áp lực vô hình bức tôi trở lui thêm một đoạn. Bọn họ chưa đến nơi nhưng khí thế đã áp đảo toàn bộ không gian xung quanh, mặc dù có chút lo sợ nhưng tôi vẫn tò mò về thân phận những kẻ sắp đến. Từ phía xa xa, tôi đã lơ mơ nhận ra vật thể chuyển động. Vật thể ấy càng đến gần, áp lực đè nén lên ngực càng mạnh.

Đó là một đoàn người trông cực kỳ ấn tượng. Mặc dù chỉ khoảng hai mươi mấy người nhưng lại phát ra khí thế âm lãnh không hề thua kém một quân đoàn sát thủ chuyên nghiệp. Họ là người, tôi biết chắc như thế, nhưng những con thú mà họ cười chắc chắn là quái vật. Trông bọn họ thật bé nhỏ so với những con quái vật khổng lồ trông cực kỳ hung tợn, hiếu chiến. Tôi đang thắc mắc làm sao họ có thể điều khiển loại ác thú chỉ xuất hiện trong ác mộng? Tôi lùi thêm một đoạn, việc này chẳng có gì phải xấu hổ! Có hai câu nói rất hay dành cho những trường hợp như thế này: châu chấu không nên đá xe, trúng không nên chọi đá.

Nơi xuất hiện luồng sóng áp lực mãnh liệt nhất xuất phát từ người dẫn đầu nhóm bọn họ, một phụ nữ trông có vẻ mảnh khảnh và tiều tụy. Lần đầu tiên trông thấy người đó, một cảm giác quen thuộc bùng lên trong tâm trí tôi. Gương mặt này...có điểm gì đó tương đồng với một người, nhưng người đó là ai thì tôi lại không nhớ rõ. Điểm nổi bật nhất đập vào mắt người khác chính là người đó có một mái tóc màu đỏ rực, đỏ như máu tươi và rất dài. Tóc một người có thể dài đến mức này sao, chắc chắn không dưới ba mét! Mặc dù nơi này không có lấy một ngọn gió nhưng mái tóc kia luôn bay dập dờn phía sau, đây là đạo lý gì? Đôi mắt người đó cũng đỏ rực như màu tóc, khoan đã...đúng rồi, nó có điểm rất giống với đôi mắt của Lechebanzai lúc giận dữ. Trùng hợp là con quái vật mà người đó đang cười cũng có điểm giống với con quái gà, bộ lông vũ đen mượt, mỏ nhọn và đôi mắt như hai ngọn lửa rất đặc trưng...Nhưng con quái gà không có bộ dáng động người thế này, sừng nó cũng không mọc ra những chiếc gai đâm tua tủa đáng sợ, hàm răng cũng không trông như dao găm thế này, trên lưng cũng không có một dãy sừng nhọn hoắt thập phần khủng khiếp như vậy. So với con quái thú này, Lechebanzai của tôi chân chính là một con gà đáng yêu và vô hại biết bao!

Đám người dừng lại trước mặt tôi, luồng áp lực vô hình cũng theo họ lắng xuống. Trước mặt họ, tôi cảm thấy mình nhỏ bé, yếu ớt như con chuột bạch trong phòng thí nghiệm. Phần lớn họ đều đeo mặt nạ chỉ chừa ra đôi mắt, đa số là nam, chỉ có ba người trong số đó là nữ.

-Skye!

Một tiếng gọi khàn khàn vang lên. Tôi ngẩng đầu, nhận ra một thanh niên đang ngồi trên đầu một con rắn khổng lồ đang nhìn về phía mình. Chiếc mặt nạ màu bạc khiến tôi không nhìn thấy gương mặt hắn, nhưng đôi mắt kia rất lạ...Tôi giật mình vội hỏi.

-Người biết ta sao?

-Skye của ta!

Người đó gần như nấc lên, thanh âm nghẹn ngào. Chỉ trong tích tắc, một bóng hình mờ ảo ập đến, tôi bị ai đó ôm chầm không thể nhúc nhích. Tốc độ...thật kinh khủng! Toàn thân tôi đều nổi da gà. Thế này còn là con người sao? Trước đó chưa đầy một phần ngàn giây, người đó vẫn còn ngồi trên đầu con rắn mà!

Nếu là bình thường tôi sẽ lập tức đẩy hắn ra, cho một bạt tai rồi lảng trí ngay lập tức. Nhưng đối với người này tôi không có khả năng phản ứng như vậy. Ở hắn có gì đó rất kỳ quái, dường như chính bản năng đang thúc đẩy tôi vòng tay ôm lấy thân hình hắn. Thế này là thế nào, tôi muốn che chở cho hắn như thể hắn chính là một phần cơ thể của mình. Đám người phía sau không hề ngạc nhiên, nếu tôi không làm thì bọn họ dường như có vẻ quen thuộc với loại tình huống như thế này.

Nhưng không phải ai cũng vậy. Có hai người bỗng nhiên biến mất rồi tái xuất hiện trước mặt tôi, họ không đeo mặt nạ nên tôi nhận ra họ có cùng một khuôn mặt. Song sinh? Họ cũng nhìn tôi bằng đôi mắt khó hiểu, sau đó một trái một phải tóm lấy tên đang ôm cứng tôi mà mạnh bạo lôi ra.

Người này nghiêng răng.

-Ai cho phép ngươi chạm vào ma ma!

Người kia gầm gừ.

-Sanda, ngươi làm loạn chưa đủ hả!?

Hắn tên Sanda? Hắn để mặc cho bọn họ khống chế mình, không vùng vẫy hay có bất cứ hành động chống đối nào, nhưng đôi mắt kia nhìn tôi không rời dù chỉ một giây. Nhìn vào đôi mắt của hắn, tôi có cảm giác mình bị hút sâu vào trong ấy vĩnh viễn không cách nào thoát ra được.

Một tiếng cười khúc khích vang lên, một trong số ba phụ nữ lên tiếng.

-Thật không ngờ ngày xưa ma ma lại đáng yêu như vậy!

Lời vừa thốt lên, những người xung quanh liền ném cho cô ta một cái nhìn cảnh cáo. Có rất nhiều ánh mắt liếc nhanh về phía người phụ nữ có mái tóc đỏ rực, dường như đang cố ý thăm dò phản ứng của người đó. Tôi có thể cảm nhận được làn sóng áp lực đang trỗi dậy, nó mơ hồ giao động giữa tôi và người đó. Những người này, họ rốt cuộc là ai? Và cô gái kia nói thế có nghĩa gì, tôi nghe không hiểu.

Cuối cùng người đó cũng lên tiếng, thanh âm yếu ớt và run rẩy như vậy như người vừa sống sót sau một trận đại chiến khốc liệt.

-Chúng ta lại gặp nhau. Đây chính là định mệnh, cuối cùng ta vẫn không thoát được hai chữ định mệnh.

-Lại gặp nhau? Ngươi biết ta sao? – Tôi thắc mắc, có lẽ đó chính là lý do tôi cảm thấy người này quen thuộc. Mà không chỉ mỗi người này!

Người đó không trả lời, đôi mắt đắm đắm nhìn tôi. Cảm giác đau khổ, bất hạnh đến tột cùng từ đôi mắt đó xuyên thẳng vào tâm trí tôi.

-Ngươi ổn chứ?

Tôi buộc miệng hỏi. Lời vừa thốt lên tôi đã cảm thấy mình thật ngốc, tại sao lại hỏi một câu vớ vẩn như vậy! Nhưng tôi không ngờ những người khác vừa nghe tôi hỏi thế liền đồng loạt nhìn về phía người đó, ánh mắt vừa lo lắng vừa sợ hãi.

-Ta không sao.

Người đó phẩy tay, ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi người tôi. Không ai nói gì, sự im lặng đến khó chịu.

-Hắn...có khỏe không?

Thanh âm ngọt ngào, lưu luyến, phảng phất sự tuyệt vọng mơ hồ. Tôi có cảm giác người hỏi dường như đã trút gọn linh hồn mình vào một câu không đầu không đuôi đó. Một trong ba người phụ nữ bỗng lướt tới ngồi vững vàng phía sau lưng người đó, bàn tay vòng qua bụng giữ chặt người đó tựa vào ngực mình. Không khí căng thẳng lan tỏa đến tận nơi này.

-By By, ta không sao!

Người đó lên tiếng, đôi mắt lại nhìn về phía tôi chờ đợi.

-Hơ...Hắn là ai? – Tôi cân nhắc một hồi mới dám mở miệng.

-Etou, hắn đang ở bên cạnh ngươi đúng không?

Chữ “Etou” vừa được phát âm lên, những người còn lại liền co rúm lại. Cô ta biết Etou sao? Bọn họ có quan hệ gì với nhau?

-Hắn khỏe như voi, bọn ta vừa mới uống rượu với nhau cách đây không lâu.

Người đó khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng lên trong phút chốc.

-Rượu ngày hôm đó...rất ngon!

Tôi phải hiểu câu trả lời này thế nào đây? Tuy nhiên, hình như tôi không cần phải tiếp lời. Người đó đang nhìn đắm đắm vào nơi nào đó xa xăm, trong phút chốc, tất cả những người khác bao gồm cả tôi dường như không còn tồn tại. Hồi tưởng lại kí ức đôi khi lại khiến người ta quên mất hiện tại.

-Ma ma, chúng ta không còn nhiều thời gian.

Một thiếu niên ở gần đó nhắt lên tiếng. Giọng nói của hắn rất dễ nghe, tựa như tiếng sáo du dương. Khí tức tỏa ra từ hắn rất giống với người đã ôm tôi ban nãy. Thật lạ lùng, tôi cảm giác được đám người này có điều gì đó rất gần gũi, dường như họ vẫn ở đây, chưa bao giờ tách rời khỏi tôi! Nhưng vẫn còn một điều khiến tôi lưu ý, hắn ta vừa gọi người có mái tóc đỏ rực ấy là “ma ma”! Nếu tôi nhớ không lầm thì ban nãy một trong hai người song sinh cũng gọi tôi là “ma ma”. By By cũng gọi tôi là “ma ma”, khoan đã, cô gái ngồi sau lưng người đó cũng là By By. Không trùng hợp vậy chứ?! Tất cả họ dường như đều quen biết tôi, bản thân tôi cũng nhận ra mình không xa lạ với họ. Kì quái, tôi cam đoan mình chưa từng quen biết bọn họ.

Người đó lên tiếng.

-Đợi một chút, hãy đưa cô ấy lại gần đây.

Một bóng người nhật nhòa, tôi co rúm lại. Đột nhiên, hai vai tôi bị kéo giật lại, một luồng gió vụt qua trước mặt, hình như ai đó đã tóm huyệt tôi trong gang tấc. Trấn tĩnh lại, tôi nhận ra mình đang nằm gọn lỏn trong lòng ngực của kẻ ban nãy đã lao tới ôm mình, Sanda. Trước mắt là một người đeo mặt nạ mặc áo choàng phủ kín từ đầu xuống chân.

-Ngươi làm gì vậy?

Áo choàng hơi bằng giọng bức tức. Sanda không trả lời mà nhìn chăm chú vào người phụ nữ có mái tóc đỏ rực.

-Ma ma, người muốn làm gì?

Hai người song sinh định lao tới nhưng người đó đã lên tiếng.

-Etou, Etou, để mặc nó đi. Sanda, mang cô ấy lại đây, ta chỉ muốn hỏi một câu thôi.

Ngần ngừ một chút, Sanda vòng tay ôm cứng lấy tôi. Không hiểu sao, lúc hắn cúi người vòng tay qua bụng, tôi có cảm giác bàn tay hắn đã ngừng tại đó mà xoa xoa mấy cái. Nhưng tôi không có thời gian lý giải hành động của hắn, bởi vì Sanda đã ôm tôi lướt đến gần người đó, gần đến độ có thể trông thấy sắc mặt trắng bệch và đôi môi nhợt nhạt của người đó. Vẫn là...rất quen!

Người đó đưa tay lên, những ngón tay mảnh khảnh chạm vào cằm tôi. Tôi rùng mình, thảo nào người đó lại trùm áo choàng kín bưng như vậy, tay cô ta lạnh đến thế này cơ mà.

Một nụ cười xuất hiện trên đôi môi nhợt nhạt, người đó hỏi.

-Mặc dù đã biết trước câu trả lời, nhưng ta vẫn muốn hỏi lại một lần nữa... – Thanh âm ngừng lại một chút -...Skye, yêu một người để đổi lấy đau khổ, đáng hay không đáng?

Tại sao lại hỏi như vậy? Tôi tròn mắt nhìn cô ta, đối phương cũng nhìn lại tôi bằng đôi mắt u ám. Làm sao cô ta nói rằng đã biết trước câu trả lời trong khi bản thân tôi chưa hề nghĩ đến vấn đề này, đừng nói chi đến hình thành một câu trả lời. Cô ta vẫn chăm chăm nhìn tôi, lạnh lùng và kiên nhẫn. Tôi nước mắt, xem ra không thể không trả lời.

Tôi chưa từng yêu ai nên không biết tình yêu sẽ có hương vị ra sao, nhưng đau khổ thì đã nếm trải khá nhiều, muôn hình vạn trạng. Nếu đặt hai yếu tố này làm chuẩn để so sánh, tôi nghĩ nếu có được cái gọi là “tình yêu” thì cho dù có đau khổ hơn nữa xem ra vẫn còn có thể chịu đựng được. Tôi đã bị cuộc sống đầy dọa thê thảm đến dường này thì chắc chắn sẽ không thể thê thảm hơn nữa. Chưa nói đến thứ gọi là “mật ngọt của tình yêu”, riêng khoảng “đau khổ” mà nó đem đến xem chừng cũng như “muối bỏ biển”. Tôi sống trong vỏ bọc của mình, không cần ai yêu thương và cũng không nghĩ sẽ yêu thương ai. Một thế giới đơn giản như vậy thì sẽ cô đơn như thế nào, tôi là người hiểu rõ nhất. Trái tim này đang căng lúc căng giá băng, tôi nhận ra nó chưa sống một ngày đã phải chết dần chết mòn trong thế giới chỉ có một người ấy. Chỉ là...ai có thể bước vào thế giới của tôi, để trái tim này có thể sống như nó đã được sinh ra để thực hiện chức năng đó, dù chỉ một ngày.

Tôi thở dài hỏi lại.

-Hắn có đáng không?

Một khoảng khắc yên lặng. Người đó nhắm mắt, hàng mi dày run rẩy. Tôi cảm giác thời gian đang ngừng lại để chờ mỗi mình cô ấy. Và rồi, người đó mở mắt nhìn tôi mỉm cười, đôi mắt sáng lung linh chứa đựng muôn ngàn ánh sao. Người đó gật đầu.

Vòng tay Sanda bỗng nhiên xiết chặt, hơi thở của hắn phả vào gáy tôi nóng hổi. Tôi muốn vùng ra nhưng thân thể cứng đờ không động đậy nổi. Tôi cố gắng tập trung vào vấn đề của mình. Câu hỏi của cô ta, tôi đã có câu trả lời. Không cần suy nghĩ nhiều, bởi lẽ câu trả lời đến từ trái tim chỉ có một.

-Nếu hắn xứng đáng để ta yêu, vậy thì ta sẽ yêu hắn. Nếu hạnh phúc, ta sẽ hưởng thụ cùng người đó. Nếu đau khổ, ta sẽ tự mình gánh chịu.

-Đúng vậy.

Người đó cười, một nụ cười thật sự. Tôi thất thần ngắm nhìn người đó xinh đẹp tựa như một đóa hoa hồng bí ẩn đang tỏa hương thơm ngây ngất lòng người. Lúc người đó cười lộ lên, tim tôi đã ngừng đập một nhịp.

-Cám on Skye – Người đó gật đầu nhìn tôi một lát rồi quay sang nói với những người còn lại – Lên đường.

Tôi không nghe lầm chứ? Giọng nói yếu ớt ban nãy đã biến mất, thay vào đó là giọng điệu ra lệnh mạnh mẽ, kiêu hùng. Sanda vội vàng ôm tôi bay lùi lại. By By cũng quay rời khỏi cô ta mà quay trở lại con quái thú khổng lồ nhìn như ong vò vẽ của mình.

Luồng áp lực đột ngột xáo động, những con quái thú gầm lên đỉnh tai nhức óc, đám người điều khiển chúng trở lại đội hình như lúc mới đến. Không hề báo trước, những con quái thú đồng loạt phóng chồm về phía trước, tôi chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh của họ nhòe đi, rồi khi mọi thứ trở lại bình thường trong một phần ba giây sau đó, họ đã biến mất. Tuy nhiên, vẫn còn một người chưa chịu rời đi, chính là kẻ đang ôm cứng lấy tôi từ phía sau.

Tôi vùng vẫy. Hắn nhanh chóng buông tôi ra. Xoay người ra đằng sau, tôi đặt mình ở vị trí có thể nhìn thẳng vào mắt hắn.

-Người còn chưa đi?

Hắn không trả lời mà đưa tay kéo mặt nạ trên mặt xuống. Tôi thần thờ, trên đời này còn có gương mặt đẹp hơn thiên thần như thế này sao? Đôi mắt tím biếc, bờ môi quyến rũ như ngọn gió đêm. Một nét đẹp ma quỷ. Một bông hoa anh túc di động. A!

Hắn đột nhiên cúi mặt xuống áp chặt vào môi tôi. Nụ hôn nhẹ nhàng như cánh hoa, đắm say như men rượu mới uống cùng Etou. Tôi cảm nhận từ bờ môi hắn một sự đắm say thuần khiết. Tôi vội vàng đẩy hắn ra, dù bản thân hắn có đắm say bao nhiêu đối với tôi đều không có cảm giác. So với Etou, hắn hôn tệ hơn nhiều. Thà hôn Etou chứ tôi cũng không thêm hôn hắn.

Sanda mỉm cười, hơi thở dồn dập.

-Làm việc này sau khi nhìn thấy người đó chết thật tội lỗi. Nhưng hôm nay là sinh nhật của ta, ta chỉ nhận quà sớm hơn một chút thôi.

Tôi ngẩn ngơ nhìn hắn phóng lên con rắn khổng lồ. Tôi vội vàng hỏi.

-Khoan đã, các người là ai?

Hắn nhìn tôi, đôi mắt đông đầy trù ẻo.

-Một lúc nào đó người sẽ biết chúng ta là ai.

-Khoan đã.

-Tạm biệt ma ma, sẽ còn gặp lại.

Trong nháy mắt, hắn cũng giống những người kia biến mất trong vũ trụ xa xôi mịt mù. Lúc này tôi mới nhận ra, nơi này vốn dĩ sâu thẳm thăm vĩnh viễn không thể đi đến nơi tận cùng. Những người đó, họ đi đến nơi tận cùng sao?

Đột nhiên, tôi phát hiện bản thân mình vừa bị hắn “giở trò”. Bất chấp hắn đã vọt đi đến tận nơi nào, tôi gào lên giữa vụ trụ bao la.

-KHÔN KHIẾP!

Tiếng gào rất to và vang vọng rất xa. Tôi điên tiết nhìn vào khoảng không vĩnh hằng trước mắt, tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy mặt hắn lần nữa. Chưa được sự đồng ý của tôi mà dám hôn, chuyện này thật không thể tha thứ được. Hắn phải học như Etou, chí ít cũng phải xin phép trước một tiếng.

-Ma ma, ta quên mất một chuyện.

Tôi giật bắn người, quay phắt đầu ra phía sau. Thêm vài lần như thế này nữa, nếu tim tôi văng ra khỏi lồng ngực thì cái cổ này cũng sẽ gãy rời từng mảnh.

-By By, người muốn gì?

Đây chính là cô gái đã ngồi phía sau lưng người đó lúc nãy. By by mỉm cười tinh quái, cô ta vừa nói vừa xắn tới tóm lấy cổ áo tôi.

-Từ Cung ở đằng kia, ta muốn tiễn ma ma một đoạn.

Tôi chưa kịp phản ứng thì đã bị ném thẳng về phía trước. Tôi hét lên, tiếng cười khanh khách của By by vẫn còn đuổi theo phía sau. Tôi không phải tàu bay giấy, tôi không thể nhẹ đến mức chỉ cần một cái đẩy tay liền bay vèo vèo như thế này được! Nhưng đúng là tôi đang lao vọt tới, một đốm sáng xuất hiện trước mắt, tôi đâm thẳng vào trong đốm sáng rồi lăn mấy vòng trên mặt đất. Khi tôi loạng choạng đứng lên được, cả người đau ê ẩm, chân tay trĩu trịt. Trước mặt tôi là khu rừng mà bản thân đã từng có “duyên” đặt chân đến một lần, Từ Cung.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi gào lên.

-BY BY KHÔN KHIẾP!

-Ma ma, sao người lại mắng ta? Từ lúc chia tay đến giờ ta vẫn ở đây chờ người mà!

Tôi suyt chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Đốm sáng nho nhỏ bay vòng ra phía trước, lượn lờ trước mặt tôi dò xét. Tôi nhìn nó trừng trừng. Tại sao... tại

sao tất cả mọi người đều khoái cái trò nấp sau lưng người khác rồi thì thảo lên tiếng vậy nè!

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ta Là Nữ Hoàng Nha!

Tôi lồm cồm bò dậy, bộ dáng chật vật không thể tệ hại hơn được nữa. By By bay vòng vèo xung quanh như siêu ruồi-camera gián điệp đang dò xét chỗ này một chút chỗ kia một chút, giọng nói của nó có phần lo lắng, “Ma ma, người không sao chứ?”

“Không sao”, tôi hậm hực trả lời, nhìn không thấy sao mà còn hỏi.

“Nhưng người đang bò dưới đất!”, thanh âm mang theo chút buồn cười.

Tôi không trả lời mà chỉ ném cho By By một cái liếc mắt cảnh cáo. Trong khi tôi vẫn đang bực mình thu vén áo xống cùng mớ tóc bù xù thì By By vẫn kiên quyết vo ve trước mặt, “Ma ma, tại sao lúc này người mắng ta?”

“Ta mắng người hồi nào?”, lời vừa ra khỏi miệng thì tôi liền hiểu ra, “Không phải! Ta không mắng người, mà có đúng là người vẫn ở đây đợi ta từ lúc đó đến bây giờ?”

“Đúng vậy, thời điểm người rời khỏi Từ Cung ta lập tức trở về chỗ của Nữ Hoàng để thông báo nhưng sau đó liền tức tức ở nơi này chờ đợi người... một bước cũng không rời”, By By ngừng một chút rồi nói tiếp, “...bởi vì ta không biết khi nào người sẽ trở lại”

Chẳng lẽ bọn họ chỉ đơn giản là trùng tên thôi sao? Nhưng đám ma quỷ cười quái vật ấy dường như không có ý làm hại mình? Tôi chăm chú suy nghĩ một chút rồi hỏi, “By By, người có quen biết người nào tên Sanda không? Hắc cao chừng này, mắt tím, tóc màu bạch kim...”

“Người gặp hắc trong Từ Cung hay thế giới bên ngoài?”

Thế giới bên ngoài? Tôi vô cùng ngạc nhiên. Phải nói thế nào đây? Nơi đó tựa như một vũ trụ thu nhỏ chứa đựng hàng tỉ tỉ những quả cầu sáng lung linh, “Ta nghĩ...nơi đó có lẽ không nằm trong Từ Cung”

“A! Ta quên mất!”, By By bất ngờ thốt lên, “Đương nhiên người không thể gặp hắc trong Từ cung này rồi! Xong hết rồi, ta thật sự ngốc nghếch mà! Không đúng không đúng, không phải ta ngốc nghếch mà là Nữ Hoàng ngốc nghếch. Á, không phải không phải, Nữ Hoàng không ngốc nghếch, nhưng tất cả đều là lỗi của Nữ Hoàng!”, By By hung hăng vọt sang trái rồi lại búng sang phải, giọng điệu vô cùng cáu kỉnh, “Ta phải kiến nghị với Nữ Hoàng, ngài ấy cứ mở miệng là mắng ta ngốc! Ta thật sự không ngốc, nhưng nếu ngày nào cũng nghe người khác lái nhái “By By ngốc” thì dù không ngốc cũng sẽ trở thành ngốc...hix...”

Vo ve độc thoại một hồi, By By thần nhiên sà lên vai tôi rồi tuyên bố chắc nịch, “Ma ma yêu dấu, rất tiếc là ta không quen biết bất cứ ai tên Sanda, cũng không thấy qua người nào tóc tím mắt trắng như ma ma vừa miêu tả”

“Không phải tóc tím mắt trắng mà là tóc trắng mắt tím”, tôi lên tiếng đính chính.

“Ô, hóa ra là tóc tím mắt trắng, nhưng ta cũng không biết người này. Hắc chọc giận ma ma sao?”

By By ngốc, tôi nhai ngấu nghiến lời này trong miệng nhưng không nói ra thành lời.

“Quên hắc đi!”, tôi phẩy tay rồi tiếp tục hỏi, “Vay người đã từng trông thấy qua một cô gái có mái tóc rất dài màu đỏ rực, da trắng nhợt, bề ngoài khá xinh đẹp nhưng có vẻ...bệnh hoạn. Cô ta cười một con gà, à không, một con quoop màu đen nhìn rất hung dữ. Đúng rồi, bọn họ gọi cô ta là...ma ma”

Tôi cau mày, cảm giác được chuyện này không chỉ quái dị mà còn có chỗ không đúng. Nhưng dù suy nghĩ nát óc tôi vẫn không tìm ra chỗ nào không đúng. Dường như tôi đã bỏ sót một mắc xích nào đó mà mắc xích này lại vô cùng quan trọng. Sau khi nghe tôi miêu tả xong, By By bỗng bật cười khúc khích, “Nói vậy, người đó chẳng phải là ma ma đó sao?”

“Cái gì?”, tôi ngây ngốc hỏi lại

“Qua miêu tả của ma ma, cô gái đó khiến ta liên tưởng đến người”

“Đến ta?”, tôi tròn mắt nhìn By By đang lượn lờ trước mắt, “Liên quan gì đến ta?”

By By chần chừ một chút rồi nói, “Nhưng ta có thể khẳng định một điều, cô gái mà ma ma vừa nhắc đến là người đã sinh ra bọn họ. Nói cách khác, cô ta là người đã tạo ra những quả trứng nở ra bọn họ”, nhìn bộ dạng ngờ ngác của tôi, By By quyết định nói luôn, “Ma ma là xưng hô thần thánh dành cho những phụ nữ có mẫu tính. Được rồi, phụ nữ có mẫu tính là những phụ nữ có khả năng sinh sản để tạo ra thế hệ tiếp theo”, By By thờ dãi, “Mọi phụ nữ đều phải đến nơi này nhưng phụ nữ có mẫu tính càng lúc càng ít. Nói một cách đơn giản, mặc dù tất cả ma ma đều là phụ nữ nhưng không phải phụ nữ

nào cũng là ma ma. Cần phải có mẫu tính mới đủ tư cách làm ma ma”

“Không thể nào, cô ta còn rất trẻ, không thể nói bọn họ gọi cô ta là ma ma liền xác định bọn họ là do cô ta sinh ra”

By By vừa nghe tôi nói xong đã nhảy dựng lên, “Ta không nói sai. Hai chữ ma ma vô cùng thần thánh, không phải bạ ai cũng gọi được. Từ Cung có một lời nguyện, kẻ nào không được ma ma chúc phúc sẽ không được sinh ra, kẻ nào không hiểu thuận ma ma thì sau khi chết sẽ biến mất vĩnh viễn. Mà cách xưng hô ma ma chính là bày tỏ sự hiểu thuận đối với người phụ nữ đã chúc phúc và tạo ra mình. Ngoài người phụ nữ đó, không được phép gọi bất cứ ai khác là ma ma”

“Vậy sao người cứ mở miệng ra là gọi ta là ma ma này ma ma nọ, ta không tạo ra người, cũng như chưa chúc phúc người bao giờ?”

“Ôi! Người đừng khẳng định chắc chắn như vậy có được không!”, By By nói bằng giọng rầu rĩ, “Quên đi! Tất cả chúng ta ở đây đều gọi những phụ nữ có mẫu tính là ma ma, bởi vì chúng ta còn chưa được sinh ra nên lời nguyện không có tác dụng”

“Ta...có mẫu tính sao?”, mí mắt giật giật, tôi không rõ đây là chuyện tốt hay xấu.

By By không vội trả lời mà cũng không có ý định trả lời. Nó vẽ thành một hình bầu dục trong không khí rồi nói bằng giọng phấn khởi, “Ma ma, chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?”

By By làm ra vẻ bí mật, “Đến đó rồi người sẽ biết”

“Vậy sao?”, tôi nhướn mi. Mặc dù tôi nghĩ đi chung với nó thì tốt hơn một mình lặn mò ở nơi âm u này, nhưng nếu không trình bày rõ ràng quan điểm với nhau ngay từ đầu thì sau này khó mà duy trì mối quan hệ dài lâu, “Nếu thích giữ bí mật thì người đi đường người, ta đi đường ta”

By By vội vàng sà xuống trước mặt tôi, nó cực kỳ lo lắng, “Ma ma, người không thể lang thang một mình ở nơi này, rất rất rất không an toàn! Người phải đi với ta”

Tôi vẫn vờ lộn tóc trong tay, “Phải đi với người? Việc quái gì mà ta phải đi với người? Có thể người nói đúng, một mình lang thang ở nơi này dường như không phải là ý kiến hay, nhưng đi với người sẽ tốt hơn sao?”

“Ma ma, người nói gì vậy, ta chỉ muốn bảo vệ người, hoàn toàn không có ý làm hại người như bọn họ”, thanh âm của By By đã có chút mất bình tĩnh.

“Bọn họ là ai?”

“Bọn họ là...là những người khác”

Nói vậy mà cũng nói, tôi tròn mắt nhìn đốm sáng lấu cá trước mặt, “Xin lỗi, ta không thích đi cùng với người có bí mật”

“Ma ma, rốt cuộc người muốn thế nào? Nơi này không bảo đảm, chúng ta không nên ở lâu”

“Vậy thì nói rõ, người định dẫn ta đến nơi nào?”

Thanh âm By By vừa mừng vừa sợ, “Dĩ nhiên là đến chỗ của Nữ Hoàng”

“Có phải Nữ Hoàng đã yêu cầu người mang ta đến đó nếu ta xuất hiện?”

“Đúng vậy, đó cũng là nhiệm vụ của ta”

“Nhiệm vụ của người? Người có nhiệm vụ gì?”

“Canh chừng lối vào Từ Cung. Nếu ma ma xuất hiện, ta có nhiệm vụ đưa họ đến chỗ của Nữ Hoàng. Có thể người không biết, nếu đổi lại là ban đêm thì nơi này không vắng vẻ như thế này đâu. Mỗi nhóm đều cử người túc trực ở nơi này để chào đón các ma ma. Hiện tại đang là ban ngày nên bọn họ đều trở về chỗ của mình, khi màn đêm buông xuống sẽ lục tục kéo ra. Lần trước ta có việc phải đi ngang qua nơi này nên mới may mắn gặp được người, lúc đó người đang ngơ ngác nhìn trái ngó phải”

Không hiểu sao khi nói đến đây, thanh âm của By By lại vô cùng tự hào lẫn phần khích như nhà khảo cổ Howard Carter lúc phát hiện lăng mộ còn nguyên vẹn của Pharaon Tutankhamun tại Thung lũng các vị vua bên bờ tây sông Nile. Hoặc nói cách khác, By By trông giống như một kẻ thua cuộc đến tâng gia bại sản đột nhiên trúng giải độc đắc. Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi liên tưởng đến ông già phát thưởng xổ số vũ trụ, kể từ sau lần xuất hiện cuối cùng, ông ta dường như đã biến mất như chưa hề tồn tại.

Trở lại câu chuyện của By By, hóa ra nơi này chính là lối vào Từ Cung, tôi còn đang thắc mắc tại sao cả hai lần đến đây mình đều “hạ cánh” xuống cùng một chỗ. Thông qua câu trả lời của By By, khu rừng gọi là Từ Cung này xem ra không đơn giản. Mặc dù tôi không biết chính xác Từ Cung rốt cuộc có vai trò gì, các đốm sáng có linh hồn như By By tại sao lại tập trung ở đây cũng như lý do để các phụ nữ nhất định phải xuất hiện ở nơi này, tuy nhiên, tôi đã mơ hồ nhận ra tất cả nghi vấn đều có mối quan hệ đan xen lẫn nhau và cùng dẫn về một mối, chính là vấn đề sinh sản.

“Ma ma, chúng ta đi được chưa?”, thanh âm của By By đã có bảy phần sốt ruột, ba phần lo lắng.

Tôi không đáp lời mà chỉ gật đầu, By By lập tức vọt lên trước để dẫn đường. Hiện tại tâm trí của tôi đang bận rộn sắp xếp những mảnh ghép lại với nhau để tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh. Công việc sắp xếp các mảnh rời rạc này tốn không ít công phu vì bức tranh cuối cùng hoàn toàn không có gợi ý và không theo bất kì trật tự nào. Kể từ khi đặt chân đến thế giới này, mọi quan niệm về thế giới trước đó của tôi đã triệt để sụp đổ và thay thế bằng những trải nghiệm chỉ có thể hình dung bằng bốn từ “không thể tin nổi”. Tôi cần thời gian để tìm hiểu, lựa chọn cách thức thích nghi và tồn tại với hoàn cảnh sống mới. Có hiểu rõ mới có thể lựa chọn chấp nhận hay phản kháng. Nếu chấp thuận, tôi và thế giới này đều sẽ giữ được trọn vẹn mà hòa nhập vào nhau một cách nhẹ nhàng. Nếu ngược lại, quá trình thích nghi chính là sự gài co và sôi sục, giữa tôi và thế giới này sẽ có một bên phải thay đổi để có thể dung hợp lẫn nhau. Ngay vào lúc này đây, tôi đang đặt chân lên nấc thang đầu tiên để hòa nhập vào thế giới mới: tìm hiểu những gì đang diễn ra xung quanh mình. Và cách thức tốt nhất để hoàn thành bước tìm hiểu này chính là... tương tác.

Dọc đường đi, By By trông thấy tôi đắm chiêu suy nghĩ nên nó cũng không hỏi han gì nhiều, cả hai im lặng đi chuyển trong lớp sương mù trắng xóa. Mặc dù lớp sương mù dày đặc cản trở tầm nhìn xung quanh nhưng có By By lập kế phía trước dẫn đường nên tôi cũng không lo mình sẽ đi lạc. Đi được một hồi, đột nhiên By By ngừng lại. Vừa định mở miệng hỏi tại sao nó không đi tiếp thì đến phiên tôi nhận ra vấn đề. Đao mắt nhìn quanh, trong lớp sương mù dày đặc này dường như đang hiện diện một sự tồn tại khác... rất gần. Tôi cảm thấy căng thẳng, lưng khom xuống, mắt không ngừng cảnh giác xung quanh, tay phải theo thói quen cúi xuống rút dao găm vẫn thường giấu dưới ống quần. Không có dao găm, cũng không có ống quần. Lúc này tôi mới phát giác mình không mặc gì cả, hoàn toàn hòa quyện vào môi trường xung quanh một cách tự nhiên nhất. Càng kỳ lạ hơn là đến tận bây giờ tôi mới nhận thức được điều này, nếu không vì cần tìm vũ khí thì tôi cũng sẽ không chú ý. Mà sau khi nhận ra tôi cũng không có cảm giác ngượng ngùng xấu hổ, dường như nó vốn dĩ đã là như vậy.

Không có âm thanh cũng không có bất cứ thứ gì chuyển động khác thường, nhưng tôi linh cảm được “nó” đang quanh quẩn đâu đây. Mặc dù không thể giải thích được vì sao nhưng tôi luôn có cảm giác khu rừng này nối liền với tâm thức của chính mình. Đứng trong khu rừng kỳ lạ có tên gọi Từ Cung này, ngoài sự thật trước mắt là tôi đang hiện diện bên trong nó, nhưng đôi khi cảm giác lại hoàn toàn đảo ngược. Trong vài khoảnh khắc vô tình thoáng qua, tôi có cảm tưởng như nó là một bộ phận của chính bản thân mình.

“Ma ma, ta có cảm giác bọn chúng đã nhận ra sự xuất hiện của người!”

“Bọn chúng là ai?”

By By không trả lời mà hỏi ngược lại, “Ma ma, người có nhìn thấy con đường mòn nào dưới chân không?”

Tôi nhìn xuống và há miệng kinh ngạc. Từ chỗ tiếp xúc giữa lòng bàn chân và mặt đất là vô số đường kẻ chằng chịt lấy bàn chân tôi làm trung tâm mà tỏa ra bốn phương tám hướng. Gọi những đường kẻ này là đường mòn thì có phần miễn cưỡng bởi vì nó rất hẹp, thậm chí chưa được nửa gang tay. Tôi đứng đây tựa như một con nhện chúa giữa giang sơn lưới nhện của chính mình.

By By không cần đợi tôi lên tiếng, thông qua biểu tình trên mặt tôi nó đã nhận được đáp án không mong đợi. By By nghiêng rằng tức giận, “Bọn chúng đã phát hiện chúng ta! Ma ma, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!”

By By bay vọt đi, tôi ba chân bốn cẳng đuổi theo sau.

“Rẽ trái!”

By By hét lên rồi đột ngột rẽ ngoặt sang trái, tôi không dám lơ là bám sát đốm sáng trước mắt. Tốc độ bay của By By rất nhanh, mà tôi thì không dám lơ là dù chỉ một giây vì sợ lạc mất nó.

“Còn bao xa?”

“Gần tới rồi, chỉ cần chúng ta vượt...Á!” By By đột ngột ré lên một tiếng, “Sao lại là nó! Thật phiền phức! Ma ma, người cứ chạy thẳng là được!”. By By bay vọt qua vai tôi rồi cứ thế mà biến mất trong đám sương mù dày đặc. Tôi không dám quay đầu nhìn lại, mặc dù không biết thứ gì đang đuổi theo phía sau nhưng tốt hơn hết cứ làm theo lời By By. Nói gì thì nói, nó chắc chắn phải quen thuộc với nơi này hơn mình!

Tôi vừa chạy vừa lo lắng cho By By, tại sao nó lại đột ngột quay trở lại, không lẽ... nó muốn dùng bản thân để đánh lạc hướng? Không có khả năng, dường như bọn chúng không tìm thấy tôi theo cách đó. Tốc độ chậm lại rồi ngưng hẳn. Tôi quay đầu nhìn lại hướng mình vừa chạy qua, dường như tôi đã đoán được ý định của By By. Nó muốn cản đường “bọn chúng” để tôi chạy thoát! By By là số ít, bọn chúng là số nhiều, hơn nữa, nó vẫn còn là một đứa trẻ. Đúng vậy, By By chỉ là một đứa trẻ!

Phải làm sao bây giờ? Bỏ mặc nó mà chạy tiếp hay quay trở lại? Cái mạng nhỏ của mình là quý giá nhất, mà dù mình có trở lại thì cũng chưa chắc có thể hỗ trợ được gì, chạy thôi! Tôi co giò chạy được mười mấy bước. “Khốn khiếp!”, thầm chửi mình một tiếng rồi tắt tã chạy ngược trở lại. Không biết hành động này có thể gọi là cao thượng trong mắt người khác hay không nhưng chắc chắn rằng nó đã được liệt kê vào danh sách những trò ngu hết thuốc chữa của Skye.

Hình như có vật gì đó vừa ngăn chân tôi. Á! Tôi há miệng kêu lên một tiếng rồi ngã oạch xuống mặt đất. Đứng vào thời điểm tôi kêu lên, một đốm sáng đột ngột xuất hiện rồi...chui tọt vào miệng tôi. Nuốt rồi!? Tôi ngơ ngác. Nuốt rồi sao? Tôi bò dậy, chép chép miệng, không hương vị, dùng lưỡi đảo quanh một vòng trong vòm miệng, chỉ toàn răng là răng. Minh hoa mắt sao? Đốm sáng đó sau khi lao vào miệng tôi đã biến mất như không khí. Ô không, tôi không có thời gian cho những chuyện vớ vẩn này, By By...

Tôi vừa chạy thêm mấy bước thì đột nhiên nhìn thấy một đốm sáng xuất hiện trước mắt. Tôi mừng rỡ gọi to, “By By, người không sao chứ?”

“Người biết By By?”

Thanh âm kia vừa vang lên, một luồng gió lạnh lập tức chạy ngược từ gót chân lên đỉnh đầu. Tôi bước lùi lại vài bước, mắt nhìn chăm chăm vào đốm sáng trước mặt. Giọng nói này không phải của By By.

“Người là ai?”

Lẽ nào đây chính là một trong số “bọn chúng”? Nếu vậy... By By đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra?

“Ta biết rồi, người là ma ma mẫu tính đậm đặc mà By By đã nhắc tới? Con bé đã đưa người đến đây sao?”

Giọng nói của một người đàn ông trung niên vang lên, ba phần lo lắng lập tức vơi đi. Nếu By By đã tiết lộ tin tức này với ai thì người đó chính là đồng bọn của nó. Tôi cười méo xệch, ma ma mẫu tính đậm đặc là cái quái gì? Tôi lại có thêm một cái tên mới nữa sao?

“Ta không biết, By By đâu rồi?”

“Con bé không đi cùng với người sao?”, thanh âm khàn khàn nhưng không che giấu được sự sốt ruột. Tôi lắc đầu, “Vốn dĩ là như vậy. Nhưng trên đường đến đây, By By nói là ta bị “bọn chúng” phát hiện...”

Tôi vừa nói đến đây thì từ phía sau lưng bỗng vang lên thanh âm quen thuộc, “Ta ở đây, ta ở đây, ma ma người không sao chứ?”

Lần này thì đúng là By By rồi. Tôi thờ phào quay đầu nhìn lại, đốm sáng trước mắt sà xuống vai tôi “nghiêm”. Tôi neho mắt nhìn kỹ, dường như độ sáng của By By có chút lu mờ hơn ban nãy.

“Chuyện gì đã xảy ra?”, tôi vươn tay chạm vào By By. Thật không ngờ khi tay tôi vừa chạm vào By By thì nó bỗng la oái một tiếng rồi trôi dạt sang một bên. Phản ứng này khiến tôi liên tưởng đến những đốm sáng lơ lửng ngoài vũ trụ thu nhỏ, bọn chúng cũng dạt ra bốn phía khi tôi vô tình chạm phải.

“Ma ma, sao người đánh ta?”, By By meo mào thốt lên.

Tôi ngạc nhiên, “Ta đánh người khi nào? Ta chỉ muốn chạm vào người”

“Ma ma, người làm ơn đừng chạm vào ta nữa có được không?”, By By vừa nhấn mạnh vừa kéo dài hai chữ “chạm vào”, tôi có thể hình dung trước mặt mình là một bé gái đang giậm chân giậm dỗi, “Thêm vài lần nữa là ta hồn xiêu phách tán luôn”, giọng điệu của By By vừa hoảng sợ vừa buồn cười.

“Xin lỗi, ta không cố ý”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”, đốm sáng trung niên đột ngột chen ngang.

“Là ba anh em vũ công nhà Lee, bọn chúng chỉ vô tình đi ngang qua đây. Vì sợ bọn chúng phát hiện ma ma đang ở đây nên ta ở lại tìm cách cản đường. Ta cố tình chọc giận bọn chúng nên bị rượt chạy một hồi, nhân tiện kéo bọn chúng tránh xa ma ma. Thật may là ma ma không sao, nếu để bọn chúng nhìn thấy ma ma thì “hắn” cũng sẽ biết được tin này mà mò đến đây”

“Bọn chúng dám tấn công người trước cung điện của chúng ta!?”, đốm sáng kia lóe lên một cái. Tôi cười trộm, cái này... có thể xem là tức giận được không?

“Dĩ nhiên, người tưởng ta là ai? Nữ Hoàng chắc? Thoát được là may mắn rồi!”, By By mồm năm miệng mười, giọng điệu chanh chua một cách hồn nhiên.

“Số Một, Số Hai, hai đứa đi theo ta! Phải ra ngoài đó cho bọn chúng một trận mới được”, ông ta hừ một tiếng. “Dám bỏ đến tận nơi này gây sự! Chết một lần chưa đủ sao, ta muốn đem đám nhãi này về cột chùm lên cổng cung điện!”

By By vội vàng ngăn cản, “Áy áy, PD, không cần, không cần...đầu!”, chữ “đầu” cuối cùng kết thúc một cách muộn màng, vì đốm sáng nóng này kia đã bay vù vào bóng tối, kè kè phía sau là hai đốm sáng khác, chắc là Số Một và Số Hai. Ở đây có tất cả bao nhiêu số nhỉ? Hóa ra đốm sáng trung niên vừa nãy gọi là PD, đây là tên viết tắt sao?

By By vùng vằng đáp xuống vai tôi, thanh âm vô cùng cáu kỉnh, “Ta vẫn chưa nói hết mà, không chỉ anh em nhà Lee mà lần này thẳng nhóc ngoan cố hư hỏng đó cũng xuất hiện, nó mà gặp PD thì sẽ bám dai nhách không chịu nhả ra cho xem! Quên đi, ta mặc kệ!”

“Người đang nói ai vậy?”, tôi tò mò mở miệng hỏi.

“KFC, một thằng nhóc búống bình và hư hỏng hết chỗ nói”

“Hắn tên KFC?”, tôi cười khở, chẳng lẽ ý tưởng đặt tên nghèo nàn đến mức phải chôm bảng hiệu của tập đoàn gà rán?

“Đúng vậy, tính tình của nó quá tệ nên từ sau khi chết đến tận bây giờ vẫn chưa hề được ma ma nào chúc phúc, nó cứ ở mãi nơi này mà quấy phá mọi người!”

Tâm trí tôi vẫn còn đang lẩn quẩn trong tiệm gà rán thì câu nói cuối cùng của By By tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt, “Khoan đã, người vừa nói gì?”

“Ta nói gì?”

“Ngốc!”, tôi vừa bức vừa sợ, “Vừa nãy người nói nó đã chết, đúng không?”

“Đúng vậy, ma ma muốn hỏi gì?”, By By ngờ ngác, phỏng chừng vẫn chưa hiểu mấu chốt vấn đề nằm ở đâu.

“Chết rồi? Người nói chết rồi là có ý gì?”, tôi nuốt nước bọt chờ câu trả lời.

“ Dĩ nhiên là chết rồi, nếu không thì làm sao chúng ta lại xuất hiện ở đây?”

Một ý nghĩ rừng rợn bắt đầu nổi lên trong đầu tôi, nói vậy... nói vậy... không lẽ Từ Cung chính là khu rừng của người chết! Tôi cứ đứng đó mà kinh hãi nhìn trừng trừng vào By By, muốn nói nhưng không thể nói nên lời. By By “nghiên cứu” sắc mặt của tôi một hồi rồi lên tiếng, “Ma ma, ta biết người có nhiều thứ không hiểu, nhưng đến cả chuyện đơn giản này mà người cũng không biết sao? Được rồi, chúng ta cứ đến gặp Nữ Hoàng trước, sau đó người muốn hỏi gì thì cứ hỏi Nữ Hoàng, được không?”

Tôi cố nuốt ý nghĩ kinh khủng đó vào bụng, toàn thân bủn rủn vừa bước vừa bay theo sau By By. Chết rồi! Những người ở đây đã chết rồi! Thành ma rồi! Vì đã thành ma nên không có thể xác mà chỉ có linh hồn! Vì là linh hồn nên mới phát sáng như lửa ma trôi mà bay lơ lửng! Thảo nào nơi này lại âm u như vậy, nghe nói ma không thể ra ánh sáng! Ma rất thích trốn trong rừng, vậy nên khu rừng mới chạy đến đây! Không đúng, là ma chạy trốn vào rừng! Những đốm sáng này chính là ma! Tôi đang đi bên cạnh những con ma! Rất nhiều ma! Đi được hai bước, tôi đảo sang phải. Bước thêm ba bước, tôi bị đẩy lệch sang trái, hai tai ong ong, ánh sáng chói mắt, đột nhiên tôi cảm thấy không ổn. Cái gì thế này, tôi sợ hãi!

Nhưng đốm sáng từ bốn phương tám hướng đang nườm nượp kéo đến đây, thậm chí chúng còn cò kè chen chân nhau để tiến đến gần tôi hơn, trong lúc nhất thời, tôi bị đẩy vào trung tâm vòng sáng. Đám đông bắt đầu lao nhao, hàng sa số những lời xầm xì to nhỏ lọt vào tai tôi, đại loại như:

“Ô! Ma ma xinh đẹp này là người mà chị By By đã kể sao?”

“Thật không thể tin được! Ma ma là người tự nhiên!”

“Mẫu tính của ma ma rất đậm đặc, rất rất rất đậm đặc!”

“Ma ma xinh đẹp thế này thì chúng ta phải có bao nhiêu pa pa mới đủ?”

“Ngốc, người vuốt tóc làm gì? Ma ma không nhìn thấy chúng ta, chẳng phải chị By By đã nói ma ma vẫn chưa làm lễ đó sao?”

“Hừ! Bọn đàn ông ngoài kia bắt lực hết rồi sao? Tại sao vẫn chưa làm lễ cho ma ma?”

...

Những lời xầm xì vô cùng phong phú, vô cùng khó hiểu cứ thế mà lan dần đi khắp nơi. Lúc đầu tôi còn cố gắng phớt lờ những đám đông hiếu kỳ mà bám theo By By. Tuy nhiên, các đốm sáng ủa về đây càng lúc càng nhiều, thanh âm xầm xì ban đầu đã trở thành lời bàn tán xôn xao ầm ĩ. Một đám ồn ào như ong vỡ tổ. Tôi đứng trơ như tượng gỗ, tâm trí hoàn toàn bị choáng ngợp. By By, người mau dẫn ta ra khỏi nơi này! Ừa, By By, đâu là By By?! Tôi không nhận ra đốm sáng nào là By By giữa vô số những đốm sáng lấp lờ như cánh đồng đom đóm thể này

“By By, người ở đâu?”, tiếng kêu của tôi hoàn toàn chìm ngấm. Đám đông bắt đầu chuyển sang “bạo động”. Một vài đốm sáng cảm thấy mình lép vế hơn so với đốm sáng khác nên bạo dạn tiến đến gần tôi hơn, đứa này tiến lên được thì đứa khác cũng không chịu thua, vòng tròn từ từ thu hẹp. Tôi bỗng nhận ra tình huống càng lúc càng không ổn nhưng không biết phải chạy đi đâu, cảm giác bản thân mình giống như một tảng thịt thơm ngon vừa bị quăng vào chảo sừ từ! Một đốm sáng e dè chạm vào tôi. Khi thấy tôi lúng túng chưa kịp phản ứng gì thì vút một cái, một đốm sáng khác đã cả gan lao tới dán chặt vào bụng tôi. Nhóm đi tiên phong đã thành công, đám đông không hề lưỡng lự một giây mà bắt đầu ào ào xông thẳng tới. Hiện tại, trông tôi không khác gì một cây thông được trang hoàng trong đêm giáng sinh. Đây có được xem là hành động quấy rối nơi công cộng không?

“Ma ma, người ấm quá!”

“Tránh ra, đây là chỗ của ta!”

“Người phải tránh ra thì có!”

“Ma ma, Jokile ở ngoài kia bị giết chưa? Hay là hắn vẫn còn ngồi trên ghế số năm...?”

“Ma ma, người chọn được pa pa nào chưa? Chùng nào thì làm lễ...?”

“Người dám đánh ta...!”

“Ai? Ai vừa bức tóc ta?...?”

“Ma ma, ta ở đây lâu rồi, lần tới người chọn ta nhé!”

“Oa oa oa! Chị By By, nó kéo vấy em!...”

Không phải đốm sáng nào cũng nhao nhao lao tới, có một số đốm sáng vẫn giữ khoảng cách với chúng tôi, bọn chúng chỉ đứng bên ngoài bàng quang, tựa như xem hành động của đám đông xúm xít quanh tôi là cực kỳ mất thể diện.

Tôi nổi điên. Ôn ào quá mức chịu đựng rồi. Tôi thật sự muốn hét lên.

“Trật tự! Trật tự!”

Tôi giật mình, là ai vừa hét lên? Chưa kịp ngạc nhiên thì một tràng cười quái gở ngay lập tức xuất hiện sau đó. Giọng cười của một phụ nữ. Mặc dù đang bị choáng ngợp giữa rừng ánh sáng nhưng tôi vẫn nhận ra người mới đến, à không, đốm sáng mới đến. Sự khác biệt hiển lộ rõ ràng, đốm sáng này to hơn và rực rỡ hơn bất kì đốm sáng nào đang hiện diện tại nơi này. Tôi đoán đây ắt hẳn là...Nữ Hoàng!

“Ồ hô hô...ờ đây đông vui quá nha!”

Trong phút chốc, những đốm sáng đồng loạt bay tủa ra bốn phương tám hướng, vô hình chung tôi có cảm giác bản thân mình giống như một linh hồn sắp sửa mọc cánh bay thẳng lên công thiên đường.

Những đốm sáng nhanh chóng dạt ra hai bên để chừa một con đường trung gian nối liền tôi và đốm sáng chói lọi kia. Mặc dù đám đông vẫn còn bát nháo nhưng nhờ vào sự xuất hiện của Nữ Hoàng mà trật tự đã được lập lại bảy phần.

Đốm sáng rực rỡ tiến thẳng đến chỗ tôi, khi “nó” lên tiếng, nếu bỏ qua tiếng cười lạnh lạnh chói tai kia thì giọng nói có thể xem là vô cùng hòa nhã dễ gần, “Hô hô...Ma ma, cuối cùng ngươi cũng đã đến nha! Từ sau khi By By nói về ngươi, chúng ta đã đợi ngươi cả ngày lẫn đêm...hô hô, ta nhầm, đêm vẫn còn chưa xuống nha! Xin tự giới thiệu, ta là Nữ Hoàng nha, người cầm đầu đám bắt nháo này! Hô hô hô...”

Đây mà là Nữ Hoàng sao? Thật quá sức...quá sức...tôi chẳng biết phải nói gì nữa! Bà ta đã giáng một cú knock out đánh bật tất cả quan niệm của tôi về hình tượng một vị Nữ Hoàng điềm tĩnh, quý phái, cao ngạo. Lúc này tôi thật sự rất khổ não, bên trong tâm trí đang cười lăn cười bò nhưng bên ngoài phải cố tỏ thái độ nghiêm trang cần thiết khi đối diện với Nữ Hoàng. Tôi phải làm gì đây, chẳng lẽ lại bắt tay (làm gì có tay để mà bắt), đứng rồi, phải nói gì đó!

“Xin chào, ta là...ta là Skye!”, đơn giản, gọn nhẹ, thật sự tôi chẳng biết phải nói thêm gì nữa.

Đốm sáng bên cạnh Nữ Hoàng lên tiếng, là By By!

“Ma ma, về mặt của người kỳ quá! Người cảm thấy có chỗ nào không thoải mái sao?”

By By vừa nói xong liền có một tiếng cười khúc khích truyền đến, Nữ Hoàng đột ngột quát to, “Đứa nào vừa cười nha?!”

Tôi giật mình. Ủa, sao tôi lại giật mình? Là vì thanh âm kia thật sự uy nghiêm sao? Tôi nhìn đốm sáng chói lọi trước mặt, giờ thì tôi đã hiểu tại sao nó lại được tôn làm Nữ Hoàng!

Yên lặng. Thật sự yên lặng. Năm giây trôi qua, một đốm sáng rụt rè bay ra khỏi hàng, “L...là ta!”

“Hô hô hô, là ngươi sao!”, tôi nổi da gà, tiếng cười của nữ hoàng như luồng khói ma quái lờn vờn trong không khí, “Dạo này ta thấy ngươi lúc nào cũng vui vẻ nha! Được rồi, nếu đã vui vẻ như vậy thì để ta đưa ngươi đến vực sâu canh gác nha! Hô hô hô!”

Nữ Hoàng dường như có thói quen đệm thêm từ “nha” một cách vô tội vạ vào câu nói của chính mình.

“Nữ Hoàng!”

Đốm sáng kia hét lên một tiếng thê lương nhưng những đốm sáng khác đã nhanh chóng mang nó rời xa khỏi nơi này.

“Còn ai muốn đi cùng không? Đừng ngại, cứ nói với ta một tiếng nha!”

Chưa đầy hai giây, đám đông đã hoàn toàn giải tán, nơi này chỉ còn sót lại vài đốm sáng, nếu tôi không lầm thì bọn họ ắt hẳn là thân tín luôn đi theo Nữ Hoàng. By By bay tới rồi sà xuống vai tôi, nó nói một cách vô cùng hâm mộ, “Lúc này ta gào khản cổ mà chẳng ai nghe! Thế mới biết, sức hấp dẫn của ma ma thật dễ sợ!”

Tôi có làm gì đâu?

“Được rồi, ma ma, người còn ở đây bao lâu nha!”, Nữ Hoàng vẫn giữ nguyên vị trí cũ mà lên tiếng, thanh âm ngọt ngào dễ nghe.

“Ta không biết!”, tôi thành thật trả lời.

By By chen ngang, “Nữ Hoàng, ta đã nói ma ma không biết gì hết, vậy nên ngài hãy giải thích cho ma ma đi!”

“Đứng nha đứng nha!”, Nữ Hoàng dường như đang rất hưng phấn, “Ồ hô, By by đã từng nói với ta về ngươi, nhưng chuyện này thật khó tin nha! Đi theo ta, chỗ này nói chuyện không tiện nha”

Không tiện? Tại sao lại không tiện? Ở đây thì nơi nào cũng giống nhau, cây cối um tùm hai bên, một bầu không khí âm u đặc quánh tựa như chưa bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Nhưng nếu bà ta đã nói vậy thì tôi chỉ còn cách đi theo bọn họ.

Đi được một đoạn thì những đốm sáng phía sau ngừng lại, chỉ còn Nữ Hoàng, By By và tôi đi tiếp. Điểm dừng chân cuối cùng là một khoảnh rừng khác, hoàn toàn chẳng có gì phân biệt so với khoảng rừng ban nãy, nhưng đây là nơi mà Nữ Hoàng lựa chọn. By By lập tức đứng dựa trên một cành cây, nó đang chờ đợi nghe ngóng cuộc nói chuyện của chúng tôi. Đột nhiên, By By bật cười khúc khích, “Ba người bọn họ về rồi! Trước cổng cung điện lại có thêm ba quả bong bóng!”, tôi nhìn quanh nhưng không phát hiện được dấu hiệu nào khác thường, không tiếng động, không người nào khác, ở đây cũng vẫn chỉ có ba chúng tôi: một con người và hai đốm sáng.

Nữ Hoàng “nhìn” tôi một chút rồi hỏi, “Ma ma, ta không hiểu tại sao người lại hoàn toàn xa lạ với nơi này, chuyện này vốn dĩ không thể xảy ra nha. Nhưng nếu đã vậy, ta nghĩ mình có nhiệm vụ hướng dẫn và trả lời những thắc mắc của người! Hô hô, mặc dù có thể ta không biết trọn vẹn, nhưng chí ít vẫn còn hơn người chẳng biết gì nha!”

“A, vậy thì cảm ơn! Ta thật sự có rất nhiều câu hỏi...”, tôi đang nói thì Nữ Hoàng chen ngang, “Ma ma, dĩ nhiên ta sẽ cố gắng trả lời tất cả câu hỏi của người trong khả năng cho phép. Chúng ta có rất nhiều thời gian, không cần phải vội. Nhưng trước khi bắt đầu câu chuyện, ta có vài thắc mắc muốn hỏi người. Dĩ nhiên, nếu muốn thì người có thể lựa chọn không trả lời, dù sao thì ta vẫn có nhiệm vụ giải thích về Tử Cung cho người hiểu”

Mặc dù hơi khó chịu vì bị người khác nhảy vào miệng nhưng tôi vẫn lịch sự đáp lời, “Được thôi, người muốn hỏi gì?”

Nữ Hoàng im lặng một chút rồi hỏi, “Câu hỏi đầu tiên, ma ma, người mới đặt chân đến thế giới này sao?”

Ngay câu hỏi đầu tiên đã đi thẳng vào vấn đề, tôi ngạc nhiên hỏi lại, “Làm sao người biết?”

“Làm sao ta biết? Hô hô, thật ra vấn đề này rất đơn giản nha! Bởi vì người là phụ nữ đã trưởng thành nhưng lại đến Tử Cung lần đầu tiên, By By không thể nhìn lầm, nếu người đã từng đến đây thì By By hẳn đã nhận ra người. Là một phụ nữ, theo qui luật tuần hoàn, người không thể không đến nơi này trước đó nha! Qui luật của Tử Cung chính là: không cần biết người bao nhiêu tuổi, có mẫu tính hay không, chỉ cần người được sinh ra là phụ nữ thì mỗi đêm đều phải đến nơi này. Nhưng ma ma là một ngoại lệ nha! Điều này có ý nghĩa gì? Hô hô...”, Nữ Hoàng tuân ra một tràng cười dị hợm rồi nói tiếp, “Chỉ có một khả năng nha, đó là ma ma đã từng tồn tại ở một nơi mà qui luật ràng buộc của Tử Cung không vươn tới được, nói cách khác, người nằm ngoài qui luật đến thời điểm này. Vậy nên ta mới cho rằng ma ma đã từng thuộc về một thế giới khác nha! Ta nói không sai chứ?”

Tôi nhún vai, đúng quá rồi còn gì. Tuy nhiên, hai từ “đã từng” khiến tôi phải suy nghĩ. Không lẽ thế giới mà tôi đã từng tồn tại suốt hai mươi bốn năm đã vĩnh viễn trở thành quá khứ? Tôi... không thể trở về sao?

Nữ Hoàng im lặng một chút rồi nói, “Câu hỏi thứ hai, tại sao đến bây giờ người vẫn còn là xử nữ?”

Tôi tròn mắt nhìn Nữ Hoàng. Chuyện này mà cũng hỏi ra hỏi sao? By By đột ngột ré lên, “Đúng rồi, suýt chút nữa là quên mất”, nó chuyển sang giọng bí ẩn cầu khẩn, “Nữ Hoàng, ngài làm ơn đừng mắng ta ngốc có được không? Ta không ngốc nhưng bị ngài mắng hoài sẽ trở thành ngốc thật đó!”

By By hoàn toàn bị phớt lờ. Mặc dù cảm thấy câu hỏi của Nữ Hoàng có phần quái gở nhưng tôi vẫn trả lời, “Chuyện này... vì ta chưa kết hôn, ta nghĩ sau khi kết hôn thì làm... tốt hơn... thật ra ta đang làm lễ kết hôn, chỉ là... có chút trục trặc... Khoan đã, sao người biết ta vẫn còn là... xử nữ?”

Không phải Nữ Hoàng mà là By By trả lời câu hỏi này, “Nếu người không phải là tám thân xử nữ thì người sẽ không nhìn bọn ta như vậy”

“Ta không hiểu ý người”

“Người nói xem, tóc của ta màu gì?”

Tôi ngờ ngàng, “Người có tóc sao?”

By By giận dỗi, “Ai mà không có tóc?”

“Nhưng ta chỉ nhìn thấy một đốm sáng, người là một đốm sáng và Nữ Hoàng cũng thế, chỉ là Nữ Hoàng sáng hơn người một chút”

“Dĩ nhiên Nữ Hoàng phải sáng hơn rồi, người ta là Nữ Hoàng mà!”, khi nói những câu này, tôi có cảm giác như By By đang bấu môi ngún nguyền.

Nữ Hoàng vui vẻ lên tiếng, “Điều đó chứng tỏ ma ma vẫn còn là tám thân xử nữ nên người chỉ có thể nhìn thấy linh hồn mà không nhìn thấy bộ dạng bên ngoài của chúng ta nha!”

“Nếu ta không phải là xử nữ thì ta sẽ trông thấy gì?”

“Phong cảnh thật của nơi này. Trong mắt người, có phải chúng ta đang ở một rừng cây âm u hoàn toàn không có bất cứ thứ gì che chắn?”

Tôi gật đầu, xem ra vẫn còn nhiều điều bất ngờ nằm phía trước. By By bay xuống rồi khẽ thì thầm vào tai tôi, “Thật ra, nơi ma ma đang đứng trong phòng riêng của Nữ Hoàng. Còn nơi đây... chính là cung điện của Nữ Hoàng”

“Không thể nào!”, tôi nghi ngờ nhìn By By, có thật là tôi đang ở trong một cung điện? Nơi này chỉ toàn là rừng cây và cây rừng, làm gì có cung điện hay phòng ốc nào chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của tôi, By By liền an ủi, “Đừng lo, không phải chỉ có một mình ma ma như vậy đâu. Cũng có một số ít thiếu nữ đến đây và trong mắt họ chúng ta quả thật là những đốm sáng lơ lửng trong không khí. Nhưng sẽ rất mau thôi, họ cũng sẽ nhìn thấy điều mà hiện tại ma ma chưa nhìn thấy”

Không biết là do tôi suy nghĩ quá nhiều hay sự thật đúng là như vậy. Tôi nghe thanh âm của By By khi nói ra những lời này có vẻ ám muội thế nào ấy! Không chỉ ám muội mà còn có một chút phần khích và mong chờ!

“Có chuyện gì vậy?”, tôi nheo mắt nhìn By By, đáng tiếc nó chỉ là một đốm sáng nên không thể quan sát biểu hiện bên ngoài của nó.

“Không có gì. Mà người vẫn chưa trả lời câu hỏi của Nữ Hoàng”

“Câu hỏi gì?”

“Tại sao đến bây giờ người vẫn còn là xử nữ?”

“Lạ lắm sao?”, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Lạ vô cùng”

“Tại sao?”

“Cộng đồng của người sẽ không cho phép người giữ thân xử nữ đến tận bây giờ”

“Ý người muốn nói ta lớn từng này tuổi mà vẫn còn là xử nữ thì quá bất thường phải không?”, tôi nghiêng răng nhìn trừng trừng đốm sáng trước mắt.

“Chính xác. Nếu là phụ nữ bất tử thì không cần nói, nhưng phụ nữ tự nhiên sẽ được phá thân từ rất sớm, ngay khi thấy dấu hiệu trưởng thành lần đầu tiên để không lãng phí thời gian đủ điều kiện thụ thai. Mà thật ra, sống giữa đám đàn ông luôn canh chừng ve vãn xung quanh như thế, người muốn giữ tấm thân xử nữ cũng khó nha! Hơn nữa, người lại xinh đẹp thế này...”, By By thờ dài, “Vậy mới nói...”

“Nói gì?”, tôi đã cảm thấy hơi nóng bắt đầu di chuyển lên đầu.

By By bay vọt về trước mặt tôi như một con ruồi, “Vậy mới nói người thật sự tệ quá! Người không có vấn đề gì với bọn đàn ông chứ? Nếu không thì tại sao... ể... ắc ắc... ma ma... ắc... Nữ Hoàng, cứu ta với!”

Không đợi By By nói hết câu, tôi vụt tay chụp lấy nó rồi vo tròn trong lòng bàn tay. Nếu không phải sợ nó bị toi mạng thì tôi đã ném nó xuống dưới đất rồi dùng gót chân giẫm bẹp mới thôi.

“By By ngốc! Hô hô hô!”, Nữ Hoàng bật cười khà ải!

Bạn đang đọc truyện *Khi Găng Tơ Đi Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.